

Đôi lần tay nắm, có thể
nhìn nhau mà nhất lòng mình, từng
mình lên rồi ghép lại, nhưng trái tim
mất rồi, có biết đi đâu tìm chứ?

Chỉ một người đẹp khi là sự tự
nguyện hình sắc mà chúng vì lẽ đó
mà có

♡ 花清晨

Hoa Thanh Xuân

Copy

复制初恋

Mãi tình lâu

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Người Đàn Ông Lỗ Thể Trong Đống Rác Thải

Chương 2: Chạy Trốn

Chương 3+074, Cô Chết Đi

Chương 4: Ranh Giới Giữa Thiên Tài Kẻ Ngốc Thật Ra Rất Mong
Manh

Chương 5: Cùng Nằm Trên Một Chiếc Giường Đơn Giản Chỉ Để Ngủ

Chương 6: Ceo Chính Là “Clean Environment Obasan”: Đại Thẩm Vệ
Sinh Môi Trường!

Chương 7: Hoa Đào Nở Khắp Chốn

Chương 8: Giọt Nước Mắt Xót Xa

Chương 9: Mãi Mãi Rốt Cục Là Bao Lâu

Chương 10: Anh Tặng Tôi Đu Đủ, Tôi Đáp Trả Ngọc Quý

Chương 11: Nụ Hôn Đầu Vụng Về

Chương 12: Mâu Thuẫn Giữa Yêu Không Yêu

Chương 13: Món Quà Đầu Tiên Đến Từ Địa Ngục

Chương 14: Tình Yêu Là Thiên Đường

Chương 15: Đó Không Phải Là Người Điên Mà Là Người Thân Của
Anh

Chương 16: Món Quà Thứ Hai Đến Từ Địa Ngục

Chương 17: Đôi Mắt Đánh Lừa

Chương 18: Cái Ác Sinh Trong Lòng

Chương 19: Quyết Liệt

Chương 20: Yêu Đau Khổ, Không Yêu Là Giày Vò

Chương 21: Bắt Cóc

Chương 22: Em Chỉ Cần Nhớ Rằng Anh Yêu Em Là Được

Chương 23: Quyết Chiến Một Trận

Chương 24: Bồng Nhiên Quay Đầu

Mục lục

Chương 1: Người Đàn Ông Lỗ Thế Trong Đống Rác Thái

Chương 2: Chạy Trốn

Chương 3+074, Cô Chết Đi

Chương 4: Ranh Giới Giữa Thiên Tài & Kẻ Ngốc Thật Ra Rất Mong Manh

Chương 5: Cùng Nằm Trên Một Chiếc Giường Đơn Giản Chi Để Ngủ

Chương 6: Ceo Chính Là “Clean Environment Obasan”: Đại Thảm Vệ Sinh Môi

Trường!

Chương 7: Hoa Đào Nở Khắp Chốn

Chương 8: Giọt Nước Mắt Xót Xa

Chương 9: Mãi Mãi Rốt Cục Là Bao Lâu

Chương 10: Anh Tặng Tôi Đu Đủ, Tôi Đáp Trả Ngọc Quý

Chương 11: Nụ Hôn Đầu Vụng Về

Chương 12: Mâu Thuẫn Giữa Yêu & Không Yêu

Chương 13: Món Quà Đầu Tiên Đến Từ Địa Ngục

Chương 14: Tình Yêu Là Thiên Đường

Chương 15: Đó Không Phải Là Người Điên Mà Là Người Thân Của Anh

Chương 16: Món Quà Thứ Hai Đến Từ Địa Ngục

Chương 17: Đôi Mắt Đánh Lừa

Chương 18: Cái Ác Sinh Trong Lòng

Chương 19: Quyết Liệt

Chương 20: Yêu Đau Khổ, Không Yêu Là Giày Vò

Chương 21: Bắt Cóc

Chương 22: Em Chi Cần Nhớ Rằng Anh Yêu Em Là Được

Chương 23: Quyết Chiến Một Trận

Chương 24: Bồng Nhiên Quay Đầu

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Đàn Ông Lỗ Thế Trong Đống Rác Thải

Trong con ngõ nhỏ chất đống rác thải sinh hoạt nằm sau tòa nhà, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Một tay xách dụng cụ vệ sinh, một tay cầm túi rác vừa lấy ở nhà khách hàng, trán ướt đầm mồ hôi, Hàn Tú bước vội ra khỏi tòa nhà rồi phần nộ tuyên bố với cô bạn thân Bùi Sam Sam cũng đang cầm một túi rác y chang trên tay: “Sam Sam, mình nói cho cậu nghe, nếu lần sau, người đàn bà béo ịch đó còn gọi điện bảo mình đến dọn vệ sinh hộ mục ấy nữa thì mình nhất định sẽ thu phí 5 đồng 1 mét vuông. Nếu mình không làm vậy mình sẽ bỏ họ Hàn của mình rồi theo họ của mục ấy luôn.”

Sam Sam phụ họa: “Đúng thế, mục đàn bà đó thật là quá đáng quá thể mà. Đến những vết bẩn nhỏ như con kiến, bé như vi trùng, mục ta cũng bắt tội mình phải lau đi lau lại cho sạch sẽ, chỉ còn thiếu nước dùng kính hiển vi kiểm tra, săm soi từng centimet một thôi. Mình chưa bao giờ gặp người đàn bà nào biến thái đến vậy! Thật là khó hầu hạ, mình không thể chịu nổi mục ta nữa!”

Hàn Tú phi chiếc túi trong tay về phía thùng rác, cương quyết: “Không, mình nhất định phải kiếm tiền của mục ta, hơn nữa còn phải kiếm thật nhiều, thật nhiều, kiếm đến chết mới thôi!”. Vừa dứt lời, cô liền giơ năm ngón tay lên trời thay cho việc thề thốt rồi nắm chặt lại nhằm biểu thị lòng quyết tâm đang hừng hực. Tôn chỉ của Hàn Tú chính là: chỉ cần có thể kiếm ra tiền thì cho dù khách hàng có biến thái đến đâu, cô kiểu gì cũng biến thái hơn cả họ.

Vứt túi rác xong. Sam Sam quay sang nhìn bạn với ánh mắt xem thường: “Cậu đừng như vậy! Đúng là cậu cần tiền đến mức không thiết mạng sống nữa rồi!”

“Hừ! Không có tiền thì cậu ăn bằng gì? Uống bằng gì? Mặc bằng gì hả? Lần sau, nếu không có tiền mua quần áo thì cậu đừng tới công ty mình làm thêm nữa!”. Hàn Tú mắng Sam Sam không tiếc lời.

Đang định phản bác lại thì Sam Sam đột nhiên nhìn thấy một đôi chân trắng phau đang duỗi ra ở đồng rác thải gần đó. Sam Sam sợ chết khiếp, vội vàng kéo tay Hàn Tú rồi cuống quýt nói: “Hàn Tú, xem kia! Có người chết...”

“Cậu lại nói tầm bậy gì thế?”. Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Sam Sam, Hàn Tú ngạc nhiên hết sức. Tò mò nhìn theo hướng tay bạn chỉ, vừa chứng kiến cảnh tượng ấy, cô lập tức dựng cả tóc gáy.

Cách chỗ cô đứng vài mét, một người đàn ông nằm sau thùng rác, trên người chỉ mặc một chiếc quần sịp, cơ thể be bét máu, bên cạnh còn có một chiếc áo blouse trắng thấm đẫm máu tươi.

“Mau báo cảnh sát đi!”. Hàn Tú nắm dụng cụ vệ sinh xuống đất, cời găng tay rồi rút chiếc di động trong túi ra, run rẩy nhấn số 110. Nhưng dù cô gọi bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng vẫn chẳng thể nào liên lạc được với cảnh sát. Trong hai mươi mấy năm hiện diện trên cõi đời này, đây là lần đầu tiên Hàn Tú được gọi đến số điện thoại đó vậy mà ông trời cứ thích làm khó cô.

Thấy thế, Sam Sam cũng lấy di động ra và gọi số 110 nhưng kết quả vẫn vậy: “Tú, làm thế nào đây? Không có tín hiệu.”

“Chúng ta vào tìm bảo vệ tòa nhà, gọi bằng điện thoại cố định thử xem!”. Hàn Tú đang định chạy đi thì đột nhiên cô bị kéo giật về phía sau rồi

đâm sâu vào một vật cứng như đá. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy cổ mình lạnh lạnh.

Thấy Sam Sam đang đưa tay bịt chặt miệng để ngăn tiếng kêu hãi hùng, Hàn Tú sợ hãi, từ từ quay đầu lại.

Trong phạm vi tầm nhìn của mình, cô chỉ thấy một cánh tay đầm đìa máu.

Hàn Tú không hề ngốc. Cô biết vật cứng như đá ở ở sau lưng không phải là thứ đồ nào hết mà chính là người vừa nãy. Cô thừa hiểu, người đàn ông với thân thể đầm máu mà cô và Sam Sam tưởng là xác chết kia đã tỉnh lại. và bây giờ anh ta đang kề con dao sắc lẹm lên cổ cô, chỉ cần cô động đậy một chút, chắc chắn nó sẽ nhanh chóng đưa cô đi gặp thượng đế chí tôn mà cô hằng ngưỡng mộ bấy lâu nay.

Giọng Hàn Tú run run như sắp khóc “Tráng... tráng sĩ à, ngài muốn gì thì xin cứ nói, hạng phụ nữ bé nhỏ như tôi, thứ nhất chẳng có tiền, thứ hai chẳng có sắc, mong ngài tha cho!”

Nhưng người kia chẳng thèm trả lời, chỉ lẳng lặng bẻ quặt cánh tay của Hàn Tú ra sau và vẫn dí sát con dao vào cổ cô.

Hàn Tú thấy cổ mình ươn ướt, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào, có lẽ đó là máu của người đàn ông phía sau. Phần lưng của Hàn Tú kề sát ngực của người đó cô cảm nhận được toàn thân anh ta đang nóng bức. Hai chân cô mềm nhũn ra, dường như không còn chút sức lực nào, nếu không bị kẹp chặt như thế, chắc chắn cô đã không đứng thẳng nổi mà ngã sòng soài ra đất từ bao giờ.

Tim của Hàn Tú đập thình thịch liên hồi không dứt. Tự thấy mình là một công dân mẫu mực, luôn sống và làm việc theo pháp luật, nếu có gì không phải thì chỉ là cô vừa mắng người phụ nữ béo ị biến thái trên lầu thôi, Hàn Tú không khỏi thắc mắc rằng tại sao cô lại gặp chuyện xui xẻo đến vậy.

Trong tay người đó có hung khí, chẳng cần hỏi cũng biết đây là hạng cố cùng liều mạng, cứ nhìn máu me trên người anh ta đi, không chừng gã này vừa giết người xong đấy! Nếu đúng là như vậy thì chắc hẳn cũng chẳng ngại ngần gì mà không giải quyết thêm một người nữa đâu nhỉ?

“Đại anh hùng à, cầu xin ngài tha cho chúng tôi! Nếu ngài cần tiền thì tôi có sẵn đây”. Sam Sam vội vứt dụng cụ xuống đất rồi thò tay vào túi quần, nhưng lục mãi chỉ được một nắm tiền lẻ nên lại càng mất bình tĩnh. Cô lập cập tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống: “Sợi dây chuyền này của tôi đáng giá mấy ngàn đồng, nếu vẫn chưa đủ, tôi còn có thẻ ngân hàng, tôi sẽ đi rút tiền ngay lập tức, chỉ cầu xin ngài tha cho bạn tôi!”

“Sam Sam...”. Hàn Tú nghẹn ngào.

Nhưng người đàn ông kia chẳng hề mấy may cảm động trước tình bạn vĩ đại đó mà còn kéo cô xềnh xệch về phía sau.

Cánh tay bị siết chặt khiến Hàn Tú đau đớn không chịu nổi, cô đành lấy toàn bộ dũng khí để cầu xin lần nữa: “Vị tiên tinh này, ngài muốn gì thì cứ nói! Tiền bạc hay những thứ khác, chỉ cần chúng tôi đáp ứng được, chúng tôi nhất định sẽ giúp ngài. Tôi thề là sẽ không báo cảnh sát”. Run rẩy nói xong những lời này, Hàn Tú liền cảm thấy có vật di chuyển trên cổ mình, chỉ một thoáng sau, cảm giác đau đớn vì bị con dao sắc bén cắm vào da thịt đã cho cô đáp án.

Nhìn thấy vết máu trên cổ Hàn Tú, Sam Sam sợ hãi ôm miệng, khóc nấc lên từng tiếng

Hàn Tú cố chịu đau, lại thương lượng: “Tôi và bạn tôi đều không muốn chết, ngài cần chúng tôi làm gì, xin nói đi! Ngài bảo sao thì chúng tôi sẽ nghe vậy”. Đã nói đến thế mà vết thương trên cổ cô càng sâu hơn, những giọt lệ sợ hãi trào ra khoé mắt, Hàn Tú khóc nức nở: “Tôi thực sự không muốn chết, ngài nói đi, ngài muốn tôi làm gì?”

Rồi cô cảm thấy con dao từ từ rơi lỏng ra, sau đó, một giọng nói ồm ồm truyền đến tai cô: “Hãy đưa tôi đến một nơi an toàn, không có người!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề mà!”

Người đàn ông cúi xuống, cảm chạm vào đỉnh đầu cô, nói tiếp: “Tôi cũng không muốn chết, tôi muốn được sống.”

“Đúng đúng, ngài không muốn chết, tôi càng không muốn chết, chẳng ai muốn chết cả, mục tiêu của chúng ta giống nhau mà!”. Cô nói liến thoắng rồi quay về phía Sam Sam, gọi lớn: “Cậu mau lái xe lại đây! Đừng báo cảnh sát, nhất định không được làm kinh động đến mọi người trong khu vực này nhé!”

Sam Sam gật đầu rồi quay người chạy thực mạng về phía bãi đỗ xe.

Khi không còn thấy bóng dáng của Sam Sam đâu nữa, Hàn Tú nói tiếp: “Bạn tôi đã đi lấy xe rồi, ngài có thể bỏ dao xuống được không? Tôi sẽ không trốn khỏi tay ngài đâu mà!”

Người đàn ông đó không trả lời, cũng không bỏ con dao trên cổ cô xuống. Hàn Tú sợ hãi tới mức chỉ dám khóc nức lên từng tiếng.

Từng giây từng phút chậm chạp trôi qua, Hàn Tú vẫn bị anh ta khống chế, chẳng dám động đậy, cô mở to đôi mắt đăm lẹ, lo lắng nhìn về phía con ngõ hẹp, thầm cầu nguyện trong lòng rằng đừng có bất cứ ai xuất hiện vào lúc này, nếu không, ngộ nhỡ gã đàn ông toàn thân máu me sau lưng lại phát điên phát cuồng lên thì mạng cô coi như tiêu. Bởi vậy Hàn Tú không ngừng cầu khẩn: “Sam Sam, cậu nhất định phải nhanh chóng quay lại đây!”

Đột nhiên trong ngõ truyền ra tiếng động cơ ô tô, vừa khoe nước nở vì vị cứu tinh đã tới, Hàn Tú vừa nói với người đằng sau: “Bạn của tôi đến kìa, bạn của tôi đến kìa!”

“Tôi đã lái xe đến đây rồi”. Sam Sam nhảy ra khỏi xe.

Hàn Tú nổi gấp gáp: “Chúng ta mau lên xe đi! Ngài muốn đi đâu cũng được.”

Nhưng đáp lại lời cô chỉ là sự tĩnh lặng, chợt nghe “coong” một tiếng, con dao trên cổ cô đã rơi xuống đất. Rồi Hàn Tú cảm thấy cơ thể anh ta đang đổ vào người mình, do quá bất ngờ và không chống đỡ nổi trọng lượng của người đằng sau, cô ngã nhào về phía trước.

“Hàn Tú!!!”. Thấy hai người ngã sòng soài ra mặt đất, Sam Sam quên cả sợ hãi, chạy thẳng đến đỡ.

Hàn Tú không ngờ rằng người đàn ông sau lưng mình lại ngất đi như thế. Hơn nữa, anh ta còn đang đè lên người cô, phần không khí ở ngực như bị ép hết ra bên ngoài khiến Hàn Tú bật khóc trong đau đớn. Cô úp mặt vào đồng rác hôi thối nồng nặc, đã chẳng thể thở nổi lại càng không nói được gì, chỉ có thể đưa tay lên vẫy vẫy để ra hiệu cho Sam Sam biết rằng mình vẫn còn sống.

Sam Sam phải lấy hết sức bình sinh để nhấc gã kia ra khỏi người Hàn Tú. Nhờ trời và nhờ cả cô bạn, Hàn Tú đã thở được, nhưng đồng rác chất chồng trước mặt khiến cô ho sặc sụa. Giãy giụa một hồi, cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi thân hình bên trên. Vừa mới đứng vững được, Hàn Tú ngay lập tức quay lại đá cho kẻ đang nằm bất tỉnh kia một phát thật mạnh.

Vì đã hôn mê nên anh ta chẳng có phản ứng gì cả.

Sam Sam vừa khốc vừa đưa giấy ăn cho bạn: “Hàn Tú, cậu chảy máu kìa, chúng ta mau đi báo cảnh sát thôi!”

“Ừ, nhưng trước hết phải trói tên biến thái này lại đã!”. Hàn Tú rịt tờ giấy vào vết thương trên cổ rồi lau qua những vết máu trên ngực mình.

Sam Sam lôi từ trong xe ra một sợi dây thừng vừa to vừa chắc.

“Cậu trói hẳn ta trước đi, mình lau máu đã!” Hàn Tú vừa làm vừa nguyên rủa, “hỏi thăm” một lượt tổ tông mười tám đời của gã đàn ông trước mặt.

Sam Sam nhanh chóng trói chặt người đó lại, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt khô ngô tuấn tú của anh ta, cô liền hét lên trong kinh ngạc: “Hàn... Hàn Tú”

Hàn Tú quay đầu lại, trông thấy Sam Sam đang ngậy người chờ dẫn thì vô cùng ngạc nhiên: “Sao thế Sam Sam? Cậu sợ quá hóa ngốc rồi hả?”

Sam Sam lay lay cánh tay Hàn Tú rồi chỉ vào người nằm đó, lập cập nói: “Hàn Tú, cậu xem đi, đây là ai?”

Hàn Tú nheo nheo mắt nhìn gã lưu manh đang bất tỉnh nhân sự kia, chỉ trong giây lát, đôi mắt cô bỗng mở to, toàn thân trở nên cứng đờ, bất động.

Đó chính là Đường Trạch Tề!

Mái tóc dài xòa xuống che khuất một phần khuôn mặt cộng thêm những vết máu đầm đìa đã khiến cô suýt chút nữa chẳng nhận ra anh.

Ngay lập tức, cô kéo Sam Sam, quay đầu chạy.

Sam Sam níu Hàn Tú lại rồi nói: “Cậu định cứ thế này mà đi ư? Cậu không nhìn thấy anh ấy bị thương tích toàn thân à? Nhớ anh ấy chết thì sao?”

Hàn Tú dừng bước, mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: “Hẳn chết cũng đáng kiếp, chẳng liên quan gì đến mình cả!”

Nếu không vì anh ta thì làm sao cô có thể dị ứng với đàn ông đến thế? Liệu cô có bị rơi vào bước đường cùng như bây giờ, lúc nào cũng làm bạn

với rác rưởi? Chưa bao giờ Hàn Tú căm ghét một ai như vậy, cứ nhắc đến cái tên “Đường Trạch Tề” là cô lại không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Nếu có thể làm lại từ đầu, cô nguyện rằng cả đời mình không bao giờ phải biết đến con người này. Nhưng thật đáng tiếc, cô và anh ta lại lớn lên cùng nhau, bất cứ ai quen hai người cũng nói rằng họ là một cặp trời sinh, sau này nhất định sẽ thế này, thế kia. “Thế này”, “thế kia” cái con khi!

Hồi nhỏ, do suy nghĩ còn đơn giản nên Hàn Tú đã bị lời nói của người lớn làm cho lầm đường lạc lối, không những thế, tên khốn khiếp Đường Trạch Tề kia lại có một khuôn mặt khiến người khác phải tình nguyện chịu lừa, bởi vậy, cô mới bị mê hoặc, mới đánh mất mối tình đầu vào tay hắn. Khi ấy trái tim và đôi mắt của cô như bị ai che đi, chẳng nhìn thấy cái gì khác ngoài vẻ đẹp tuyệt vời của anh ta. May mà sau đó, ông trời nhân đức, đại phát từ bi, dùng một tia sét cực mạnh đánh thức cô khỏi cơn mơ.

Sam Sam ngồi xuống, vừa cời dây trói cho Đường Trạch Tề vừa bảo: “Cậu đừng như vậy nữa! Thực ra thì Tiểu Tề đốt xử với cậu đâu đến nỗi tệ, chẳng qua là anh ta mãi mà chẳng tìm được một nơi đáng để gửi gắm con tim bất trị, lại bị thế giới phù hoa mê hoặc nên mới trở thành người như bây giờ.”

Nghe Sam Sam nói thế, Hàn Tú tức giận đáp: “Đây không phải là vấn đề mê hoặc hay không mê hoặc, anh ta đã đi lãng nhăng bên ngoài không dưới một lần, phản bội mình hết hôm này đến hôm khác, cho dù tim mình có là sắt đá thì cũng chẳng thể chịu nổi.”

“Mình biết, nhưng mình làm thế này là vì lo cậu sẽ hối hận. Dù gì đi nữa, các cậu vẫn là thanh mai trúc mã. Nếu hồi đó không xảy ra một số chuyện thì bây giờ, hai người đã là vợ chồng rồi”

“Thanh mai trúc mã?”. Hàn Tú rít lên một cách lạnh lùng. “Cậu có biết mình sợ nhất điều gì không? Chính là bốn chữ “thanh mai trúc mã” đấy! Anh ta đã chiếm trọn thế giới tuổi thơ hồn nhiên, trong sáng của mình, anh

ta chính là vết nhơ trong cuộc đời mình. Huống hồ lúc này, anh ta suýt chút nữa còn giết chết mình, theo lí mà nói thì mình nên đi báo cảnh sát mới đúng!” Nói rồi Hàn Tú bỏ đi.

Nhưng Sam Sam đã nhanh chóng kéo cô lại.

“Hàn Tú, cậu nghe mình nói này, đúng là Tiểu Tề đã từng làm chuyện có lỗi với cậu, nhưng cậu không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt Phật chứ! Nếu anh ta có chuyện thì vợ chồng cô giáo Đỗ sẽ thế nào? Tuy rằng lên cấp hai mình mới quen hai người, nhưng có hôm nào mình và cậu không đến nhà cô giáo Đỗ ăn uống? Cô đối xử với chúng ta tất như thế, lẽ nào cậu nhẫn tâm nhìn cô phải đau khổ suốt những năm cuối đời?”. Sam Sam ngừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Cậu nhìn xem, anh ấy bị thương tích đầy mình, trên vết thương còn có cả mảnh vụn thủy tinh, nhất định là đã gặp chuyện gì nghiêm trọng lắm nên mới ra nông nỗi này. Còn nữa, không phải gia đình cô giáo Đỗ đã ra nước ngoài định cư từ mấy năm trước sao? Từ đó đến nay chẳng có bất cứ tin tức nào, thế thì vì lí do gì mà đột nhiên Đường Trạch Tề lại về nước, còn xuất hiện một cách kì quặc ở đây như vậy?”

Vừa nghe thấy ba chữ “cô giáo Đỗ”, Hàn Tú lập tức im lặng.

Với Hàn Tú, cô giáo Đỗ cũng giống như mẹ vậy, có bất cứ thứ gì ngon đẹp, người đầu tiên bà nghĩ tới là cô. Đường Trạch Tề lảng nhãng, làm chuyện có lỗi với cô, cô giáo Đỗ chẳng nói lời nào, lấy roi quật cho anh ta một trận tơi bời khủng khiếp đến mức Đường Trạch Tề phải nằm bẹp trên giường mấy ngày liền, sau đó thì đuổi sang Mỹ. Do môi trường thực nghiệm trong nước quá lạc hậu nên ít lâu sau, cô giáo Đỗ cũng xin đi Mỹ rồi cả gia đình định cư luôn ở đó.

Những chuyện của bốn năm trước dường như vừa hiển hiện trước mắt Hàn Tú.

Thời gian bốn năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, sự việc gì nên quên, cô đã quên cả rồi. Chỉ là đột nhiên gặp lại người cũ, cô chẳng thể nào làm như chưa từng có việc gì xảy ra cả, không khỏi nhớ lại chuyện dĩ vãng.

Nhìn Đường Trạch Tề đang nằm bất tỉnh trên đất, Hàn Tú mím chặt môi, hồi lâu sau mới nói: “Ừ thì không báo cảnh sát nữa, nhưng cậu bảo phải làm sao đây?”

“Đưa anh ta về nhà trước, sau đó liên lạc với cô giáo Đỗ rồi tính tiếp”.
Sam Sam đáp

“Đưa vào nhà? Về nhà cậu hay về nhà mình?”

“Đương nhiên là đưa về nhà cậu rồi! Cậu sống có một mình, còn nhà mình lớn bé tổng cộng những bốn người. Đợi anh ta tỉnh dậy rồi cậu hỏi anh ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu anh ta bị thương do gây sự đánh nhau vớ vẩn thì lúc ấy, cậu đuổi cổ anh ta khỏi nhà cũng chưa muộn.”

“Sam Sam này, cậu không đi làm “thánh mẫu” thì thật là đáng tiếc đấy!”. Chỉ bằng một câu nói, Hàn Tú đã gần như phác họa được toàn bộ con người Sam Sam.

“Thích làm người tốt” là cụm từ thích hợp nhất để chỉ kiểu “thánh mẫu” khác thường như Sam Sam. Trên đường đi, chỉ cần bắt gặp bất cứ con mèo, con chó đáng thương nào, cô bạn này đều không ngại ngần mà đưa ngay về nhà chăm sóc rồi vớt qua chỗ Hàn Tú để kết thúc trách nhiệm.

“Mình làm như vậy cũng là vì cậu thôi, chỉ sợ sau này, cậu không còn mặt mũi nào để gặp lại cô giáo Đỗ nữa”. Sam Sam vừa cười vừa nói.

“Khỏi giải thích! Có lần nào cậu làm “thánh mẫu” mà mình không được nghe những lời ngụy biện kiểu này? Làm người tốt như cậu thì có khác nào cảm biến đề “Ở đây không có ba trăm lượng” không?”. Hàn Tú khoát tay.

“Cậu mất tự tin rồi à? Hay là cậu vẫn còn yêu Đường Trạch Tề nên mới chẳng dám đưa anh ấy về nhà?”

“Mình-vẫn-còn-yêu-anh-ta? Thà rằng mình yêu một con chó chạy rong ngoài đường còn hơn!”

“Thôi được rồi, tùy cậu! Nếu cậu thực sự nhẫn tâm đến mức nhìn cô giáo Đỗ phải “người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh” thì mình chẳng phí tâm phí sức thuyết phục làm gì nữa.”

Hàn Tú lại im lặng. Cô cúi đầu nhìn Đường Trạch Tề khắp người toàn thương tích, lưng và cánh tay đều bị thủy tinh cào xước, những vết máu giờ đã đông lại. Rõ ràng anh bị thương không nhẹ chút nào. Nếu biết con trai gặp chuyện bất trắc, cô giáo Đỗ nhất định sẽ rất đau khổ. Coi như nể mặt cô giáo Đỗ, cô đành làm “thánh mẫu” vậy!

Dù trong lòng rất tức giận nhưng Hàn Tú vẫn bước tới, vừa cùng Sam Sam nhắc người Đường Trạch Tề lên vừa làu bàu: “Nếu anh ta tỉnh lại và đâm cho mình một nhát thì sau này, mỗi lần đến tết Thanh minh, cậu nhớ phải thắp hương cho mình đấy! Nếu không, có thành ma, mình cũng không buông tha cho cậu đâu!”

“Được rồi, nếu quả có lúc ấy thật thì mình sẽ thắp cho cậu hai phần hương, đảm bảo cậu hưởng không hết”. Sam Sam cười, nhưng vừa nhìn lướt qua người đàn ông mình đang khiêng, cô đột nhiên nổi lòng háo sắc: “Thật không ngờ cơ thể Tiều Tề lại cường tráng đến vậy, nếu không phải toàn thân anh ấy đầy máu, mình thực sự muốn sờ nắn đôi chút”

“Cậu có bị ngốc không đấy? Muốn sờ nắn thì sờ nắn nhanh lên, chứ một lúc nữa, anh ta tỉnh lại rồi thì cậu đừng mong động vào dù chỉ một sợi lông chân”. Hàn Tú lờm bặt một cái rồi mím môi, lấy hết sức bình sinh để quăng Đường Trạch Tề vào trong xe ô tô. Sau đó, cô lấy từ cốp xe hai bộ quần áo, một bộ đắp lên người Đường Trạch Tề, một bộ thì mặc vào.

Ngay lúc xe vừa khởi động, đang chuẩn bị xuất phát thì Hàn Tú lại hét lên: “Đợi chút đã!” rồi nhảy xuống, nhặt chiếc áo blouse đẫm máu và con dao phẫu thuật vứt vào trong xe, tiếp đó dùng sợi dây thừng quật đồng rác toỉ tả, loạ xạ để che hết những vết máu trên mặt đất. Xong xuôi tất cả, cô mới yên tâm ngồi vào xe.

(2)

Hàn Tú và Sam Sam phải tốn rất nhiều công sức mới có thể khiêng được Đường Trạch Tề vào nhà.

Sam Sam nhận được một cuộc điện thoại nên chỉ tắm rửa qua loa rồi vội vàng bỏ đi.

Hàn Tú trút bộ quần áo vấy máu ra, tắm rửa một lúc lâu rồi lục tìm miếng băng cứu thương để dán vết cứa trên cổ mình lại. Đi ra phòng khách, nhìn Đường Trạch Tề đang đắp trên người bộ đồng phục của nhân viên vệ sinh, nằm trên sàn nhà mình, Hàn Tú thấy sao mà chướng mắt đến thế!

Tên khốn này ở nước ngoài không phải sung sướng lắm ư? Sao tự nhiên hẳn lại quay về nước? Lại còn khiến cho người ngợm thương tích đến mức này?

Cô mở tủ lạnh, lấy chai nước ra uống vài ngụm cho sảng khoái, nghỉ ngơi một lúc rồi bước về phía Đường Trạch Tề. Kéo chiếc áo đang phủ trên người anh ra xem, Hàn Tú không khỏi kinh ngạc. Trên người anh, chỗ nào cũng có các vết cứa to nhỏ, một số vết vô cùng nghiêm trọng, da thịt bị mảnh vỡ thủy tinh cứa chằng chịt, gần như nát tươm. Những vết thương này nếu không xử lí kịp thời thì rất dễ bị nhiễm trùng.

Hàn Tú mím chặt môi, trái tim như thắt lại, chẳng hiểu vì sao khi thấy dáng vẻ như sắp chết này của Đường Trạch Tề, cô lại cảm thấy đau đớn đến vậy. Lẽ nào cô cũng trở thành “thánh mẫu”, không thể chịu nổi cảnh tượng đó mà động lòng trắc ẩn rồi?

Cô càu nhàu vài câu rồi vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước, tìm thêm một chai rượu và chiếc khăn mặt để rửa qua những vết máu và vết thương trên người Đường Trạch Tề. Nếu vì vết thương bị nhiễm trùng mà tên khốn này gặp chuyện bất trắc ở nhà cô thì chẳng thà cứ vứt anh ta ở đồng rác đó cho tự sinh tự diệt còn hơn!

Hàn Tú vò khăn, vắt khô đi rồi lau mặt sạch sẽ cho Đường Trạch Tề. Nhìn khuôn mặt anh lúc này, cô thấy ngạc nhiên vô cùng. Đã mấy năm không gặp, anh vẫn đẹp trai như trước, mái tóc hơi dài xoà trên trán và bên má anh, có điều da dẻ anh đã trắng hơn rất nhiều. Lẽ nào một thời gian dài ăn thức ăn Tây, hưởng ánh nắng mặt trời ngoại quốc lại có thể biến người da vàng thành da trắng?

Hàn Tú bất giác đưa tay sờ lên mặt, tự hỏi rằng cô có nên kiểm thêm chút tiền để ra nước ngoài, hưởng chút nắng xứ người cho trắng trẻo ra, bớt xấu đi vài phần hay không. Cô cứ thế suy nghĩ miên man về viễn cảnh huy hoàng đó rồi đột nhiên giật mình, không hiểu bản thân đang làm gì nữa, đúng là đầu óc có vấn đề!

Cô lại lấy một chậu nước khác để làm sạch các vết thương trên người Đường Trạch Tề. Khó khăn lắm cô mới gắp được những mảnh thuỷ tinh găm trong da thịt anh ra, khi đó cô thực sự rất đau lòng. Hàn Tú hít một hơi thật sâu, phiền muộn không yên.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao anh lại bị thương nghiêm trọng đến vậy? Toàn thân thương tích nhiều như thế mà vẫn còn sống sót, Đường Trạch Tề đúng là mệnh lớn!

Vắt kiệt chiếc khăn mặt, đang định lau các vết thương còn lại, bỗng nhiên Hàn Tú bị một bàn tay siết chặt lấy cổ.

Khi một người phụ nữ quyết tâm trở thành “thánh mẫu” thì đó sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ!

Hàn Tú chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này, đáng ra cô không nên nghe theo lời của Sam Sam, không nên cùng cô ấy làm “thánh mẫu” gì đó mà cứu sống Đường Trạch Tề.

Không tài nào thở nổi, cô sợ hãi nhìn trừng trừng vào Đường Trạch Tề vừa tỉnh lại, đang dùng tay siết cổ mình. Ánh mắt của người đối diện sắc nhọn tựa dao, cô có thể đọc được trong đôi mắt đen láy đó một chữ “Giết”!

Trên cổ vốn đã có vết thương bị dao cứa vào lúc nãy, giờ lại còn bị siết chặt, Hàn Tú chỉ muốn đâm đầu vào tường ngay lập tức để kết thúc nỗi đau đớn này. Máu bị ứ lại trên mặt, không thể nào lưu thông được, cô cố gạt bàn tay đang bóp cổ mình ra nhưng vô ích. Sự phản kháng yếu ớt của cô càng khiến Đường Trạch Tề dùng sức mạnh hơn.

Tên đàn ông chết giẫm này sao lại cố thể hận cô đến vậy? Phải là cô hận anh ta mới đúng! Cho dù trước đây, cô đã từng mắng nhiếc anh chỉ đáng làm gà vịt hay chó lợn, mắng anh là kẻ đê tiện, nguyên rủa anh mắc bệnh SIDA, từng nói rằng sau này hễ gặp lại lần nào thì sẽ đánh lần đó..., cho dù đã sỉ vả anh bằng những điều tệ hại nhất trên đời, nhưng bây giờ, rõ ràng là cô vừa mới cứu anh, còn đang xử lý vết thương giúp anh nữa, vậy thì tại sao anh có thể đối xử với cô như thế? Sao anh lại kích động đến mức muốn giết chết cô cơ chứ?

Cô không tài nào hiểu nổi!

Không kịp được nữa, nước mắt của Hàn Tú trào ra, giàn giụa trên mặt, dường như sự phẫn nộ trước khi chết đã khiến cô từ bỏ việc giãy giụa mà lấy hết sức lực còn lại để tiếp tục lau các vết máu trên ngực Đường Trạch Tề, lau rất mạnh, lau liên hồi không thôi.

Đôi mắt đẹp của người đối diện đang phát ra sự nguy hiểm chết người bỗng dụi đi. Bàn tay siết chặt cổ cô nãy giờ đột nhiên rời lỏng ra, rồi Hàn

Tú bị ném sang một bên. Bị mất trọng tâm, cô ngã về phía bên phải, đập mặt ngay vào chậu nước bên cạnh khiến nước bắn tung tóe khắp người.

“Khụ khụ khụ...”. Hàn Tú ho sặc sụa rồi cố gắng hít lấy hít để luồng không khí vào lá phổi đang thiếu ôxy. Chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến bộ dạng đáng thương ướt như chuột lột của mình, cô cố gắng đứng dậy, lùi về phía sau vài bước.

Đứng cách Đường Trạch Tề một đoạn, cô khóc tức tưởi: “Đường Trạch Tề, anh đang sống yên lành ở nước ngoài thì quay về đây làm gì? Sao vừa mới về đã muốn giết chết tôi vậy? Anh làm thế là vì ngày xưa, tôi đã nguyên rủa anh mắc bệnh SIDA hay do tôi trù ẻo anh tuyệt tử tuyệt tôn hả? Anh có biết là nếu không có tôi tốt bụng cứu anh thì không chừng bây giờ, anh đang phơi thây trong phòng xác rồi không?”

Cô hít một hơi thật sâu rồi đưa tay lau những giọt lệ sợ hãi, hoảng loạn và phần uất đang chảy dài trên má. Nhưng dù cô kìm nén thế nào, nước mắt vẫn tuôn ra như suối. Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy uất ức, không thể chịu đựng thêm được nữa, Hàn Tú ngồi phịch xuống sàn rồi khóc luôn một trận.

Tiểu Thất chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào khóc thảm thương đến thế, tiếng khóc ấy thật giống tiếng kêu hoảng loạn của bầy cừu gặp nạn, từng chút từng chút một bóp nát trái tim anh, khiến anh nhớ lại nhiều năm về trước không biết trong bao nhiêu ngày đêm, anh cũng khóc như vậy khi thân thể bị cấm đầy những máy móc, thiết bị. Những âm thanh đó đã xa đến mức anh tưởng như mình đã quên mất.

Nhìn thấy gói giấy ăn trên chiếc bàn trà ở bên cạnh, anh rút ra một tờ rồi đưa cho Hàn Tú. Cô sụt sịt, mở to đôi mắt đẫm lệ, hết nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của anh rồi lại nhìn tờ giấy ăn. Sau vài giây, cô phần uất gạt tay anh ra, tự mình bước đến chỗ chiếc bàn trà, lấy vài tờ giấy để lau nước mắt.

Khuôn mặt của Tiểu Thất không có vẻ gì là tức giận vì hành động vừa rồi của Hàn Tú, anh vẫn nhìn thẳng vào cô, lạnh lùng nói: “Con dao và cái áo của tôi đâu?”

Hàn Tú liền đứng dậy, lôi chiếc áo blouse đẫm máu với con dao từ trong túi rác ra. Không dám lại gần, cô đứng cách xa hai, ba mét rồi quăng chúng cho anh.

Anh đưa tay ra đỡ rồi ngồi bệt trên sàn nhà, thần thờ nhìn hai thứ đó.

Sự tĩnh lặng bao trùm căn phòng khách rộng lớn khiến người ta có cảm giác lo sợ.

Hàn Tú hoảng hốt nhìn về phía Đường Trạch Tề, chỉ thấy hàng lông mi đen dài của anh sụp xuống, đôi mắt buồn bã, u tối, khuôn mặt trắng bệch không chút biểu cảm.

Cô mím môi, suy nghĩ vài giây rồi dừng cảm nói: “Đường Trạch Tề, rốt cuộc là anh bị người ta truy sát hay là anh đã giết người hả?”

Tiểu Thất vẫn giữ nguyên biểu hiện đó, coi Hàn Tú chẳng khác nào không khí.

Nếu không biết là Đường Trạch Tề nói được thì cô đã tưởng anh bị đầu độc cho câm luôn rồi. Không nói thì thôi! Đợi đến khi cô liên lạc được với cô giáo Đỗ thì mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ, cô cũng coi như hết nợ!

Nghĩ vậy, Hàn Tú bước tới chiếc bàn thấp bên cạnh sofa và nhắc điện thoại lên, ngón tay vừa hạ xuống nhấn được một nút thì bỗng nhiên có một thứ màu ánh bạc bay về phía cô. Cô không kịp phản ứng gì, chỉ đứng ngây ra nhìn vật thể đó phóng tới. Khi cô lấy lại được hồn phách thì tiếng kim loại đâm lên chiếc giá trang trí đằng sau đã cho cô câu trả lời: đó chính là con dao phẫu thuật mà cô đã ném cho Đường Trạch Tề lúc nãy.

Cô run rẩy chụp điện thoại, hai chân mềm nhũn, không đứng vững được nữa mà ngồi phịch xuống đất. Hoảng sợ liếc Đường Trạch Tề đang nhìn mình với ánh mắt căm thù, lạnh lẽo nuốt nước miếng, cô thốt ra những tiếng mà ngay đến bản thân cô cũng chẳng hiểu nói: “Không phải là tôi muốn gọi điện báo cảnh sát đâu, tôi định gọi cho người bạn làm bác sĩ đấy! Những vết thương trên người anh cần được xử lý kịp thời, nếu để nhiễm trùng thì sẽ nguy mất. Anh muốn chết sao?”

Nghe thấy chữ “chết”, Tiểu Thất sững người. Một hồi lâu sau, anh mới chịu mở miệng: “Cô đã hứa đưa tôi đến một nơi an toàn, nhưng đây là nơi nào chứ?”

“Nhà tôi”. Hàn Tú cảm thấy Đường Trạch Tề có gì đó không bình thường nhưng lại chẳng thể chỉ cụ thể xem anh không bình thường ở chỗ nào.

“Nhà cô?”. Tiểu Thất khẽ nhướn lông mày.

Hàn Tú khó khăn lắm mới lấy đủ dũng khí để nhìn thẳng vào anh, chẳng ngờ anh lại đứng dậy và tiến về phía cô.

Sợ anh lên cơn điên lần nữa, cô vội lùi về phía sau: “Tôi không biết chỗ nào an toàn hơn sở cảnh sát cả. Anh lại không cho tôi báo cảnh sát nên tôi chỉ còn biết lôi anh về nhà thôi. Tôi tốn bao nhiêu công sức mới kéo được anh từ bãi rác về đây không phải để nhìn anh chết trong nhà tôi.”

Tiểu Thất tiến sát đến, dồn Hàn Tú tới mức chẳng còn đường lui, lưng cô chạm vào chiếc giá trang trí ở phía sau Anh nhìn cô, lẳng lặng rút con dao phẫu thuật đang cầm trên chiếc giá đó xuống.

“Chỉ cần cô không giết tôi thì tôi sẽ không làm gì cô”. Ngữ điệu của anh ôn hòa, dịu nhẹ, nhưng rõ ràng đây là một câu nói uy hiếp.

Hàn Tú cảm thấy toàn thân đã cạn kiệt sức lực, nếu còn bị anh dọa dẫm thêm vài lần nữa, chắc hẳn trái tim yếu đuối đáng thương của cô khỏi phải đập thêm vài chục năm nữa mà ngay lập tức ngừng làm việc luôn mất.

Cô mím chặt môi, nhìn anh chăm chăm và nói: “Nếu tôi thực sự muốn giết anh thì ngay từ bốn năm trước, tôi đã cùng mẹ anh cầm roi quật chết anh rồi.”

Tiểu Thất nhìn lướt qua cô, không nói câu nào.

(3)

Cuối cùng tên Đường Trạch Tề đã quyết định ở tạm tại nhà cô. Dù sợ hãi, kinh hoàng đến mấy, dù không bằng lòng chút nào, Hàn Tú vẫn chẳng thể phản đối, bởi vì ngay vào khoảnh khắc bắt đầu diễn vai “thánh mẫu”, cô đã không có bất cứ sự lựa chọn nào khác rồi.

Thương tích đầy mình nhưng Tiểu Thất không cho Hàn Tú gọi bác sĩ đến xử lý vết thương, chỉ viết một loạt tên thuốc bằng tiếng Anh ra giấy rồi sai cô đi kiếm, nhưng lại chẳng để cô ra ngoài mua.

Hàn Tú nhìn tờ giấy, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Viết toàn tiếng Anh thế này, không phải anh ta đang muốn lấy mạng cô đấy chứ? Dưới cặp mắt giám sát của anh, cô gọi điện thoại xuống phòng khám ở tầng dưới, dùng vốn ngoại ngữ kém cỏi phát âm những chữ ghi trên tờ giấy. Kết quả là cô bị bác sĩ mắng cho một hồi, bởi vì những thứ anh yêu cầu đều dùng để ngăn ngừa nhiễm trùng vết thương, hoàn toàn có thể biểu đạt bằng vài chữ tiếng Trung đơn giản như “bông”, “băng”, “gạc”. vậy mà chẳng hiểu tại sao anh cứ nhất nhất phải dùng tiếng Anh để viết.

Ở nước ngoài ăn học mấy năm thì ghê gớm lắm sao? Hừ!

Cô dập điện thoại, mặt tối sầm lại, quay sang lờm anh, nhưng vừa chạm phải ánh mắt lạnh như băng của người đối diện, cô lập tức thu lại thái

độ vừa rồi.

Nhìn cô như thế, Tiểu Thất cảm thấy hình như cô rất sợ anh, sự sợ hãi và hoảng loạn hiển hiện trên khắp khuôn mặt bé nhỏ đó. Ánh mắt anh lộ rõ vẻ khó hiểu. Rồi anh ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, tay vẫn cầm con dao phẫu thuật, mơ màng ngắm ánh hoàng hôn lộng lẫy.

Vầng tịch dương đang lặn dần về phía Tây, quả cầu lửa như nhuộm đỏ cả nền trời.

Một lúc sau, phòng khám cho người mang thuốc và bông băng lên Hàn Tú ngậm ngùi trả người ta mấy trăm đồng, trái tim đau đớn như bị ai đó chĩa vào rồi cắt thành từng miếng một vậy! Cô đưa bọc thuốc cho anh, trong lòng thầm nghĩ: Nếu anh nhờ cô bôi thuốc, liệu cô có nên nhân cơ hội đó mà ấn mạnh vào vết thương của anh mấy phát không nhỉ? Chẳng nào cô cũng không thể đòi lại được số tiền kia mà, trút giận lên anh đôi chút xem ra không phải là một ý kiến quá tệ.

Ai ngờ sau khi nhận được bọc thuốc, anh chẳng nói lời nào, lẳng lặng đi vào phòng tắm, ở trong đó tự mình băng bó. Cô đành ngồi nguyên tại chỗ, ngốc nghếch nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng kín, một hồi lâu sau mà vẫn chưa lấy lại được hồn vía.

Dọn dẹp vệ sinh vốn đã là một công việc mệt nhọc, lại phải lo thêm chuyện của Đường Trạch Tề nên bây giờ, Hàn Tú đã chẳng còn chút sức lực nào. Nhưng không chịu được căn phòng bẩn thỉu trước mặt, cô đành gượng dậy, đi quét dọn nhà cửa và những vật dụng đã bị anh “hỏi thăm”.

Hàn Tú đang lau bàn trà thì bị dọa cho một trận. Không biết từ lúc nào, Tiểu Thất đã xử lí đầu vào đấy các vết thương trên người, mình đầy bông băng, lù lù xuất hiện ngay trước mặt Hàn Tú.

Cô chỉ đứng đến cảm của anh, riêng chiều cao đó đã đủ khiến cô cảm thấy bị áp lực. Ngang tầm mắt Hàn Tú là xương quai xanh của anh, trên đó

có một vài vết sẹo không lớn cũng không nhỏ, không hiểu sao cô lại thấy chúng vô cùng gợi cảm, chỉ muốn tiến tới và...

Đúng là đầy mê hoặc.

Có điều, chỉ vài giây sau, đầu óc cô liền sáng suốt trở lại, cô lùi ngay về phía sau hai bước

Hàn Tú nhìn khắp người anh. Điều khiến cô ngạc nhiên hết sức chính là anh đã băng bó vết thương vô cùng cẩn thận và đúng cách, như thể có y tá xử lí cho vậy.

Tiểu Thất chẳng nói lời nào, cũng chẳng thèm nhìn Hàn Tú lấy vài giây, anh chỉ nhẹ nhàng đi về phía cửa sổ, ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, tay vẫn nắm chặt con dao phẫu thuật.

Có lẽ vừa rồi, anh chỉ chờ cô tránh đường để đi tiếp mà thôi.

Hàn Tú đau khổ bưng tỉnh.

Tại sao sau mấy năm sang Mỹ, lúc quay về, con người ta lại trở nên ngốc nghếch đến thế chứ?

Căn phòng cuối cùng đã lấy lại được vẻ sạch sẽ, tinh tươm vốn có, còn Hàn Tú thì mệt đến mức chẳng buồn động đậy nữa. Bụng sôi réo này giờ, cô tiến lại chỗ để điện thoại, định gọi người mang đồ ăn đến. Đột nhiên nhớ tới con dao phi tới lúc nãy, Hàn Tú rút ngay tay về, ảo não cúi đầu, cô quay người gọi anh chàng đang thất thần bên cửa sổ: “Này, Đường Trạch Tề!”

Tiểu Thất vẫn ngồi thừ ở đó, ánh mắt thẫn thờ nhìn ra bên ngoài.

“Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề!”. Hàn Tú hét tên anh mấy lần nhưng chẳng thấy anh quay lại. Cô đành liều mình đi đến trước

mặt anh, lấy tay ra hiệu rồi lùi về phía sau vài bước, sau đó mới dám gọi tiếp: “Đường Trạch Tề!!!”

Tiểu Thất cuối cùng cũng có phản ứng, đầu mày nhú chặt, nhìn cô chăm chú, vẻ mặt vô cùng khổ chịu, lạnh lùng hỏi: “Cô đang gọi tôi sao?”

Bắt gặp nét nghi hoặc trong đôi mắt băng giá của anh, Hàn Tú đột nhiên im bật, không trả lời.

Không gọi anh thì gọi ai chứ? Lẽ nào ở đây còn có một tên gây họa “Đường Trạch Tề” khác nữa hay sao?

“Có chuyện gì?” Tiểu Thất vẫn hỏi một cách lạnh nhạt.

Hàn Tú há hốc miệng rồi bàng hoàng ngậm lại. Xem ra cô gặp quỷ rồi, hai lần Đường Trạch Tề suýt giết chết cô, cả nét mặt lẫn hành động của anh đều đáng sợ như một con mãnh thú bị nhốt lâu ngày vậy, thế mà lúc này, kì lạ thay, ngữ điệu của anh lại ôn hoà, nhẹ nhàng y như một chú mèo, không những thế, còn là một chú mèo rất “cool” nữa. Anh đang chơi trò gì vậy, biến đổi nhân cách sao?

Có điều, sức mạnh tưởng như mãnh thú cuồng bạo của anh trước đó, cô đã lĩnh giáo đủ rồi. Để cho an toàn, cô cẩn thận vẫn hơn.

“À, tôi... muốn gọi người mang thức ăn đến đây”. Hàn Tú thấy mình thật vô dụng, ngay cả việc gọi một cú điện thoại đặt đồ ăn sẵn cũng phải bẩm báo với anh ta.

Nhưng ai bảo cô sợ anh đến thế chứ?

“Thế nào là “gọi thức ăn đến”?”

Anh ta không biết thế nào là “gọi thức ăn đến” sao?

Ngay từ lúc gặp lại Đường Trạch Tề, Hàn Tú đã cảm thấy hình như đầu óc anh có chút vấn đề, phán đoán đó đã được khẳng định là đúng ngay sau khi anh đưa ra câu hỏi ngớ ngẩn trên.

Cơ miệng giật giật, một lát sau, cô mới hắng giọng nói: “Khi anh muốn ăn cái gì thì gọi điện thoại, bảo người ta trực tiếp mang tới nhà, đó chính là “gọi thức ăn đến”. Cũng giống như lúc này, anh bắt tôi phải kiểm thuốc và bông băng cho anh mà lại không cho phép tôi ra khỏi cửa, thế nên tôi buộc phải gọi cho phòng khám, nhờ người ta mang tới. Bây giờ, tôi đang cảm thấy đói nên muốn gọi điện, bảo người ta mang thức ăn đến thôi”. Sau một hồi bình tĩnh giải thích tường tận, cặn kẽ, cô bất giác quên mất sự nguy hiểm của anh, không kìm nổi mà buông lời mỉa mai: “Đường Trạch Tề, có phải hôm nay, khi ra khỏi nhà, đầu anh bị cánh cửa kẹp vào không? Nếu không thì tại sao anh có thể hỏi “gọi thức ăn đến” là gì? Ngay đến mấy đứa nhỏ ở vườn trẻ cũng biết điều đó, vậy mà anh lại hỏi tôi. Trêu chọc người khác thú vị lắm sao?”

Nghe những lời như thế, Tiểu Thất không hề kích động mà ngược lại, còn trả lời một cách hết sức nghiêm túc: “Đầu tôi không hề bị cửa kẹp phải mà là tôi đã đắm vào tấm thủy tinh dày.”

Anh nói gì thế? Đắm đầu vào thủy tinh nên anh ta thành ra ngốc nghếch rồi chẳng? Đúng là “bó tay toàn tập” với tên này mà!

“Nếu đói thì gọi điện thoại đi! Sao lại phải hỏi tôi?” Trước sau anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt đó.

Hàn Tú trợn trừng mắt vì tức giận, chỉ còn thiếu nước hộc máu ra mà chết thôi.

Anh tưởng cô ăn no rồi rửng mỡ sao? Nếu không phải sợ anh phi dao lẩn nữa thì liệu cô có thiếu dũng khí đến mức chẳng dám gọi một cuộc điện

thoại không chứ? Nực cười nhất là anh ta còn trưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội và hỏi cô tại sao phải nói với anh.

Hàn Tú cảm thấy hai bên thái dương của mình không ngừng giật giật, trong đầu văng vẳng toàn những lời nói không đỡ nổi của anh. Bây giờ, cô đã có đủ cơ sở để khẳng định rằng não bộ của Đường Trạch Tề chắc chắn có vấn đề, mấy năm sống bên Mỹ, không những nước da trắng ra mà ngay đến bộ não của anh cũng “trắng [1]” mất rồi.

[1] T/g chơi chữ: “màu trắng” và “ngốc nghếch” trong tiếng trung đồng âm với nhau.

Thức ăn cuối cùng cũng được mang đến. Hàn Tú gọi những món mà cô yêu thích nhất: canh cá chua cay và rau bắp cải trộn chua cay.

Cô vào bếp lấy một chiếc bát nhỏ, xới cơm vào đó rồi ăn lấy ăn để, suýt thì mắc nghẹn. Cô vội uống một ngụm nước, mãi mới thở được. Lúc ngẩng đầu lên, Hàn Tú bất giác đưa mắt nhìn Tiểu Thất đang lặng lẽ ngồi trước cửa sổ. Khuôn mặt gầy gò, hàng lông mày rậm nhú lại, đôi môi mỏng mím chặt, ở anh toát lên một vẻ cô đơn, cao ngạo khiến người ta có cảm giác cách xa đến vạn dặm.

Nhớ lại lúc cô bước đến gần và gọi tên anh, không biết do ảo giác hay mắt bị hoa mà khi ấy, Hàn Tú cảm thấy đôi mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ kia chất chứa nỗi bi thương và sự cô liêu khôn tả. Cô càng nhìn lại càng thấy anh thật xa lạ chẳng giống tên đàn ông khốn kiếp, đê tiện Đường Trạch Tề mà cô từng quen biết trước đây chút nào. Sự lãnh đạm, cô độc của anh khiến cô bất giác nổi lòng xót thương.

Xót thương sao? Khi ý thức được bản thân đã nghĩ như thế, Hàn Tú giật mình, ho khan một tiếng rồi cầm cúi ăn tiếp.

Trước vẻ mặt lạnh lùng, muốn người khác tránh xa ba tấc của Tiểu Thất, Hàn Tú chẳng dám hỏi han gì. Nhưng ngộ nhờ vì cô không gọi vào ăn cơm

mà anh lại lên cơn, trút giận lên đầu cô thì Hàn Tú biết làm thế nào?

Cô đành bỏ đôi đũa trong tay xuống, hạ giọng gọi anh: “Đường Trạch Tề!”

Cô gọi thêm một tiếng nữa, vẫn như ban nãy, anh không hề có ý định đáp trả.

Trong đầu Hàn Tú lúc này là một mớ bòng bong. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghe thấy vợ chồng cô giáo Đỗ nhắc tới việc Đường Trạch Tề có anh em gì hết, đừng nói là anh em sinh đôi. Hơn nữa, không thể có chuyện hai người không cùng huyết thống mà giống nhau như hai giọt nước như vậy. Cô càng không tin rằng trên đời có con người vô vị và điên rồ đến mức không phẫu thuật thẩm mỹ thành khuôn mặt của ai khác mà cứ nhất thiết phải là Đường Trạch Tề.

Nghĩ đi nghĩ lại, xem ra khả năng duy nhất chỉ có thể là Đường Trạch Tề đã bị tổn thương não bộ nên phản ứng có phần chậm chạp. Rốt cuộc là chuyện gì khủng khiếp đã xảy ra với anh? Tại sao Trạch Tề lại biến đổi thành một người hoàn toàn khác như thế?

Có điều, Hàn Tú không mấy ghét bỏ một Đường Trạch Tề im lặng, không nói năng nhiều thế này!

Đợi ăn cơm xong, cô sẽ gọi điện thoại hỏi cô giáo Đỗ xem chuyện gì đã xảy ra.

Trái tim phụ nữ đúng là làm bằng đậu phụ, dù mạnh miệng nói cứng đến đâu thì vẫn chẳng thể nào nhẫn tâm nổi. Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch, thất thần chẳng khác nào một chú cừ non lạc đường của Đường Trạch Tề, Hàn Tú lại thấy mềm lòng. Quả nhiên là giao du với Sam Sam chừng ấy năm, cô đã nhiễm bệnh làm “thánh mẫu” của cô ấy mất rồi.

Nhưng thôi, bỏ đi, việc quan trọng trước mắt là phải ăn cơm! Người đàn ông này nếu đói quá hoá liều, đêm hôm canh ba chạy tới căn xé, ngẫu nhiên cô thì thật đáng sợ, chẳng bằng bây giờ, cô làm “thánh mẫu” thêm một lần nữa vậy.

Lần này, cô hăng giọng gọi, nhấn từng chữ trong tên anh lên: “ĐUỜNG - TRẠCH – TỀ!”

Rất nhanh sau đó, người ngồi bên cửa sổ đã có phản ứng.

Tiểu Thất nhướng mày, quay lại nhìn Hàn Tú, đôi mắt đen láy, u buồn thể hiện rõ rằng anh không hề thích âm thanh vừa xong chút nào, nhưng rất nhanh sau đó, anh lại biểu lộ vẻ nghi hoặc.

Hàn Tú dùng đũa gõ vào bát như kiểu gọi chó con về ăn cơm: “Này, anh có muốn ăn cơm không? Ở đây có canh cá chua cay và rau bắp cải trộn chua cay, mùi vị cũng ngon lắm”. Sau đó, cô còn tốt bụng đứng dậy, đi vào bếp, lấy thêm bát đũa, xới cơm cho anh rồi đặt lên bàn: “Này, nếu bằng này chưa đủ thì anh tự xới thêm trong nồi nhé!”. Nói xong, cô tiếp tục thưởng thức món canh cá chua cay hằng yêu thích.

Tiểu Thất từ từ đứng dậy, đi về phía bàn ăn, mắt nhìn lướt qua món canh cá chua cay đầy dầu mỡ và ớt rồi nhìn sang đĩa rau bắp cải trộn chua cay cũng toàn ớt và hạt tiêu, cuối cùng hướng ánh mắt về phía bát cơm có màu sắc không ổn mấy, xem ra còn nửa sống nửa chín đang đặt trên bàn.

Khảo sát một hồi, anh mới mở miệng, giọng nói hết sức nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng lãnh đạm: “Nồng độ chất béo quá cao sẽ phá hoại cân bằng axit béo trong cơ thể, gây ra thiếu Omega-3, dư thừa axit béo, tích trữ mỡ trong máu, dẫn đến béo phì, dễ mắc một số chứng bệnh mãn tính nguy hiểm như cao huyết áp, đột quy, đái tháo đường, các bệnh về tim mạch, nhồi máu não...”

“Phụt!” Hàn Tú phun cả nửa miếng cá trong miệng ra ngoài rồi không ngừng ho: “Khụ khụ..”

Từ khi nào đồng hồ hiệu Omega lại có dây mơ rễ má với axit béo? Những gì anh nói rõ ràng là từ ngữ chuyên môn thuộc lĩnh vực cơ khí, sao nghe giống như bàn về vấn đề dinh dưỡng thể nhi? Mà trước đây, chính anh cũng từng thường xuyên ăn những món này, bây giờ còn bày đặt nói với cô mấy vấn đề axit béo nọ kia. Chắc là vì ở Mỹ bốn năm nên anh phải biến mình thành con người sành điệu như tầng lớp thượng lưu đúng không?

Cô kinh ngạc đưa mắt nhìn anh, chỉ thấy anh quay người đi vào nhà bếp, mở vòi nước rồi ghé miệng vào uống. Cô lại ho một hồi lâu, ánh mắt ngạc nhiên vẫn hướng về phía anh. Đã biết rằng ăn nhiều dầu mỡ thì sẽ gặp vấn đề về axit béo, chắc anh không đến mức không biết là uống nước lạnh không tốt cho dạ dày chứ?

Hàn Tú vừa nhìn anh vừa liên tục và cơm, đợi chốc nữa ăn cơm xong, việc đầu tiên cô làm sẽ là gọi điện cho cô giáo Đỗ để hỏi cho rõ xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Đường Trạch Tề. Tên khốn này dù nhìn từ góc độ nào thì cũng thấy hẳn có khuynh hướng thần kinh bất bình thường. Nếu anh thực sự mắc bệnh đó thì phải nhanh chóng chuyển đến viện để điều trị. Nếu cứ để anh ở đây, lại còn phải cung phụng tiền bạc cho anh thì có cho vàng, cô cũng không chịu làm “thánh mẫu” lần nữa đâu!

Uống nước xong, Tiểu Thất bước ra khỏi bếp.

Đến lúc này, Hàn Tú mới để ý thấy anh vẫn mặc chiếc quần sịp dính máu, cảnh này kinh khủng quá, khiến cô chẳng còn hứng thú nào mà ăn uống nữa. Chẳng, suy nghĩ nhiều, cô chỉ vào quần anh và nói: “Đợi.. đợi chút nữa, tôi sẽ đi siêu thị mua cho anh chiếc quần sịp khác. Anh không thể đi lại trong nhà tôi với bộ dạng đó được, nhìn khiếp lắm.”

Tiểu Thất sững người rồi cúi đầu nhìn, quả thật anh chỉ mặc đúng một chiếc quần sịp trên người, không những bẩn thỉu mà còn vương máu nữa.

“Ừ”. Một từ gọn lỏn thoát ra khỏi miệng anh, chẳng biểu lộ chút tình cảm nào, chỉ thấy đôi mắt anh long lanh như nước.

Hàn Tú lườm anh rồi thu dọn bát đĩa, xong xuôi tất cả thì cầm tiền, chuẩn bị ra ngoài. Tay vừa mới chạm vào nắm đấm cửa, đột nhiên cô cảm thấy có chút kỳ lạ. Quay lại nhìn anh chàng thích ngồi ngây người bên cửa sổ, cô ấp úng hỏi: “Này, Đường Trạch Tề, con người anh thật kì lạ. Tại sao lúc đầu, khi tôi gọi điện thoại, anh lại phi dao về phía tôi, bây giờ, tôi sắp sửa ra ngoài mua quần sịp cho anh thì anh lại có thể yên tâm để tôi đi như vậy? Lẽ nào anh không sợ tôi ra ngoài báo cảnh sát hay gọi kẻ thù của anh đến giết anh sao?”

Tiểu Thất quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo có phần ngạc nhiên. Vài giây sau, anh trịnh trọng tuyên bố: “Tôi tin tưởng cô.”

“Tôi - tin - tưởng - cô”, chỉ bốn chữ đơn giản như vậy thôi mà có sức mạnh như một câu bùa chú kì diệu, khiến cho Hàn Tú kinh ngạc tới mức chẳng thể thốt nên lời, đầu óc rối bời, hỗn loạn.

Cô nhún vai rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa, không hiểu sao cứ cảm thấy đằng sau như có oan hồn truy đuổi theo mình vậy.

(4)

Suốt đường đi, Hàn Tú đắn đo mãi về việc có nên báo cảnh sát hay không. Nhưng cứ nghĩ tới cô giáo Đỗ thì cô lại chùn bước. Cô không ngừng nhắc đi nhắc lại với mình rằng bốn chữ đơn giản đó hoàn toàn chi mang ý uy hiếp, nếu không làm theo lời anh, cô nhất định sẽ phải trả giá. Nghĩ vậy, cô bèn coi như lúc này, mình đang bị “thánh mẫu” nhập thân, thấy anh đáng thương nên mới đại phát từ bi mà giúp anh mua chiếc quần sịp. Các cụ chả bảo “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp” còn gì! Món nợ này

cô sẽ ghi lại cẩn thận, đợi liên hệ được với cô giáo Đỗ rồi cô sẽ từ từ tính số với anh ta.

Hàn Tú vừa vào siêu thị đã đi thẳng tới khu vực bán quần áo. Tay cô lướt qua một loạt áo phông và quần bò treo trên giá, không ngừng lật xem giá bán.

Khiếp! Định cắt cổ người ta hay sao? Chiếc áo phông loại bình thường giá bảy mươi chín Nhân dân tệ, cái quần soóc ngắn cũng mất tám mươi chín tệ, loại tốt hơn chút thì những một trăm năm mươi tệ, cộng thêm quần sịp nữa, cô chắc chắn phải chi mất mấy trăm tệ rồi. Có nhầm không chứ? Từ lúc nào siêu thị bán loại hàng vẫn bày ở đầu đường xó chợ này đắt đến vậy?

Mắt Hàn Tú bỗng sáng lên khi nhìn thấy một quầy hàng ở ngay gần đây có mấy bà cô đang ngắm nghía những chiếc quần đùi bãi biển xanh, đỏ, tím, vàng. Cô nhìn vào tấm biển khuyến mại: “Áo phông 20 tệ/chiếc, quần đùi bãi biển 10 tệ/chiếc”, lập tức bỏ mớ hàng “cao cấp” trong tay xuống và tiến thẳng tới quầy giảm giá.

Cô lục tìm trong đồng hàng khổng lồ đó được một chiếc áo phông và một chiếc quần đùi bãi biển màu xanh lá cây. Xanh, xanh, xanh, tất cả đều là màu xanh lá cây, cô có nên mua thêm một chiếc mũ cũng màu ấy nữa không nhỉ? Màu xanh lá cây là thích hợp với anh ta nhất [2]. Đường Trạch Tề phải nếm thử cảm giác bị người khác cảm sùng thì mới thấu hiểu được nỗi thống khổ của cô trước đây.

[2]: Ở Trung Quốc, cho ai đội mũ màu xanh là ám chỉ việc bị ngoại tình

Cô còn mua cho anh một ít đồ tắm rửa vệ sinh rẻ tiền và thức ăn vặt cho mình rồi mới xách túi to túi nhỏ về nhà.

Khi về đến nhà, Hàn Tú thấy Tiểu Thất cuối cùng cũng đã chịu thay đổi vị trí, anh đang nằm trên chiếc ghế sofa, mắt nhắm nghiền, lông mày vẫn nhíu chặt, trên má xuất hiện một vết đỏ kì lạ.

Cô lạng lẽ bước tới gần rồi nhẹ nhàng gọi: “Này!” Anh từ từ mở mắt, đôi mắt đẹp không còn vẻ tinh tường như lúc nãy mà thay vào đó là sự mơ hồ không thể lý giải.

“Tôi đã mua quần áo về rồi”. Nói xong, cô liền vút túi đựng quần áo qua phía anh.

Tiểu Thất bắt lấy cái túi, thần trí xem chừng đã tỉnh táo hơn đôi chút, rồi đứng dậy, đi vào phòng tắm. Anh loay hoay trong đó một lúc lâu, cuối cùng cũng thay chiếc quần sịp và bước ra, cau mày trả lại chiếc áo phông và quần đùi cho Hàn Tú.

Những người bình thường đều biết một điều là tắm xong thì phải mặc quần áo tử tế rồi hẵng ra ngoài, trừ phi là người một nhà hoặc những người yêu đương thắm thiết thì mới mặc mỗi chiếc quần sịp lượn qua lượn lại như thế. Còn Tiểu Thất thì... Nếu anh vẫn mặc chiếc quần sịp hình tứ giác bị dính đôi chút vệt máu như lúc nãy thì cô cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, vì như thế sẽ không khiến người khác phải nhìn chăm chăm rồi suy nghĩ lung tung. Còn đằng này, trớ trêu thay, bây giờ, thứ anh đang mặc lại là cái mà Hàn Tú vớ bừa trong đồng đồ nam khổng lồ, còn chẳng kịp bóc bao bì xem bên trong thế nào. Đó là một chiếc quần bó sát, cạp trễ. Nó nằm chêm chệch trên chiếc mông trắng trẻo gợi cảm của anh, trước lồi sau cong, khiến cho nét quyến rũ đặc trưng của người đàn ông càng lộ ra rõ ràng hơn.

Nói Hàn Tú chưa bao giờ nhìn thấy thân thể đàn ông là dối trá. Dù cô thực sự chưa có cơ hội nhìn ngắm người thật thì chí ít cô đã từng xem không ít những hình ảnh đó trên phim ảnh, từ da trắng, da đen cho tới da vàng, phải nói là nhiều vô kể. Nhưng lúc này, khi đã được “tận mục sở thị” bộ dạng khiêu khích của người đã suýt giết chết mình cách đây một tiếng, đột nhiên Hàn Tú cảm thấy ớn lạnh đến tận xương tuỷ.

Cô quay ngay người lại, vừa ngượng ngùng vừa tức giận nói: “Đường Trạch Tề! Anh đúng là đồ biến thái! Không phải tôi đã mua cho anh cả áo

phông và quần đùi đấy à? Tại sao anh không mặc vào chứ? Anh bị chập dây thần kinh nào rồi hà?

Tiểu Thất lại càng nhú chặt lông mày hơn, cơn sốt khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ khẽ rên lên một tiếng rồi trả lời một cách lạnh nhạt: “Hai thứ ấy tạm thời tôi chưa cần dùng tới. Còn nữa, tại sao chiếc quần sịp này lại tiết kiệm vải đến thế chứ?”

“Này, Đường Trạch Tề, đã đành là tôi thu nhận anh về đây, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi cho phép anh tự do ăn mặc thiếu vải rồi đi lông nhông trong nhà mà giở trò lưu manh đâu nhé! Như thế nào là áo phông và quần đùi tạm thời không dùng đến? Làm gì có ai dờ hơi đến mức mặc quần sịp rồi đi qua đi lại lung tung hay không? Từ khi nào anh học được cái thói giả vờ đứng đắn mà chê bai quần sịp ít vải thế? Tôi đâu phải nhà sản xuất quần sịp! Có quý mới biết tại sao tôi lại hồ đồ với phải chiếc quần sịp này cho anh. Nếu anh muốn làm mấy trò mèo thì phiền anh cút ra ngoài cho tôi!”. Hàn Tú phản uất quay về phía anh hét lớn.

Tiểu Thất cau mày nhăn nhó, nhìn Hàn Tú đầy nghi hoặc rồi lẩm bẩm hai chữ “lưu manh”, sau đó nghiêm túc trả lời cô: “Trước đây, chỉ có lúc đi bộ và vận động ngoài ban công, tôi mới mặc áo khoác ngoài, còn trong phòng, tôi luôn mặc như vậy, mọi người đều mặc như tôi, chẳng có gì là không đúng cả.”

Nghe xong câu nói ấy, máu ở toàn thân Hàn Tú lại bắt đầu dồn hết lên não, nếu vì không chịu nổi mà phun ra ngoài thì nhất định dòng huyết ấy sẽ phải bắn xa tới sáu thước.

“Trước đây luôn mặc như vậy”? Trong phòng chỉ mặc mỗi chiếc quần sịp, phải chăng để cởi ra cho dễ khi làm “chuyện ấy” với phụ nữ? Lại còn “mọi người đều mặc như tôi” nữa chứ! Tên đàn ông đáng chết này, lúc này, cô còn tưởng hẳn đã thay tâm đổi tính, trở nên thuần khiết vô ngần, ai dè..., đúng là “miệng chó không mọc được ngà voi”! Tại sao anh ta đến chết cũng

không gột bỏ được cái tính xấu đó? Sang Mỹ rồi, có vẻ như hãn càng ngày càng lợi hại, càng ngày càng dâm dăng!

“Đường Trạch Tề, thích “khoe của” là việc của anh, nhưng đây là nhà tôi chứ không phải nhà anh. Tôi không nằm trong đàn “oanh oanh yến yến” kia của anh, chỉ thích suốt ngày nhìn anh “khoe của” một cách sỗ sàng như thế! Bây giờ, tôi trình trọng tuyên bố, nếu anh vẫn có ý đồ ăn mặc như vậy để giở trò lưu manh trong nhà tôi thì tôi sẽ dùng chổi “quét” anh ra ngoài đấy!”. Hoàn toàn quên mất sự nguy hiểm của người đàn ông trước mặt, Hàn Tú nói càng lúc càng lớn.

Tiểu Thất tiếp tục nhếch mày cao hơn, mím chặt đôi môi mỏng, chờ Hàn Tú “sư tử rống” xong, anh mới nói: “Môi trường giao tiếp lý tưởng có tạp âm nằm trong khoảng từ 45 ~ 60 đề xi ben, vừa rồi, giọng nói của cô lên tới chín mươi đề xi ben, đã quá giới hạn cho phép rất nhiều”. Nói xong, anh lấy lại chiếc áo phông và quần đùi bãi biển rồi bước vào phòng tắm.

Sao anh dám mắng cô như thế chứ?

Hàn Tú đang định xả cơn thịnh nộ lần nữa, ai ngờ chỉ có tiếng cửa phòng tắm sập nhẹ đáp lại cô.

So với tạp âm lên tới chín mươi đề xi ben của cô, rõ ràng tiếng sập cửa đó đã tạo nên một sự đối lập gay gắt.

Hàn Tú đứng trong phòng khách, tức điên lên, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống ai đó mà thôi.

Tại sao bây giờ, mỗi lần nói chuyện với cô, tên đàn ông đáng ghét kia đều ra vẻ thản nhiên như thể đã thoát khỏi cõi đời bụi bặm phàm tục này vậy chứ?

“Đường Trạch Tề, anh thay xong quần áo thì yên phận ngồi ở phòng khách này cho tôi! Nếu anh còn dám giở trò biến thái thì đừng trách tôi...”.

Đang xả một tràng thì chợt nhớ ra sự khủng bố của Đường Trạch Tề, nổi tức giận trong lòng Hàn Tú bỗng dưng tan biến hết, cô không dám nói gì nữa.

“Đừng trách cô làm sao cơ?”. Đột nhiên cửa phòng tắm mở ra, Tiểu Thất đã thay xong quần áo, bước ra ngoài. Anh thấy người nóng bừng bừng, đầu óc mơ màng, chân tay bủn rủn. Việc mặc quần áo đã gần như cướp mất toàn bộ sức lực còn lại trong anh.

Hàn Tú mở to mắt nhìn bộ dạng run rẩy, yếu ớt của anh, nhất thời chưa biết trả lời ra sao.

Lúc cô đang định mở miệng nói thì bất ngờ thấy trước mắt tối sầm lại, cả người anh ngã về phía cô lần nữa. Có điều lần này tư thế của cô đã thay đổi, đúng theo tiêu chuẩn yêu đương “nam trên nữ dưới”!

Hàn Tú cảm thấy toàn bộ không khí trong ngực mình đều bị ép hết ra ngoài, đau đến nhăn nhó mặt mũi, cô vừa xấu hổ vừa tức tối nói: “Này, anh cố ý phải không?”

Một lúc lâu sau, tên Đường Trạch Tề kia vẫn chẳng đáp trả. Làn da nóng như lửa đang áp chặt vào người khiến Hàn Tú cảm thấy có gì đó không ổn. Má anh đang đặt trên mặt cô. Khó khăn lắm cô mới rút được cánh tay bị đè ra, sờ lên trán anh. Thì ra anh đã bị sốt cao tới mức ngất đi.

Cô thàn than, thật đen đui quá! Trên đời này làm gì có ai xui xẻo như cô chứ? Bị một người đàn ông đè lên người đến hai lần trong cùng một ngày. Hơn nữa, anh còn rất nặng.

Hàn Tú nghiêng chặt răng, dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra khỏi người mình rồi cố kéo anh ra ngoài phòng khách. Chẳng còn hơi đâu mà đỡ anh lên ghế sofa nữa, Hàn Tú đành phải trải một chiếc chăn mỏng lên sàn, để anh ngủ trên đó.

Cô sờ trán anh lần nữa, thật sự là rất nóng! Hàn Tú mím chặt môi, lo lắng. Liệu anh có chết không? Anh vốn đã bị thương rất nặng rồi, nếu chẳng may anh chết thật thì mọi việc cô làm trước đó đều là công cốc sao?

Cô bèn chạy đi lấy một chiếc khăn mặt, vò qua nước rồi vắt khô, đắp lên trán anh, sau đó gọi điện cho phòng khám ở lầu dưới. Một lúc sau; bác sĩ Lưu mới lên. Hàn Tú kể qua tình hình của anh cho bác sĩ nghe, cô không biết vì sao anh bị thương, chỉ nhớ lúc trước, toàn thân anh găm vô số mảnh vụn thủy tinh nên nói bừa: “Anh ấy không cẩn thận nên ngã từ trên cao xuống, không may bị rơi trúng tấm kính người ta đem vứt đi.”

Bác sĩ Lưu định xem lại vết thương nhưng thấy Tiểu Thất đã băng bó cẩn thận, không còn gì để chê trách, bèn quay ra nhìn Hàn Tú với ánh mắt khó hiểu. Cô đành giải thích thêm: “Trước đây, anh ấy đã từng học qua lớp y tá.”

Sau một hồi kiểm tra kỹ càng, bác sĩ Lưu nói: “Này, Tiểu Hàn, lúc này, cô mua thuốc của tôi, có phải là để cho bạn trai mình dùng không?”

“Hả?” Bạn trai? Hàn Tú chẳng biết thanh minh thế nào nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Đúng vậy, đó là do anh ấy bảo tôi mua.”

“Cô mang thuốc ra đây cho tôi xem lại lần nữa!”

Hàn Tú đem bọc thuốc ra. Bác sĩ Lưu xem từng thứ một, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tiểu Hàn, cô không cần phải lo lắng quá đâu, số thuốc bạn trai cô dùng không hề sai. Đêm nay cô chú ý cậu ấy một chút, xem xem sau hai giờ nữa có hạ sốt không. Nếu cậu ấy hạ sốt thì không còn gì đáng lo ngại nữa. Còn nếu nhiệt độ không giảm thì cô phải nhanh chóng đưa cậu ấy đến bệnh viện. Chút nữa, cô đi theo tôi xuống lấy thêm một số thuốc hạ sốt nữa về!”

“Dạ vâng.”

(5)

Lúc dán miếng hạ sốt cho Tiểu Thất, chạm tay vào vầng trán nóng như lửa của anh, Hàn Tú không khỏi hoảng hốt. Cô không thể ngờ rằng sau bốn năm xa cách, họ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Cô đã phải mất rất nhiều thời gian để chữa lành trái tim bị thương, nỗ lực quên đi tình yêu đã dành cho anh, thế mà giờ đây, một lần nữa, anh lại làm đảo lộn cuộc sống của cô.

Rốt cuộc anh đã gặp phải chuyện gì?

Cô chạy đi lấy chiếc máy tính xách tay rồi mang ra ngoài phòng khách, ngồi lên ghế sofa và vào mạng. Cô nhấn vào nick của tất cả những người bạn chung của hai người, lập đi lập lại câu hỏi: “Các cậu có biết Đường Trạch Tề đã về nước không?”

Bạn nữ A: “Đường Trạch Tề đã về nước rồi sao? Mình không hề biết, anh ấy không đến gặp mình, thực sự mình rất nhớ anh ấy. Tú, cậu không thấy khó chịu khi mình nói thế chứ?”

Bạn nữ B: “Hả? Cậu với Đường Trạch Tề đã chia tay nhiều năm thế rồi, mình cứ tưởng cậu sẽ chẳng thèm hỏi han gì đến anh ấy nữa cơ! Thì ra cậu vẫn còn thích anh ấy à? Chỉ tiếc là sau khi anh ấy ra nước ngoài, mình chẳng mấy khi liên lạc với anh ấy, anh ấy đúng là một người đàn ông tồi tệ, không tim không phổi.”

Hàn Tú: “Ai nói mình còn thích anh ta chứ? Mình thà thích một tên đầu heo còn hơn yêu hẳn.”

Hắc Bì: “Hả? Lâu lắm rồi mình mới nghe thấy cậu nhắc tới Tiểu Tề đấy! Thịnh thoảng mình gặp cậu ấy trên mạng, Tiểu Tề vẫn như trước kia, miệng ngọt như đường. Có điều gần đây, bọn mình không liên lạc với nhau nữa.”

Hàn Tú: “Miệng ngọt như đường ư? Không phải bây giờ, anh ta đã ngốc nghếch từ đầu đến cuối, thuần khiết hơn trước kia rất nhiều sao?”

Hắc Bì: “Ha ha, Đường Trạch Tề mà trở nên thuần khiết thì chi bằng cậu nói mặt trời mọc ở phía Tây còn có lí hơn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy Tiểu Tề có hơi lãng nhãng nhưng kì thực, người cậu ta yêu nhất là cậu đấy!”

Yêu cô nhất sao? Đây là chuyện hài hước nhất mà cô đã từng được nghe.

Hàn Tú: “Đừng nói những chuyện không tưởng nữa! Gần đây, mình có gặp hắn ta, hắn bị người ta đánh cho thành ra ngớ ngẩn rồi, chắc là hắn đã đắc tội với nhân vật máu mặt nào đó.”

Phát Tài: “Không phải chứ? Nửa năm trước, cậu ấy có về nước một lần, sau đó lại bay sang Mỹ rồi, mình đích thân ra sân bay tiễn mà. Lần này, mình không hề nghe cậu ấy thông báo là đã về nước.”

Hắc Bì: “Tiểu Tề mà về thì toàn đi chơi bởi với bọn này cùng lắm là tán gái, uống rượu vui vẻ, sao có thể đắc tội với nhân vật máu mặt nào chứ? Nửa tháng trước, mình thấy cậu ấy nói trên mạng rằng phải bay qua Tây Ban Nha gặp bạn gái mới. Bây giờ, cậu ấy ở đâu thì làm sao mình biết được? Cậu gặp Tiểu Tề ở đâu thế?”

Khoé miệng Hàn Tú hơi giật giật. Đường Trạch Tề ở Ban Nha ư? Tây Ban Nha chứ đâu phải là Tây An, từ Châu Âu sang Châu Á nhanh đến thế sao hả trời? Hay hắn ta xuyên không về?

Hàn Tú: “Có thể mình đã nhận nhầm người. Các cậu có cách nào khác liên hệ với cô giáo Đỗ không? Số điện thoại cô cho trước đây mình gọi không được.”

Phát Tài: “Số điện thoại mới của cô giáo Đỗ hả? Mình không có đâu! Mọi thứ đều vi tính hoá cả rồi, thời này còn ai dùng điện thoại nữa?”

Hàn Tú: “Vi tính hoá thì người ta vẫn phải gọi điện chứ! Mà mạng cũng đâu phải là vạn năng, nếu không thì điện thoại có cần thiết phải tồn tại nữa không hả?”

Hàn Tú nói thêm vài câu nữa rồi offline luôn.

Để nghe ngóng chuyện của Đường Trạch Tề, Hàn Tú đã liên lạc với gần hết bạn bè. Ai cũng hiểu kì khi cô đột nhiên quan tâm đến anh nên gắng hỏi cô một hồi lâu. Hàn Tú thực sự không hiểu tại sao đã bốn năm rồi mà mọi người vẫn còn hào hứng với chuyện này như vậy.

Hỏi thăm một vòng, những gì mà cô nhận được chỉ là sự thất vọng. Từ những người phụ nữ từng có quan hệ yêu đương với Đường Trạch Tề cho đến các bạn nối khố của anh, không một ai nghe được bất cứ thông tin gì về việc anh nước, cũng chẳng biết chút gì về chuyện anh gặp nạn cả.

Từ trước đến nay, Hàn Tú vẫn trao đổi với cô giáo đang ở bên Mỹ qua mạng, bây giờ, muốn tìm cô giáo gặp thì mới phát hiện ra số điện thoại mà năm đó cô giáo để lại không thể liên lạc được. Hàn Tú viết email cho cô giáo, trong đó, cô không hề nhắc tới việc Đường Trạch Tề bị thương mà chỉ hỏi thăm tình hình của cô, sau đó mới hỏi xem dạo này, Đường Trạch Tề có khoẻ không, có chịu ảm ức gì không, có bị chấn động gì về tinh thần không...

Gửi xong email, Hàn Tú ngồi bệt trên sàn nhà, ngây người nhìn anh nằm ngủ, trong đầu không ngừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra giữa hai người trước đây. Mãi cho tới khi có tiếng mèo kêu ngoài cửa, cô mới lấy lại thần trí, đưa tay sờ lên trán anh. Anh đã hạ sốt, Hàn Tú thở phào nhẹ nhõm, điều đó có nghĩa là anh sẽ không bị sao nữa.

Ngày mai, cô phải gạ Sam Sam tới “thăm vấn” anh cùng cô mới được. Phải một mình đối mặt với anh, cô luôn có cảm giác như sắp sửa suy sụp tinh thần đến nơi.

Hàn Tú dựa người lên sô pha, đúng là một ngày mệt mỏi, nặng nề. Cô liếc qua chiếc di động ở trên bàn trà, đã hai giờ sáng rồi. Vẫn chưa thể yên tâm về Đường Trạch Tề, lo anh sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc nên cô quyết định ở lại phòng khách để trông chừng anh. Cô úp mặt vào lưng ghế sô pha, không lâu sau thì ngủ thiếp đi.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chạy Trốn

Trong phòng hội nghị rộng lớn, hai người đàn ông mặc áo blouse trắng đang tranh cãi kịch liệt.

“Giáo sư Trương Đồng Ân yêu quý của tôi, tôi trịnh trọng tuyên bố một lần nữa với ông, từ trước đến giờ, tôi không hề yêu cầu ông tiến hành nghiên cứu khoa học một cách cá nhân. Cái chúng ta cần là tiền! Là tiền, ông hiểu không?”. Giọng người đàn ông đeo chiếc kính gọng vàng gần như run lên vì giận dữ.

Giáo sư Trương Đồng Ân không kiềm chế được, nổi đóa: “Tiền? Lúc đầu, ông đâu có nói như vậy với tôi. Ông đã lừa gạt tôi bao nhiêu năm nay rồi. Cũng bằng ấy năm, tôi đã làm trái lương tâm, giúp ông kiếm biết bao đồng tiền vấy máu, như vậy còn ít sao? Trước giờ, tôi chưa từng can thiệp vào mấy vụ làm ăn bẩn thỉu của ông. Ông muốn tôi làm cái gì, tôi đều đáp ứng hết. Nhưng lần này, tôi không có yêu cầu nào khác, chỉ muốn giữ lại 074 thôi!”

Bức tường bằng kính sáng choang phản chiếu bóng dáng già nua của giáo sư Trương Đồng Ân, mái tóc muối tiêu dưới ánh đèn điện càng trở nên chói mắt.

“Giữ lại? Giữ lại 074 thì có thể kiếm tiền sao? Hẳn ta chỉ làm cho chúng ta tốn kém tiền bạc nhiều hơn mà thôi. Hẳn ta còn sống thêm ngày nào thì chúng ta sẽ chẳng kiếm được cái gì từ hẳn. Chẳng kiếm được một đồng xu nào hết! Bây giờ, ông còn làm bộ làm tịch, ra vẻ không quan tâm đến chuyện tiền nong. Ông có dám chắc rằng lúc đầu, ông không hề động chút lòng tham nào không? Không muốn có số tiền bẩn thỉu đó để thực hiện các

thí nghiệm của ông sao? Bây giờ, ông còn nói với tôi những lời đó, đúng là khốn kiếp nực cười! Giữ lại hãn ta, ông định để tất cả chúng ta phải chết sao? Ông muốn người nhà ông cũng phải chết theo à? Ông có nhớ tôi đã từng nói gì với ông không? Chỉ cần bước chân lên chiếc thuyền này thì ông đã chẳng còn lựa chọn nào khác rồi! Cho nên, chúng ta nhất định phải hủy diệt số 074 và kiếm tiền từ hãn ta, ông có hiểu không, giáo sư Trương thân ái của tôi?”

Người đàn ông đeo kính cời chiếc khuy ở cổ áo, trợn mắt nhìn giáo sư Trương Đồng Ân. Ông thực sự không hiểu, 074 có gì đặc biệt? Đối với ông, mọi sinh vật trong phòng thí nghiệm này đều chỉ là những công cụ kiếm tiền mà thôi. Có tình cảm với một vật thí nghiệm là điều không nên tồn tại, lão già Trương Đồng Ân khốn kiếp kia đúng là điên rồi.

“074 chẳng khác nào con trai tôi, tôi không thể nào giương mắt nhìn con trai mình đi vào chỗ chết được. Có thật là...các ông... không thể... giữ 074 lại... không?”. Đôi mắt của giáo sư Trương Đồng Ân đỏ lên, giọng nói ngắt quãng.

“Con trai sao? Có sinh vật nào ở trong này không phải là con của ông không? Sao tôi không thấy ông đau lòng khi bọn chúng chết nhỉ? Hừ!”. Người đàn ông đeo kính quyết định không phí thêm lời nói nào nữa với lão già lẩm cẩm này, quay người đi ra ngoài luôn.

Trương Đồng Ân nắm chặt bàn tay lại, dẫn do vài giây rồi thả lỏng tay ra, chạy theo người vừa ra khỏi phòng: “Cố tiên sinh, xin hãy đợi một chút, nếu nhất định phải giải quyết 074, hãy để tôi trực tiếp ra tay!”

Câu nói gần như cầu xin của giáo sư Trương Đồng Ân đã thu hút sự chú ý của tất cả nhân viên nghiên cứu trong phòng thí nghiệm.

Người được gọi là Cố tiên sinh dừng bước lại, quay đầu nhìn giáo sư Trương Đồng Ân rồi hài lòng cười, bảo: “Được thôi, vậy ông nhanh chân

lên! Còn bao nhiêu thứ phải dọn đi nữa, không còn nhiều thời gian đâu!”

Trương Đồng Ân không nói gì, trở lại bụi làm việc của mình, dặn dò trợ lí chuẩn bị thêm mấy ống thuốc gây mê.

Trước nay, giáo sư Trương Đồng Ân chưa bao giờ nghĩ rằng con đường đã bước qua ngàn vạn lần này lại dài đến vậy, chân ông dường như đang đeo những tảng chì nặng nghìn trịch. Lúc đi qua đoạn ngoặt, ông dừng lại, ngược nhìn bầu trời xanh biếc bên ngoài bức tường trong suốt, bất giác thất thần. Nếu 074 được sống dưới bầu trời kia như những đứa trẻ bình thường khác, phải chăng tội lỗi của ông có thể giảm bớt được phần nào?

“Giáo sư!” Người trợ lí phải gọi rất lâu, ông mới chợt tỉnh, lấy lại thần trí rồi tiếp tục bước đi.

Lúc nhìn thấy trên cửa treo tấm biển 074, ông liền quay lại, nói với người trợ lí: “Tôi muốn nói chuyện một mình với 074, sau này sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa. Cậu đứng ngoài cửa đợi tôi một chút nhé!”

Người trợ lí gật đầu.

Ông run run đỡ lấy chiếc khay đặt thuốc gây mê và thuốc tẩy trùng rồi đẩy chiếc cửa kim loại dày nặng trước mặt.

Căn phòng rộng lớn chỉ có một chiếc giường đơn trải khăn trắng, một thanh niên cởi trần nằm trên đó và đang xem một cuốn sách rất dày, có vẻ hết sức tập trung, mái tóc hơi dài rủ trước trán khiến người khác không biết được nét mặt anh lúc này thế nào.

Đó là 074 - đứa con mà giáo sư Trương Đồng Ân đích thân tạo ra.

“Tiểu Thất!”. Giáo sư Trương Đồng Ân hăng giọng gọi cái tên mà ông đặt cho 074.

074 quay đầu lại, để lộ gương mặt tuyệt mỹ như được khắc chạm một cách tỉ mỉ, tinh tế bởi các nhà điêu khắc tài hoa, làn da anh rất trắng, dưới ánh đèn sáng loá nhìn tinh khiết như loại bạch ngọc vô giá.

Tiểu Thất gấp sách lại, mỉm cười và nói: “Xin chào, giáo sư.”

“Hôm nay, cậu không ra ngoài vận động sao?”. Trương Đồng Ân đặt ống tiêm gây mê xuống.

“Có, tôi vừa vận động xong.”

Trương Đồng Ân khẽ gật đầu, nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của Tiểu Thất. Đôi mắt đỏ trong sáng vô ngần, không vương chút tham lam, tàn khốc và bẩn thỉu nào của nhân loại, ông rơi vào im lặng.

074 cảm nhận được giáo sư Trương hôm nay có gì đó khác thường liền cất tiếng hỏi: “Giáo sư, hôm nay có việc gì khiến ông phiền lòng sao?”

Giáo sư Trương giật mình. Đột nhiên ông cởi chiếc áo blouse trắng khoác lên người 074, cầm tay anh và nói: “Con à con phải nghe ta nói, con nhất định phải sống tiếp! Đợi chút nữa, con hãy xông ra ngoài, đi theo đường thoát số năm. Có còn nhớ con đường số năm mà ta đã từng dẫn con qua không? Cửa ra ở cuối con đường đó, hôm nay chỉ có hai người bảo vệ. Cái này là thuốc gây mê, cái này là dao phẫu thuật, con hãy cầm lấy! Nhìn vào chỗ này, ta đã từng bảo con, động mạch chủ ở cổ, nhớ kỹ rằng, nếu có người chặn đường con, con hãy đâm vào chỗ này! Đâm vào chỗ này, có hiểu không? Không cần biết phải dùng cách gì, hãy lấy hết sức lực của con mà đánh ngã họ. Sau đó, dù có chuyện gì xảy ra, con cũng không được quay đầu lại! Chỉ cần thoát ra khỏi đường số năm là con sẽ được an toàn. Sau đó, con có thể chạy được bao xa thì cố sức mà chạy. Nhớ kỹ là phải đi tới chỗ càng ít người càng tốt!”

074 do dự nhìn vào mắt giáo sư Trương, sau đó gật đầu đồng ý.

“Thời khắc quyết định sống chết chính là lúc này. Con à, hãy nhớ kỹ, với người muốn con chết, con phải bắt hắn chết trước! Nhìn đây, con trai!”. Trương Đồng Ân rút ra một ống tiêm gây mê đi ra phía cửa, gọi người trợ lý vào trong, nhân lúc anh ta không để ý, ông liền đâm mũi tiêm đó vào người trợ lý.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta lao đảo rồi ngã xuống đất.

074 trợn mắt, kinh ngạc nhìn sự việc vừa xảy ra trước mắt, dựng hết cả tóc gáy, không dám tin đó là sự thật.

“Mau chạy ra đường số năm!”. Giáo sư Trương Đồng Ân đẩy anh ra khỏi cửa.

074 ngoái đầu lại hỏi: “Vậy còn ngài, giáo sư?”

“Lát nữa ta sẽ tới đó, con hãy đi trước đi! Mau trốn khỏi đây theo đường số năm! Dù thế nào đi nữa, con cũng không được quay đầu lại!”. Trương Đồng Ân đẩy 074 vào con đường thường ngày không có người lai vãng, thầm nguyện cầu: “Con à, nhất định con phải sống thật hạnh phúc đấy!”

074 nhìn vẻ mặt kiên quyết của giáo sư Trương rồi phóng vụt đi.

(2)

Con đường số năm, con đường số năm, con đường số năm...

Vừa chạy vừa không ngừng lặp đi lặp lại bốn chữ “con đường số năm”, anh nhanh chóng bước qua chiếc cửa kim loại dày nặng trước mặt mình.

Rẽ sang bên phải, đi qua một chiếc cửa nữa là anh có thể đến con đường số năm rồi.

Còn hai ngày nữa là mật mã sẽ lại đổi. Nếu hôm nay anh có thể thuận lợi rời khỏi nơi này thì anh sẽ được tự do.

Bình thường, con đường số năm có bốn người canh gác nhưng vừa nãy, giáo sư nói hôm nay chỉ có hai người rồi cuộc là đã xảy ra chuyện trọng đại gì nhỉ?

Trên đường, 074 thấy mấy nhân viên lạ mặt đang chuyên tâm nói chuyện, hình như họ không phát hiện ra người mặc chiếc áo blouse dài giống họ vừa chạy vụt qua có gì khác biệt. Anh cúi đầu, càng chạy nhanh hơn, qua được hàng loạt nhân viên giám sát, cuối cùng đã nhìn thấy đường số năm ở ngay trước mặt.

Đúng như những gì giáo sư nói, hôm nay chỉ có hai người canh giữ cửa số năm thôi.

Anh cầm chặt trong tay ông tiêm gây mê, chợt thấy đau nhói trong lồng ngực. Ngày qua ngày, anh đều thấp thỏm chờ đợi giây phút giáo sư Trương tự tay chích thuốc gây mê vào người anh, chờ đợi giáo sư lấy toàn bộ nội tạng trong người anh ra, chờ đợi cái ngày anh bị đông lạnh mà chết...

Anh đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận tất cả rồi, cuối cùng cùng đến ngày hôm nay, giáo sư đã mang thuốc mê đến chỗ anh, nhưng 074 không ngờ rằng thứ mà giáo sư trao cho anh không phải là cái chết mà là một cơ hội sống sót.

Vào giây phút này, ngọn lửa khao khát được sinh tồn trong anh chợt bùng lên dữ dội.

Anh biết rõ mình cần làm gì khi thoát khỏi con đường số năm này.

Đó là: anh phải tiếp tục sống. Anh sẽ sống, nhất định là như vậy.

074 nhanh chóng bước về phía chiếc cửa kim loại ở cuối con đường số năm.

Đột nhiên, còi báo động trong khu thực nghiệm rú lên inh ỏi. Đèn cảnh giới màu đỏ chớp sáng liên tục, tiếp đó là giọng nói đầy tức giận của Cố tiên sinh vang vọng trên loa: “Tất cả chú ý, giáo sư Trương và trợ lí bị tấn công bất ngờ, 074 đã mất tích. Mọi cánh cửa đều phải đóng kín lại, tôi muốn trông thấy 074 trong vòng năm phút nữa, sống thì thấy người, chết phải thấy xác!”

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, việc anh chạy trốn đã bị phát hiện.

Hai người bảo vệ ở con đường số năm nhìn thấy anh đang đứng gần đó thì vô cùng sửng sốt. Một người nhanh chóng ấn vào nút bộ đàm cài ở bên tai, người còn lại tay cầm lăm lăm cây gậy, tiến về phía anh.

"Con à, hãy nhớ kĩ, với người muốn con chết, con phải bắt hãn chết trước!". Lời nói của giáo sư vang vọng bên tai anh.

Anh nhanh chóng nghiêng người sang một bên, tránh được cú đánh rồi giơ chân lên đạp thẳng vào mặt người bảo vệ, người đó loạng choạng đứng không vững, lùi về phía sau khá xa, cây gậy trong tay bị bay ra ngoài. Không để đối phương có cơ hội trở tay, anh hét lên một tiếng rồi nhảy bật người lên, lấy ống tiêm gậy mê đâm ngay vào động mạch chủ ở cổ người đó. Không đến hai giây sau, người bảo vệ ngã xuống.

Thấy đồng nghiệp bị hạ gục trong chớp mắt, khuôn mặt người còn lại lộ rõ vẻ kinh hoàng, anh ta không ngừng nói vào bộ đàm: “Đã phát hiện 074! Đường số năm xin cứu viện! Phát hiện số 074! Đường số năm xin cứu viện khẩn cấp!” Người này vừa nói vừa bước nhanh về phía bộ phận mật mã của con đường.

Giáo sư đã từng nói, chỉ cần ấn vào nút phía dưới chiếc đèn đỏ trên khoá mật mã thì cửa phòng vệ ở đường số năm sẽ bị sập xuống, ngoại trừ Cố tiên sinh, chẳng ai có thể mở nó ra được.

Anh nhất định phải rời khỏi nơi này!

Không chút do dự, Tiểu Thất vọt đến chỗ người bảo vệ rồi cửa dao vào gáy anh ta. Máu bắn ra tung toé. Bị tấn công bất ngờ, người đó vô cùng kinh hãi, đưa tay bịt chặt miệng vết thương sau cổ lại, quay người nhìn anh đầy phần uất.

Máu tươi luôn là thứ khiến cho người ta phát điên phát cuồng, cho dù đó là người bị chảy máu hay là người nhìn thấy máu người khác chảy. Như một kẻ điên, người bảo vệ giáng gậy liên tục về phía 074. Chiếc áo blouse trắng không vừa người đã hạn chế cử động của anh rất nhiều. Cánh tay anh bị gậy điện đánh trúng, ngay lập tức, dòng điện mạnh truyền vào người khiến cơ thể anh không cách nào cử động được. Trong khoảnh khắc đó, cả người anh rung lên bần bật rồi mềm nhũn ra, anh ngã sòng soài trên mặt đất.

Nhìn thấy người bảo vệ đang định đập gậy vào đầu mình, anh nghiến chặt răng, cố chống người dậy rồi rút ống tiêm ra, đâm mạnh vào động mạch chủ ở cổ người đối diện. Khuôn mặt người bảo vệ bắt đầu co giật, mắt trợn to, con ngươi như lồi cả ra ngoài, cây gậy trong tay anh ta rơi xuống đất. Rất nhanh sau đó, anh ta ngã lăn ra. Máu tươi ở cổ người đó tuôn xối xả, vũng máu tàn khốc, oan nghiệt ấy nhắc nhở anh rằng không thể chần chừ ở đây thêm một giây phút nào nữa.

“Tất cả nhanh lên cho ta! Nhanh chân lên, không được để 074 chạy thoát!”. Giọng nói gấp gáp, thúc giục ập tới từ bốn phương tám hướng. Anh nhặt con dao lên rồi chạy về phía cửa của con đường số năm, nhanh chóng nhập mật mã.

Màn hình tinh thể lỏng nhỏ trên khoá mật mã hiện lên dòng chữ màu xanh “CORRECT”, tiếp đó là tiếng kêu “tít tít”, chiếc cửa kim loại dày nặng của con đường số năm cuối cùng cũng được mở ra.

“Ở phía đó, mau lên!”

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Cổ tiên sinh dẫn theo một đoàn người đang đuổi về phía mình. Nắm chặt bàn tay phải vẫn còn đang tê dại, 074 bước vội qua cánh cửa kim loại rồi chạy thục mạng về phía trước. Anh nghe thấy tiếng thét của những người truy đuổi phía sau càng lúc càng gần, rồi tiếng đạn bay vèo vèo, găm vào bức tường bằng kim loại, những tia lửa toé ra liên tục.

Giáo sư đã nói, dù thế nào đi nữa thì cũng không được quay đầu lại!

Anh không thể dừng lại.

Ở phía xa, ánh sáng càng ngày càng chói loá hơn.

Khi nhìn thấy bức tường thuỷ tinh to lớn, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Anh không hề biết rằng phía cuối con đường số năm là một bức tường thuỷ tinh kín mít.

Bên ngoài bức tường thuỷ tinh đó là một bầu trời xanh biếc cao rộng, khoáng đạt, bầu trời của tự do.

Anh dừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nhạt một tiếng. Nếu lúc này có một chiếc gương, chắc chắn khi nhìn vào đó, anh sẽ thấy khuôn mặt mình đang vô cùng nhăn nhó, cực kì khó coi.

Người của Cổ tiên sinh đã đuổi kịp 074.

Lần đầu tiên trong hai mươi lăm năm sống trên đời anh cảm thấy nỗi hận thù trào lên mãnh liệt. Khí huyết toàn thân như đã dồn cả vào đôi mắt của anh. Tiểu Thất phản nộ nhìn đám người bảo vệ tay cầm gậy điện đang bước về phía mình. Trước kia, bọn họ thường cười với anh khi anh tản bộ bên ngoài, thế mà lúc này, ánh mắt họ lại bùng bùng quyết tâm huỷ diệt anh.

"Với người muốn con chết, con phải khiến họ chết trước!"

Anh sẽ biến nỗi hận thù thành sức mạnh để chiến đấu với chúng đến cùng.

Mấy ống tiêm gây mê trong tay anh nhanh chóng cắm lên cổ của những người bảo vệ. Con dao phẫu thuật cũng dính đầy máu tươi, bây giờ, nó không còn tồn tại với mục đích giải trừ nỗi đau của bệnh nhân nữa rồi.

Mùi tử khí len lỏi trong không gian giống như đám lá úa bị gió lạnh thổi bật khỏi cành vào đêm thu vậy!

“074, bỏ ngay con dao trong tay cậu xuống! Chỉ cần cậu ngoan ngoãn đầu hàng, tôi đảm bảo là họ sẽ không làm tổn thương đến một sợi lông chân của cậu. Trước đây, cậu được đối xử như thế nào thì sau này cũng vẫn như vậy”. Cổ tiên sinh vừa cười nói vừa nhìn anh chăm chăm ánh mắt tham lam, thèm khát như chó sói nhìn vào con mồi, ngoài tiền bạc ra, ông ta chẳng cần bất cứ thứ gì nữa.

074 quay lại nhìn bức tường thủy tinh trong suốt, ngoài đó là bầu trời xanh thẳm, vô biên. Chỉ có vượt ra ngoài bức tường thủy tinh ấy, anh mới được sống dưới bầu trời cao rộng vô tận vô cùng, mới có tự do thực sự. Anh không thể biết chắc rằng mình sẽ sống hay chết nếu trốn ra được đó, nhưng nếu không xông ra, anh chỉ có con đường chết mà thôi.

Không có sự lựa chọn nào khác cho anh cả!

074 hít một hơi thật sâu rồi quăng mạnh chiếc bình cứu hỏa ở gần đó vào bức tường thủy tinh. Choang! Bức tường không hề nhanh chóng rạn nứt.

Mặt Cổ tiên sinh biến sắc: “074, cậu mà nhảy xuống dưới thì không thể thoát chết được đâu, hơn nữa còn chết vô cùng đau đớn, thảm thương. Nếu cậu muốn chết đến vậy, chi bằng để tôi giúp cậu. Tôi sẽ khiến cậu chết một cách nhẹ nhàng, không đau đớn, chỉ như một giấc ngủ thôi.”

Cuối cùng ông ta cũng thốt ra những lời thật lòng, rốt cuộc ông ta chỉ muốn anh chết càng sớm càng tốt, sau đó sẽ mổ bụng phanh thây ra, lấy hết nội tạng của anh.

Thứ đáng tiền nhất ở anh vẫn chỉ là lục phủ ngũ tạng mà thôi.

Anh cười ngạo nghễ: “Nếu trước sau gì cũng phải chết thì lần này, tôi muốn tự mình đưa ra quyết định.”

Cổ tiên sinh nâng súng lên và nói: “Tôi không tin cậu dám nhảy xuống đó. Có bản lĩnh thì cậu nhảy xuống đi!”

074 quay lại nhìn những người mặc áo blouse trắng, khuôn mặt họ đều đờ đờ sát khí. Đúng lúc đó, giáo sư Trương xông lại phía anh, mặt ông đầy máu, nhưng ngay lập tức, ông bị ngăn lại. Giáo sư vừa vờng vẩy vừa hét lớn: “Ta đã bảo con là không được quay đầu lại cơ mà! Nhảy xuống ngay cho ta! Con hãy nhảy xuống ngay!...”

Cổ tiên sinh dí súng vào đầu giáo sư Trương: “Ông im miệng lại cho tôi, lão già chết toi!”

Một tiếng súng vang lên. Đôi mắt giáo sư Trương từ từ khép lại, thân thể mềm nhũn ra rồi ngã xuống mặt đất.

074 nghiêng chặt răng, căm hận nhìn Cổ tiên sinh rồi nhìn sang phía giáo sư Trương.

“Tạm biệt ngài, giáo sư!”

Anh ôm một chiếc bình cứu hoả khác rồi nhắm mắt lại, chạy đến chỗ bức tường thủy tinh đã rạn nứt bằng tất cả lực hiện có.

Anh cảm nhận được những mảnh thủy tinh sắc nhọn đang cứa sâu và găm vào da thịt, nỗi đau đớn đó làm cho sự điên cuồng bùng lên, rất nhanh

sau đó, anh rơi xuống phía dưới...

(3)

Hự!”. Tay Tiểu Thất đập vào chiếc bàn trà ở bên cạnh, một cơn đau dữ dội nhói lên ở lưng cảm giác đau đớn lên lỏi vào tận vào tâm can, có lẽ vết thương đã bị toạc ra. Anh kêu khê một tiếng, đầu mày nhúu chặt lại

Anh cố gắng chống người ngồi dậy, lau mồ hôi đang lấm tẩm trên trán rồi xoa xoa mặt, hít một hơi thật sâu.

Anh đã hạ sốt.

Anh biết mình vừa vượt qua một cửa ải gian nan nữa.

Anh đã đánh cược với số phận, liều mình tránh mưa tên bão đạn để thoát khỏi “viện dưỡng lão” đã giam cầm anh hơn hai mươi năm nay. Cuối cùng anh đã thoát khỏi nơi đó. Lúc nhảy từ tầng mười mấy xuống, anh cứ nghĩ rằng mình chết chắc rồi. Thế nhưng không ngờ xung quanh tòa nhà lại trồng một loại cây lá to, may mắn làm sao, anh lại rơi đúng tán lá um tùm. Chính nhờ lá cây cản bớt tốc độ rơi nên anh mới giữ được tính mạng. Có lẽ đó là “ý trời” mà giáo sư Trương hay nói tới.

Sau này, anh không còn phải làm chuột bạch thí nghiệm, không cần phải nằm dài chờ chết nữa rồi!

Hóa ra mặt đất thực sự có màu nâu như trong sách mô tả, bầu trời xanh biếc, không khí trong lành, sáng khoái đến như vậy, và ngoài giáo sư Trương, Cổ tiên sinh cùng những người mặc áo blouse trắng mà anh nhìn thấy hàng ngày ra, xung quanh vẫn còn nhiều người khác. Giáo sư dặn anh phải đi đến chỗ vắng người để lẩn trốn, nhưng anh thực sự không biết nơi nào mới ít người. Sau khi rời khỏi phòng thí nghiệm, anh chẳng rõ mình phải đi về đâu. Tại sao khi nhìn thấy bộ dạng của anh, mọi người lại kinh hãi, sợ sệt và hét lớn đến thế? Anh chẳng hiểu nổi nữa, đành cầm đầu cầm

cổ chạy thực mạng. Tiểu Thất không nhớ mình đã chạy bao xa, chỉ biết anh đã chạy đến khi mặt trời dần chuyển từ hướng đông nam sang hướng chính nam, rồi lại chuyển từ hướng chính nam sang hướng tây nam. Mãi cho tới lúc không thể chạy được nữa, sức lực cạn kiệt, anh mới vào một con ngõ bẩn thỉu chất đầy rác thải, bốc lên mùi hôi thối nồng nặc. Nơi này không có người, cuối cùng anh đã được an toàn và có thể chớp mắt trong giây lát.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đang rọi vào trong nhà.

Anh lặng nhìn người con gái đang say ngủ trên ghế sofa. Không giống những người ở khu thực nghiệm, từ cô ấy phát ra một nguồn nhựa sống dồi dào, đó mới là một con người thực sự.

Anh chỉ nhớ tối qua, thay quần áo xong, anh đang bước ra khỏi phòng tắm thì bỗng thấy hoa mày chóng mặt, rồi ngã đè lên cô. Thân hình cô thật bé nhỏ, gầy guộc.

Sờ lên trán, anh thấy một vật quái lạ gì đó nhũn nhũn đang dán trên đó, liền bóc xuống. Hóa ra là miếng dán hạ sốt. Anh nhìn cô lần nữa, trong tim bỗng dâng lên một cảm xúc rất kì lạ. Cô đã cứu anh từ cõi chết, cũng là người đầu tiên đối xử tốt với anh. Ngoài trừ giáo sư Trương, trên thế gian này, chưa có ai từng chăm sóc, quan tâm tới anh như vậy.

Trong bụng phát ra tiếng “ọc ọc”, anh biết mình phải bổ sung thực phẩm và năng lượng ngay lập tức.

Tiểu Thất đứng dậy một cách thận trọng để tránh vết thương của mình bị toạc ra, sau đó đi về phía nhà bếp tìm thức ăn. Anh vô cùng thất vọng khi nhận ra, ngoài những đồ ăn đầy dầu mỡ mà cô gái thích tạo tạp âm kia để lại, trong bếp hoàn toàn không có loại thực phẩm mà anh cần.

Lúc bước ra ngoài, ánh mắt anh vô tình nhìn lướt qua một túi đồ lớn đặt trên bàn. Hình như túi đồ này được cô gái kia mang từ bên ngoài về. Anh bước lại gần mở túi ra, bên trong đựng toàn những thứ màu sắc tươi tắn

được trang trí rất đẹp, còn có một hộp sắt hình tròn màu xanh da trời nữa, trên đó viết dòng chữ tiếng Anh “Butter cookies [1]”. Lật hộp sắt lên, Tiểu Thất đọc kĩ thành phần dinh dưỡng trên đó: “Nhiệt lượng: 546 kcal, Protein: 6.5 g, Axit béo: 31.6 g, Sắt: 1.9 mg, Canxi: 45 mg, Carbonhydrate: 58.9 g, Vitamin E: 6.04 mg...”

[1] Bánh quy bơ

Anh khẽ nhướng mày, tuy rằng hàm lượng dinh dưỡng của loại thực phẩm này không phải là lí tưởng nhất, nhưng với tình trạng đói cồn cào của anh thì bây giờ nó được xem là rất ổn. Anh mở hộp sắt, nhìn thấy bên trong, các chồng bánh có những hình dạng khác nhau được xếp một cách gọn gang, như thể chúng là tác phẩm nghệ thuật tí hon vậy.

Do dự trong giây lát rồi Tiểu Thất lấy một cái bỏ vào miệng, mùi vị thơm ngon của nó khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Nhai hết chiếc bánh rồi đóng hộp lại, anh nhắc một gói thực phẩm được trang trí rất đẹp khác lên, mở ra nếm thử. Lần này, thứ anh ăn rất giòn, dát mỏng, có vị cay, khi nhìn thấy vỏ đề dòng chữ “Expanded food [2]”, anh đặt ngay xuống rồi chuyển sang gói khác. Tất cả đều bị anh bóc ra, nhưng anh chỉ ăn mỗi gói vài miếng, anh vừa tiêu hóa thức ăn vừa lắc đầu, ngoại trừ thứ đồ uống là sữa chua Yakult có lợi cho cơ thể, những thứ còn lại, anh đều xếp vào “junk food [3]”.

[2] Thực phẩm bổ sung

[3] Quà vặt

Khi nồng độ đường trong máu đã phục hồi ở mức gần như bình thường, Tiểu Thất muốn được tiếp tục nghỉ ngơi. Anh đi về phía chiếc chăn mỏng rồi nằm xuống. Cả một ngày trời chiến đấu, chạy trốn đã khiến anh không còn chút sức lực nào nữa. Anh xoay người để có tư thế nằm dễ chịu nhất rồi chìm vào giấc ngủ.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+074, Cô Chết Đi

Sáng hôm sau, Hàn Tú bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Cô mở hé mắt, sờ soạng một hồi lâu mới tìm thấy chiếc di động.

“Alô!”

“Hàn Tú, cậu vẫn còn sống là tốt rồi”. Từ bên kia truyền đến tiếng cười châm chọc của Sam Sam.

Hàn Tú dùng tay che bớt ánh sáng chói chang đang chiếu qua tấm rèm cửa vào mắt, nói chuyện không chút khách sáo: “Này cô nương, tốt nhất là cậu hãy cho mình một lí do thật thuyết phục về việc cậu gọi mình dậy sớm như vậy!”

“Hả? Không phải hôm qua cậu nói sáng nay vẫn còn hai nhà nữa cần phải làm vệ sinh sao?”

“Hôm qua là ngày cuối tuần, lắm việc quá lại không đủ nhân lực nên mình mới phải chiếu cố tới dọn nhà của người phụ nữ béo ị đó. Công ty mình nhiều người như vậy ngày nào CEO [1] cũng phải đi dọn vệ sinh thì có ra thể thống gì không hả? Đường đường là một CEO mà phải trực tiếp bắt tay làm mọi chuyện sao?”

[1] Chief Executive Officer: tổng giám đốc hoặc giám đốc điều hành

“Cái gì mà CEO chứ? Có mà là “Clean Environment Obasan” - “đại thẩm vệ sinh môi trường” ấy!”

“Sao thế? Cô khinh thường một “đại thẩm vệ sinh môi trường” như tôi phải không? Hừ, một trăm đồng tiền làm vệ sinh của cậu hôm qua mình sẽ

trừ hết luôn, cậu chắc không cần dùng chúng đâu nhỉ? Tạm biệt nhé!”

“Này, đừng có đập máy! Chẳng phải mình đang quan tâm đến cậu sao? Cậu mà đập máy là mình gọi điện báo cảnh sát ngay đấy!”. Sam Sam nói rồi cười hì hì trong điện thoại.

“Cô nương, phiền cô đừng có giở cái giọng như gà mái đẻ trứng vào sáng sớm như vậy được không?”. Hàn Tú bật dậy cắn nhả không ngớt: “Chỉ vì cậu thích làm “thánh mẫu” mà mình mới gặp bao nhiêu phiền phức thế này. Tối nay cậu đến dẫn hần ta đi ngay khỏi nhà mình, tìm cho hần một chỗ nào đó tá túc, mình không muốn gặp hần ta nữa!”

Sam Sam ngừng hần tiếng cười, hét lên đầy kinh ngạc như gặp phải quỷ: “Hả? Cái gì cơ? Chẳng lẽ đêm qua, hần đã “thất lễ” với cậu? Nhưng trên người hần ta toàn là vết thương, cậu chỉ cần tiện tay nhấn, vụn, véo vào bất cứ chỗ nào là hần đã lãnh đủ rồi mà. Chắc không phải chính cậu...”

“Mình bảo này Sam Sam, ngoài việc thích làm “thánh mẫu” thì cậu còn rất hay nghĩ bậy bạ. Mau lết đến đây cho mình, chúng ta còn phải bàn bạc về việc này. Mình cảm thấy đầu óc của Đường Trạch Tề có chút vấn đề...”. Cứ nghĩ tới những lời nói bất bình thường của anh ta tối qua là Hàn Tú lại chẳng thể chịu nổi, chỉ muốn “chiến tranh lạnh” luôn với gã đó.

Đột nhiên Sam Sam nghiêm túc nói: “Mình cũng đang muốn nói chuyện này với cậu đây. Tối qua, mình bị người nhà gọi về, bảo có việc gấp, hóa ra là lừa mình đi xem mặt. Biết người đó là phóng viên nên mình đã hỏi anh ta xem chiều hôm qua có xảy ra chuyện ấu dâm, gây lộn nào không. Người đó lại bảo có phải mình đã xem phim điện ảnh kiểu Cổ Hoặc Tử [2] quá nhiều rồi phải không, còn nói anh ta rất muốn biết thông tin về những vụ đó để viết bài. Mình thấy, nếu thực sự có chuyện ấu dâm nghiêm trọng xảy ra vào chiều qua thì buổi tối, anh ta đã chẳng ngồi dùng bữa một cách thư thái, nhàn tản với mình rồi. Cậu nghĩ xem, Đường Trạch Tề thương tích đầy mình như vậy, nhìn từ góc độ nào trông cũng giống như vừa trải qua một vụ

ầu đả nào đó, không những thế, anh ta còn ăn mặc thiếu vải mà lông nhông ngoài đường, tại sao lại không có người để ý thấy chứ?”

[2] bộ phim tiêu biểu cho dòng phim về xã hội đen của Trung Quốc

Hàn Tú nhíu mày, giọng nói cũng trầm xuống: “Tối qua, mình đã hỏi mấy người bạn, nhưng mọi người đều nói là không biết thông tin gì về việc Đường Trạch Tề về nước. Mình cũng gửi email cho cô giáo Đỗ rồi, chút nữa sẽ kiểm tra xem đã có thư trả lời chưa.”

“Thế cậu đã hỏi thẳng Đường Trạch Tề chưa?”

“Cậu đến mà hỏi hẳn ta đi, mình không thể nào nói chuyện được với hẳn”. Trong đầu Hàn Tú hiện lên cảnh tượng tối hôm qua, chỉ riêng cái cách anh ta trả lời đã đủ để cô học máu mồm rồi, lại cộng thêm việc chăm sóc anh ta cả đêm, bây giờ thì Hàn Tú đã mệt mỏi đến mức bất tỉnh nhân sự đến nơi.

“OK, tẹo nữa mình tới!”

“Mình đợi cậu đấy!”. Hàn Tú uể oải đứng dậy khỏi ghế sofa. Ngó xuống sàn, chẳng thấy Đường Trạch Tề đâu, cô hoảng hốt gọi: “Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề!”

Mãi đến khi nhìn thấy thân hình cao gầy ở ngoài ban công, cô mới thở phào nhẹ nhõm. May mắn là hẳn chưa chạy lung tung! Cô bước nhanh vào nhà vệ sinh đánh răng thay quần áo rồi đi ra phòng khách.

Đường Trạch Tề trong bộ quần áo “ton sur ton” màu Xanh lá cây tươi tắn đang đứng một mình ngoài ban công chậm rãi làm một số cử chỉ khó hiểu. Hàn Tú nhìn mãi mới nhận ra một điều: toàn bộ các động tác vừa được trình diễn có thể nói gọn lại trong mấy chữ “thể dục buổi sáng”.

Làm xong động tác hít thở cuối cùng, Tiểu Thất quay vào phòng khách.

Hàn Tú ngó bộ quần áo màu xanh lá cây mấy lần rồi chăm chú nhìn vào khuôn mặt công tử bột của Đường Trạch Tề. Hẳn là trong lúc tạo ra loài người, Thượng đế đã ngủ gật một hồi lâu, nếu không, tại sao ngài lại có thể không công bằng đến vậy chứ? Bộ quần áo ấy chưa đến ba mươi đồng, màu sắc không thể tầm thường hơn, chất lượng thì hàng chợ trăm phần trăm, vậy mà khi chúng được mặc trên người anh, nhìn vào, cô không hề thấy một chút xấu xí, quê kệch nào cả, ngược lại, anh còn mang dáng vẻ một người đàn ông của gia đình. Nếu tối qua, cô mua lại bộ quần áo của một gã ăn may cho anh thì có khi người trước mắt cô bây giờ lại là một chàng Cái Bang bảnh trai mất!

Gì mà “người đàn ông của gia đình” chứ! Nếu gã dâm đấng đó chịu bó mình vào gia đình thì thế gian này đã không còn đạo lý rồi!

Cô chẳng buồn nhìn anh thêm một phút một giây nào nữa, đến bật ti vi lên và chăm chú theo dõi tin tức. Như những gì anh chàng phóng viên nói với Sam Sam, hôm qua, không có sự kiện đặc biệt gì xảy ra hết. Nhưng thành phố rộng lớn như vậy, lại có biết bao phóng viên, cò lẽ một kênh khác đang thông báo tin tức về chuyện thăm sát, cướp giật hay ẩu đả cũng nên.

Hàn Tú bật một loạt kênh, hầu như không có kênh nào phát bản tin ngày hôm qua cả, ngay đến những đài truyền hình chuyên đưa những tin tức vợ vẫn như kiểu vợ cả, vợ lẽ đánh chửi, mắng nhiếc nhau ngoài phố, hay bạo lực gia đình... cũng thế.

Cô mím chặt môi, đặt điều khiển ti vi xuống rồi quay người đi vào phòng bếp, sau một hồi lục tung tất cả mọi thứ trong tủ lạnh thì được ba quả trứng và một ít cơm, vừa đủ làm món cơm rang trứng cho hai người.

Chep, làm “thánh mẫu” thật là đáng sợ, đã bao ăn bao uống lại còn phải bao mặc cho người ta nữa. Nếu “bị” bao một anh giai tân đẹp mã thì cô đã không cảm thấy bực bội như bây giờ.

Trong lúc Hàn Tú loay hoay trong bếp, Tiểu Thất cầm lấy thứ đang đặt ở bàn rồi nhấn những nút tròn nổi trên đó, ánh mắt anh lộ rõ vẻ bất ngờ, lạ lẫm theo sự biến đổi của hình ảnh trên màn hình, nhưng rất nhanh sau đó, anh trở lại trạng thái bình thường. Sau khi bật cố định một kênh, anh mới ngồi lên sofa, chăm chú theo dõi ti vi.

Tay bưng hai đĩa cơm rang trứng từ trong bếp đi ra, Hàn Tú nghe thấy một loạt tiếng người ngoài hành tinh bô lô ba la mà cô chẳng hiểu gì cả. Đường Trạch Tề đã ở Mỹ vài năm thật đấy, nhưng anh ta có nhất thiết phải vừa về nước đã chuyển ngay sang xem tin tức bằng tiếng Anh không? Đúng là thích ra vẻ ta đây!

Cô đặt hai cái đĩa lên bàn, đẩy một đĩa về phía anh rồi nói: “Này, của anh đây!”

Tiểu Thất quay sang nhìn cô rồi lại nhìn hai đĩa cơm rang trứng ít vàng nhiều đen, nhú chạt lông mày, anh lãnh đạm hỏi: “Đây là cái gì?”

“Này, Đường Trạch Tề, nhất định anh phải sỉ nhục tôi thì mới cảm thấy sảng khoái hay sao? Tôi rang cơm cho anh ăn là vì nể mặt mẹ anh đấy! Nếu anh không muốn ăn thì rút sang một bên cho tôi, đừng có ngồi đó mà cản trở bản cô nương dùng bữa sáng”. Vừa ngồi vào ghế đã phải nhận ánh mắt đầy ý chê bai của anh ta, ngay lập tức, khẩu vị của Hàn Tú bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Món cơm rang trứng của cô dù màu sắc không bắt mắt nhưng mùi vị rất tuyệt. Từ trước đến nay, Sam Sam chưa bao giờ nói sao về món này, lúc nào cũng ăn đến no căng bụng mới chịu thôi. Tên đàn ông đáng chết kia đã ngồi đó ăn sẵn lại còn tỏ thái độ này nọ, anh ta dựa vào cái gì mà dám làm thế chứ? Tối qua thì dè bỉu món canh cá chua cay, sáng nay thì khinh thường món cơm rang trứng, có bản lĩnh thì hẳn nhịn ăn tất cả các bữa đi, tốt hơn hết là thăng thiên thành tiên luôn cho rồi!

Dù gì thì hôm qua, cô đã hét vào mặt anh ta rất nhiều lần rồi sáng nay có to tiếng thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Nếu bắt cô phải khom lưng, ăn nói lễ phép với hắn thì thà cô đâm đầu vào tường, chết đi còn hơn.

Tiểu Thất mím chặt môi, không nói gì, nhìn vào món ăn có trứng có cơm, dính kèm bên trên một lớp chay cháy màu đen, vẫn có thể gọi nó là cơm rang trứng, nhưng màu sắc này thật là... thua xa món trước kia anh vẫn ăn mười vạn tám nghìn lần.

Chứng kiến bộ dạng tức giận đùng đùng của Hàn Tú, anh liền lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, vừa chuẩn bị đưa tay bê đĩa cơm rang trứng lên thì thấy cô cầm đôi đũa chỉ vào mặt anh và quát: “Ra chỗ kia ngồi đi!”. Cô hất mặt về phía chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ.

Nghe cô nói thế, Tiểu Thất sững người rồi lẳng lẳng bê đĩa cơm về phía cửa sổ, ngồi lên ghế.

Tuy màu sắc của món này không hấp dẫn chút nào nhưng mùi thơm của cơm và trứng quyện lại với nhau đã khiến anh dần gác đi nỗi lo lắng trong lòng.

Tối qua phải ăn một số món kì lạ, lại thêm cơm sốt đã làm hao tổn không biết bao nhiêu năng lượng nên bây giờ, bụng anh đang đói cồn cào. Lúc tỉnh dậy, phát hiện trên trán có dính tấm dán hạ sốt, ở dưới trái một tấm chăn mỏng, trong tim Tiểu Thất chợt dấy lên một cảm xúc khó tả. Anh quay đầu nhìn người con gái đang ngồi ăn ngon lành trên số pha, thầm nghĩ: Chắc cô ấy đã vất vả cả đêm để chăm sóc cho anh.

Tiểu Thất cho một vài hạt cơm vào miệng rồi từ từ nhai, mùi vị cũng không tệ. Phần cơm này mang đến cho anh cảm giác an lành, ấm áp lạ thường. Có lẽ cô gái kia sẽ không đợi anh ăn cơm xong là mổ bụng phanh thây anh ra, thực sự anh không hề nhận thấy chút sát khí hay lòng tham nào ở cô ấy.

Anh ăn rất nhanh, rất nhiều cho tới khi hết sạch chỗ cơm rang trứng. Không đơn giản vì đang đói bụng mà còn vì đĩa cơm này quả thật là rất ngon.

Người con gái toàn thích tạo ra tạp âm kia tên là Hàn Tú thì phải, anh nghe thấy bạn cô gọi thế mà.

“Hàn Tú”, anh đã ghi nhớ cái tên này rồi.

Đang ngồi ăn cơm, Hàn Tú không tìm được, lại quay sang liếc Đường Trạch Tề. Hàng lông mi dài đang rủ xuống khiến cô không biết được ánh mắt anh lúc này thế nào, nhưng cái dáng ăn cơm đó thì đúng là đáng sợ. Có điều, nhìn thấy bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống đó của anh, cố lẽ mùi vị món cơm rang trứng của cô cũng không đến nổi tẻ lắm.

Khiêm tốn mà nói, món cơm rang trứng của cô tuy rằng nhìn không đẹp mắt nhưng mùi vị thì có thể xếp vào loại “Thiên hạ vô địch”, đừng nói là người thường ăn quên lối về, ngay đến Hắc Bạch, Vô Thường [3] nếu được thưởng thức qua, chắc cũng không nhớ cả việc đi bắt quỷ ấy chứ!

[3] Hai vị thần chuyên đi trừ tà các ác quỷ trong truyền thuyết Trung Quốc.

Ăn xong bữa sáng, ngó xuống hai chiếc đĩa đầy dầu mỡ trên bàn, lại nhìn sang một người rảnh rỗi nào đó đang ngồi bên cửa sổ, trong lòng Hàn Tú cảm thấy đôi chút bất công.

Có lẽ từ tối hôm qua đến giờ, sau nhiều lần quát mắng anh gan cô đã to ra khá nhiều. Cô đưa đĩa cho Tiểu Thất, ngầm báo rằng anh ăn xong rồi thì cũng nên bỏ ra chút sức lực, vào rửa sạch sẽ nồi niêu, bát đĩa, xoong chảo đi.

Không giấu được vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt nhưng Tiểu Thất vẫn đón lấy hai chiếc đĩa từ tay Hàn Tú, chẳng nói năng gì, lẳng lặng đi vào

phòng bếp, bắt đầu công việc rửa bát đĩa.

Thực ra, lúc đưa bát đĩa cho Đường Trạch Tề, Hàn Tú không dám chắc là anh sẽ chịu đi rửa bát. Khi nhớ lại bộ dạng của anh ngày hôm qua, cô sợ anh lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh rồi bất ngờ đập chiếc đĩa lên đầu cô.

Hàn Tú ngồi trên sofa, lặng ngấm Đường Trạch Tề đang đứng quay lưng về phía cô qua bức tường thủy tinh. Lòng cô chột dưng lên một cảm giác kỳ lạ.

Anh khác rất nhiều so với trước kia, im lìm, ít nói, toàn thân toát ra vẻ an nhiên, tự tại, không mong muốn bất cứ thứ gì, không vui cũng chẳng buồn, lúc nào cũng bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, khiến người ta có cảm giác như anh không thuộc về thế giới này vậy. Nếu cô không đặc biệt chú ý, có lẽ sẽ không thể nhận ra sự tồn tại của anh.

Đường Trạch Tề mà cô từng quen biết hay Đường Trạch Tề qua lời miêu tả của bạn bè so với gã đang đứng rửa bát kia, quả thực là hai con người hoàn toàn khác biệt.

Khi Hàn Tú đang miên man suy nghĩ thì chuông cửa chột vang lên. Cô ngay lập tức đứng dậy, đi ra mở cửa. Là Sam Sam.

Sam Sam vừa bước vào nhà đã mở miệng than vãn: “Mình đi vội nên chưa kịp bỏ gì vào bụng cả, cậu đã nấu bữa sáng chưa?”

“Cậu đến muộn rồi, thức ăn trong tủ lạnh của mình chỉ đủ cho hai người ăn thôi. Nhưng hôm qua, mình đã mua ít đồ ăn vặt, có cả món bánh quy Đan Mạch mà cậu thích đấy”. Hàn Tú nói rồi quay người đi lấy túi đồ. Vừa mở túi ra, nhìn thấy các thứ bên trong, cô không kiềm chế được mà hét lớn:

“Á á á...!”

“Làm sao thế? Làm sao thế?”. Sam Sam hốt hoảng chạy tới. Trước mắt cô, các gói khoai tây chiên, bánh mì nướng, bánh quy... đều đã bị bóc ra, có thứ bị ăn hết một nửa, có thứ thì mất một vài miếng, chỉ riêng hộp bánh quy Đan Mạch là thiếu một cái, thê thảm nhất là sữa chua Yakult - đã bị kẻ nào đó uống sạch sành sanh.

Sam Sam hét lên trong kinh ngạc: “Trời ạ, ai đã ăn mấy thứ đồ này? Sao lại thiếu đạo đức thế? Hay là bị chuột gặm? Nhưng nếu là chuột thì nó cũng từ bi quá nhỉ?”

Hàn Tú chẳng đáp lại, xông thẳng vào trong bếp, bước đến sau lưng Tiểu Thất, tức giận quát lớn: “Đường Trạch Tề! Có phải anh không hả? Tối qua anh đói nên mò vào ăn vụng đồ ăn của tôi đúng không?”

Đang tập trung rửa bát đĩa, Tiểu Thất vô cùng kinh hãi trước tiếng hét động trời của Hàn Tú, anh ngay lập tức dừng tay lại rồi nhú mày, quay sang nhìn cô với ánh mắt tỏ vẻ không vui.

Tại sao cô gái này luôn thích tùy tiện tạo tạp âm như thế chứ?

Nhìn thấy đồng bong bóng ở bồn rửa bát chẳng khác nào bong bóng xà phòng trong bồn tắm, Hàn Tú lại một lần nữa hét lên: “Đường Trạch Tề, anh là heo sao?”

(2)

Nửa tiếng sau, Hàn Tú đặt túi chườm đá lên trán mình. Đúng là “nộ khí công tâm”, lửa giận bùng bùng đã lan lên tận não bộ nên bây giờ, cô đành phải dùng nó để giảm nhiệt cái đầu đang bốc hỏa.

Cô đưa mắt lờm người đàn ông đang ngồi trước cửa sổ, vẫn thản nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Từ trước đến nay, Hàn Tú chưa bao giờ gặp một người ngốc đến mức độ dị thường như vậy!

Tục ngữ có câu “chưa từng ăn thịt lợn thì cũng phải nhìn thấy lợn chạy”. Gã Đường Trạch Tề đó đã để ra rất nhiều dầu rửa bát rồi xả nước đầy bồn rửa trong khi chỉ có hai chiếc đĩa và hai đôi dĩa. Theo từng cử động của anh, cả phòng bếp bay đầy những bong bóng bảy màu sắc sỡ.

Chuyện đó thì Hàn Tú có thể không chấp nhận làm gì điều đáng hận nhất là sau khi cô gằm như sư tử Hà Đông, anh lại dùng ánh mắt như muốn giết người đó để nhìn cô, còn từ tốn giải thích với cô rằng, do ba chữ “dùng lượng ít” trong phần hướng dẫn ở nhãn chai nước rửa bát đã bị rách nên đến độ chuẩn xác trong “phán đoán” của anh đã bị ảnh hưởng.

Rốt cuộc anh đang dùng thứ ngôn ngữ quý quái của quốc gia nào vậy? Chẳng qua là lấy một chút dầu rửa bát thôi, có cần thiết phải “phán đoán” không? Đây là những lời nói của 1 người bình thường sao? À, nhất định là hẳn đang cố ý chọc giận cô đây mà, chắc anh ta thấy cô mấy năm nay sống yên lành, vui vẻ quá nên không khỏi bức dọc, ghen tị mà chẳng nói chẳng rằng bay ngay về nước rồi chạy tới đây giày vò cô. Nhất định là như vậy rồi...

Chẹp, đúng là đi sai một bước mà phải ôm hận đến thiên cổ!

Là do kiếp trước cô mắc nợ anh hay bởi cô đã làm nhiều chuyện thất đức?

Dù gì đi nữa, chuyện không như ý cũng đã xảy ra, Hàn Tú không thể không nuốt uất hận vào lòng, ngay lập tức đuổi anh ra khỏi phòng bếp rồi rửa lại bát đĩa. Cô phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới dọn dẹp căn bếp đầu vào đấy được. Lúc này, đầu Hàn Tú đang đau tới mức chẳng còn hơi sức đâu mà mở miệng nói chuyện nữa, chỉ còn biết ngồi phịch xuống ghế sofa.

Sam Sam lay lay cánh tay của Hàn Tú, nói: “Đúng là Tiểu Tề có gì đó bất bình thường rồi.”

Hàn Tú hốt hển đáp: “Đúng thế, cậu đã thấy mình hoàn toàn bó tay với hắn ta rồi phải không? Thế nên mình giao hết việc xét hỏi hắn ta cho cậu đấy!”

Bây giờ, không phải do cô sợ anh mà là đã bị anh chọc tức đến mức một chân bước vào quan tài rồi nên công việc xét hỏi đầy gian nan đành đặt lên vai của Sam Sam vậy.

Sam Sam lưỡng lự, nhưng lại không chịu nổi khuôn mặt tức tối, thiếu bình tĩnh của Hàn Tú lúc này nên đành chậm rãi bước tới chỗ cửa sổ, nhẹ nhàng gọi: “Đường Trạch Tề!”

Anh ta chẳng có phản ứng gì.

Sam Sam quay lại nhìn Hàn Tú, ý bảo: “Đúng như cậu nói, Tiểu Tề hoàn toàn không có chút phản ứng nào hết.”

Hàn Tú dùng nét mặt ra hiệu cho Sam Sam sử dụng phương pháp “hét”.

Khuôn mặt Sam Sam tỏ rõ vẻ xem thường phương pháp hữu hiệu đó, ngược lại, cô ấy còn vẫy vẫy tay trước mặt Tiểu Thất, dùng lời nói dịu dàng, nhẹ nhàng gọi anh một lần nữa: “Đường Trạch Tề à!”

Cuối cùng Tiểu Thất cũng quay lại, nhìn Sam Sam với ánh mắt đầy nghi hoặc, lạnh lùng hỏi: “Cô đang gọi tôi?”

Thấy thế, Hàn Tú bật cười. Cảnh tượng này giống tình hình tối hôm qua.

Ánh mắt Đường Trạch Tề thật sắc nhọn, lạnh lùng! Sam Sam hết sức kinh hãi khi bắt gặp cái nhìn có thể khiến người đối diện chết cứng ấy, nhưng rất nhanh sau đó, cô đã lấy lại được thần trí, vừa cười vừa nói:

“Đúng thế. Không anh thì tôi gọi ai chứ? Ở đây chẳng còn người thứ hai mang tên Đường Trạch Tề đâu.”

Nghe người trước mặt nói vậy, ánh mắt Tiểu Thất lộ rõ sự kinh ngạc, sau vài giây im lặng, anh lạnh lùng đáp lại “Cái tên Đường Trạch Tề đó, nhất thời tôi vẫn chưa thích ứng được.”

Sam Sam kinh ngạc tới mức há hốc miệng, mắt trợn lên, lập tức quay sang nhìn Hàn Tú.

Câu nói vừa rồi của Đường Trạch Tề khiến cho Hàn Tú đang ngồi trên sofa cũng không kiềm chế được mà bật dậy, bước lại gần và nói: “Này, sao anh lại ăn nói kì lạ thế hả? Cứ như là bản thân anh không biết mình tên là Đường Trạch Tề vậy. Anh đừng nói là mắt tôi có vấn đề đấy nhé! Tôi nói cho anh biết, khuôn mặt không khác nào yêu nghiệt của anh dù có hoá ra tro thì tôi vẫn nhận ra được.”

Đôi mắt đen láy của Tiểu Thất mỗi lúc một sâu thẳm, đôi môi mím chặt lại, trắng bệch ra, các nếp nhăn hiện rõ trên trán. Anh ngược mắt nhìn thẳng vào Hàn Tú, lạnh lùng bảo: “Cô tưởng mắt mình là hệ thống nhận diện người tối tân hay sao?”

Hàn Tú trợn tròn mắt, hoàn toàn không tìm được lời lẽ nào để phản bác lại câu nói châm chọc đó, bắt được tín hiệu cảnh cáo phát ra từ ánh mắt anh, cô đành ngậm chặt miệng nuốt giận vào trong.

Sam Sam cảm thấy lời Đường Trạch Tề có đôi chút lạ thường nên hỏi tiếp: “Ý anh là anh thực sự không biết mình tên là Đường Trạch Tề sao?”

“Hừ!”. Hàn Tú tỏ vẻ khinh thường. “Nếu anh không phải là Đường Trạch Tề thì nói đi, tên anh là gì?”

Tiểu Thất nhìn Hàn Tú trân trân rồi điềm đạm nói ra ba chữ: “074 [4]”.

“Cô chết đi” sao? Tức chết mất thôi! Đừng tưởng chơi chữ thì cô không hiểu nhé!

Máu huyết toàn thân Hàn Tú lại dồn hết lên não, tức giận đến run tay, cô quát: “Anh... anh... anh mới đi chết đi ấy!”

[4] Trong tiếng Trung Quốc, “074” có cách phát âm gần giống với câu “Anh/cô chết đi”.

Trước vẻ mặt gần như phát rồ của Hàn Tú, biểu cảm trên khuôn mặt Tiểu Thất không thay đổi nhiều, thậm chí anh còn tỏ vẻ hoàn toàn phớt lờ.

Đang ngây ra vì không thể tin vào những gì mình vừa chứng kiến, bỗng nhiên Sam Sam chẳng thể kiềm chế nổi mà vỗ đùi cười toáng lên. Tiếng cười đó càng làm cho Hàn Tú thêm điên tiết, cô vò đầu bứt tai, mặt mày nhăn nhó khó coi.

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Hàn Tú, Sam Sam biết chắc rằng cô bạn mình sắp nổi điên rồi. Cô bèn mím môi nén cười, kéo Hàn Tú lại rồi nói: “Bình tĩnh, hết sức bình tĩnh! Cậu vẫn bảo là phải làm một thực nữ đó sao, đã là thực nữ thì không được tức giận tùy tiện đâu! Bây giờ, cậu vào phòng ngủ của cậu xem còn chỗ nào chưa dọn dẹp, lau chùi sạch sẽ thì làm đi! Mình sẽ phụ trách việc hỏi cung anh ấy.”

“Không cần!”. Hàn Tú ương ngạnh bê một chiếc ghế ra ngồi trước mặt Tiểu Thất: “Đường Trạch Tê, hôm nay, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng. Nếu anh còn mồm miệng sỉ nhục tôi như vừa rồi thì dù bị anh kề dao đe dọa, tôi cũng liều mạng mà đuổi anh ra khỏi nhà cho bằng được. Nghe tôi hỏi đây, anh đột nhiên về nước làm gì? Không phải anh đến Tây Ban Nha để gặp bạn gái mới hay sao? Thế tại sao lại để mình bị thương tích toàn thân và nằm trên đống rác bẩn thiu đó? Rốt cuộc là anh đã giết người hay bị người ta truy sát? Cô giáo Đỗ có biết việc anh về nước không? Có ai biết anh đã về nước hay không hả?”

Giọng điệu của Hàn Tú vừa nhanh vừa cao vút nhưng Tiểu Thất vẫn nghe được hết. Người cứng đờ ra, ánh mắt rời khỏi cảnh sắc tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ, anh khẽ thở dài.

Nhìn thấy kiểu phản ứng lập lờ của anh, Hàn Tú lại hít thở sâu vài lần, ép buộc bản thân phải bình tĩnh, sau đó giơ ba ngón tay ra, nói với anh: “Tôi cho anh ba giây suy anh hãy nói rõ ràng mọi chuyện ra. Nếu không muốn trả lời thì anh rời khỏi nhà tôi ngay lập tức! Tôi không thể để anh ở đây mà không biết một tí gì cả, bằng không, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát.”

Lời nói của cô vừa dứt thì giọng nổi trầm trầm bỗng vang lên: “Nếu tôi nói... tôi không thể trả lời bất kì câu hỏi nào của cô thì sao?”. Tiểu Thất ngược mắt, nhìn thẳng vào vào Hàn Tú.

Cô kinh ngạc: “Như thế nào gọi là không thể trả lời được?”

Nhìn bộ dạng của anh ta thì đúng là không phải đang đùa cợt, Sam Sam hiếu kì hỏi thêm: “Đường Trạch Tề, anh có biết tên cô ấy là gì không?”

“Sao câu hỏi của cậu ngớ ngẩn thế?”. Hàn Tú lờm Sam Sam.

Tiểu Thất nhìn sâu vào mắt Hàn Tú rồi nói: “Có lẽ tên cô ấy là Hàn Tú.”

“Không phải là “có lẽ”!”. Hàn Tú phản bác lại, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, tên cô vốn là Hàn Tú, mà chính anh cũng gọi cô như thế suốt hai mươi mấy năm rồi mà.

Sam Sam chỉ vào mình và hỏi: “Thế anh có biết tôi gì không?”

Tiểu Thất ngậy ra vài giây rồi trả lời gọn lỏn: “Tôi không biết.”

Hàn Tú hoàn toàn bất lực, không biết nói gì nữa.

Sam Sam gần như đã xác định được vấn đề, cô nhìn Tiểu Thất rồi hỏi tiếp: “Đường Trạch Tề, có phải não bộ của anh đã bị thương tổn không?”

Anh có đập đầu vào vật cứng nào đó không?”

Ánh mắt của Tiểu Thất có đôi chút mơ màng, lúc đâm vào bức tường thủy tinh, anh dùng vai, còn việc có dùng đến đầu không thì anh cũng chẳng nhớ nữa. Hình như lúc rơi xuống cành cây, đầu anh va vào cái gì đó; khi nhảy từ trên nóc nhà xuống, nó bị đập thêm một lần; lúc ngã xuống mặt đất, anh lại nhận một phát nữa... thế có được gọi là “đập đầu vào vật cứng nào” không nhỉ? Anh không xác định được rõ nên trả lời một cách mơ hồ: “Có lẽ là có.”

“Có phải là tất cả mọi việc trước kia, anh đều không nhớ gì nữa không?”. Sam Sam hỏi tiếp.

Hàn Tú nhanh nhẩu ngắt lời bạn: “Chắc không phải cậu muốn nói là anh ta bị mất trí nhớ đấy chứ?”

Tiểu Thất vốn đang định nói rằng: “Tất cả mọi chuyện trước đây, tôi đều nhớ hết”, nhưng nghe thấy Hàn Tú nói đến từ “mất trí nhớ”, anh liền lựa chọn phương án ngồi im, không nói năng gì.

Trong khoảnh khắc đó, căn phòng khách rộng lớn trở nên tĩnh lặng như tờ.

(3)

Hàn Tú cảm thấy có lẽ mình đã già rồi. Thế giới này càng ngày càng khiến cô chẳng hiểu nổi. Không ngờ cái thể loại “mất trí nhớ” ngớ nga ngớ ngẩn thường được bóc phét trong các bộ phim thần tượng, tiểu thuyết nửa mùa lại đang xuất hiện sinh động ngay trước mắt cô. Cô quyết sống chết vặn hỏi đến cùng để rồi nhận được kết quả vợ vẫn này đây, thật chẳng thể nào tiếp nhận nổi sự thật.

Như đã nói, Hàn Tú không phải là “thánh mẫu” và không bao giờ muốn làm “thánh mẫu”, tuy Đường Trạch Tề rất đáng thương khi đầu óc có chút

vấn đề, nhưng cô làm việc tốt đến mức đó là đủ rồi. Thế nên việc giữ hay đuổi Đường Trạch Tề đi trở thành vấn đề quan trọng nhất lúc này. Cô nói sẽ đưa anh tới khách sạn, đặt phòng cho anh rồi tìm mấy người bạn thân thiết để nhờ họ giúp đỡ hoặc liên hệ trực tiếp với cô giáo Đỗ, nhưng đề nghị của cô ngay lập tức bị phản đối. Bởi vì người đàn ông dị thường kia đã nói với cô những lời sặc mùi uy hiếp: “Tôi đã nói là muốn tới một nơi an toàn, không có người. Chẳng phải hôm qua cô bảo rằng chỗ này an toàn sao? Vậy thì hà cớ gì tôi phải đi chứ?”

Sự thật rành rành ra đấy rồi, dù không muốn nhưng Hàn Tú vẫn bị ép phải thu nhận anh thôi. Anh đã khẳng định chẵn chẵn rằng căn nhà của cô là nơi an toàn, vậy nên mới kiên quyết ở lại đây.

Sau một hồi lờ qua tiếng lại, Hàn Tú giơ cờ trắng xin hàng. Cô chẳng biết rốt cuộc mình sẽ phải đối mặt với anh như thế nào nữa, hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có kết cục này.

Hàn Tú không hề phủ nhận rằng mình đã từng rất hận Đường Trạch Tề. Có cô gái nào sau khi nhìn thấy bạn trai mình nằm trên giường với một người phụ nữ khác mà vẫn có thể cười vui vẻ và nói với hai người họ rằng “Ngủ ngon, ngủ ngon nhé, xin mời cứ tiếp tục!” không? Tất nhiên là không rồi, không bao giờ có người nào như thế đâu! Bởi vậy, Hàn Tú đã không hề do dự mà chia tay ngay với tên “gian phu” đó sau khi “tấn” cho đôi tình nhân đê tiện một trận nên thân.

Lúc mới chia tay, cô đã vô cùng đau khổ, đau khổ đến mức gần như mắc bệnh. Chỉ cần nhìn thấy trong nhà hoặc kí túc xá có bất cứ chỗ nào bụi bặm, cô liền giống như người điên, ra sức lau chùi, dọn dẹp. Lâu dần, việc đó đã trở thành thói quen của Hàn Tú, chỉ cần tâm trạng không vui, cô lại xả giận bằng cách tổng vệ sinh mọi thứ rồi từ từ lấy lại bình tĩnh.

Thấy vậy, đám bạn học thường bảo cô: “Hàn Tú này, nếu yêu thích công việc dọn dẹp đến thế thì tốt nghiệp xong, cậu làm quách một nhân viên vệ

sinh đi!”. Hàn Tú đã buồn bã trong một thời gian dài vì những câu nói đùa của bạn bè, thế nhưng sau khi ra trường, cô đi làm một nhân viên vệ sinh thật. Lúc đó, tất cả mọi người, kể cả những người cùng công ty, đều cho rằng cô bị điên. Một cô gái trẻ trung, có bằng đại học, hình thức không thuộc dạng xấu ma chê quỷ hờn, cũng không phải là người què chân hay cụt tay gì, vậy mà lại đi tranh bát cơm với các bà các cô đã về hưu, thất nghiệp. Đúng là tự chuốc khổ vào thân!

Trước sự châm chọc của mọi người, cô vẫn kiên quyết chọn công việc này.

Một số người thích tập Yoga, một số người lại thích luyện Thái Cực Quyền, đó đều là các bộ môn vận động để tu tâm dưỡng tính. Cũng như vậy, việc lau dọn là một phương thức nhằm di dưỡng tính tình. Sự thật là thế, dọn dẹp vệ sinh không những giúp chúng ta giảm béo mà còn có thể khiến con người bình tĩnh lại. Làm việc này còn tốt hơn nhiều so với chuyện bỏ ra một đồng tiền để tập thể dục thẩm mỹ, vừa cực khổ lại vừa tốn kém. Chẳng qua là không có ai hiểu ra chân lý đó mà thôi!

Làm được một thời gian, Hàn Tú nhận thấy lĩnh vực này rất có tiềm năng, hơn nữa, có thể nói là cung không đủ cầu. Ít lâu sau, cô vay tiền bố mẹ và mở công ty riêng. Ban đầu, đó chỉ là một công ty nhỏ, rồi quy mô dần dần phát triển như hiện nay, không to lắm, nhưng cũng là một công ty vệ sinh chuyên nghiệp, và tất nhiên, cô chính là CEO.

Hiện giờ, Hàn Tú đã có một cuộc sống khá giả, vì thế, chẳng còn ai dám bảo đầu óc cô có vấn đề nữa. Nhưng từ lúc gặp lại Đường Trạch Tề và để anh ở cùng nhà, cô bắt đầu cảm thấy mình đúng là người thực sự có vấn đề về đầu óc.

Khó khăn lắm mới sống yên ổn được bốn năm, bây giờ, cô lại bị đẩy về vị trí cũ.

Vết thương ngày xưa đã lành, đến bây giờ, Hàn Tú không còn hận Đường Trạch Tề nữa, nhưng việc hai người chung sống dưới một mái nhà vẫn khiến cô khó chịu.

“Nơi an toàn”? Lý do quái quỷ gì vậy? Nhà cô đâu phải là Cục an toàn quốc gia, cô càng không phải vệ sĩ ở Trung Nam Hải [5]!

[5] nằm ở phía tây, là một quần thể các tòa nhà bên trong Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh Trung Quốc, trụ sở Đảng Cộng sản Trung Quốc và chính phủ nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Người bạn tốt Sam Sam chỉ biết “ngồi trên núi xem hổ đấu”, mỗi lần mở miệng thì quá nửa những lời cô ấy nói đều là bênh vực Đường Trạch Tề, hết kêu đầu anh bị va đập lại đến mất trí nhớ, thật đáng thương biết bao, rồi trách cô sao không có lòng nhân đạo đến vậy, tiếp đó lại bảo hãy nhớ đến cô giáo Đỗ...

“Lòng nhân đạo”, haiz, đúng là một cụm từ đáng sợ!

Sam Sam ăn uống no nê ở nhà cô rồi nhận một cú điện thoại, sau đó thì phui mông đi thẳng, vứt lại tên Đường Trạch Tề rắc rối ngồi ngay trước mặt cô.

Bây giờ, anh mất trí nhớ thế này, dù Hàn Tú có muốn hỏi gì thì cũng chẳng thể biết được đầu cua tai nheo gì hết. Cô chẳng tìm ra câu chuyện nào để nói, càng không thể ngồi thờ người đối diện với anh, vậy nên cô lại cầm lấy dụng cụ rồi quét dọn, lau chùi sạch sẽ, tinh tươm, sáng bóng mọi góc ngách trong nhà.

Dù ngàn lần không mong, vạn lần không muốn, nhưng Hàn Tú vẫn phải nhẫn nhịn để Đường Trạch Tề ở lại nhà mình.

Nhớ lại mối tình đầu đã từng khiến bản thân bị tổn thương nặng nề, lần này, cô quyết phân chia giới tuyến thật rõ ràng, chỉ còn thiếu nước kí kết

hiệp định mà thôi. Trong nhà, chỗ nào anh có thể đi vào, chỗ nào nghiêm cấm anh chạm tới, tất cả mọi quy tắc Hàn Tú đều bảo cô bé phụ trách quảng cáo ở công ty in lên một tờ giấy lớn rồi dán tại phòng khách để nhắc nhở Đường Trạch Tề tuân thủ quy định. Anh phải nằm trên ghế sofa, phạm vi hoạt động của anh chỉ giới hạn trong phòng khách, nhà vệ sinh và ban công. Kể từ khi anh đưa ra “phán đoán” sai lầm trong phòng bếp thì nơi đó cũng được liệt vào danh sách “khu vực cấm vào”.

Tiêu Thất không có ý kiến gì về mấy quy định nhỏ nhặt, vợ vẫn đó, cũng không có ý định quan tâm đến bất cứ chuyện gì. Điều khiến anh trăn trở nhất là liệu chỗ anh đang ở có an toàn hay không mà thôi. Hàng ngày, anh vẫn ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Về chuyện anh đang nhìn cái gì, Hàn Tú không muốn biết và cũng chẳng thêm thắc mắc cho bận tâm. Cô chỉ nghĩ đến việc là liệu có liên lạc được với cô giáo Đỗ hay không thôi. Hàng ngày, chỉ cần có chút thời gian rảnh, cô lại vào kiểm tra hòm thư. Khoảng một tuần sau, cuối cùng cô cũng nhận được hồi âm.

Trong thư, cô giáo Đỗ vẫn kể về những chuyện thú vị trong phòng thí nghiệm như mọi khi. Cô nói rằng, gần đây, cô có một thử nghiệm vô cùng quan trọng nên cả tháng này sẽ rất bận rộn, chẳng có thời gian mà về nước thăm mọi người nữa. Đến cuối thư, cô giáo mới nhắc tới Đường Trạch Tề, bảo rằng cách đây không lâu, anh đã bay tới Tây Ban Nha để gặp bạn gái, còn tình hình cụ thể thế nào thì không biết tường tận. Tóm lại, Đường Trạch Tề chưa bao giờ khiến cô giáo Đỗ an tâm, cô cũng chẳng thêm hỏi đến chuyện riêng tư của anh. Trong thư, cô giáo còn nhắc đi nhắc rằng cô rất tiếc vì không có được đứa con dâu như Hàn Tú.

Có thể thấy, cô giáo Đỗ không biết gì về chuyện Đường Trạch Tề đã về nước, càng không biết anh đã xảy ra chuyện gì và vì sao lại bị thương, dẫn đến mất trí nhớ.

Hàn Tú đang định thông báo tình trạng hiện tại của Đường Trạch Tề cho cô giáo Đỗ, nhưng chợt nhớ ra tháng này, cô có một thử nghiệm quan trọng. Nếu biết chuyện Đường Trạch Tề bị thương và mất trí nhớ thì dù chưa thể về nước ngay lập tức nhưng có lẽ cô giáo Đỗ sẽ khó mà tập trung làm việc được.

Haiz, chuyện này khiến cho người ta phải đau đầu nhức óc thật đấy!

Hàn Tú nhìn chăm chăm vào bức thư đã gõ xong tự lúc nào trên màn hình, bàn tay cầm chuột mãi vẫn chẳng nhấn vào nút gửi đi được.

Buổi sáng, mỗi khi thức dậy, cô đều nhìn thấy anh đang tập thể dục ngoài ban công. Dù anh có nghe thấy tiếng bước chân hay nhìn thấy cô thì trên khuôn mặt anh đều chẳng hề xuất hiện bất cứ biểu cảm gì. Đối với anh, dường như cô đã trở thành không khí vậy. Nếu cô không chủ động nói chuyện thì anh cũng tuyệt đối không hỏi cô lấy một câu, thậm chí, ngay cả một câu chào buổi sáng đơn giản cũng không có. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào không hiểu lễ nghĩa như anh.

Hàn Tú tự nhủ rằng những việc này không đáng để bận tâm, chỉ cần Đường Trạch Tề im lặng, không quấy rầy cô là được.

Mấy hôm nay, để trông chừng anh không đưa ra bất cứ “phán đoán” sai lầm hay làm những việc khiến người khác phải đau tim, mỗi buổi sáng, cô thường đến công ty từ sớm, sắp xếp công việc đâu vào đấy rồi nhanh chóng về nhà. Mỗi lần chuông điện thoại vừa reo lên là cô lại ngay lập tức ngó nghiêng xung quanh xem anh đang ở đâu, liệu anh có phi dao, phi đĩa đến chỗ cô không. Nhưng thật kì lạ, Đường Trạch Tề tỏ ra an phận một cách khác thường, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của cô. Hàn Tú nhận thấy việc anh thích nhất chính là ngồi lì trên ghế, thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, không nói bất cứ điều gì. Ngay cả trong bữa cơm, cô cũng không nghe thấy anh thốt ra một lời, lúc nào cũng giữ vẻ mặt trầm ngâm, tư lự.

Nhưng mỗi lần màn hình tivi bật sáng thì dù đang ở chỗ nào trong nhà, anh cũng đều nhanh chóng xuất hiện ở phòng khách. Hàn Tú chỉ cố thể định nghĩa tốc độ đó bằng cụm từ “càn khôn đại na di” [6] mà thôi.

[6] Bộ võ công tâm pháp thất truyền của Minh giáo nơi Tây Vực, dùng để di chuyển nội lực trong cơ thể đồng thời làm giảm độ sát thương của các chiêu thức do kẻ địch sử dụng. Trương Vô Kỵ (Nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên đồ long ký của Kim Dung) đã luyện thành công bộ võ công này.

Nếu cô đang ngồi ở đầu này của ghế sofa thì anh nhất định sẽ chọn ngồi ở đầu kia của chiếc ghế, cố gắng tạo ra khoảng cách từ hai đến ba mét, cứ như lo cô sẽ làm điều gì đó thất lễ với anh vậy. Cô còn chưa hết sợ anh lên cơn thú tính làm phiền cô, vậy mà anh lại dám chê bai cô sao?

Song những điều này vẫn không đáng bận tâm. Điều khiến cô điên tiết nhất chính là, cô rất thích xem những chương trình giải trí và các bộ phim thần tượng, nhưng mỗi lần cô bật hai loại kênh này thì anh không chút do dự, đi thẳng về phía cô, đoạt lấy chiếc điều khiển từ xa mà không nêu bất cứ lí do nào hết.

Những kênh mà anh chọn chỉ gồm ba loại: một là kênh truyền hình tiếng nước ngoài, hai là kênh tin tức, ba là kênh quảng cáo.

Quảng cáo? Không sai, chính là quảng cáo! Anh không bỏ qua một mẫu quảng cáo nào.

Nếu anh chỉ xem quảng cáo đơn thuần thì cô có thể nhẫn nhịn được, nhưng cô không chịu nổi việc bất kể nhà đài quảng cáo loại sản phẩm nào, anh cũng đều bắt cô giải thích xem đó là cái gì. Nếu đó chỉ là những vật dụng thông thường kiểu như trà giảm béo hay máy tập thể dục giúp giảm cân thì OK. Những lúc anh hiếu kì, cô lại vào Baidu [7] tra rồi nói với anh, còn khi lên cơn lười biếng, cô sẽ vứt cho anh một cuốn từ điển, mặc anh từ

từ nghiên cứu. Thế nhưng những vật dụng của phụ nữ như băng vệ sinh, thuốc tránh thai... thì bảo cô phải giải thích thế nào kia chứ?

[7] Trang mạng thông tin lớn nhất Trung Quốc.

“Thượng đế muốn hủy diệt bạn, trước tiên, ngài sẽ khiến bạn phát điên”, với tâm trạng của Hàn Tú lúc này, không có câu nào phù hợp hơn nữa. Khi đã vượt quá giới hạn có thể chịu đựng được, cô thường không nhẫn nhịn nổi nữa mà hét vào mặt anh như sư tử Hà Đông: “Anh muốn biết, sao không tự tra từ điển đi?”

Lúc đó, anh thường đáp lại cô bằng vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng nói: “Trong từ điển không có.”

Cô liền tức giận quát: “Không tra được thì anh chết đi cho xong!”

Dường như từ “chết” là điều cấm kị của anh.

Ngay lúc từ đó được thốt ra khỏi miệng Hàn Tú nhất định trước mắt cô lại loé lên một tia sáng ớn lạnh, sắc nhọn, dao phẫu thuật một lần nữa tái xuất giang hồ. Cô sẽ kinh hãi hét lớn, sau đó ngoan ngoãn bảo rằng: “Anh hỏi cái gì cơ chứ?”. Vậy mới nói, thân lừa ư nặng! May mà anh ta còn chưa biến thái tới mức ép cô phải làm mẫu cho mà xem những thứ được quảng cáo đó nên dùng kiểu gì, nếu không, người cầm dao nhất định là cô.

Sau khi biết tác dụng của những đồ tế nhị đó, người bình thường ít nhiều cũng cảm thấy ngại ngùng hoặc xấu hổ, nhưng phản ứng của anh vẫn cứ thản nhiên như không, lại còn dùng thái độ vô cùng khinh thường và trịch thượng mà nói với cô: “Giao phối có nhất định phải phức tạp như vậy không?”

Thật điên rồ! Cô làm sao mà biết được “giao phối” có phức tạp hay không? Cô đã bao giờ “giao phối” với ai đâu! Tại sao anh có thể nói về

chuyện đó một cách không e dè như thế chứ? Chết tiệt, chỉ có anh ta mới thích hợp để dùng từ này thôi!

Nhưng nói gì thì nói, vẫn phải công nhận rằng anh quả là một đứa trẻ ham học hỏi, cầu tiến đến cực điểm (có điều, tên học sinh này quá đổi lạnh lùng và thiếu lễ phép) còn Hàn Tú giống như một cô giáo cả ngày bị làm phiền bởi mười vạn câu hỏi tại sao. Cô những tưởng rằng mình sẽ phát điên phát khùng, nhưng đã mấy ngày trôi qua, cô vẫn sống khoẻ mạnh bình thường. Không chỉ vậy, gan cô đã to hơn một chút, không còn sợ anh như trước, tiếng hét càng lúc càng vang vọng, khẩu phần ăn nhiều lên, kiến thức cũng phong phú hơn trước kia nhiều lần. Tất cả những thành quả trên đương nhiên đều nhờ công lao của “người nào đó”.

Đã có lúc, Hàn Tú muốn đâm đầu vào tường mà chết quách đi cho xong. Nhưng rồi cô lại tự nhủ, thôi bỏ đi, dù gì, hăn cũng đã sống ở đây được vài ngày, cô cũng chịu đựng được mấy hôm rồi, nhẫn nhịn thêm một tháng nữa thì cũng chẳng có gì to tát hết. Từ trước đến giờ, khả năng nổi trội nhất của Hàn Tú không phải là nhẫn nhịn, nuốt hận vào lòng đó sao? Huống hồ tên đàn ông đáng ghét này ngoài việc tư duy có phần dị thường ra thì cử chỉ, hành động đều rất quy củ, khác hăn và tốt hơn rất nhiều so với bốn năm trước.

Tóm lại, cả hai người họ đều coi nhau như không khí.

Hàn Tú đắn đo một lúc lâu mới nhấn nút hủy bức email vừa viết xong, từ bỏ ý định nói cho cô giáo Đỗ biết tình hình hiện tại của Đường Trạch Tề. Không chừng một tháng nữa, trí nhớ của anh sẽ hồi phục hoàn toàn, cuộc thử nghiệm quan trọng của cô giáo Đỗ có lẽ cũng hoàn thành rồi, đến lúc ấy, nước giếng sẽ không phạm đến nước sông nữa, tất cả mọi người lại vui vẻ, hân hoan.

(4)

Hàn Tú nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính thời gian trôi nhanh thật, sắp đến giờ ăn tối rồi. Tắt máy tính xong, cô bước ra ngoài.

Tiểu Thất đang ngồi đọc sách trên ghế bên cạnh cửa sổ. Hàn Tú không ngờ đó lại là cuốn Luật kinh tế của Sam Sam (Cô ấy nói như đinh đóng cột rằng mình sẽ theo học ngành này, nhưng cuốn sách đó đã nằm yên trên giá sách nhà Hàn Tú mấy năm liền, phủ mấy lớp bụi dày rồi). Hàn Tú nhìn anh với vẻ tò mò không che giấu nổi.

Một tay giữ gáy sách, một tay nhẹ nhàng lật giở trang mới, biểu hiện chăm chú, chuyên tâm đó của Tiểu Thất khiến cho Hàn Tú tưởng rằng cả thế giới này dường như chỉ còn mỗi anh và cuốn sách. Mặt trời đang ngả dần về phía Tây, ánh nắng buổi chiều tà nghiêng nghiêng rọi vào trong phòng, chiếu lên khuôn mặt anh, hoàng hôn đỏ rực lan tỏa xung quanh anh, cảnh tượng vừa thực vừa ảo lúc này khiến Hàn Tú nghĩ tới mấy chữ “thần tiên nơi trần thế”. Nhưng ngay lập tức, cô lấy lại thần trí rồi nhanh chóng bước vào bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối, có điều tủ lạnh trống rỗng, chẳng còn gì để nấu cả.

Nhắc tới chuyện ăn uống, Hàn Tú lại cảm thấy phiền muộn. Một phần vì không tinh thông việc bếp núc, một phần bởi cô rất ghét sau một ngày bận rộn lại phải mệt nhọc hồi lâu mới được dùng bữa nên gần như cả tháng, cô đều gọi thức ăn tới nhà. Có điều, “người nào đó” thà nửa đêm trở dậy, ăn vụng đồ ăn vặt của cô chứ nhất quyết không xơi thức ăn gọi sẵn. Ban đầu, Hàn Tú còn cho rằng anh đã ở nước ngoài một thời gian dài nên không quen ăn các món Trung Quốc, thế nhưng dần dần, cô nhận ra là cho dù đồ ăn do cô nấu có hình thức khó coi đến mức nào thì anh vẫn ăn rất nhiều.

Điều kì lạ là mỗi lần bắt gặp các gói đồ ăn vặt bị bóc ra mà chỉ với đi chút ít, cô không hề có cảm giác tức giận, chỉ thấy khó chịu như bị vật gì đó đè nặng trong tim... Thực ra, cô hoàn toàn có thể mắng nhiếc anh một cách thậm tệ, thích nói thế nào cũng được, nhưng cứ nhìn vào cuộc sống an

nhàn, ngày ba bữa cơm như thần tiên giữa chốn trần gian của anh, cô lại rơi vào mâu thuẫn, mà đúng hơn là cô chẳng đủ nhẫn tâm để mắng anh nữa.

Sam Sam thường bảo: “Mình thực sự không thể hiểu nổi, tại sao trái tim của cậu lại cứng như đá, lạnh như băng vậy? Đến con chó, con mèo hay ăn mày gặp ở bên đường, cậu còn thương xót, vậy thì đúng ra cậu cũng chẳng thể nào mở mắt trừng trừng nhìn anh ấy chết đói chứ?”. Công bằng mà nói, không thể trách Hàn Tú có trái tim sắt đá được vì hàng ngày, cô đều gọi cơm cho anh, thế nhưng anh toàn gậy cơm, gạt thức ăn, chê này chê kia rồi xổ ra một tràng kiến thức y khoa mà cô chẳng hiểu gì cả. Những điều anh nói có lẽ không sai, nhưng nếu ngày nào cũng phải nghe các tiêu chuẩn dinh dưỡng đó thì người ta không phát điên mới lạ. Một lần, hai lần, ba lần thì OK, nhưng đến lần thứ tư thì cho dù cô có tốt tính đến đâu cũng không thể chịu nổi cái kiểu kén cá chọn canh của anh được. Lúc đầu, cô còn mặc kệ, không thèm để tâm đến chuyện ăn uống của anh, nhưng rồi cô nhận ra rằng từ hơn một tuần nay, anh chẳng ăn được một bữa cơm nào cho ra hồn. Làm cách nào mà một người đang bị thương nặng, hơn một tuần liền không ăn cơm, chỉ dựa vào nước và một số ít thức ăn vặt mà vẫn cầm cự được?

Hàn Tú không biết nữa. Người ta thường nói, trái tim con người làm bằng thịt nên chắc chắn sẽ có lúc mềm yếu. Tuy rằng không cam tâm tình nguyện thu nhận anh nhưng thấy anh gầy đi một cách rõ rệt, cô không khỏi áy náy lương tâm trái tim do vậy mà chẳng thể nào cứng rắn mãi được.

Cô bước ra khỏi nhà bếp, hét lớn: “Này, Đường Trạch Tề nữa. Trong nhà không còn thức ăn gì cả, anh đi cùng tôi ra siêu thị mua đồ!”. Tên đàn ông này ngày ngày vô công rồi nghề ở nhà cô, không những tiêu tốn lương thực mà còn tốn điện tốn nước, hao hụt không khí, bắt hẵn bỏ chút công sức, làm phu khuân vác đã là dễ dãi cho hẵn lắm rồi.

Bây giờ, Tiểu Thất không còn như hồi đầu - không có chút phản ứng gì khi nghe cô gọi mình là Đường Trạch Tề nữa. Dần dần, anh cũng tiếp nhận cái tên xa lạ này, nhưng anh không thích lắm, anh đã quen với việc được

giáo sư gọi là Tiểu Thất rồi. Anh ngược mắt lên nhìn Hàn Tú đang đứng cách đó vài mét rồi hỏi lại: “Supermarket hả?”. Anh đã nghe từ này trên ti vi.

Lại xô tiếng Anh? Muốn ăn hiệp người không giỏi ngoại ngữ như cô sao?

“Anh có thể nói tiếng người nhiều hơn, nói tiếng ngoài hành tinh ít đi được không? Tôi nghe không hiểu”. Hàn Tú có cảm giác lúc này đầu mình đang bốc khói nghi ngút, quả thực, cô chịu không nổi khi anh cứ hơi một tí là đem tiếng Anh tiếng Em ra dọa cô.

“Không còn thức ăn nữa thì gọi đồ ăn sẵn đi”. Giọng Tiểu Thất trầm trầm, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc. “Sao lại phải nói với tôi?”

Trông thấy vẻ bình thản của anh, Hàn Tú ghen hòng, không nói nên lời, một lúc sau mới hét lên: “Nhất định là đầu óc tôi cũng có vấn đề rồi nên mới định nấu cơm cho anh ăn. Đợi chút nữa tôi nấu cơm xong, mua cả đồ ăn vặt, anh có bản lĩnh thì đừng ăn nhé! Tốt nhất là thăng thiên thành tiên luôn đi, tôi chẳng thèm lo đến sự sống chết của anh nữa.”

Nói xong, cô quay ngoắt người, đi ra cửa thay giày, quyết định ra siêu thị một mình.

Tiểu Thất đặt sách xuống, nhìn theo dáng người mảnh dẻ, gầy guộc của Hàn Tú, vài giây sau, anh bỗng đứng dậy, nhanh chóng bước tới chỗ cô, giọng nói vẫn trầm trầm: “Cô định nấu cơm cho tôi ăn sao?”

Hàn Tú vừa lấm bầm nguyên rửa vừa thay giày, khi quay người lại, trông thấy thân hình cao lớn đang đứng chắn trước mặt, hờn vía của cô dường như biến đi đâu mất. Mắt trợn ngược, tay không ngừng vỗ vào lồng ngực, cô hỗn hển: “Ôi trời ơi! Anh không thể bước đi mà phát ra tiếng động sao? Không nói chuyện một cách bình thường hơn được à? Sao anh cứ

thích chơi trò đột ngột xuất hiện thế? Suýt chút nữa, tôi bị anh dọa cho đứng tim rồi.”

Khoé miệng Tiểu Thất khẽ nhếch lên, vài giây sau, anh chậm rãi nhắc lại câu nói lúc nãy: “Cô - định - làm - cơm - cho - tôi - ăn - sao?”

“Ừ”. Hàn Tú mím chặt môi, trả lời không chút nhiệt tình. Vừa nghe thấy có cơm ăn là anh ta chạy theo cô luôn sao, gã này không phải là heo đẫy chứ?

“Có phải ở đó... có rất nhiều người không?”. Tiểu Thất cúi đầu, ngập ngừng hỏi nhỏ.

Hàn Tú nhíu mày nhìn Tiểu Thất. Mái tóc rũ xuống trán, che khuất mắt bên phải của anh khiến cô không thể nhận biết được cảm xúc của anh lúc này, chỉ thấy đôi môi anh đang mím chặt lại.

Cô nhớ lại lúc anh kề dao vào cổ cô, yêu cầu cô phải dẫn tới một nơi an toàn, không có người. Phải chăng anh sợ nơi đông đúc? Hàn Tú nhướn mày, nói: “Đương nhiên là đông người rồi! Không đông người thì siêu thị còn mở làm gì chứ? Đóng cửa luôn cho xong.”

Tiểu Thất im lặng vài giây rồi nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Hàn Tú ngạc nhiên: “Không phải là anh sợ những nơi đông người sao?”

Tiểu Thất không trả lời.

Hàn Tú nói một cách nghiêm túc: “Anh càng sợ những nơi đông người thì lại càng phải thường xuyên đến chỗ đó. Anh không thể trốn tránh cả đời được, trước sau gì cũng phải đối mặt với nó. Tôi thực sự tò mò muốn biết, rốt cuộc anh đã làm chuyện xấu xa gì? Sao lại phải sợ hãi như thế chứ?”. Nói dứt lời, Hàn Tú mở cửa rồi đi ra ngoài.

Tiêu Thất vẫn không nói gì, im lặng suy ngẫm về những lời nói của Hàn Tú. Rồi anh sải bước theo cô, cuối cùng cũng ra khỏi căn nhà mà anh đã được an toàn và thanh thoi hơn 1 một tuần nay.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ranh Giới Giữa Thiên Tài & Kẻ Ngốc Thật Ra Rất Mong Manh

Hai người đi xuống dưới nhà, một trước một sau, hoàn toàn im lặng.

Hàn Tú đút hai tay vào túi quần soóc bò, loẹt quẹt dép lê, lắc lư thân mình, bước đi một cách nghênh ngang.

Còn Tiểu Thất, từ lúc ra khỏi toà nhà, anh cứ cúi đầu đi thẳng, chưa thể thích ứng với cuộc sống bên ngoài được. Ánh nắng buổi chiều tà chiếu lên người khiến anh thấy bỏng rát toàn thân, bị bủa vây bởi không khí oi bức, người anh lập tức toát mồ hôi. Tuy rằng không mấy dễ chịu, nhưng so với việc ở trong phòng thí nghiệm với nhiệt độ mát mẻ quanh năm và bị vô số các thiết bị cắm vào người, anh vẫn thích cảm giác chân thực và sống động này hơn.

Dòng người tấp nập qua lại xung quanh cùng những âm thanh ồn ào, huyên náo khiến Tiểu Thất không thể chịu nổi, cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đang đập dữ dội. Nắm chặt bàn tay, anh nhanh chóng bước về phía trước, theo sát Hàn Tú.

“Chà, Hàn Tú à, lâu lắm mới được gặp cháu đấy”. Từ phía xa, một bà thím cất tiếng.

Hàn Tú gật đầu trả lời: “Vâng ạ, dạo này cháu mệt quá nên phải tranh thủ nghỉ ngơi ít hôm, mấy chuyện trong công ty cháu giao phó hết cho nhân viên rồi ạ.”

Một bà cô khác lại bước tới góp chuyện: “Này, Hàn Tú, cháu đang cùng bạn trai đi đâu đấy?”. Giọng nói vừa to vừa vang của người phụ nữ này

khiến ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía Hàn Tú.

Bạn trai? Bạn trai nào chứ?

Đừng nói thím ấy đang ám chỉ Đường Trạch Tề đấy nhé!

Hàn Tú bỗng đứng sững người lại. Khi đó, Tiểu Thất vẫn đang cầm cúi bước theo sau nên không chú ý, đắm sầm vào người cô. Còn sững sờ vì hai chữ “bạn trai”, chưa kịp lấy lại hồn phách nên Hàn Tú không chống đỡ kịp, lao ngay về phía trước. Cô đang lo là sẽ ngã theo tư thế “bò ăn cỏ”, nhưng chỉ trong giây lát, Tiểu Thất đã nắm được khuỷu tay cô, kéo Hàn Tú ngã vào lòng mình.

Nắm gọn trong vòng tay của Tiểu Thất, Hàn Tú ngây người nhìn một màu xanh lá cây bao trùm trước mặt, đầu óc ong ong, thân thể cứng đờ, chẳng biết phải làm gì tiếp theo nữa.

“Chị này, có vẻ như gần đây, đường sá trong thành phố hay bị đào bới nên không bằng phẳng chút nào thì phải.”

“Đúng thế, chúng ta già rồi, xương cốt dễ gãy, lại chẳng có ai đỡ, chắc hẳn phải nhìn đường cho thật kỹ.”

Hai bà thím che miệng cười, bước tới gần Hàn Tú, cùng nhau tung hứng. Hàn Tú hoảng hốt, vội đẩy Tiểu Thất ra.

Thấy thế, hai người đó lại nhanh nhẩu nói: “Ây da, Hàn Tú, cháu không phải ngại ngần gì đâu! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, đừng nói là nam nữ ôm nhau, ngay cả mấy đôi nam nam hay nữ nữ tình tứ, mắt qua mà lại, hai bà già này cũng gặp cả rồi, chẳng có chuyện gì to tát cả. Cháu đừng quá thẹn thùng!”

“Hàn Tú à, cậu thanh niên này đẹp trai đấy, mũi thanh mắt sáng, còn biết quan tâm đến cháu nữa chứ. Thôi, không làm phiền hai đứa nữa, hai thím đi

đây.”

Dù đã đẩy Tiểu Thất ra nhưng khi nghe hai bà thím kia nói thế, Hàn Tú không biết giấu mặt vào đâu cho đỡ ngượng.

Cái gì mà giữa thanh thiên bạch nhật nam nữ ôm nhau tình tứ chứ? Rõ ràng là anh va vào người cô, đương nhiên phải đỡ cô rồi! Có điều tên đàn ông khốn kiếp này đỡ cô không đúng cách, chắc hẳn là hãn nhân cơ hội đó mà giở trò đấy! Tại hãn mà cô bị như thế này, lại còn khuôn mặt “khuyhnh quốc khuyhnh thành, hại nước hại dân” của hãn nữa, nó có đáng để người khác phải khen hết lời như vậy không?

“Đường thì rộng, sao anh không đi sang một bên, cứ bám theo sau lưng tôi làm gì thế? Tôi bị anh đâm cho đau điếng cả người đấy!”. Cô phẫn nộ lườm anh, nghiêng răng nghiêng lợi rồi quay mặt đi, lẩm bẩm: “Thật là mất mặt!”.

Tiểu Thất nhú mày, không ngừng quan sát xung quanh, rất nhiều người đang nhìn anh và Hàn Tú. Bọn họ vừa cười vừa thì thầm to nhỏ, biểu hiện trên mặt họ không hề có vẻ ác ý, chỉ đơn thuần là cảm thấy buồn cười mà thôi. Anh quay lại nhìn Hàn Tú, nhếch miệng nói, mặt không chút biểu cảm: “Mặt của cô không phải vẫn ở trên cổ cô sao?”.

Hàn Tú vỗ vỗ lên trán, trông cô như thể đang tự lấy đá đập vào đầu mình. Đúng là “ông nói gà, bà nói vịt”, thật chẳng khác nào đối thoại với người đến từ hành tinh khác!

“Địa cầu quá nguy hiểm, anh tắm rửa sạch sẽ rồi bay về sao Hoả đi!”. Hàn Tú chỉ nói mỗi thế rồi quay người, bước về phía siêu thị.

Tiểu Thất lại cau mày. Giáo sư Trường đã từng nói, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, con người vẫn chưa lên được sao Hoả, vậy thì từ lúc nào, người ta có thể bay tới hành tinh đó bằng cách “tắm rửa sạch sẽ”? Anh thực sự không biết chuyện này. Không những thế, anh còn chẳng thể hiểu

nổi vì sao người phụ nữ đang đi thoăn thoắt phía trước lại sáng mưa, trưa nắng, chiều nồm, tâm trạng thất thường, thay đổi nhanh đến chóng mặt như vậy.

Anh dứt tay vào túi quần soóc, ước lượng bằng mắt khoảng cách với Hàn Tú rồi dịch sang bên trái hai mươi phân, sau đó mới bước theo cô.

Dần dần, Tiểu Thất đã có đủ dũng khí để ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước. Những người mà anh bắt gặp trên đường bây giờ khác hẳn với lúc anh mới trốn ra khỏi phòng thí nghiệm, tuy có rất nhiều cô gái vừa nhìn anh vừa thì thào, chỉ trỏ nhưng họ đều cười một cách nồng hậu chứ không hoảng hốt, khiếp đảm như những gì anh đã chứng kiến vào một tuần trước đây. Họ không hề gây cho anh bất cứ cảm giác uy hiếp nào hết. Hòn đá đè chặt trong lòng anh cuối cùng cũng được nhắc lên, gánh nặng trên vai đã được gỡ bỏ ít nhiều.

(2)

Hai người đã tới siêu thị. Cái gọi là “siêu thị” chính là chỗ nào cũng thấy người.

Hàn Tú đưa xe đẩy cho Tiểu Thất. Tất cả mọi thứ đều khiến anh cảm thấy hiếu kì, nhìn không chớp mắt các sản phẩm muôn hình muôn vẻ đang bày ra trước mặt. Một số thứ anh đã nhìn thấy trên tivi hay ở sách báo, nhưng đại bộ phận là anh chưa thấy bao giờ. Anh cầm các sản phẩm, nghiên cứu một lượt rồi thận trọng đặt về chỗ cũ.

Khi đi qua khu vực bán sách, Tiểu Thất vô tình nhìn thấy cuốn Dạy bạn 1000 món ăn thường ngày trong gia đình. Cách phối hợp thực phẩm và thành phần dinh dưỡng đều được viết rất cụ thể trong đó, cuốn cẩm nang này sẽ rất có ích cho việc tiếp nhận dinh dưỡng sau này của anh, thế là anh đặt ngay cuốn sách vào giỏ hàng.

Nhưng khi ngược mắt lên, anh mới nhận ra hình bóng của Hàn Tú đã chìm khuất tự lúc nào giữa dòng người qua lại tấp nập, vội vã. Tiểu Thất cau mày, vừa đẩy xe hàng vừa không ngừng nhìn quanh để tìm Hàn Tú. Thình thoảng, anh lại bắt gặp một vài cô bé đang hướng ánh mắt về phía anh và cười, song lúc này, những nụ cười đó không còn khiến anh có cảm giác yên tâm mà trái lại, chỉ thấy vô cùng phiền phức. Nhìn mãi mà không thấy Hàn Tú đâu, anh càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

“Đường Trạch Tề, anh chết mất xác ở đâu thế? Tôi đi cả một vòng siêu thị để tìm anh, hoá ra anh đứng đây “phóng điện loạn xạ” vào con gái nhà lành hả? Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà!”. Hàn Tú từ đâu phóng tới, vút mạnh hai bạch giấy vào xe đẩy rồi gầm lên.

Đạo này, giá giấy tăng lên chóng mặt nên nhân dịp giảm giá, cô định mua thật nhiều. Đình ninh là Đường Trạch Tề vẫn đi theo sau mình nên cô chạy qua quầy hàng, nhặt hai bạch giấy rồi trở lại ngay, chỉ trong chớp mắt đã không thấy anh ta đâu cả, báo hại cô cầm hai bạch giấy này đi khắp nơi, dáo dác tìm kiếm. Còn anh ta thì sao? Cố tình tạo vẻ u buồn để quyến rũ mấy em mới lớn, lẽ nào anh ta sợ không đền nổi mạng ư?

Tiểu Thất đã quá quen với kiểu quát tháo thường ngày của Hàn Tú nên cho rằng cô lại vừa nổi hứng tạo tạp âm, anh không nói nhiều. Có điều, anh hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của cụm từ “Phóng điện loạn xạ”. Nếu anh có thể phóng điện để phòng vệ thì cần gì phải tìm một nơi an toàn để lẩn trốn chứ? Mấy cô bé nữ sinh kia cứ cười với anh, anh chỉ cau mày nhăn mặt, như thế gọi là “Phóng điện loạn xạ” à? Vậy ra ngày nào anh cũng “Phóng điện loạn xạ” vào Hàn Tú sao? Bởi vì cô cứ hơi một tí là lại gây ra tạp âm.

Thấy trong xe hàng có một cuốn sách, Hàn Tú liền cầm lên xem. Dạy bạn 1000 món ăn thường ngày trong gia đình sao?

“Hừ! Anh mua thứ này về làm cái gì? Anh tưởng là cứ nhìn chăm chăm vào cẩm nang là có thể nấu ngon lành được à? Anh có biết giữa lý thuyết và

thực tiễn khác nhau nhiều lắm không? Đúng là lãng phí tiền”. Hàn Tú lờm anh rồi vút cuốn sách lên giá.

Tiểu Thất không nói gì, lấy cuốn sách đó đặt vào xe hàng.

Hàn Tú lập tức đưa nó trở lại giá.

Một lần nữa, Tiểu Thất lại giơ tay ra lấy cuốn cẩm nang. Hàn Tú trợn mắt, vừa định phản đối thì bắt gặp cái nhìn kiên quyết, đầy uy hiếp của anh, cô đành nghiêng răng đẩy nhanh chiếc xe về phía khu thực phẩm.

Hàn Tú không ngừng vút vào xe hàng nào thịt, nào rau quả, như thể chúng là hàng miễn phí vậy. Giây phút đó, cô chỉ tâm niệm một điều duy nhất: “Đường Trạch Tề, tôi phải làm cho anh xách đồ mệt đến chết mới thôi”. Nhưng trở trêu thay, Tiểu Thất cũng học theo cô, lần lượt bỏ các túi đồ ăn vào xe đẩy sau khi xem qua thành phần dinh dưỡng trên bao bì. Hàn Tú nhìn chăm chăm vào những thứ đó, mím chặt môi không dám nổi giận, đành để mặc cho anh chọn lựa.

Hàn Tú không điều khiển nổi chiếc xe đã đầy ắp hàng nữa, hết đẩy nó sang bên trái rồi lại đâm qua phải, sau đó thì không cần thận, va vào giá hàng trước mặt. Bánh xe lù lại phía sau, chệch lên ngón chân Hàn Tú khiến cô đau đến mức ứa nước mắt.

Thấy cô ngồi sụp xuống, ôm ngón chân suýt xoa, dáng vẻ vô cùng đau đớn, Tiểu Thất nhíu mày lại rồi cầm lấy tay cầm của xe hàng. Hàn Tú đau khổ nhìn lên, nhưng chỉ nhận được ánh mắt lãnh đạm, thờ ơ từ anh. Anh ra hiệu cho cô tránh sang một bên rồi đẩy chiếc xe tiến về phía cửa ra.

Hàn Tú rửa thầm vài câu, sau đó từ từ đứng dậy, tập tễnh đi về phía quầy thanh toán.

Đột nhiên, những tiếng “tít tít” liên hồi ở cửa ra của siêu thị vang lên khiến tất cả mọi người dồn hết sự chú ý về phía đó.

Quay ra nhìn, Hàn Tú thấy Đường Trạch Tề cùng chiếc xe hàng đang bị người bảo vệ chặn lại, không biết họ đang nói với nhau những gì.

Thôi chết rồi! Biết đâu tên đàn ông đáng ghét này đã quên luôn cả việc phải thanh toán tiền trước khi ra khỏi siêu thị rồi cũng nên. Hay hẳn làm thế là vì muốn gặp mấy anh cảnh sát để tán gẫu, ăn lót dạ đêm khuya?

Cô nhịn đau, chân thấp chân cao bước tới cửa ra của siêu thị, cố tạo ra dáng vẻ vô cùng tội nghiệp, đáng thương: “Cháu chào chú, làm ơn cho cháu hỏi, có chuyện gì thế ạ?”

Chú bảo vệ liền chỉ vào Tiểu Thất mặt lạnh như tiền đang đứng bên cạnh và nói: “Chào cô, xin hỏi vị tiên sinh này là ông xã hay bạn trai của cô?”

Vừa nghe thấy thế, Hàn Tú liền đành mặt lại, xua tay lia lịa: “Anh ta không phải là ông xã, cũng không phải là bạn trai của cháu.”

Chú bảo vệ tỏ vẻ khó hiểu: “Vậy thì anh ta không có quan hệ gì với cô rồi”. Nói xong chú bảo vệ nhắc máy bộ đàm, báo cho bộ phận an ninh biết mình đã bắt được một tên trộm.

Hàn Tú cuống quýt nói: “Anh ta không phải bạn trai cháu nhưng vẫn là bạn ạ”. Thực lòng, cô muốn nói, “Anh ta cũng chẳng phải là bạn cháu”.

Chú bảo vệ lại nhìn Hàn Tú từ trên xuống dưới mấy lượt liền rồi nói một tràng dài mang nặng giọng địa phương: “Nghe này mấy thanh niên, tuy rằng dạo này, giá cả tăng lên một cách chóng mặt, nhưng chúng ta làm người thì nên có chút đạo đức, văn hoá đúng không? Hai cô cậu tưởng mình là trẻ con nên có thể tùy tiện mang đồ đi sao? Vì không biết được hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào nên lũ nhóc mới thích lấy thì lấy, chỉ để thoả mãn khát vọng chiếm hữu đồ vật của bản thân chúng mà thôi. Nhưng cô cậu thì khác, đều là những thanh niên có tư tưởng, có ý thức rồi, vậy mà dám to gan lớn mật đẩy đồ ra khỏi siêu thị như thế, hành vi này phải gọi là trộm cắp. Bây giờ, mọi siêu thị đều lắp cửa từ, hai đứa nhìn thấy chưa? Chính là

cái thứ này, nó được gọi là cửa từ. Nếu có người mang đồ chưa thanh toán ra ngoài siêu thị, chỉ cần đi qua cửa này, chuông sẽ reo lên...”

Không chịu nổi việc chú bảo vệ cứ nói miên man không hồi kết, Hàn Tú nhanh nhẩu ngắt lời: “Chú à, chú nghe cháu giải thích đã! Anh bạn này không hề có ý lấy trộm đồ đâu, thực ra, anh ấy đã từng bị thương nên đầu óc có chút vấn đề.”

“Đầu óc có vấn đề?”

Cô gật đầu lia lịa: “Vâng, chú nhìn xem, đôi mắt anh ấy thất thần, vô định, bộ dạng thì vừa đần vừa ngốc, rõ ràng là có vấn đề mà.”

Chú bảo vệ nhìn Tiểu Thất một lượt rồi quay về phía Hàn Tú, khinh khỉnh nói: “Nghe tôi nói này, hai thanh niên, tôi làm việc ở đây ít nhất cũng được năm năm rồi, đã bắt được không dưới một trăm tên trộm đồ trong siêu thị đâu. Cô có biết những tên đó nói thế nào khi bị tóm không?”

Đừng nói là họ đều bảo đầu óc mình có vấn đề, là bệnh nhân tâm thần đấy nhé!

“Đúng rồi đấy, chỉ nhìn biểu hiện trên mặt cô là tôi biết cô đã hiểu. Có tên ăn trộm đồ nào mà không bảo là đầu óc mình có vấn đề đâu? Cô không thể đổi một cách giải thích khác mới mẻ hơn được sao?”

Không ngờ cô lại đoán trúng. Bọn trộm trong siêu thị đúng là chẳng có trình độ gì hết. Họ tưởng rằng bệnh nhân tâm thần thì không phạm pháp sao?

“Hai người mau đi theo tôi đến bộ phận an ninh! Bị bệnh hay không thì cứ trình bày với người quản lý của chúng tôi, mọi chuyện sẽ nhanh chóng được làm rõ thôi.”

“Hừ! Chú à, sao chú phải vô tình đến thế chú? Không phải cháu đã nói rõ ràng mọi chuyện với chú rồi sao?”

Nhưng chú bảo vệ vẫn nghiêm nghị, làm động tác mời Hàn Tú đi.

Cô nhìn xung quanh, ánh mắt lạnh lùng của bốn người bảo vệ khác ở gần đó mách bảo cô rằng, tốt hơn hết là tự mình đi thôi. Cô quay sang nhìn Đường Trạch Tề, anh ta vẫn nắm chặt xe hàng, không chịu buông. Tên đàn ông đáng chết này, ngoài cái bộ dạng khốn kiếp ấy ra, cô chưa thấy hẳn có một biểu hiện nào khác cả.

Cô lườm anh rồi bất lực đi theo người bảo vệ lên bộ phận an ninh ở tầng trên. Tiểu Thất thấy thế bèn bỏ tay ra khỏi chiếc xe đẩy, lặng lẽ bước sau Hàn Tú.

Tới nơi, Hàn Tú đã giải thích đi giải thích lại hàng ngàn lần rằng hai người họ vô tội, anh thực sự bị tổn thương não bộ nên mới quên trả tiền chứ không hề có ý ăn trộm, nhưng khi bộ phận an ninh yêu cầu Hàn Tú đưa bệnh án của Đường Trạch Tề ra để chứng minh thì cô nghẹn lời. Cuối cùng, sau hơn nửa giờ khẩu chiến, họ cũng nhận ra người đàn ông đó nói năng có chút khác thường nên đồng ý để Hàn Tú thanh toán tiền hàng, không truy cứu hành vi của Tiểu Thất nữa.

Bước ra khỏi đó, Hàn Tú lườm Tiểu Thất một hồi lâu rồi than vãn: “Không phải thường ngày anh cứ hơi một tí là lại thốt ra mấy câu tiếng Anh sao? Chả lẽ lúc nhắc mấy thứ đồ này lên, anh không nhìn dòng chữ: “Price:...” à? Không thấy trên các tấm bảng treo ở khắp nơi trong siêu thị có việc hai chữ “On Sale” hả? Dù là hàng đại hạ giá thì vẫn phải trả tiền chứ! Đại ca, anh có hiểu đạo lí này không vậy?”

“Chỗ tôi ở trước kia, lấy đồ không bao giờ phải trả tiền cả”. Vẻ mặt Tiểu Thất lạnh như băng, giọng nói không một chút ấm áp.

“Làm gì có nơi nào được lấy đồ miễn phí, không phải trả tiền chứ? Anh coi tôi là đồ ngốc hay sao? Tuy tôi chưa từng ra nước ngoài nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không biết cái gì đâu nhé! Nước Mỹ chuyên mở viện phúc lợi à? Cái gì cũng tặng không cho anh chắc? Nếu thế thì tại sao anh không ở lại nước Mỹ, chạy về đây làm gì?”. Cứ nhìn thấy khuôn mặt “gợi đòn” của anh là cô lại muốn đập bàn lia lịa.

“Cô vừa đến với thế giới này là chuyện gì cũng biết hay sao?”. Tiểu Thất nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, hai tay đúc vào túi quần, anh thẳng lưng bước qua mặt cô rồi đi về phía cửa ra của siêu thị.

Chỉ một câu nói đã đủ để khiến mặt Hàn Tú tối sầm lại.

Bỗng nhiên, chú bảo vệ lúc nãy hốt hải chạy tới chỗ cô, vừa cười giả lả vừa nói: “Hàn tiểu thư này, tôi vừa nhìn đã biết cô là người lanh lợi, phiền cô lần sau đến siêu thị mua đồ thì đừng dẫn theo người nhà bị bệnh tâm thần nữa nhé! Nếu chúng tôi treo biển đề “Cấm người bị tâm thần vào siêu thị” thì chắc chắn sẽ khiến cho không ít người phẫn nộ, phản đối. Cô làm như thế này vô hình trung đã đem lại rất nhiều phiền phức cho chúng tôi, chẳng dễ dàng gì mà chúng tôi kiếm được mấy đồng lương tháng đâu cô ạ.”

Hàn Tú nghiêng rặng, nắm chặt tay, không biết đáp lại thế nào, tự nhủ rằng mình chỉ phải chịu đựng một tháng nữa thôi, đúng một tháng sau, nhất định cô sẽ “quét” tên Đường Trạch Tề ra khỏi cửa!

(3)

Lúc hai người trở về nhà thì trời đã tối.

Chiếc kim đồng hồ treo tường đã chỉ sang tám rưỡi. Vụ việc ở siêu thị không khác gì một gáo nước lạnh, dập tắt hết mọi nhiệt tình nấu nướng trong Hàn Tú.

Hàn Tú pha một gói mì ăn liền rồi bê vào phòng mình. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô nói với Tiểu Thất: “Trên giá có mì ăn liền đấy, nếu anh đói thì pha ra mà ăn, tôi thực sự rất mệt mỏi, chẳng muốn làm gì cả”. Thực ra, Hàn Tú chẳng phải mang vác bất cứ món đồ nào mua từ siêu thị về, tất cả đều do Đường Trạch Tề xách, chỉ là cô không còn tâm trạng nào mà nấu nướng nữa.

Tiểu Thất đã quá quen với tính khi thay đổi thất thường của Hàn Tú. Anh bước vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra và xem xét những thứ đã mua khi này, trong đầu nhớ lại những món ăn đã xem qua trong cuốn “Dạy bạn 1000 món ăn thường ngày trong gia đình”. Anh ra phòng khách, giở trang sách cần tìm. Chừng năm phút sau, anh quay lại phòng bếp, lấy hành tây, súp lơ xanh và một số rau quả khác, cắt cắt gọt gọt, rửa sạch rồi bắt đầu thái thành miếng như trong sách hướng dẫn.

Hàn Tú vừa ăn mì vừa vào QQ chat, khóc lóc kể khổ với Sam Sam.

Sam Sam: “Cậu nghĩ thoáng một chút đi, Đường Trạch Tề bị chấn thương đầu mà, không biết phải trả tiền khi mua đồ cũng là chuyện bình thường thôi.”

Hàn Tú gấp một sợi mì dài ngoằng rồi gõ: “Hình như mình mới là người đầu óc không bình thường. Cậu nói xem, mình phải làm thế nào để sống sót qua một tháng này đây?”

“Cứ bình tĩnh! Bây giờ anh ấy giống như một đứa bé mới chào đời, cậu phải nhẫn nại dạy bảo. Hai đứa mình ngày xưa cũng thế thôi, vừa sinh ra thì biết cái gì chứ, đều là nhờ cha mẹ tận tâm dạy dỗ, chỉ bảo từng thứ một. Hãy sống nhẫn nhịn một chút, khả năng nổi trội nhất của phụ nữ chính là nhẫn nhịn, cậu có hiểu không?”

Hàn Tú chợt thấy những lời của Sam Sam có vẻ quen quen. Lúc ở siêu thị, hình như Đường Trạch Tề cũng nói với cô như vậy, có điều giọng điệu

của hai người họ không giống với nhau, một bên là khuyển bảo, một bên là hủi vượn. Sam Sam nói nghe thuận tai hơn Trạch Tề gấp vạn lần.

Hàn Tú đã ăn đến sơi mì cuối cùng trong bát mà vẫn chưa thấy no, đúng là tối nay cô đã mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Lúc đứng dậy để đi lấy mấy đồ ăn vặt, cô chợt nghĩ, không biết tên đáng ghét kia đang làm gì, tại sao không có chút động tĩnh nào hết? Bây giờ, điều cô sợ nhất chính là, liệu trong một tháng tới, gã đó có gây chuyện ở nhà cô nữa hay không.

Vừa mở cửa bước ra ngoài, ngay lập tức, Hàn Tú ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Nhìn qua tấm ngăn bằng kính, cô thấy Đường Trạch Tề đang bận rộn trong phòng bếp, tiếng máy hút mùi kêu lên không ngừng.

Trời đất quỷ thần ơi, chính tên xui xẻo này đã từng dùng hết nửa chai nước rửa bát chỉ để làm sạch hai cái đĩa, từ sau lần đó, cô đã dán hẳn một tờ giấy ghi “Cấm vào phòng bếp” rồi cơ mà! Tại sao hắn dám lên vào đó để chơi trò nấu ăn, phải chăng còn muốn thiêu rụi luôn cả căn nhà này?

Hàn Tú hoảng hốt đi vào bếp, hét âm lên: “Đường Trạch Tề, anh không trông thấy tờ giấy dán “Cấm vào phòng bếp” trên vách ngăn bằng kính sao? Anh ra ngoài ngay cho tôi!”

Tiểu Thất bỏ ngoài tai lời Hàn Tú, mắt vẫn chăm chú nhìn vào nồi canh trứng cà chua đang sôi sùng sục. Mấy giây sau, anh tắt bếp, đổ canh ra bát rồi mới quay về phía Hàn Tú đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn mình kinh ngạc.

Hàn Tú không dám tin vào mắt mình nữa khi trông thấy trên bệ bếp có một đĩa hành tây xào bách hợp, nó có màu xanh của hành tây, màu đỏ của cà rốt, màu trắng của bách hợp; một đĩa súp lơ xanh xào tôm tươi, súp lơ được thái thành miếng nhỏ vừa miếng kết hợp với cà rốt thái mỏng, màu xanh đỏ rất bắt mắt. Đó chỉ là hai món ăn đơn giản thường ngày nhưng từ màu sắc, mùi vị cho đến kỹ thuật thái đều giống hệt nhà hàng làm. Cô lại

nhìn sang bát canh trứng cà chua, cà chua ra cà chua, trứng ra trứng, chứ không như lúc cô nấu, cà chua và trứng nát như tương rồi quyện lại thành một mớ hỗn độn nhìn rất thiếu thẩm mỹ.

Chỉ tay vào ba món ăn đẹp mắt ấy, cô thốt lên: “Ba món này đều do anh nấu sao?”

Anh nhướn mày, nói: “Có muốn ăn cùng không?”

Hàn Tú đã quen với thái độ khó ưa này của Tiểu Thất, cô nhìn lại ba món ăn hội tụ đủ cả sắc – hương - vị, lập tức chê bai: “Anh thấy tôi có nên ăn những món được nấu bởi một người mà ngay cả nước rửa bát cũng không biết định lượng cho đúng không?”

“Có muốn ăn hay không?”. Câu hỏi của anh hết sức rõ ràng, kiểu như: không muốn ăn thì thôi.

“Này, anh có biết câu “ăn của người ta thì phải biết điều” hay không? Hiện tại, mọi chi phí ăn, ở, sinh hoạt của anh đều do tôi chi trả, anh dám nói với tôi bằng thái độ đó sao? Lúc này ở siêu thị, nếu không có tôi ra sức nói đỡ cho anh thì có lẽ bây giờ, anh đang bị tạm giam rồi. Cho dù nào anh bị tổn thương thật thì anh cũng phải biết tuân thủ các quy tắc chứ! Đây là yêu cầu cơ bản nhất đối với mỗi con người, anh có hiểu không?”

Tiểu Thất chẳng thèm nhìn cô, lẳng lặng bưng đồ ăn ra bàn rồi lấy bát đũa, sau đó ngồi xuống thưởng thức một mình những món vừa nấu.

Cái kiểu thích thì nói, không thích thì thôi của anh lần nào cũng khiến Hàn Tú nổi điên. Dù sao đi nữa, chỗ thức ăn đó là do cô bỏ tiền ra mua, để cho tên đáng ghét này ăn hết thì chẳng phải là cô bị lỗ nặng hay sao? Không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy được!

Nghĩ là làm, Hàn Tú nhanh chóng lấy bát đũa rồi đến ngồi đối diện với Tiểu Thất, điềm nhiên gắp một miếng súp lơ cho vào miệng.

Chỉ hai giây sau, cô điếng người.

Súp lơ vừa ngọt vừa giòn, không tẻ chút nào. Thực ra, Hàn Tú không hề thích ăn súp lơ, vốn định viện cớ nó không ra gì để nhiech móc anh, ai ngờ mùi vị của món ăn này lại khác biệt hoàn toàn so với tưởng tượng của Hàn Tú. Cô ăn thêm một miếng súp lơ để thăm định lần nữa rồi chuyển qua món hành tây xào bách hợp. Đúng là tuyệt hảo! Chúng ngon hơn rất nhiều so với mấy món gọi sẵn lăm dầu mỡ, nhiều mắm muối và cả tiêu ớt nữa.

Cô không kiềm chế nổi mà gấp lia gấp lịa.

Bỗng nhiên, đĩa của Hàn Tú bị kẹp lại. Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía đôi đũa đang giữ chặt đĩa của mình: “Anh làm cái gì thế?”

Tiểu Thất bình thản bảo: “Cô bớt ăn súp lơ đi, ăn nhiều bách hợp vào!”

“Tại sao chứ?”

“Súp lơ giúp thanh hầu, rõ tiếng; bách hợp thì tịnh tâm, an thần, chuyên trị phiền muộn, bất an”. Anh nói rành rọt.

Gân xanh trên trán Hàn Tú giật đùng đùng. Anh ta dám mỉa mai cô nhiều lời lăm tiếng, ám chỉ cô là kẻ chuyên gây chuyện ồn ào sao? Nếu không vì anh ta thì cô có cần ngày nào cũng hò hét đến rách cổ họng như vậy không? Làm gì có chuyện động một tí là nổi giận rồi phiền muộn chứ!

Hàn Tú lườm Tiểu Thất một cái rồi quay người đi vào bếp xới cơm, cô muốn ăn thêm cả canh trứng cà chua nữa.

Ai ngờ khi mở nắp nồi cơm điện ra, cô chỉ thấy bên trong trống không.

“Sao anh không nấu cơm hả?”

Tiểu Thất quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn cô, vài giây sau mới trả lời: “Cắm nang không dạy cách nấu cơm.”

Đến lượt Hàn Tú sững sờ.

Cô bước ra khỏi phòng bếp, lắp bắp nói: “Anh... anh ... anh không biết nấu cơm là do trong sách dạy nấu ăn không viết hả? Anh đừng nói với tôi là ba món này được anh nấu theo chỉ dẫn trong quyển sách mua về lúc nãy đấy nhé!”. Nếu thực sự là như vậy, có lẽ cô phải tìm ngay một bìa đậu phụ để đập đầu tự tử mất thôi.

Tiểu Thất lạnh lùng “Ừm” một tiếng. Anh không hiểu vì sao cô lại tỏ vẻ kinh ngạc đến thế. Xem chỉ dẫn và làm theo là một chuyện hết sức bình thường, chỉ cần có sách hướng dẫn, anh có thể hoàn thành được mọi việc.

Trong đầu Hàn Tú tràn ngập những câu hỏi “tại sao”: Tại sao cùng là con người mà cô và anh lại khác nhau nhiều như vậy? Tại sao anh chỉ đọc sách hướng dẫn mà có thể nấu ra món ăn ngon đến thế? Tại sao? Tại sao?...

Cô nhìn vào nồi cơm trống không, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để châm chọc anh: “Quả nhiên là đầu óc anh có vấn đề, dù có biết nấu ăn cũng không thể nào bù đắp được khiếm khuyết trong não bộ, nếu là người bình thường thì ai cũng hiểu rằng phải thổi cơm trước khi nấu thức ăn.”

Lần này, Tiểu Thất không những không phớt lờ cô mà còn hỏi: “Thế phải thổi cơm như thế nào?”

Hàn Tú lại trở mắt nhìn anh, câu hỏi này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô.

“Anh có thể nấu ăn theo sách hướng dẫn, tại sao lại không biết vo gạo nấu cơm chứ? Lẽ nào anh chưa bao giờ nhìn thấy bố mẹ anh nấu cơm hay sao?”

“Chưa bao giờ”. Tiểu Thất đáp. Lúc còn ở phòng thí nghiệm, những thứ anh ăn đều được chế biến sẵn theo các quy tắc rất nghiêm ngặt. Khi thức ăn

không được mang đến, anh sẽ cắm các thiết bị vào người, trong đó có một dây truyền dịch để duy trì sự sống cho anh.

Lông mày anh nhíu lại, đôi mắt đen thẫm dường như được phủ bởi màn sương lạnh giá.

Hàn Tú đang định châm chọc tiếp, nhưng khi bắt gặp ánh mắt chất chứa nỗi bi thương và sự phiền muộn của anh, cô bất giác nghẹn lời. Trái tim bỗng trở nên mềm yếu, cô run run nói: “Anh lại đây tôi dạy cho!”. Cô không biết vì sao mình lại bằng lòng nhanh thế, chỉ cảm thấy một sự thôi thúc rất mạnh mẽ trong lòng.

Tiểu Thất liền đứng dậy, đi theo Hàn Tú vào bếp.

Hàn Tú lấy gạo từ thùng ra, vừa nói với Tiểu Thất cách lấy gạo sao cho hợp lý vừa vo. Đột nhiên cô khựng lại, lớn tiếng hỏi: “Rau quả hôm nay anh đã rửa chưa hả?”. Cô hoàn toàn có thể nghi ngờ rằng tên đàn ông này đã không hề rửa sạch rau mà cho ngay vào chảo.

Tiểu Thất cau mày nhìn vào đôi mắt đen lay láy của Hàn Tú, lạnh lùng nói: “Trong cẩm nang có viết bốn chữ “gọt vỏ, rửa sạch”, hơn nữa lúc này đi siêu thị, tôi đã nhìn thấy người ta rửa rau. Đúng là tôi không biết rất nhiều thứ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi hoàn toàn không biết một cái gì cả.”

Câu nói của Tiểu Thất muốn biểu đạt ý: cô có thể không tín nhiệm anh, nhưng không được sỉ nhục trí tuệ của anh. Ngoài câu chỉ trích món canh cá chua cay không dinh dưỡng trước kia ra, có thể coi đây là câu nói dài nhất của anh với Hàn Tú.

May mà anh còn biết gọt vỏ, rửa sạch, Hàn Tú đã yên tâm đôi chút, nếu không, lại ăn phải rau chưa rửa thì cái dạ dày yếu ớt, hẳn cảm đêm nay nhất định sẽ không tha cho cô.

Hàn Tú tiếp tục chỉ bảo cho tới khi anh biết cách cắm phích điện vào ổ. Cô đang định ra ngoài uống canh thì ngay lúc đó, Tiểu Thất lại chỉ vào cái lò vi sóng và chiếc ti vi ngoài phòng khách rồi nói: “Cái này với cái ở ngoài kia, liệu cô có thể dạy luôn cách sử dụng chúng cho tôi được không?”

Hàn Tú quay lại nhìn anh với ánh mắt đầy kinh ngạc. Lúc này, anh còn đĩnh đạc tuyên bố: “Đúng là tôi không biết rất nhiều thứ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi hoàn toàn không biết một cái gì cả”, hà cớ gì mà bây giờ, anh bỗng trở nên vô dụng đến mức đó chứ? Tại sao chúng mất trí nhớ của anh lại khác hoàn toàn so với những gì được miêu tả trên truyền hình và tiểu thuyết đến thế? Đây là do tiểu thuyết và phim ảnh đã giản lược đi ít nhiều độ nghiêm trọng của việc này hay anh là trường hợp ngoại lệ? Dường như anh là một sinh vật không hề tồn tại trên trái đất vậy!

Chúng mất trí nhớ quả là vô cùng đáng sợ!

Vì nghĩ tới thời hạn sử dụng của tất cả các thiết bị gia dụng - điện máy cùng sự an toàn về tính mạng của bản thân nên Hàn Tú đã giải thích cặn kẽ cách sử dụng của tất cả các đồ dùng trong gia đình cho anh.

COPY MỖI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cùng Nằm Trên Một Chiếc Giường Đơn Giản Chỉ Để Ngủ

Tiểu Thất tiếp thu rất nhanh, Hàn Tú chỉ cần hướng dẫn một lần là anh đã ghi nhớ được mọi thứ. Cuối cùng, Hàn Tú cũng hiểu được ý nghĩa sâu sắc của câu nói: “Sư giả truyền đạo, thụ nghiệp, giải hoặc dã [1]”.

[1] Người làm thầy phải truyền đạo lí, dạy nghề nghiệp và giải thích những điều nghi hoặc của học trò.

Lần này, sau khi ăn cơm xong, cô đã có thể yên tâm giao bát đĩa cho anh rửa, lau miệng rồi bình thản đi sang phòng điều hoà để nghỉ ngơi. Tắm xong, Hàn Tú vào giường nằm, tận hưởng không khí mát lạnh, cảm thấy vô cùng sảng khoái, dễ chịu.

Hàn Tú bỗng nhận thấy, việc người đàn ông mà cô đã từng phỉ nhổ, mắng chửi cả trăm ngàn lần đó bị mất trí nhớ cũng có cái hay của nó. Trước đây, anh ta không hề bước qua cửa bếp lấy một lần, thế mà bây giờ, không những biết nấu thức ăn ngon lành, đẹp mắt theo cảm nang mà ngay cả việc rửa bát phiền phức, nhàm chán, anh cũng đảm nhiệm luôn. Đây đúng là chuyện tốt hết xảy! Nếu có thể khai thác và phát huy những giá trị khác của anh, biết đâu cô sẽ nhận được nhiều tài lộc hơn. Vậy thì Hàn Tú sẽ miễn cưỡng thu nhận anh thêm một thời gian nữa. Dù anh có ăn không, uống không, ở không trong nhà cô trong một tháng trời thì sau đó, liệu cô có thể mặt dày mày dạn yêu cầu cô giáo Đỗ hoàn trả toàn bộ chi phí không? Hiển nhiên là không rồi! Thế nên, cô phải mau chóng nghĩ cách thu lại số tiền đó trong tháng này mới được.

Nên phân anh ta vào tổ nấu ăn hay vào tổ lau chùi dọn dẹp nhỉ? Cô nhất định phải tính toán, cân nhắc thật kĩ lưỡng rồi mới đưa ra quyết định. Tóm

lại, Hàn Tú không thể để tên đàn ông đáng chết đó quỵ tất cả chi phí ăn ở trong một tháng được, nếu không thì thật có lỗi với bản thân.

Càng nghĩ tới việc sắp kiếm được nhiều tiền, Hàn Tú càng vui vẻ, cứ ôm cái chăn mùa hè mà cười sung sướng.

Khi làm xong tất cả mọi việc cũng là lúc Tiểu Thất mồ hôi mồ kê nhễ nhại, anh liền lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm. Đã hơn một tuần nay, anh không tắm tấp tể rồi. Hai hôm trước, anh đã tháo băng, những vết thương đều đã liền miệng, nhưng lúc đó, anh vẫn chỉ dám kì cọ nhẹ nhàng mà thôi. Hầu hết vết thương không nặng lắm, chủ yếu là bị lúc anh nháy ra khỏi bức tường thủy tinh và rơi xuống dưới, va chạm vào cành cây, bây giờ chúng đều đã bong vẩy, da non cũng mọc rồi.

Cảm giác dinh dính trên người khiến anh vô cùng khó chịu, nhất định hôm nay, anh phải tắm thật kĩ càng mới được.

Làn nước ấm chảy lên người đã giúp anh trút bỏ mọi bụi bặm, mệt mỏi sau một ngày vất vả. Không khỏi cảm thấy xót khi nước chảy qua những vết thương mới liền miệng nhưng được thư giãn như lúc này đã khiến anh thấy rất sáng khoái, dễ chịu.

Nhưng khi tắm xong, Tiểu Thất lại cảm thấy toàn thân như phát nhiệt. Mặc kệ đầu tóc ướt nước, anh nằm xuống chiếc xô pha bọc vải, người nóng rực như bị thiêu đốt. Anh khẽ thở dài, đứng dậy rồi đi ra ngoài ban công, hi vọng cơn gió đêm mùa hè sẽ thổi mát cơ thể. Thế nhưng gió trời không làm giảm chút nào sự nóng nực trong anh, từng đợt khí nóng cứ rực lên không ngừng. Chỉ một lát sau, người anh lại lấm tấm mồ hôi.

Mới có hơn một tuần mà sao thời tiết lại thay đổi nhanh chóng đến thế, anh sắp không chịu đựng nổi nữa rồi!

Quay vào phòng, đặt người lên ghế xô pha, Tiểu Thất lại nhăn mặt, trong lòng thầm nghĩ: “Sao người ta có thể ngủ trên chiếc giường vừa mềm, vừa

nhỏ như vậy chứ? Lại còn nóng bức nữa!”.

Ánh mắt anh vô tình lướt qua phòng ngủ của Hàn Tú, cửa phòng đang mở hé hé. Lúc bước từ buồng tắm qua đó, anh không hề để ý đến điều này.

Tiểu Thất đã sống ở đây hơn một tuần rồi, ngoại trừ nơi ngủ hàng đêm, ban công để tập thể dục vào mỗi sáng và căn phòng bếp mà tối nay anh đã kiên quyết phớt lờ đi tờ giấy “Cấm vào”, những nơi còn lại đều thuộc phạm vi cấm cả, thế nên anh chưa bao giờ có ý định nhìn qua chúng dù chỉ một lát.

Ánh đèn mờ ảo hắt ra từ phòng ngủ của Hàn Tú.

Khoé miệng anh hơi giật giật, cuối cùng, lòng hiếu kì đã chiến thắng, anh đi về phía đó. Vừa bước lại gần, anh cảm nhận được một luồng khí mát lạnh đang thổi ra ngoài qua khe cửa mở. Anh mím môi, nhẹ nhàng đẩy cửa, không khí mát lạnh tràn ra, lập tức phủ lên cơ thể đang bức bối khiến anh cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Ánh mắt Tiểu Thất dừng lại trên chiếc giường to đặt ở giữa phòng, lúc này anh mới biết, thì ra thế giới con người có loại phòng to rộng hơn rất nhiều so với chiếc giường của anh ở phòng thí nghiệm. Anh lại nhìn chiếc điều hoà treo trên tường, đôi môi mím chặt hơn. Trước nay, anh cứ tưởng rằng trong căn phòng này chẳng có gì cả, hoá ra là không phải như vậy, cô gái đang nằm trên giường kia đã một mình hưởng thụ hết.

Không khí nóng bức ngoài phòng khách khiến anh vô cùng khó chịu, còn ở đây, anh lại được sống trong sự mát mẻ như trước kia. Tiểu Thất quyết định rằng bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ ngủ ở phòng này, nằm trên ghế sofa không thoải mái chút nào. Anh đóng cửa phòng ngủ lại, phớt lờ đi người phụ nữ có dáng ngủ không hề nhã nhặn chút nào, đi về phía giường. Thấy đèn ngủ vẫn sáng, anh đưa tay tắt công tắc rồi nằm xuống giường.

Không được nằm trên chiếc giường dễ chịu thế này từ hơn một tuần rồi nên chắc chắn đêm nay, anh sẽ có một giấc ngủ ngon. Mấy ngày ngủ trên ghế sofa, vai và cánh tay đều phải khẹp lại nên máu ở toàn thân không tuần hoàn tốt, khiến anh luôn cảm thấy người tê dại, nhức mỏi. Anh cố gắng cử động thật nhẹ nhàng để không đánh thức Hàn Tú đang nằm kế bên, từ từ kéo chăn đắp lên người, điều chỉnh tư thế nằm rồi nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ.

(2)

Đang mơ màng ngủ, Hàn Tú bỗng choàng tỉnh dậy. Mở mắt ra, cô thấy căn phòng tối đen như mực. Cô chui ra khỏi chăn, nhìn đi nhìn lại, tại sao lại không có bố mẹ ở bên cô chứ?

Nắm chặt lấy chiếc chăn, Hàn Tú sợ hãi nhìn về phía cửa phòng ngủ. Lấy hết can đảm, Hàn Tú hét to: “Bố ơi, mẹ ơi, bố ơi, mẹ ơi...!”. Cô đã hét rất lâu mà chẳng hề nghe thấy tiếng ai trả lời nên lại càng hoảng sợ hơn. Trườn người ra khỏi giường, cô mò mẫm xỏ dép lê rồi từ từ bước ra cửa. Đột nhiên, một con chó rất to từ đâu xông tới chặn ngang cửa, vừa nhìn cô chăm chăm vừa lè ra chiếc lưỡi đỏ, hàm răng trắng ớn, nhọn hoắt, trông vô cùng đáng sợ.

Quá đối sợ hãi, cô ngồi bệt xuống đất và khóc rống lên...

“Á!”. Hàn Tú hét lớn rồi ngồi bật dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cô thấy tim mình đang đập thình thịch liên hồi.

Nhất định là do cô nằm ngủ sai tư thế, tay đè lên ngực, mỗi lần như vậy, cô lại gặp ác mộng, hầu hết là mơ về hồi nhỏ, khi bố mẹ quên khoá cửa và để cô ở nhà một mình, sau đó, có một con chó lớn xông vào, giơ nanh nhe lợi với cô...

Ánh nắng ban mai len lỏi qua khe cửa nhỏ khiến căn phòng sáng lờ mờ.

Hàn Tú lau mồ hôi lấm tấm trên trán rồi buộc tóc lên. Nhìn về phía cuối giường, cô cảm thấy có điều gì đó là lạ. Hử? Cô vốn rất sợ bóng tối nên luôn bật đèn ngủ suốt đêm, tại sao hôm nay, đèn lại tắt chứ?

Ngoài cửa sổ, mặt trời đang lên cao, căn phòng cũng theo đó mà sáng dần lên.

Ánh mắt Hàn Tú dừng lại khi thấy chiếc chăn ở bên cạnh đang cao vồng, ngấn người vài giây rồi quay ngoắt sang, cô bắt gặp một đôi mắt đen láy đang chăm chú nhìn mình. Ngay lập tức, cô la thất thanh: “Á!”

Tiểu Thất đã tỉnh dậy ngay từ tiếng hét đầu tiên của cô. Giữa buổi bình minh tuyệt đẹp, âm thanh đầu tiên lọt vào tai anh không phải là tiếng chim kêu thánh thót mà lại là tiếng hét khủng khiếp của một người phụ nữ. Tạp âm này réo vút ngay bên cạnh khiến nhịp tim anh bất giác tăng nhanh.

“Sao anh lại có mặt trong phòng ngủ của tôi hả? Tại sao anh nằm trên giường của tôi? Đêm qua, anh có làm những việc không nên làm với tôi hay không?”. Hàn Tú vừa hét vừa vờ lấy gối, đập không ngừng lên kẻ đang nằm trên giường.

Tiểu Thất không lường trước được biến cố này nên cả mặt và người đều bị Hàn Tú đập cho mấy phát khá đau. Khi chiếc gối sắp giáng lên mặt mình lần thứ ba, anh vội đưa tay ra chặn rồi ngồi bật dậy.

Vũ khí đã bị nắm chặt nên Hàn Tú chuyển sang tấn công Tiểu Thất bằng tay. Anh khẽ kêu lên một tiếng, vết thương trên vai anh vừa bị Hàn Tú đập mạnh, cảm giác đau nhói lan đến tận tim gan.

“Sao anh lại chạy vào phòng ngủ của tôi?”. Vừa hỏi, tay chân Hàn Tú vừa khua loạn xạ.

Hai người giằng co một lúc lâu, đến khi sự nhẫn nại của Tiểu Thất lên tới cực điểm, anh liền nắm lấy hai tay Hàn Tú rồi ấn cô xuống giường. Cô

vừa định phản kháng thì ngay lập tức bị anh siết chặt tay, cô lại nhấc chân lên để đạp anh nhưng vô ích, anh đã nhanh hơn cô một bước, dùng chân đè lên hai chân của Hàn Tú, khiến cô không thể giãy giụa được nữa.

Tư thế của hai người lúc này vô cùng “hài hoà”, đúng tiêu chuẩn “nam trên nữ dưới”.

Vừa trải qua một cuộc tranh chấp kịch liệt nên Tiểu Thất liên tục thở dốc, hơi thở ấm nóng của anh phủ lên khuôn mặt Hàn Tú. Giây phút đó, cô hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng trái tim của cô và anh đang đập mãnh liệt.

Xấu hổ vô cùng, Hàn Tú tức giận đến mức muốn ngay lập tức dùng đầu đập chết tên đàn ông đang ở phía trên mình, chỉ cần anh hạ thấp cơ thể xuống chút nữa là có thể trực tiếp “tấn công” cô rồi.

“Đường Trạch Tề, tôi cứu anh, để anh sống trong nhà tôi là vì nghĩ đến chuyện chúng ta đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vì nể mặt mẹ anh nữa. Anh làm thế này là có ý gì? Nửa đêm nửa hôm chui vào giường tôi, bây giờ, anh còn định cưỡng hiếp tôi sao? Nếu anh cần đàn bà thì sao không nói thẳng ra, tôi sẽ gọi giúp anh. Những người muốn lên giường với anh nhiều tới mức có thể xếp thành hàng dài từ đây đến trung tâm thành phố đấy”. Đúng là cô đã dẫn sói vào nhà mà! Hàn Tú cảm thấy vô cùng căm phẫn, nhìn anh chăm chăm.

Hai hàng lông mày của Tiểu Thất càng lúc càng nhíu chặt, đôi mắt trở nên sâu thẳm. Tới khi cô nói hết, biểu hiện trên khuôn mặt anh lại càng khó hiểu. Một hồi lâu sau, anh mới hỏi Hàn Tú với vẻ mặt không mấy tự tin: “Cô tưởng tôi định cưỡng hiếp cô nên mới phản ứng kịch liệt như vậy à?”

“Lẽ nào lại không phải?”. Trên đời này lại có loại đàn ông nửa đêm lén lút trèo lên giường của phụ nữ chỉ để ngủ hay sao?

“Tôi không hề nhận thấy bất cứ tín hiệu mời gọi nào từ cô, cũng chẳng có cảm giác biểu bì đại não hoạt động mạnh hơn, càng không có biểu hiện

hoóc môn đang tăng, thế nên không thể có chuyện tôi bắt ép cô giao phối với tôi được. Có phải cô đã nghĩ quá nhiều rồi không?”. Anh nói rành mạch từng câu từng chữ bằng giọng điệu rất thản nhiên.

“Giao phối?” Tên Đường Trạch Tề đó có hiểu rằng từ này chỉ dùng cho súc vật hay không? Tại sao anh cứ mở miệng là lại khiến cô có cảm giác mình đang bị treo cổ như thế chứ? Có điều, qua khẩu khí của anh, Hàn Tú có thể nhận thấy anh không hề có chút “dã tâm” nào. Cô cảm thấy hơi khó hiểu nên hỏi dồn: “Chẳng phải bây giờ, anh đang đê lên người tôi hay sao? Rốt cuộc là anh có ý gì hả? Nếu anh không muốn làm chuyện đó thì đêm hôm khuya khoắt lén lút trèo lên giường tôi làm gì chứ?”

“Đi ngủ”. Câu trả lời của anh không thể đơn giản, ngắn gọn hơn.

“Đi ngủ? Nếu nghe người đàn ông khác nói như vậy thì có lẽ tôi còn tin, nhưng anh nói chỉ đi ngủ thì quý cũng không tin được. Anh mau bỏ tay tôi ra! Nó sắp bị anh đê gãy rồi đây này!”. Hàn Tú nhăn nhó nói.

Nhìn khuôn mặt đau khổ và ánh mắt phẫn nộ của cô lúc này, Tiểu Thất lập tức buông tay Hàn Tú ra rồi bật dậy khỏi giường, sau đó lạnh lùng nói: “Dạo này, nhiệt độ buổi tối ngoài phòng khách thường vào khoảng 33 – 34 độ C, tôi vẫn nghĩ rằng ở đó không thể mát mẻ như trong phòng của tôi trước kia, nhưng tối qua, cửa phòng cô không đóng, khi bước lại gần, tôi mới biết căn phòng này có nhiệt độ khác hoàn toàn so với phòng khách. Còn nữa, tôi cứ tưởng rằng mọi người đều ngủ trên ghế sofa, khi đi vào phòng cô, tôi mới biết là không phải như vậy, hoá ra cô cũng ngủ trên giường”. Anh ngừng lại trong giây lát, ánh mắt thể hiện rõ vẻ giễu cợt, khinh thường: “Cho nên tôi chỉ đơn giản là bước vào đây để ngủ thôi, cô đừng suy diễn lung tung nữa!”

Thân thể vừa bị khống chế của Hàn Tú cuối cùng cũng được tự do. Nghe Tiểu Thất nói thế, cô ghen lời, nhất thời không thể phản kích trước lời chỉ trích này.

Anh không mấy khi mở miệng trong suốt hơn một tuần nay, thế mà bây giờ lại nói một thôi một hồi về lí do của việc nửa đêm nửa hôm anh lén lút leo lên giường cô ngủ. Thì ra phòng mát lạnh, đảm bảo chất lượng giấc ngủ mới là nguyên nhân thực sự của hành động đó. Cô đã nghĩ quá xa rồi!

Anh trưng ra bộ mặt không chút biểu cảm, không mảy may biến đổi khi tố cáo cô đang ngược đãi anh, thái độ lạnh lùng giống như đang thông báo: “Thời tiết hôm nay rất tốt, mọi người hãy cùng nhau chơi đùa thỏa thích” vậy.

“Ai bảo lúc nào anh cũng nằm trên sô pha chứ? Tôi đã chuẩn bị chăn mỏng cho anh rồi còn gì! Sao anh không trải chăn ra sàn rồi nằm lên đó mà ngủ hả?”. Hàn Tú ngồi bật dậy, nhìn anh với đôi chút thương cảm. Sao anh lại ngốc nghếch đến thế, suốt ngày nằm trên chiếc sô pha bọc vải để làm gì? Đúng là vì cô muốn trả thù anh một chút nên mới không chuẩn bị quạt điện, nhưng rõ ràng vẫn có quạt tay mà! Với tiết trời oi bức như mấy ngày hôm nay, nếu phải ngủ trên ghế sô pha thì đừng nói là hơn một tuần, chỉ cần một đêm thôi là làn da mẫn cảm của cô sẽ nổi đầy mẩn ngứa.

Hàn Tú ghét anh nhưng lại thấy anh tội nghiệp, không thể không cho anh ở nhà mình. Mâu thuẫn trong lòng cô vẫn luôn gay gắt như thế. Thực ra, cô còn có một ý nghĩ chẳng mấy nhân đạo, đó là hi vọng anh chịu không nổi hoàn cảnh nóng nực đó mà rời khỏi đây. Thế nhưng, trái với mong muốn của Hàn Tú, trong suốt thời gian đó, anh không hề có bất cứ ý kiến nào, thậm chí chẳng thêm phàn nàn gì hết. Cô cứ tưởng rằng anh biết thân biết phận nên mới cam chịu như thế, ai dè anh bị chấn thương đầu nghiêm trọng đến mức hỏng luôn cả não, không biết trên thế giới này tồn tại giường và điều hoà, đã thế, cô còn cho rằng anh định cưỡng hiếp mình nữa chứ! Thật là quá mất mặt!!!

Câu trả lời của Tiểu Thất khác xa so với suy nghĩ của cô: “Buổi tối hôm cô đưa tôi về đây, cô đã nằm trên sô pha này, cho nên tôi mới nghĩ đó là giường.”

“Cái gì? Nó không phải là giường đâu. Hôm đó, tôi ngủ ở đây là vì anh bị sốt cao, với lại tuần trước, nhiệt độ ngoài trời không nóng như bây giờ”. Cô chỉ muốn cười phá lên, nhưng tự thấy làm như vậy là không ra gì nên lại thôi.

“Giờ biết cũng chưa muộn”. Tiểu Thất quay mặt sang một bên để che giấu sự ngại ngùng.

Hàn Tú nhớ lại vẻ mặt ngạc nhiên, ngơ ngác của anh lúc bị cô đánh, hai má cô bỗng đỏ ửng lên. Cảm thấy hơi có lỗi, cô nhìn về phía anh, lắp bắp nói: “Bây giờ, anh.... anh đang chỉ trích tôi ngược đãi anh sao?”

Tiểu Thất không trả lời, quay lại nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ẩn ý - “Lẽ nào không phải vậy?”.

Thấy thế, Hàn Tú lại càng cảm thấy có lỗi, cố nói cứng: “Đây... đây là nhà tôi, tôi đang nằm trên giường của mình, sử dụng điều hoà do chính tôi bỏ tiền ra mua, tiền điện nước đều do tôi chi trả, cho nên những thứ này tôi hưởng thụ là điều đương nhiên. Hiện giờ, anh chỉ tạm thời ăn ngủ ở đây thôi. Nếu anh không thích, không chịu đựng được thì có thể rời khỏi đây, dù gì, mấy vết thương trên người anh cũng đã lành cả rồi. Anh có rất nhiều bạn bè mà, anh có thể đi tìm bọn họ. Còn nếu anh không muốn gặp bạn bè thì nên tới chỗ mấy người phụ nữ của anh trước kia, tôi có thể liên lạc miễn phí cho anh, miễn phí đưa anh đến đó luôn.”

Tiểu Thất nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hàn Tú, một lúc sau mới mở miệng, giọng nói rất trầm: “Cô không cần chọc tức tôi đâu, đừng tưởng vì thế mà tôi sẽ rời khỏi đây nhé! Khi nào tôi thấy cần phải đi, tự khắc tôi sẽ đi. Bắt đầu từ tối nay, tôi sẽ ngủ trên chiếc giường này.”

Lại là một câu bức ép người quá đáng nữa, như thế anh đang cảnh cáo “Cô cứ liệu mà làm!” ấy. Tuy rằng câu nói này chưa bao giờ được trực tiếp

phát ra từ miệng Tiểu Thất, nhưng ánh mắt anh thì không thể nào phớt lờ được.

Hàn Tú đang định nổi cơn tam bành, nhưng trước sự uy nghiêm của anh, cô đành nhẫn nhịn cho qua. Cô nắm chặt hai tay, nghiêng răng, hạ giọng nói: “Sở dĩ tôi có thể bỏ qua cho anh hết lần này đến lần khác là vì tôi nghĩ rằng anh đang bị tổn thương não bộ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đồng ý cho anh được ngủ cùng giường với tôi. Những chuyện mà anh không biết, tôi có thể nói cho anh. Những gì anh không hiểu, tôi sẽ giải thích. Nhưng anh không thể đòi hỏi vô lí thế được! Anh có hiểu thế nào là “Nam nữ khác biệt” không? Thế nào là “Nam nữ thụ thụ bất thân” không? Một nam một nữ nằm chung trên một chiếc giường, nếu không phải là vợ chồng thì là tình nhân hay gian phu dâm phụ, hoặc là khách làng chơi và gái bán hoa. Chúng ta đã chia tay nhau từ lâu rồi, bây giờ, tôi và anh là hai người không có quan hệ gì. No relationship! Anh có hiểu không hả?”

Hàn Tú suyết chút nữa là lấy tay ôm ngực, không ngờ rằng có lúc mình bị bức bách đến mức phải dùng tiếng Anh để giao tiếp.

Anh nhướng mày, thản nhiên đáp: “Cô không cần giải thích nhiều như thế với tôi đâu! Tôi chỉ muốn bảo đảm giấc ngủ đủ chất lượng, đủ chiều sâu thôi, thế nên tôi không làm gì cô cả. Tôi chưa đến giai đoạn gặp động vật giống cái là sẽ phát dục mà. Nếu không thấy yên tâm, cô có thể nằm ở ghế sofa.”

Ngất mất hô! Chắc chắn đây là ví dụ minh họa sinh động cho câu nói “Cừu chiếm thước sào [2]” đấy!

[2] Con tu hú chiếm tổ của chim hỷ thước: câu này ám chỉ việc chiếm chỗ ở của người khác một cách trắng trợn.

Giao tiếp với những người có vấn đề về não quả là khó khăn, Hàn Tú đành gơ hai tay hai chân đầu hàng: “Thôi được rồi, bắt đầu từ tối nay, anh

vào thư phòng mà ngủ, tôi đảm bảo là anh sẽ có giường và điều hoà mát lạnh. Nhưng cũng từ hôm nay trở đi, anh phải nghe theo mọi mệnh lệnh của tôi, dù tôi sai bảo việc gì, anh cũng không được phép từ chối, cho tới khi anh kiếm đủ tiền trả cho chi phí ăn ở, sinh hoạt ở nhà tôi thì mới thôi. Đương nhiên là tôi sẽ không bắt anh phải phóng hoả, giết người, gian dâm, gái gú hoặc làm những chuyện bất nhân bất nghĩa đâu. Nếu anh đồng ý thì từ bây giờ, tôi sẽ coi anh như thượng khách. Bằng không, chúng ta đường ai nấy đi.”

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của cô rồi. Cùng lắm thì liều mình, chẳng nào Hàn Tú cũng chỉ có một tính mạng mà thôi.

Tiểu Thất nhếch mày hỏi: “Mọi thứ trên đời này đều phải mua bằng tiền sao? Mà tiền thì phải kiếm thông qua lao động đúng không?”

“Đúng thế, không có bữa ăn nào là miễn phí hết.”

“Được, đồng ý!”

Hàn Tú thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai phải bảo anh tới công ty mới được, cô nhất định sẽ kiếm lại toàn bộ chi phí ăn ở, sinh hoạt mà anh đã tiêu tốn.

Đúng vào lúc cô tưởng rằng mình có thể tiếp tục giấc ngủ thì rất tự nhiên, Tiểu Thất lại ngồi vào giường rồi nằm xuống, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhanh gọn.

Cô hét âm lên: “Này, anh đang làm gì thế hả? Sao anh không ra ngoài đi?”

“Vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa, đúng sáu giờ sáng, tôi sẽ dậy.” Nói xong, anh nằm quay lưng về phía Hàn Tú.

“Này!”. Hàn Tú muốn ói ra máu ngay lúc này!

Á! Cô nắm chặt tay, hét thầm trong lòng: “Hỡi Thượng đế, xin ngài ban cho con một bìa đậu phụ để con đập đầu vào đấy chết luôn cho xong!!!”.

(3)

Sau khi bị Tiểu Thất trắng trợn chiếm giường, Hàn Tú không dám ngủ bên cạnh anh, mà có dám cũng chẳng ngủ nổi, vậy là cô đành dậy sớm, tắm rửa rồi ra phòng khách, ngồi ngây ra đó.

Bây giờ mới chỉ chớm hè, nhưng thời tiết năm nay rất kì lạ, cuối tháng năm đầu tháng sáu mà đã nóng như thế này rồi. Lúc nào cô cũng cảm thấy vô cùng bức bối trong người. Hàn Tú mới ngồi trên ghế sofa được khoảng nửa tiếng mà toàn thân đã muốn bốc hoả, nếu tối nào cũng ngủ ở đây thì không hiểu sẽ khó chịu đến mức nào nữa. Nghĩ thế, cô cảm thấy có chút tội lỗi. Phải chăng cô chính là một chủ nô ác độc, bóc lột người quá đáng? Hàn Tú nhìn chiếc ghế sofa như đang bốc lửa nghi ngút, trong lòng bất giác cảm phục Đường Trạch Tề khi anh có thể nhẫn nhịn ngủ ở đây những hơn một tuần, đúng là tinh thần thép, không tầm thường chút nào.

Cô đứng dậy, đi về phía thư phòng. Khi đẩy cánh cửa đã rất lâu rồi không mở ra, cô giật mình hoảng hốt.

“Thư phòng” là tên gọi mỉa mai thôi, chứ nói thẳng ra, đó là phòng-đế-đồ-không-dùng. Lúc mới mua căn hộ này, cô đã vô cùng thích thú khi tự tay trang trí thư phòng, nhưng sau đó, cô cảm thấy mình nên sinh hoạt ở một căn phòng “3 in 1”: phòng ngủ, phòng làm việc và phòng ăn hợp nhất. Cứ thế, thư phòng dần dần bị bỏ hoang, để rồi trong đó chất đầy theo năm tháng toàn những thứ linh ta linh tinh mà cô lười về, có thứ hữu dụng, có thứ không: nào là máy chạy bộ, máy chơi game, nào là quần áo, giày dép..., tất cả đều được mua về trong giây phút hứng lên nhất thời của cô. Không nhìn thì sẽ bớt phiền lòng, Hàn Tú không muốn ngày ngày đều ca thán, hối hận khi đã ném tiền qua cửa sổ nên đã tổng chúng vào gian phòng không mấy

khi bước tới này. Nhưng bây giờ, thư phòng phải nhường cho Đường Trạch Tề ở, những thứ đồ đó, cô biết để ở đâu đây?

Hàn Tú đau khổ vò tóc mình, ngay lập tức hối hận. Sao cô lại kích động đến mức hứa cho anh ở đây cơ chứ? Đã thế, cô còn phải mua giường và một loạt các thứ khác nữa. Đường Trạch Tề chỉ sống tạm ở nhà cô một tháng thôi, vậy mà tại sao chưa gì Hàn Tú đã có cảm giác quãng thời gian đó dài lê thê đến thế?

Nhưng nếu không cho anh ở đây, cô sợ nửa đêm anh lại phá cửa phòng ngủ xông vào, trèo lên giường của cô rồi... Và đó mới là việc nguy hiểm nhất!

Nghĩ vậy, Hàn Tú liền xắn tay áo, bắt đầu dọn dẹp căn phòng. Tất cả các chi phí phát sinh trong một tháng ăn nhờ ở đậu, cô nhất định sẽ bắt anh hoàn trả đầy đủ, không thiếu một đồng!

Tiểu Thất rất đúng giờ, đã nói sáu giờ sẽ dậy thì tuyệt đối không nằm cố thêm phút nào trên giường.

Dọn dẹp xong thư phòng, Hàn Tú đã mệt gần chết, nằm bẹp trên ghế sofa, uể oải ra lệnh cho Tiểu Thất làm cơm rang trứng. Ngay lúc đĩa cơm vàng rộm được đặt xuống trước mặt, cô có cảm giác não mình xuất huyết đến nơi rồi! Điều khiến tâm trạng cô mất đi thăng bằng chính là: đây là lần đầu tiên anh rang cơm, chưa cần kiểm tra mùi vị, mới chỉ nhìn màu sắc của trứng và cơm đã thấy đẹp mắt hơn món cô làm gấp nhiều lần!

Vậy mới nói, càng so sánh càng khiến cho người ta tức phát điên mà!

Hàn Tú đã quyết định rằng từ này về sau, một ngày ba bữa cơm, công việc tốn cả sức lực lẫn trí lực này sẽ giao cho Đường Trạch Tề đảm nhiệm. Như vậy, cô sẽ tiết kiệm được tiền thuê các thím các cô đến làm.

Sau khi ăn xong bữa sáng, theo đúng giao ước, Hàn Tú dẫn anh đến công ty của mình.

Đã được trải nghiệm một lần khi đi siêu thị vào tối qua, Tiểu Thất bắt đầu thích ứng với dòng người càng ngày càng tấp nập trên đường phố.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ceo Chính Là “Clean Environment Obasan”: Đại Thảm Vệ Sinh Môi Trường!

Mới hơn bảy giờ sáng, xe cộ trên đường còn chưa đông đúc lắm, Hàn Tú hoàn toàn có thể tăng vận tốc lên tới 70km/h mà hàng ngày chẳng thể nào đạt được để thoả mãn cảm giác làm “tay lái thủ đô”. Cô lái chiếc xe của công ty phóng như bay, xuyên qua khắp các đường to ngõ nhỏ.

Từ lúc ngồi lên xe, Tiểu Thất cứ nắm chặt lấy tay cầm ở cửa.

Chẳng bao lâu sau, Hàn Tú đã tới được bãi đỗ. Lúc ra khỏi xe, cô nhận thấy sắc mặt của Đường Trạch Tề đã trắng bệch ra như một tờ giấy.

“Này, anh sao thế?”

Tiểu Thất không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu, môi mím chặt rồi quay sang một bên.

Sau khi quan sát anh một hồi lâu, Hàn Tú đột nhiên cười phá lên: “Ha ha... Đường Trạch Tề này, tôi không ngờ là anh bị say xe đấy. Ha ha... Một tên suốt ngày đua xe ngang dọc như anh mà lại bị say xe hả? Buồn cười chết đi được! Ha ha...”.

Càng nhìn vào khuôn mặt nhăn nhó, đau khổ của Tiểu Thất lúc này, Hàn Tú lại càng cười lớn hơn. Người đàn ông đã từng dẫn cô lên núi đua xe, đua kinh khủng tới mức cô nôn ra mật xanh mật vàng, không còn biết trời đất gì nữa rồi nằm bẹp trên giường ba ngày ba đêm, bây giờ lại bị say xe trước kỹ thuật lái của cô. Đúng là một chuyện vô cùng nực cười!

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi, Hàn Tú không thấy vui vẻ, sáng khoái như vậy.

Bỏ ngoài tai những lời trêu chọc của Hàn Tú, Tiểu Thất cố nén cơn buồn nôn, nheo mắt hỏi cô: “Không phải cô muốn đưa tôi đi kiếm tiền sao?”.

“Trước mặt tôi, anh muốn nói gì cũng được, nhưng có mặt người khác thì anh phải nói là đi-làm-việc, đến-công-ty-làm-việc, nhớ chưa? Nói “đi kiếm tiền” nghe chói tai lắm, không khéo người ta tưởng tôi là mẹ Tú bà ép gái nhà lành bán thân đấy!”. Hàn Tú nói một hồi rồi đi về phía thang máy.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu rồi theo cô vào trong.

“Tinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra. Tiểu Thất bước ra ngoài. Thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là khẩu hiệu bảo vệ môi trường dán trên bức tường đối diện: “Đại chúng bảo khiết thanh tấy”.

“Anh có thể hiểu “Đại chúng bảo khiết” nghĩa là mọi người nên làm công việc vệ sinh thật tốt”. Hàn Tú vừa chỉ vào bốn chữ lớn ở câu khẩu hiệu vừa giải thích cặn kẽ cho Tiểu Thất. Cô ngừng lại đôi chút, nói mĩa mai: “Đường Trạch Tề, đúng ra tôi nên cảm ơn anh. Nếu hồi đó, anh không lẳng nhăng, phản bội tôi thì hôm nay đã không có “Đại chúng bảo khiết” rồi, có lẽ giờ này, tôi đang ngồi ở một góc nào đó trong văn phòng, uống trà, đọc báo, kéo lê một cuộc sống vô vị, héo mòn cũng nên”.

Tiểu Thất lại cau mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Bắt gặp biểu hiện đó của anh, Hàn Tú đành lắc đầu bất lực. Nào anh đã bị tổn thương nặng, chưa thể nhớ ra các sự việc trong quá khứ thì cô nhắc lại những chuyện này làm gì cơ chứ?

Cô căn môi, nói tiếp: “Đừng có hỏi tôi “Lẳng nhăng nghĩa là gì?” đấy! Tôi không muốn giải thích đâu, có thời gian rảnh thì anh tự lên Baidu mà tra! Đây là tờ rơi của công ty, anh xem qua đi!”.

Cô rút ra một tờ quảng cáo từ quầy lễ tân phía trước đưa cho Tiểu Thất, đoạn chỉ vào tờ giấy rồi nói tiếp: “Hoạt động kinh doanh chủ yếu của công

ty chúng ta là làm vệ sinh hàng ngày hoặc hàng tuần tại các hộ gia đình, khu văn phòng công ty, khu vực công cộng, khu ăn uống, quán rượu, nhà hàng... Các hạng mục phục vụ gồm có: dọn dẹp vệ sinh sau khi trang trí nhà cửa, giặt giũ thảm trải sàn, lau dọn đồ gia dụng, ghế sofa, lau quét sàn nhà bằng gỗ, bằng đá..., đánh bóng các vật dụng, làm nhẵn bóng, sạch sẽ bề mặt tường ngoài... Những khái niệm này có thể anh chưa hiểu hết ngay lập tức được, tạm thời anh cũng chưa cần thiết phải biết rõ về chúng, anh cứ làm theo là được rồi, sau này, khi đã quen rồi, tự nhiên anh sẽ hiểu tất cả thôi”.

Dù gì cũng chỉ có một tháng, cho anh đi theo các thím các cô cầm chiếc giẻ sạch, lau trái một tí, chùi phải một tí, chắc sẽ chẳng có khó khăn gì.

Chưa tới giờ làm việc nên hiện giờ, trong công ty không có một ai ngoài hai người họ.

Sau khi giới thiệu qua cho Tiểu Thất nghe về phạm vi hoạt động của công ty, Hàn Tú chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo nữa. Nhìn thấy một dây máy móc bày biện trong đại sảnh, cô lắc đầu ngao ngán. Haiz, công việc dọn dẹp vệ sinh ở các hộ gia đình giờ không còn đơn thuần là cầm chiếc giẻ sạch vẩy trái vẩy phải là xong, cô phải dạy anh cách sử dụng các loại thiết bị kia mới được.

Trông thấy hàng loạt máy móc đặt trước mặt, Tiểu Thất bất giác nhăn mày. Tuy anh không hiểu chúng để làm gì, nhưng do ở trong phòng thí nghiệm bao nhiêu năm nay nên anh cảm thấy căm ghét tất cả các loại máy móc không có chút sức sống.

“Cái này gọi là máy làm sạch thảm trải sàn, như tên gọi, công dụng của nó là làm sạch các tấm thảm. Đây là máy làm sạch sàn, dùng để lau cọ sàn. Còn cái kia là máy đánh bóng...”. Hàn Tú chỉ tay vào từng chiếc máy, lần lượt giải thích. “Anh đợi một chút để tôi xem xem mấy giờ rồi, phải tìm một người đến hướng dẫn cho anh thật kỹ càng cách sử dụng của từng loại

máy móc một mới được. Anh kéo máy làm sạch thảm trải sàn ra đây trước đi!”

Cô vừa nói dứt lời thì Tả Tiểu Dũng ở bộ phận khách hàng bước vào.

Hàn Tú vẫy tay gọi Tiểu Dũng tới chỗ mình: “Tiểu Tả, đến giúp tôi một chút, cậu chỉ cho anh này cách sử dụng của các loại máy móc nhé!”

Tả Tiểu Dũng hớn hờ bước tới, đôi mắt một mí cười tít, không còn nhìn thấy tổ quốc đâu nữa khi giáp mặt với Tiểu Thất. Mặt mày tươi roi rói, cậu nói với Hàn Tú: “Hàn tổng à, đây là bạn trai của chị sao? Đẹp trai quá!”

Hàn Tú lườm cậu nhân viên: “Bạn trai bạn triếc cái gì? Đây là lao động miễn phí tôi mới tuyển vô, tên anh ta là Đường Trạch Tề.”

“Lao động miễn phí sao?”. Tả Tiểu Dũng nheo mắt nhìn Tiểu Thất, hoàn toàn bị khuất phục bởi anh chàng đẹp trai trắng trẻo này: “Hàn tổng, à, chị làm thế này là vi phạm luật lao động đấy!”

“Tôi bảo cậu dạy anh ta cách dùng các thiết bị cơ mà, nói nhiều lời vớ vẩn thế làm gì? Cẩn thận không tôi cũng cho cậu thành lao động miễn phí bây giờ”. Nói xong Hàn Tú quay người đi thẳng vào phòng làm việc của mình.

Đại sảnh giờ chỉ còn lại Tiểu Thất và Tả Tiểu Dũng.

Tả Tiểu Dũng là một người rất nhiều chuyện, lắm mồm lắm miệng, tận dụng thời gian dạy cách sử dụng máy móc cho Tiểu Thất, cậu quay sang giới thiệu về mình luôn: “Anh là Tiểu Tề à? Tôi tên là Tả Tiểu Dũng, chữ Tả trong “tả hữu”, Tiểu trong “đại tiểu”, Dũng trong “dũng cảm”.

“Tôi là Tiểu Thất. Chữ Tiểu trong “đại tiểu”, Thất trong “thất bát” (bảy, tám)”. Tiểu Thất không thích bị gọi là “Đường Trạch Tề” chút nào. Có hai nguyên do: thứ nhất là vì anh tên là 074; thứ hai, do chủ nhân của cái tên

mà Hàn Tú cả ngày la hét đó có thể là một người đàn ông vô cùng tồi tệ cho nên nếu chấp nhận cái tên đó, anh có cảm giác mình sẽ biến thành kẻ tồi tệ như suy nghĩ của cô mất.

“Tiểu Thất? Tiểu Tề? Tiểu Thất? Ấy dà, đầu óc của tôi thật là u mê, gọi là Tiểu Thất thì quan hệ anh em giữa chúng ta lại càng thân thiết hơn”. Tả Tiểu Dũng vỗ tay, tiếp đó cười nói: “Tiểu Thất này, tại sao Hàn tổng đưa anh tới công ty sớm thế?”

“Chắc do cô ấy không ngủ được”. Tiểu Thất không hề có khái niệm giờ làm việc, câu trả lời duy nhất anh nghĩ tới chính là do Hàn Tú không ngủ được. Cô ấy đã thức dậy từ năm giờ sáng, sau đó tắt bật dọn dẹp trong thư phòng.

Vừa nghe thấy mấy lời này, Tả Tiểu Dũng lập tức trợn cặp mắt một mí lên, kinh ngạc nhìn về phía sếp lớn: “Không ngủ được? Anh ở cùng với Hàn tổng à?”

“Ừm”. Tiểu Thất thật thà đáp, anh không biết rằng câu trả lời của mình đã vô tình trở thành đề tài tán gẫu mới cho mọi người.

Được người trong cuộc khẳng định thông tin, đôi mắt Tả Tiểu Dũng bỗng sáng rực lên. Quả nhiên là sống chung, chắc Hàn tổng cảm thấy ngại ngùng nên mới kiên quyết không chịu thừa nhận. “Chẳng phải Hàn tổng nói anh không phải bạn trai cô ấy sao?”. Tiểu Dũng hỏi lại.

“Bạn trai có nghĩa là gì thế?”. Ánh mắt của Tiểu Thất mơ hồ, đầu óc hỗn loạn. Chiều qua, lúc nghe hai bà cô trên đường bảo quan hệ giữa anh với Hàn Tú là bạn trai - bạn gái, anh thấy vẻ mặt cô vô cùng phấn uất. Vừa nãy, khi Tả Tiểu Dũng nói thế, ánh mắt cô lại long sòng sọc như thể trời sập vậy. Bạn trai đáng sợ đến mức ấy sao?

Tả Tiểu Dũng ngây người, trở mắt nhìn Tiểu Thất cao to đẹp trai đang đứng trước mặt, nhất thời chẳng biết nói gì, phải một lúc sau mới trả lời:

“Tiểu Thất, anh hài hước thật đấy! Từ “bạn trai” được dùng trong trường hợp một đôi nam nữ có tình ý với nhau, khi bắt đầu tìm hiểu nhau, hai bên sẽ xưng hô là bạn trai, bạn gái. Nếu tình cảm sâu đậm hơn thì nhẹ nhàng cầm tay, hôn môi nhau. Tình cảm sâu sắc hơn chút nữa thì sẽ cùng ngủ trên một chiếc giường. Thế đấy, anh hiểu chưa? Cuối cùng là quan hệ phu thê, thành ông xã, bà xã của nhau.”

Tiểu Thất nheo nheo mắt. Thì ra là như vậy! Hàn Tú không cho anh nằm cùng giường với cô là vì hai người không trải qua giai đoạn bạn trai - bạn gái mà tiến thẳng tới quan hệ phu thê rồi, được gọi là “vượt cấp”, cuối cùng anh đã hiểu. “Cảm ơn nhé!”

Tả Tiểu Dũng cười nhẹ, trong lòng thầm nghĩ, người đàn ông này rất cuộc là đơn giản, thuần phác hay là có dã tâm nhỉ? Cậu không dám hỏi thêm điều gì nữa, càng biết nhiều chuyện của sếp thì càng chết nhanh hơn thôi. Ngộ nhờ Hàn tổng nổi giận đùng đùng thì chắc chắn cậu sẽ phải xách đồ ra đi. Thế là cậu bắt đầu chỉ cho Tiểu Thất cách sử dụng các loại máy móc dọn dẹp vệ sinh.

Khả năng tiếp thu của Tiểu Thất rất tốt, Tả Tiểu Dũng chỉ nói một lần, anh đã ghi nhớ toàn bộ. Lúc tự mình thao tác, anh không hề làm sai bất kỳ một bước nào cả.

Sau khi giải quyết xong một số việc, Hàn Tú quay trở ra đại sảnh.

Tả Tiểu Dũng không tiếc lời khen Tiểu Thất tiếp thu nhanh. Quả nhiên là ở thời đại hiện nay, trong bất cứ công việc gì, người có trình độ học vấn cao, biết tiếng Anh sẽ lĩnh hội tốt hơn. Hàn Tú còn nhớ lúc công ty mới thành lập, tính cả sếp và nhân viên được có mấy người, hầu hết nhân công đều là các thím, các dì trung niên; rồi dần dần công ty phát triển hơn, trở thành một doanh nghiệp vệ sinh có ít nhiều tên tuổi, khi ấy, cô lại mặt dày mày dạn mượn nốt số tiền bố mẹ dành dụm để mua quan tài, tậu thêm một số máy móc. Người của công ty bán máy mất khá nhiều thời gian để hưởng

dẫn cách sử dụng cho các dì, các thím. Sau lần đó, cô tuyển dụng thêm nhiều nhân tài trẻ tuổi chứ không bó hẹp đội ngũ nhân viên trong phạm vi những người trung niên nữa. Thực tế đã chứng minh rằng những việc Hàn Tú đã làm là đúng, công ty của cô càng ngày càng lớn mạnh, chuyên nghiệp, quy củ hơn.

(2)

Gần tám giờ, khi các nhân viên lần lượt đến công ty, ai nấy đều kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn tổng và một anh chàng đẹp trai đang đứng đối diện với nhau ở đại sảnh nhưng không người nào dám mở miệng hỏi. Hầu hết bọn họ chỉ dám chào sếp một tiếng rồi đi về chỗ của mình, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc trộm Tiểu Thất trong giây lát.

Mấy cô nhân viên trẻ tuổi thì viện đủ lí do để ở lại sảnh, mắt người nào người nấy sáng rực như đèn ô tô, nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, sau đó không ngừng thì thầm to nhỏ: ánh mắt của anh chàng đẹp trai ấy trước sau chỉ hướng về phía Hàn tổng, thuần khiết là thế, long lanh là thế, nhất định đó là bạn trai của sếp rồi!...

Bản nhạc Alice bỗng vang lên, báo hiệu giờ làm việc đã đến.

Hàn Tú chợt thấy xung quanh mình có rất nhiều người, ánh mắt của tất cả bọn họ không hèn mà cùng hội tụ ở một chỗ, đó là Đường Trạch Tề - người đang đứng cạnh cô.

Hàn Tú hắng giọng, cố tỏ ra oai nghiêm: “Mọi người có việc cần báo cáo với tôi sao?”

“Không có ạ”. Đám đông đồng thanh rồi nhanh chóng giải tán, ai nấy cầm lấy chiếc giẻ, lau chùi những chỗ gần mình nhất.

Mấy thím đang chuẩn bị ra ngoài làm việc cảm thấy vô cùng hiếu kì trước thân phận của Tiểu Thất, vốn tưởng bọn nha đầu kia sẽ lên tiếng hỏi

sếp để giải đáp nghi hoặc của mọi người, ai ngờ vừa nghe Hàn tổng nghiêm giọng, đứa nào đứa nấy lại co căng chạy mất dép như chuột gặp phải mèo, đúng là đồ vô dụng! Các bà sồn sồn bất giác thở dài một tiếng, tỏ vẻ coi thường lũ hậu bối rồi nhanh chân bước về phía trước.

“Ây da, Hàn tổng, cô không giới thiệu cho mọi người biết về anh chàng này sao?”

“Đúng thế, đúng thế! Hàn tổng à, khi này, tôi còn nói với lão Lý là không biết một tuần nay cô làm gì mà bận ghê thế, thật không ngờ, vừa tới công ty đã thấy cô dẫn theo một cậu thanh niên anh tuấn thế này tới đây.”

“Hàn tổng này, đây là bạn trai của cô à?”

Đúng là chỉ có mấy bà thím mới bạo mồm bạo miệng đến thế.

Hầu hết nhân viên trong công ty là các thím, các dì trung niên, hơn Hàn Tú rất nhiều tuổi nên nhiều khi, dù có bực đến đâu, cô vẫn không thể ra oai trước mặt các vị tiền bối này được, đã thế còn thường xuyên bị họ lôi đi, đòi giới thiệu bạn trai cho.

Trước cuộc tổng công kích của các đại thím, Hàn Tú vội xua tay lia lịa: “Anh ấy không phải bạn trai của cháu đâu. Đây là nhân viên mới của công ty chúng ta, tên là Đường Trạch Tề”. Rồi cô kéo một bà cô lại phía mình: “Dì Tạ à, từ hôm nay, anh ấy sẽ làm việc cùng dì, phiền dì chỉ bảo anh ấy giúp cháu nhé!”

Nghe những lời lấp liếm “chuyện vui” ấy của Hàn Tú, lại thấy Tả Tiểu Dũng đứng đằng sau lưng sếp không ngừng nháy mắt, mọi người trong lòng đều hiểu chuyện, còn ngoài mặt thì gật đầu tới tấp, phụ họa theo: “Ồ... Hoá ra đây là đồng nghiệp mới!”

Biết ngay là mọi chuyện sẽ thành ra thế này mà! Hàn Tú cắn môi rồi nói tiếp: “Thôi được rồi, được rồi, mọi người mau làm việc đi! Muốn tán gẫu

thì đợi đến lúc tan sở!”. Cô quay người lại, nói với Tiểu Thất: “Anh theo tôi vào phòng làm việc!”

Ngay lúc hai người đang định rời khỏi đại sảnh thì bỗng nhiên trưởng phòng Vương ở bộ phận khách hàng chạy tới: “Hàn tổng!”

Hàn Tú dừng bước, quay người lại hỏi: “Trưởng phòng Vương, có chuyện gì thế? Hình như hôm nay, mấy người đến EC phục vụ cơ mà.”

“Hàn tổng, tôi đang định nói với chị việc đó đây. Chị cũng biết chuyện tháng trước rồi đấy, sau lần đó, dì Cao giận tới mức nằm nhà mấy ngày trời. Mọi người ở phòng khách hàng đều đang giận dỗi. Bây giờ, không ai chịu đi làm cho EC nữa.”

Cứ nhắc tới chuyện này là Hàn Tú lại cảm thấy đau đầu.

EC là một công ty xuất nhập khẩu nội thất có quy mô khá lớn. Vào ngày 25 hàng tháng, nhân viên của công ty Hàn Tú đều tới làm vệ sinh tổng thể cho EC. Nhưng từ khi con gái của bà chủ EC là Trần Mạnh Lợi từ Mỹ trở về và ngồi vào ghế trợ lý tổng giám đốc thì việc hợp tác giữa hai bên bỗng trở nên vô cùng khó khăn. Vị thiên kim đại tiểu thư đó không những hết sức chấp nhặt, xét nét mà còn khiến người khác khó chịu bởi cách nói chuyện ghê gớm, đanh đá của cô ta. Tháng trước, khi đến phục vụ bên EC, dì Cao được giao nhiệm vụ lau dọn phòng làm việc của cô Trần. Khi dì Cao đã làm xong tất cả mọi công việc, chỉ chờ xin chữ kí xác nhận rồi rời khỏi thì đột nhiên cô ta nói rằng nhân viên vệ sinh đã lấy trộm chiếc đồng hồ Omega mình mua ở Mỹ.

Dì Cao là người từ nông thôn lên thành phố tìm việc với mong muốn kiếm thêm chút tiền để gửi về cho gia đình. Dì đã làm ở công ty của Hàn Tú hơn một năm nay, là người thật thà, đôn hậu, chưa từng tắt mắt của ai bất cứ thứ gì. Điều quá đáng là sau một hồi không tiếc lời công kích, Trần Mạnh

Lợi còn đòi khám xét người dì Cao. Mọi người ra sức phản đối yêu cầu này. Hai bên tranh cãi kịch liệt, thậm chí còn kinh động đến cả cảnh sát 110.

Phía cảnh sát không hề tìm thấy vật bị mất khi khám xét người dì Cao, nhưng Trần Mạnh Lợi vẫn nhất quyết không chịu cho qua sự việc. Cô ta yêu cầu những nhân viên đến làm vệ sinh hôm ấy phải đem chiếc đồng hồ đắt tiền đó, đồng thời nhạo báng họ là những kẻ khố rách áo ôm đến từ vùng nông thôn rách nát, chân tay không sạch sẽ, cả đời này chỉ xứng đáng đi làm vệ sinh, dọn dẹp cho người ta mà thôi.

Sau một hồi đấu khẩu nảy lửa, cuối cùng chiếc đồng hồ hàng hiệu đã xuất hiện. Em trai của Trần Mạnh Lợi là Trần Mạnh Lễ - Giám đốc phòng Tài vụ của công ty EC - cầm theo một chiếc đồng hồ nữ tới và nói: “Đồng hồ của chị sáng nay vứt trên xe của em rồi quên không lấy này.”

Mọi chuyện được hạ màn một cách lãng xẹt như vậy, nhưng người của bộ phận khách hàng lúc quay về công ty liền nói, sau này, họ từ chối làm công tác vệ sinh, dọn dẹp cho công ty EC. Trần Mạnh Lợi coi thường người lao động, những lời nói ghê gớm của cô ta như cửa vào tim của những nhân viên có mặt hôm đó. Sau khi chuyện của thím Cao truyền khắp công ty, công việc vệ sinh cho EC bị tất cả mọi người tẩy chay.

Công ty của Hàn Tú đã kí hợp đồng dài hạn với EC, nếu đơn phương phá bỏ hợp đồng, chắc chắn cô sẽ phải bồi thường tiền vi phạm.

Tháng trước, chuyện này đã khiến Hàn Tú vô cùng đau đầu nhức óc. Không ngờ là đã một tháng trôi qua mà mọi người vẫn chưa nguôi được cơn giận.

Hàn Tú liền bảo: “Tháng trước, không phải tôi đã nói là sẽ thưởng thêm cho những người đi làm việc tại EC sao? Bọn họ vẫn không chịu đồng ý à?”

“Hàn tổng à, tiền đâu phải vạn năng. Lòng tự trọng của con người không thể dùng tiền mua được”. Trưởng phòng Vương nói.

“Cái đó đương nhiên là đúng”. Hàn Tú mím chặt môi, gật đầu tán thành, trên thế gian này, có thể khom lưng, cúi đầu vì đấu gạo chắc chỉ còn những người mặt dày như cô thôi.

Làm nghề dọn dẹp vệ sinh này thì phải biết đặt mình vào địa vị người khác mà suy ngẫm. Các dì, các thím đều ở tuổi trung niên, đáng lẽ phải được ở nhà hưởng phúc dưỡng già, âu cũng vì kế sinh nhai nên mới bất đắc dĩ phải tiếp tục lao động. Nhưng đến mức độ này, đã bỏ công bỏ sức ra làm việc mà còn bị người ta sỉ nhục, thử hỏi làm sao tâm trạng mọi người có thể dễ chịu được chứ?

Đâu phải người nào cũng có đức “nhẫn” vô bờ bến như Hàn Tú, càng bị đả kích, sỉ nhục, cô lại càng muốn moi thật nhiều tiền của những kẻ đó!

Bởi vậy, cô không thể ép nhân viên quá đáng được, trong ngành này, chính những nhân viên có năng lực là thứ quan trọng chứ không phải là khách hàng.

Hàn Tú nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi: “Hôm nay còn phải làm những việc gì nữa?”

“Công việc hôm nay không nhiều lắm, chỉ là làm sạch thảm trải sàn ở một vài công ty, văn phòng...”

“Anh đã hỏi qua các bộ phận khác chưa? Trong công ty thực sự không có ai đồng ý đi làm cho EC sao?”

“Hàn tổng à, thực lòng mà nói, đã sống gần bốn mươi năm nay rồi, lão Vương tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào xấu tính đến vậy, Thảo nào, tuổi cô ta cũng không còn nhỏ nhít gì mà chẳng tìm nổi người yêu, vừa nhìn mặt thôi đã thấy đại tiểu tiện khó phân luồng rồi!”

“Khụ, khụ...”. Hàn Tú cố ý ho mấy tiếng.

“Áy da, Hàn tổng à, tôi không có ý nói cô đâu. Cô khác hoàn toàn với người phụ nữ xấu tính đó, cô dễ thương hơn cô ta nhiều lần.”

“Thôi được rồi, được rồi, tôi không trách anh mà. Anh mau đi sắp xếp họ làm công việc khác đi! Hôm nay, tôi sẽ tới chỗ EC. Bảo Tiểu Lưu mới về làm đi cùng với tôi!”

“Chỉ có hai người thì tôi sợ sẽ làm không xuể đâu.”

Cũng đúng! Ánh mắt cô vô tình nhìn lướt qua Tiểu Thất, Hàn Tú liền nói: “À, anh không cần phải lo lắng đâu! Đường Trạch Tề sẽ đi với chúng tôi.”

(3)

Sau khi Trưởng phòng Vương đi khỏi, Hàn Tú mím chặt môi rồi thở dài, CEO – ba chữ này thật vô cùng tinh tế, đúng là cô tránh không khỏi số mệnh của một “Clean Environment Obasan” - ĐẠI THẨM VỆ SINH MÔI TRƯỜNG!!!

Quay người lại, Hàn Tú lập tức mặt đối mặt, mắt gặp mắt với Tiểu Thất đang đứng phía sau lưng. Cô ho nhẹ một tiếng, vừa mĩa mai chính mình vừa than thở với anh: “Anh biết không, chỉ có thể dùng một câu như sau để hình dung về nghệ dọn dẹp vệ sinh của chúng ta, đó là “Dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, ăn uống kém hơn lợn, làm khổ cực hơn lừa”. Vẫn biết “Lao động là vinh quang”, nhưng tại sao lại có một số kẻ thích phân chia con người ra thành mấy chục loại đẳng cấp chứ? Làm nghề này thì có gì hạ tiện? Tất cả mọi người đều kiếm sống bằng đôi tay của mình mà. Trần Mạnh Lợi từ lúc sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, chẳng qua là số mệnh tốt, đầu thai đúng gia đình quyền quý thôi, chứ nếu không có bố mẹ bao bọc, lo liệu cho, chắc chắn cô ta cũng chả ra cái quái gì hết!

Bắt gặp đôi mắt mơ hồ của Tiểu Thất, Hàn Tú không khỏi cảm thấy chán nản, ảo não, lẩm bẩm: “Sao tự dưng tôi lại nói những lời này với anh

nhỉ? Nói ra anh cũng đâu có hiểu.”

Khoé miệng khẽ giật giật, Tiểu Thất hoàn toàn không đồng tình với câu nói vừa rồi của Hàn Tú. Tại sao lúc nào cô cũng coi thường trí tuệ của anh như thế chứ?

Nhìn thấy anh nhướn mày, Hàn Tú chợt thấy chột dạ, nhanh chóng lấp liếm: “Tôi bảo này, anh cứ an tâm đi! Đưa anh tới công ty tôi làm công, tôi nhất định sẽ không để anh phải chịu thiệt đâu, đảm bảo anh sẽ kiếm được tiền. Hiện nay, nghề dọn dẹp vệ sinh đang rất “hot” đấy! Chưa kể đến những khách hàng lớn như các công ty, bệnh viện Trung ương, chỉ tính riêng các hộ gia đình thôi, chúng ta cũng có rất nhiều việc để làm. Giới trẻ bây giờ lười tới mức chẳng muốn giặt quần áo cho mình, đừng nói là lau chùi, dọn dẹp nhà cửa. Nhờ vậy mà những người như chúng ta mới tồn tại được. Anh đừng coi thường nghề dọn dẹp vệ sinh này nhé, nếu làm tốt thì sống không thua kém những công nhân viên chức ngồi trong các toà nhà to lớn kia đâu. Anh nghĩ mà xem, nếu gặp phải khách hàng không được như ý, chúng ta có thể từ chối, còn từ chối một cách thẳng thừng nữa, trong khi đó, những công nhân viên chức kia, nếu tức giận với ông chủ, họ cũng không thể nào giống như chúng ta - đập bàn rồi hét vào mặt ông chủ rằng: “Tôi không làm nữa!” đâu, bọn họ tuyệt đối không có sự khăng khái như chúng ta được.”

Tiểu Thất vẫn im lặng, mãi cho tới khi Hàn Tú nói xong một tràng, anh mới lên tiếng: “Muốn tôi làm gì, phiền cô cứ nói!”

Cô đã nói nhiều như vậy mà anh chẳng biểu lộ vẻ tán thành, dù chỉ một chút ra mặt, điều này khiến Hàn Tú vô cùng đau khổ. Có điều, tuy giọng điệu của anh vẫn lạnh lùng như mọi khi, nhưng vào giây phút này, nó lại làm Hàn Tú cảm thấy rất an tâm. Bây giờ, anh chính là nhân viên mà cô cầu được ước thấy, một người sẽ mang lại cho cô rất nhiều tiền bạc, bởi vậy, cô sẽ tạm thời bỏ qua những ân oán cá nhân để bồi dưỡng và phát triển tài năng của anh thật tử tế.

Cô căn môi, cố tỏ ra vẻ lãnh đạm, dẫn anh tới kho chứa đồ. Tới nơi, cô đưa cho anh một bộ quần áo lao động rồi bảo rằng cho dù đi bất cứ đâu làm việc, anh cũng phải mặc bộ đồng phục này và đeo thẻ nhân viên vì đây chính là hình tượng của công ty.

Bộ quần áo lao động vốn rộng thùng thình là thế nhưng khi mặc lên người Tiểu Thất lại rất vừa vặn. Màu xanh da trời càng khiến làn da anh trông trắng hơn.

Da Hàn Tú vẫn được xem là khá trắng, vậy mà khi so sánh với Tiểu Thất, nó lại chẳng thấm tháp vào đâu. Cô chán nản than thở: “Ấy da, tại sao anh còn trắng hơn cả tôi thế?”

Tiểu Thất chẳng hiểu cô muốn nói đến cái gì bèn hỏi: “Cái gì trắng hơn cô?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, tiện miệng mĩa: “Là đầu óc anh đấy!”

Tiểu Thất lại nhếch mày, ánh mắt lộ rõ sự nghi hoặc. Anh im lặng một hồi rồi nói: “Có cách nào khiến cho làn da tôi nhanh chóng đen đi không?”

Hừ!!! Rõ ràng là tên đàn ông đáng ghét này hiểu hết những gì cô nói, vậy mà còn giả ngây giả ngô hỏi lại. Nhưng lạ thật, anh ta muốn da mình đen hơn ư? Sam Sam - người có làn da tam thất – mà nghe thấy câu này, nhất định cô ấy sẽ đánh cho anh ta một trận tơi bời.

Cô uể oải đáp: “Có đấy, bôi bột đen lên người cách nhanh nhất.”

Tiểu Thất tất nhiên nhận ra Hàn Tú đang nói đùa nên lập tức phản đối: “Cách này chỉ trị được ngọn mà không trị được gốc. Sau này, từ 12 giờ trưa đến 1 giờ chiều, cô đừng sắp xếp việc cho tôi, để tôi phơi nắng một tiếng đồng hồ. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm lỡ việc của công ty đâu, cô chỉ cần cho tôi một tuần thôi.”

Vốn dĩ Hàn Tú cho rằng gã “đầu trắng” này sẽ hỏi cô những câu như “mua bột đen ở đâu?”..., ai ngờ những lời nghiêm túc vừa rồi của Tiểu Thất đã làm cô phải thay đổi cách đánh giá về anh. Các cơ trên người cô bỗng giật giật, cô run run nói: “Phê chuẩn!”

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoa Đào Nở Khắp Chốn

Khi đến EC, Hàn Tú sắp xếp Tiểu Thất đến làm vệ sinh thảm trải sàn ở văn phòng của cô Trần Mạnh Lợi xấu tính. Người ta có câu: “Cùng giới khắc khẩu, khác giới hút nhau”, cô với Tiểu Lưu đều là phụ nữ, nếu tới làm ở chỗ Trần Mạnh Lợi thì chẳng khác nào dăng thịt vào miệng cọp.

Nhìn Tiểu Thất kéo chiếc máy làm vệ sinh thảm trải sàn đi về phía “hang hùm”, Hàn Tú đột nhiên cảm thấy không an tâm nên vội đuổi theo, vỗ nhẹ vào vai anh và nói: “Anh biết cách sử dụng chiếc máy này chưa đấy?”

“Ừm”. Trừ khi tâm trạng tốt, còn không, Tiểu Thất bao giờ cũng trả lời mấy câu hỏi kiểu đó một cách đơn giản và ngắn gọn như thế.

Hàn Tú vẫn không thể yên tâm: “Tôi sẽ đi cùng anh tới phòng làm việc của vị đại tiểu thư đó”. Cô phải tận mắt chứng kiến việc anh có thể thao tác máy mà không gặp vấn đề gì rồi mới an tâm quay lại sắp xếp công việc cho Tiểu Lưu. Đây là nguyên tắc của Hàn Tú: cô có thể cho phép nhân viên của mình đập bàn trước mặt khách hàng vì lòng tự trọng, nhưng không chấp nhận bất cứ một sai sót nào về kỹ thuật hay phục vụ khách hàng với chất lượng thấp.

Đi theo trưởng phòng hành chính bên EC, Hàn Tú và Tiểu Thất kéo chiếc máy làm sạch thảm trải sàn đi vào phòng làm việc của Trần đại tiểu thư.

Nhìn thao tác của Tiểu Thất thành thục không hề thua kém các nhân viên lâu năm, Hàn Tú biết mình có thể tin tưởng vào anh, tuy vậy, trước khi đi, cô vẫn không quên dặn dò: “Anh lau dọn cho nghiêm túc đấy! Giờ tôi

qua xem Tiểu Lưu làm việc thế nào. Nhớ là đừng động vào bất cứ thứ gì trong phòng này nhé!”

“Ừm.”

Vừa quay người lại, chưa bước được mấy bước, Hàn Tú bỗng va phải một người, loạng choạng suýt ngã, may sao người ấy đã đỡ lấy vai cô. Đưa tay lên sờ chiếc mũi đang đau, trong tầm nhìn hạn hẹp của mình, cô trông thấy một chiếc áo sơ mi nam màu trắng sọc tím. Chưa ngẩng đầu lên xem đó là ai, cô đã nhanh chóng cúi gập người xuống: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không làm anh đau chứ?”

Cô nghe thấy người đó khẽ cười rồi nhẹ nhàng nói: “Hàn Tú à, em bắt đầu trở nên khách khí như vậy từ bao giờ thế?”

Khóe miệng Hàn Tú hơi giật giật, giọng nói này quen thuộc quá!

Người đối diện mặt mũi anh tuấn, nụ cười xán lạn đang nhìn cô chăm chú. Cô nhanh chóng rời khỏi tay anh, cười ngượng ngùng: “Thì ra là Trần tổng, thật ngại quá, lại đâm trúng anh.”

Trần Mạnh Lễ, thái tử gia của công ty EC. Từ trước khi kí kết hợp đồng với công ty EC, Hàn Tú đã quen anh chàng nổi tiếng đẹp trai đào hoa này.

Thực ra, cô quen biết Trần Mạnh Lễ một cách khá tình cờ.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt là vào một ngày của ba năm trước, cô cùng Sam Sam, bạn trai Sam Sam và mấy người bạn khác đi leo núi. Mới leo được giữa chừng, Sam Sam vì chuyện anh bạn trai thích giúp đỡ người khác, dìu một mỹ nữ lạ mặt ăn mặc vô cùng gợi cảm chứ không đỡ mình đi một đoạn ngắn nên lên cơn ghen lồng lộn, tìm đủ mọi lí do để cãi cọ. Bạn trai Sam Sam trong lúc tức giận, quay đầu bỏ đi luôn.

Đây rõ ràng là một chuyện nhỏ nhặt, vặt vãnh, chẳng đáng để hai người họ cãi nhau đỏ mặt tía tai. Cho rằng Sam Sam chuyện bé xé ra to, làm lớn chuyện một cách quá đáng, anh chàng kia chẳng qua chỉ giúp người ta một chút, không hề liếc mắt đưa tình với mỹ nữ, hành động giúp đỡ người khác đó hoàn toàn không có gì là sai cả (chẳng qua là cô gái đó ăn mặc hơi gợi cảm thôi), Hàn Tú mắng mỏ, khuyên nhủ cô bạn một hồi rồi đuổi theo bạn trai Sam Sam.

Hàn Tú chạy được một lúc thì thấy bóng dáng chàng trai đó ở phía trước.

“Này, hai người nói chuyện tử tế với nhau đi! Chẳng qua chỉ là một người qua đường ăn mặc gợi cảm quá thôi mà, hà tất phải tức giận như thế chứ?”. Cô vừa hét lớn vừa đưa tay ra ngăn cản anh chàng kia vẫn đang tiếp tục đi xuống. Ai ngờ trong lúc vội vã, cô bước sẩy chân rồi mất thăng bằng, cả người lao về phía trước.

Nghĩ đến cảnh lăn lông lốc xuống núi, tính mạng bé nhỏ này sắp đến hồi kết thúc, cô nhắm tịt mắt lại, hét lớn: “Cứu tôi với!!!”

Nghe thấy tiếng kêu, Trần Mạnh Lễ lập tức dừng bước, quay người lại nhìn. Trông thấy một cô gái mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại đang đổ nhào về phía mình, anh nhanh chóng đưa tay kéo người bị nạn vào lòng.

Tưởng rằng mình đã thành công trong việc chặn bạn trai Sam Sam lại, đồng thời được anh ta cứu mạng trong lúc nguy cấp, Hàn Tú bèn ngẩng đầu lên. Ai ngờ đứng trước mặt cô lại là một người đàn ông có tướng mạo khác xa mười vạn tám ngàn dặm so với người cần tìm.

Cô kinh ngạc tới mức quên cả việc nói lời cảm ơn.

Hôm đó, bạn trai của Sam Sam và Trần Mạnh Lễ đều mặc áo phông đen và quần sẫm màu, hai người họ lại cắt cùng một kiểu tóc, dáng người họ khác giống nhau nên có muốn không nhận nhầm cũng khó!

Chứng kiến cảnh tượng đặc sắc này, mấy người đi cùng anh chàng kia liền cười lớn, nói: “Mạnh Lễ à, hoa đào của cậu đúng là nở rộ khắp nơi khắp chốn!”

Nghe thế, mặt Hàn Tú đỏ bừng lên, cô xấu hổ đẩy người đàn ông được gọi là Trần Mạnh Lễ ra, vội vàng nói: “Cảm ơn anh, thật ngại quá, tôi nhận nhầm người.”

Trần Mạnh Lễ mỉm cười, nụ cười đẹp mê hồn như hoa đào nở rộ giữa tiết tháng tư: “Không có gì, được đỡ một mỹ nữ là duyên phận trời ban cho tôi.”

Hàn Tú đưa tay lau mồ hôi. Mỹ nữ? Duyên phận? Từ khi chia tay Đường Trạch Tề, Hàn Tú trở nên ghét cay ghét đắng những gã đàn ông tự cho rằng mình đẹp trai, thích liếc mắt đưa tình với phụ nữ ở mọi lúc, mọi nơi. Trần Mạnh Lễ lại rơi đúng vào dạng này.

Cô cúi đầu chào tất cả những người đàn ông đẹp trai trước mặt, cảm ơn rồi rít rời quay người, định bước đi, nhưng rất nhanh chóng bị anh chàng kia chặn lại. “Tôi tên là Trần Mạnh Lễ, rất vui được quen biết cô. Nể tình tôi đã cứu mạng cô, cô có thể cho tôi biết cao danh quý tính được không?”

Vẻ mặt người đàn ông này biểu lộ một cách rõ ràng ý đồ “cửa gái”, có lẽ anh ta đang muốn chứng tỏ vận đào hoa và kỹ thuật của mình không hề thua kém Đường Trạch Tề năm xưa.

Hàn Tú cười khan vài tiếng rồi nói: “Tôi là Lục Nhân Nghị! Mấy cô bạn đang đợi tôi ở trên kia, thật ngại quá, tôi đi trước nhé!”. Nói xong, cô lao đi vun vút, tốc độ còn nhanh hơn cả lúc phi thân xuống núi để đuổi theo anh bạn trai của Sam Sam.

Lần hội ngộ thứ hai là vào lúc cô mới tốt nghiệp, đang lau dọn nhà vệ sinh nam cho một công ty. Khi ấy, cô đang mặc đồng phục, nhìn chẳng khác là mấy so với những người công nhân bình thường khác, tay cầm giẻ lau

nhà. Khi cô đã làm xong việc, chuẩn bị đi ra ngoài thì gặp Trần Mạnh Lễ đang bước vào.

“Tiểu thư Lục Nhân Nghị!” Anh ta gọi cô một cách thân thiết.

Trần Mạnh Lễ thuộc loại đàn ông đẹp trai đến mức khiến người ta mới chỉ nhìn qua một lần đã khó lòng quên được. Nhưng chẳng may cho anh, Hàn Tú vốn bất bình thường, cô nằm trong nhóm phụ nữ có bộ nhớ được cài đặt chế độ tự động xóa bỏ hình ảnh của những người đàn ông đẹp trai đã từng quen biết, gặp gỡ. Đối diện với Trần Mạnh Lễ complet lịch sự, đầu óc Hàn Tú hoàn toàn trống rỗng, cô cau mày, nói một cách lạnh nhạt: “Anh là ai?”. Đã bảo rồi, cô ghét nhất là loại đàn ông thích tán tỉnh phụ nữ ở mọi nơi mọi lúc.

Trần Mạnh Lễ vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, kể sơ sơ về sự việc xảy ra hôm đi leo núi. Cô đã nhớ ra mọi chuyện nhưng vẫn thản nhiên nói: “Tôi chưa bao giờ đi leo núi, cũng không mang họ Lục, có lẽ anh đã nhận nhầm người. Hết giờ làm rồi, phiền anh tránh đường cho tôi!”. Nói xong, cô chuồn ngay sang nhà vệ sinh nữ.

Lần thứ ba trùng phùng là vào năm ngoái, lúc đó, cô đã mở công ty riêng, tuy rằng quy mô không lớn lắm, nhưng nhờ vào nỗ lực của bản thân, cô đã ký được hợp đồng với khách hàng lớn là công ty EC. Khi ấy, cô mới biết Trần Mạnh Lễ là thái tử gia của EC. Hàn Tú bỗng thấy hối hận vì lúc trước đã tỏ ra vô tình với anh như vậy, anh chỉ cần nói vài câu là việc hợp tác với công ty EC sẽ tuột khỏi tầm tay cô chỉ trong nháy mắt.

“Hàn tiểu thư, chắc lần này tôi không nhận nhầm người nữa phải không?”. Trần Mạnh Lễ giở hồ sơ lấy từ phòng hành chính, xem một lượt hết lí lịch của cô.

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Cô rồi rít khăng đing, tuyệt đối không thể đắc tội với vị thái tử gia này được.

“Đúng là “quá tam ba bận”, có thể tình cờ gặp nhau tới ba lần trong biên người mênh mông này thì không thể không nói đó là duyên phận”.

“Đúng, đúng, đúng!”. Hàn Tú gật đầu lia lịa. Duyên phận cái khi gì chứ? “Phân chó” thì có!!!

Thật kì lạ, chẳng qua họ mới gặp nhau có ba lần, cô thậm chí chẳng nhớ đúng họ tên của anh, không hiểu sao anh lại chung tình đến thế, chẳng có việc gì cũng gọi điện tới, nói chuyện với cô, lại còn thích dùng chiêu thức tặng hoa cũ rích. Cá nhân Hàn Tú cho rằng hình như mấy người giàu đều cảm thấy để tiền bên người nhiều quá thì nó sẽ cắn mình nên mới phải tiêu xài hoang phí như thế.

Dù khó chịu đến đâu, Hàn Tú vẫn không thể tỏ ra cứng rắn, lạnh nhạt với Trần Mạnh Lễ vì anh là đối tác lớn của công ty. Nhưng sau mấy lần qua lại lằng nhằng, cô đã tiến sát tới giới hạn có thể chịu đựng được, cuối cùng hạ quyết tâm, kiên quyết từ chối: “Hai chúng ta không thể, mà cũng không thích hợp.”

“Tại sao chứ? Không thử tìm hiểu một thời gian, sao biết không thích hợp?”. Trần Mạnh Lễ hỏi vặn lại.

“Nói trắng ra thì là vì tôi rất ghét những anh chàng nhà giàu đẹp trai, tâm hồn u tối, cứ nhìn thấy mấy gã đó là tôi muốn tát cho vài cái. Nếu anh thực sự muốn theo đuổi tôi thì trước tiên phải rạch vài vết trên mặt đã, lúc đó, có thể tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Hàn Tú đã nói rất thật, nếu Trần Mạnh Lễ trông xấu xí hơn một chút thì có lẽ cô sẽ nghĩ đến khả năng qua lại với công tử đời thứ hai nhà đại gia. Từ sau cuộc tình với Đường Trạch Tề, Hàn Tú thực sự dị ứng với những người đàn ông cao ráo, đẹp trai. Cô không phủ nhận rằng mình thật ngớ ngẩn và biến thái.

Hàn Tú cứ tưởng là sau khi nghe thấy yêu cầu “củ chuối” này, Trần Mạnh Lễ sẽ nhanh chóng liệt cô vào hàng ngũ quái vật Godzilla cấp một, ai ngờ anh lại cười tít mắt và nói: “Tôi có thể hiểu câu nói của em theo nghĩa em đang tán thưởng tướng mạo của tôi không?”

Hàn Tú thật sự không hiểu nổi mình là người như thế nào mà có khả năng thu hút những gã trai đào hoa, lãng tử đến thế. Cô rất muốn nói với Thượng đế rằng: “Người có thể ban cho con một người đàn ông bình thường được không?”.

Nhưng theo thời gian, với tính khí dễ chịu và thoải mái của mình, Trần Mạnh Lễ đã cho Hàn Tú một cái nhìn hoàn toàn khác về anh. Anh tuyệt đối không phải hạng công tử cả ngày rồi việc nhàn nhã, chỉ biết tán tỉnh con gái nhà lành như cô đã tưởng. Sau khi khôi phục hình tượng cho Trần Mạnh Lễ, Hàn Tú cũng thay đổi cách đối xử, không còn như trước kia - vừa nhìn thấy anh là chạy biến - thỉnh thoảng, cô đồng ý ra ngoài ăn cơm với anh. Dần dần, hai người đã trở thành bạn bè, tuy đã thân thiết hơn trước những vẫn chưa thể tiến đến quan hệ bạn trai - bạn gái mà Trần Mạnh Lễ hằng mong muốn.

“Hàn Tú, bệnh ghét nhà giàu của em lại tái phát à? Sao phải tỏ ra xa cách với anh thế chứ?”. Nụ cười của Mạnh Lễ vô cùng tươi tắn.

Giọng nói nhẹ nhàng của anh đã kéo Hàn Tú ra khỏi dòng hồi tưởng.

Nhìn ngó xung quanh, thấy hàng loạt cặp mắt đang hướng về phía hai người, cô cười ngại ngùng rồi đến gần Trần Mạnh Lễ, thì thầm: “Nể mặt tôi một chút được không? Hôm nay, tôi tới đây để làm việc. Nếu có bất cứ ân oán cá nhân nào, xin mời anh gọi điện thoại cho tôi, lúc nào cũng được.”

Trần Mạnh Lễ cười nhẹ: “Gọi điện thoại à? Được thôi, vậy trước tiên, phiền em có thể chuyển chiếc máy fax ra khỏi phòng làm việc của tôi được không?”

“Tôi đã cảnh cáo anh bao nhiêu lần rồi, tại sao hôm nào anh cũng dùng cái giọng nói đường mật đến buồn nôn như thế để chào buổi sáng tôi hả? Anh có biết là làm như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới năng suất làm việc cả ngày của tôi không?”. Bỏ ngoài tai yêu cầu chẳng ra sao của Trần Mạnh Lễ, Hàn Tú nói một tràng. Thực ra, không phải cô chưa từng cảm động trước hành động quan tâm này của anh, nhưng cứ nhớ tới mối tình đầu đầy cay đắng, tự nhiên cô lại dựng lên một bức tường phòng ngự kiên cố trong lòng mình, tự nhủ: “Thôi bỏ đi, càng tránh xa mấy tên đàn ông vừa đẹp trai vừa nhà giàu càng tốt!”.

“Thật không? Anh cứ tưởng làm vậy sẽ truyền cho em nguồn động lực vô biên chứ?”. Trần Mạnh Lễ vẫn cười.

“Động lực cái đầu anh ấy! Đúng là phải nghiêng mình chào thua anh mất thôi. Tôi đi làm việc đây, chuyện phiếm để khi khác nói!”. Nói xong, Hàn Tú nhanh chóng chạy mất.

“Được thôi, vậy chút nữa anh sẽ tới tìm em”. Trần Mạnh Lễ đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của Hàn Tú, khẽ mỉm cười.

Anh thích người con gái này từ tận đáy lòng. Hàn Tú không nhõng nhẽo, không giả tạo, nếu là người khác thì đã bám chặt một công tử nhà giàu như anh, trong khi đó, cô luôn nỗ lực, dựa vào chính sức mình, làm việc miệt mài, không chút ngơi nghỉ. Anh rất thương cô, anh biết cô đã trải qua một mối tình không mấy tốt đẹp, vì vậy, anh mong muốn có thể khiến cô chấp nhận anh bằng tấm chân tình của mình. Nhưng dù anh đã nỗ lực đến mức nào, có cố gắng bao nhiêu thì tới tận bây giờ, anh vẫn không thể xóa bỏ được nỗi muộn phiền, sầu lo mãi in hằn trong trái tim Hàn Tú.

(2)

Trần Mạnh Lợi đi đôi giày cao gót mười phân, từ từ bước vào phòng làm việc của mình. Vừa bước đến trước cửa, cô đã nghe thấy âm thanh của

máy làm vệ sinh thảm trải sàn.

Trông thấy Tiểu Thất đang làm việc chăm chú, cô nghĩ: “Cho người khác tới làm, coi như công ty vệ sinh này biết điều đấy, lại còn điều một người đàn ông trẻ trung đến nữa chứ”. Trần Mạnh Lợi cao ngạo hất cằm, mắt liếc xuống đúng 45 độ để nhìn Tiểu Thất, ánh mắt vừa hướng về phía đó, cô đã chẳng thể thu nó lại được nữa.

Thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn của chàng trai đang dọn dẹp vệ sinh ở đối diện đã thu hút hết sự chú ý của cô. Bộ đồng phục lao động quê một cục không ảnh hưởng một chút nào đến khí chất của anh. Từ trước đến nay, Trần Mạnh Lợi đã nhìn thấy rất nhiều chàng đẹp trai tuấn tú, từ các anh ngoại quốc mắt xanh tóc vàng cho tới những nam nhân Á Đông, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông mang vẻ tự tại, trầm mặc đến thế.

Ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cô khoanh hai tay, chăm chú nhìn ngắm anh một hồi lâu như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ.

Cảm thấy có một cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm, Tiểu Thất bất giác nhếch mày, vừa quay người lại, ngay lập tức anh trông thấy một người phụ nữ đang đứng ở cửa, khuôn mặt bôi trát trắng xóa như bức tường bên cạnh, môi thì đỏ rực như vừa thổ huyết đầy miệng.

Anh thực sự không hiểu nổi vì sao một người lành lặn bình thường như thế lại phải làm khuôn mặt thành ra nông nổi này. Nhìn gương mặt không chút phấn son nào của Hàn Tú, anh còn thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trong khi đó, Trần Mạnh Lợi lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước đôi mắt tĩnh lặng như băng của Tiểu Thất. Người đàn ông này đúng thật là cực phẩm nhân gian!

“Anh thuộc công ty vệ sinh nào thế? Trước đây, tôi chưa từng gặp anh”. Trần Mạnh Lợi hắng giọng, bước vào phòng làm việc như một nữ vương cao quý rồi tiến lại gần Tiểu Thất.

Anh vốn không muốn nói chuyện với người phụ nữ này, nhưng lúc này, trước khi dẫn anh tới đây, Hàn Tú đã phổ biến cho anh nghe một lô một lốc các nguyên tắc làm việc, trọng điểm tập trung vào bốn chữ: “mỉm cười phục vụ”. Tiểu Thất vẫn chưa quen với việc mỉm cười với người xa lạ cho lắm nên chỉ lãnh đạm đáp một câu: “Tôi tới từ Đại Chúng”.

“Thì ra là một nhân viên khác của Đại Chúng, thảo nào mà tôi chưa thấy anh bao giờ. Anh tên là gì?”. Giọng nói thanh thanh và thái độ lạnh lùng của Tiểu Thất đó khiến trái tim Trần Mạnh Lợi khê rung động.

Chưa kể tới việc trưởng phòng Vương và Hàn Tú thảo luận với nhau sáng nay, chỉ dựa vào trực giác, anh đã không muốn nói chuyện nhiều với người phụ nữ này. Ánh mắt cô ta nhìn anh biểu lộ rõ sự tham lam, như thể muốn lột sạch quần áo của anh từ trên xuống dưới. Tuy anh đã miễn cưỡng chấp nhận cái tên Đường Trạch Tề, nhưng vào giây phút này, anh cũng không muốn dùng cái tên đó. Nhớ lại lúc nghe anh nói tên thật của mình, Hàn Tú liền tức giận bỏ đi, Tiểu Thất quyết định sẽ nói ra cái tên đó.

Anh im lặng trong giây lát rồi lạnh lùng đáp: “074”.

“Cô chết đi”?!!! Nghe thấy câu trả lời, khuôn mặt của Trần Mạnh Lợi lúc thì đỏ rực lên, lúc lại trắng bệch, không giấu nổi vẻ tức tối, phẫn uất. Bao nhiêu cảm tình của cô dành cho Tiểu Thất trước đó trong khoảnh khắc bỗng tiêu tan hết cả.

Tên nhân viên vệ sinh này chẳng qua chỉ trông đẹp trai đôi chút thôi, có vậy mà hãnh đảm mắng cô “chết đi” sao? Từ trước đến nay, chưa từng có người đàn ông nào dám nói chuyện với cô như thế. Trần Mạnh Lợi bực bội bước về phía trước, muốn xem xem người đàn ông này rốt cuộc có bản lĩnh tới mức nào mà dám nói chuyện với khách hàng của mình như thế!

Ai ngờ gót giày quá cao, lại bước vội nên cô bị mất đà, chúi người về phía trước, vừa hay ngã vào lòng của Tiểu Thất.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là một cảm giác thích thú, đang định dùng tay sờ lên khuôn ngực rắn rỏi chắc nịch của anh, ai ngờ người đàn ông mà cô đang dựa vào lùi lại ngay tức khắc, khiến cô tiếp đất theo tư thế “bò gặm cỏ”. Vẫn may là sàn có trải thảm, chứ nếu nó toàn là gạch đá thì với cú ngã mạnh như vậy, e rằng cô sẽ không thể phơi mặt ra đường trong ít nhất vài ngày tới.

Trần Mạnh Lợi ngược nhìn Tiểu Thất chỉ đứng cách mình một bước chân, trên mặt chẳng biểu hiện một chút thương hại nào thì vô cùng phần uất. Anh không đỡ được cô thì đã đành, rõ ràng là đã đỡ được cô, vậy mà anh chẳng nói chẳng rằng, vô duyên vô cớ lùi ngay người lại, cứ làm như thể cô mắc bệnh truyền nhiễm khủng khiếp nào vậy, thật là quá đáng!

Cô phần nộ nhìn chăm chăm vào đôi dép lê trước mặt rồi lại ngược lên nhìn Tiểu Thất, tức giận nói: “Anh đỡ tôi một chút không được à?”

Khuôn mặt Tiểu Thất vẫn rất bình thản, không hề tỏ vẻ biết lỗi, chỉ lãnh đạm đáp: “Tuân theo đúng quy định của công ty, ngoại trừ tấm thảm dưới chân, tôi không được phép động vào bất cứ đồ vật gì trong căn phòng này. Nếu Trần tiểu thư bị bệnh về xương cốt thì phiền cô đi khám bác sĩ, như thế sẽ tốt hơn”.

Đồ vật? Không ngờ anh ta dám coi cô chỉ là đồ vật, còn bị bệnh về xương cốt?

“Tôi là người chứ không phải đồ vật, hơn nữa, tôi cũng không bị bệnh xương cốt gì cả”. Trần Mạnh Lợi vừa mở miệng liền cảm thấy hình như mình đã nói sai nên cố gắng đứng dậy, nói tiếp: “Tôi không phải thứ đồ vật mà anh không được phép động vào.”

Tiểu Thất nhíu mày, nghi hoặc hỏi lại: “Rốt cuộc cô muốn biểu đạt mình là đồ vật hay không phải là đồ vật?”

“Á!!!”. Trần Mạnh Lợi tức điên người, hét lớn: “Người phụ trách của anh đâu? Tôi muốn kiến nghị, tôi muốn kiến nghị!”

Vừa nghe thấy tiếng hét Hàn Tú vội vàng chạy tới phòng làm việc của Trần Mạnh Lợi. Trong lòng cô không ngừng lo lắng. Quả nhiên không thể để tên đàn ông đó ở lại đó một mình. Bây giờ thì phiền phức rồi!

Lúc chuẩn bị bước vào phòng làm việc, Hàn Tú chợt nghe thấy giọng nói thản nhiên của Tiểu Thất: “Nếu muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên, mình phải biết tự trọng đã”. Cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đang định mắng cho anh một trận thì bao nhiêu từ ngữ bỗng biến đi đâu hết.

“Nếu muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên, mình phải biết tự trọng đã”. Câu nói này vô cùng thích hợp với loại thiên kim tiểu thư ngạo mạn, khinh người như Trần Mạnh Lợi. Cô biết rằng mình không thể quy kết mọi tội lỗi vào Tiểu Thất được. Tuy đầu óc Tiểu Thất có chút vấn đề, nhưng sau một tuần tiếp xúc với anh, cô đã hiểu ra rằng khi nói hay làm bất cứ chuyện gì, anh nhất định đều có lí do riêng của mình.

Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào phòng. Cô nhìn thấy Tiểu Thất đang thu dây điện của máy làm vệ sinh lại, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có một biểu hiện nào tố cáo rằng anh vừa gây họa; còn Trần Mạnh Lợi thì đang khoanh tay, nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp giờ bị biến dạng vì quá tức giận.

Hàn Tú gõ cửa, nở nụ cười lịch sự, nhẹ nhàng nói: “Xin chào, Trần tiểu thư, tôi là Hàn Tú người phụ trách của công ty vệ sinh Đại Chúng. Xin hỏi, cô không hài lòng về dịch vụ của chúng tôi sao?”

“Hàn Tú?”. Trần Mạnh Lợi hướng đôi mắt căm giận sang Hàn Tú. Cái tên này sao nghe quen thuộc thế nhỉ? Gạt mối thắc mắc sang một bên, Mạnh Lợi lên tiếng: “Cô là người phụ trách của công ty vệ sinh Đại Chúng à?”

“Đúng. Xin hỏi, Trần tiểu thư có gì không hài lòng về dịch vụ của chúng tôi vậy?”. Hàn Tú nhắc lại, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Trần Mạnh Lợi hếch cao cằm, đưa mắt xuống nhìn Hàn Tú, lạnh lùng nói: “Tôi không biết công ty cô đào tạo nhân viên kiểu gì nữa. Người thàng trước sang đây lật tung hết đồ đạc trên bàn làm việc của tôi lên, còn người lần này thì...”. Trần Mạnh Lợi chỉ ngón tay sơn móng màu xanh lá cây về phía Tiểu Thất: “... thái độ phục vụ vô cùng đáng ghét, anh ta không ngừng châm chọc tôi. Làm gì có người nào lại đối xử với khách hàng của mình như thế chứ? Công ty cô không tuyển được người có phẩm chất tốt hơn sao? Nếu không trả lương cao cho nhân viên nên chỉ có thể mời những người kém cỏi như vậy về làm việc thì tôi thấy, công ty cô đóng cửa được rồi đấy!”

Nghe cô ta nói thế, Hàn Tú không những không tức giận mà còn cười tươi hơn. Lúc này, cô đã hiểu vì sao toàn bộ nhân viên trong công ty không một ai chịu đến đây làm việc. Người phụ nữ này đúng là độc nhất vô nhị!

Cô bước về phía Tiểu Thất, ra hiệu cho anh mang máy móc ra ngoài rồi nhìn thẳng Trần Mạnh Lợi, bình tĩnh nói: “Thì ra là Trần tiểu thư không hài lòng về phẩm chất của nhân viên công ty chúng tôi. Thực lòng, tôi không hiểu họ phải có những phẩm chất như thế nào mới đáp ứng được tiêu chuẩn của Trần tiểu thư nữa. Nếu có một người thường xuyên không cẩn thận, để quên chiếc đồng hồ Omega của mình trên xe ô tô rồi dùng lời lẽ khắt nghiệt để buộc tội ăn cắp cho nhân viên hoặc một người đi đường nào đó, lại còn xúc phạm danh dự của họ thì không hiểu người này thuộc dạng phẩm chất cao hay thấp nhỉ?”

Lời nói của Hàn Tú vừa dứt, sắc mặt của Trần Mạnh Lợi hết xanh rồi lại đỏ.

Vào ngày này tháng trước, khi nhân viên vệ sinh lau dọn xong phòng làm việc của cô thì Mạnh Lợi không thấy chiếc đồng hồ Omega của mình đâu.

Ngày hôm đó, tâm trạng của cô vốn không được tốt, chuyện chiếc đồng hồ mất tích như giọt nước làm tràn ly. Bản thân cô cũng không nhớ là mình để nó ở chỗ nào nữa, ai ngờ Trần Mạnh Lễ lại nhiều chuyện như vậy, tự dưng xuất hiện và nói cô để quên trên xe, khiến Trần Mạnh Lợi vô cùng mất mặt. Thêm vào đó, mấy người đàn ông trông như hung thần ác bá cương quyết bắt cô phải giải thích rõ ràng. Sự việc đã đến mức ấy, làm sao cô có thể dễ dàng cúi đầu nhận sai được, đành phải nói những lời cay nghiệt hơn.

Từ trước đến nay, Trần Mạnh Lợi luôn chiếm thế thượng phong khi tranh cãi, thật không ngờ, người phụ nữ đứng trước mặt cô lúc này chẳng qua chỉ là một nhân viên vệ sinh tầm thường, vậy mà dám công kích cô, dám nói chuyện với cô bằng thái độ đó sao?

“Cô ăn nói kiểu gì với khách hàng thế? Một nhân viên có thái độ phục vụ không ra gì cũng đồng nghĩa với việc cả công ty đó đều như vậy. Sao công ty cô có thể đào tạo ra những người phẩm chất không ra gì như mấy người chứ? Cô có biết tôi là ai không? Tôi có thể từ chối thanh toán tất cả chi phí làm vệ sinh của các cô đấy! Số điện thoại của sếp các cô là bao nhiêu? Tôi phải kiến nghị về các cô mới được”. Trần Mạnh Lợi nói gấp.

Hàn Tú không thể kiềm chế được mà bật cười thành tiếng. Cô ho nhẹ rồi tỏ ra có lỗi với Trần Mạnh Lợi: “Thật ngại quá, Trần tiểu thư, tôi chính là người phụ trách cấp cao nhất, cũng là người thành lập nên công ty Đại Chúng Bảo Khiết. Cô muốn kiến nghị ai thì cứ nói, tôi xin rửa tai lắng nghe. Có điều, tôi muốn nhắc nhở Trần tiểu thư đôi lời, thời hạn hợp đồng giữa công ty tôi với bên cô là ba năm, hiện giờ mới bắt đầu năm thứ hai, chi phí làm vệ sinh của quý này đã được thanh toán từ đầu quý trước rồi, cũng có nghĩa là tiền vệ sinh tháng này đã được chi trả. Cô có thể từ chối trả tiền vệ sinh của các quý sau.”

Trần Mạnh Lợi cười khẩy: “Bảo sao thái độ của nhân viên công ty cô lại khó chịu đến thế, thì ra là vì bà chủ cũng thuộc hạng không có phẩm chất,

vô văn hoá. Dựa vào thái độ phục vụ như thế này mà cô vẫn muốn tiếp tục hợp tác với EC sao? Tôi nhất định sẽ hủy hợp đồng.”

Hàn Tú mỉm cười, sắc mặt cũng trầm tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Được thôi. Nếu công ty EC không hài lòng về dịch vụ của bên chúng tôi thì có thể hủy hợp đồng, nhưng là người trực tiếp kí kết, tôi từ chối đàm phán về việc hủy hợp đồng này. Đại bộ phận các nhân viên trong ngành của chúng tôi đều đã lớn tuổi, lại chẳng có bằng cấp cao như ai kia, nhưng chúng tôi cũng có đôi bàn tay và lòng tự tôn, chúng tôi có giá trị tồn tại của riêng mình. Nếu Đại Chúng mất cơ hội phục vụ cho EC thì tôi e rằng các công ty khác chưa chắc đã dám nhận mối làm ăn này, bởi vì chúng tôi hoài nghi về nhân phẩm của người lãnh đạo cấp cao ở công ty EC. Xin lỗi Trần tiểu thư, dịch vụ vệ sinh của công ty Đại Chúng ở EC hôm nay đã kết thúc, chúng tôi còn phải phục vụ khách hàng tiếp theo. Về việc hủy hợp đồng, tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với chủ tịch hội đồng quản trị Trần.”

Nói xong, Hàn Tú quay người bước ra, nhưng vừa tới cửa, cô liền ngoái lại bảo: “Tôi đã tốt nghiệp đại học, học vị của tôi là cử nhân.” Mà cho dù chỉ có bằng tiểu học thì trình độ văn hóa của cô vẫn cao hơn người phụ nữ này gấp bội lần rồi.

Trần Mạnh Lợi tức tức xanh mặt lại.

Hàn Tú liếc vị đại tiểu thư một cái rồi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực bỏ đi. Nhưng khi vừa bước ra khỏi đó, cô lại thấy chán nản như quả bóng bị xì hết hơi vậy. Cô không biết mình bị làm sao nữa, trước đây, ngay cả khi phải đối mặt với những người khó chịu hơn thế, Hàn Tú vẫn luôn giữ được nụ cười và bình tĩnh ứng phó. Đây là lần đầu tiên cô nổi giận với khách hàng, lại là khách hàng vô cùng quan trọng của công ty.

Rõ ràng là trước khi bước vào căn phòng đó, Hàn Tú đã thầm nhủ trong lòng hàng ngàn hàng vạn lần rằng cho dù Trần tiểu thư có nói năng khó

nghe, cay độc đến đâu, cô vẫn sẽ nhẫn nại. Nhưng rốt cuộc, cô ta vừa mở miệng là lòng nhẫn nại của cô đã cạn kề vực thẳm rồi!

Cô cũng biết công việc dọn dẹp vệ sinh trong mắt mọi người là nghề nghiệp hạ đẳng, nhưng cách nhìn nhận, đánh giá như thế thật thiếu công bằng với những con người không được ăn học, phải lao động chân tay để kiếm sống. Ai cũng phải bỏ công sức ra để đổi lấy miếng ăn, chẳng qua là bằng những hình thức khác nhau mà thôi. Những kẻ trước giờ chưa bao giờ mó tay vào việc gì, chỉ dựa vào miệng lưỡi hay gia thế, căn bản không có tư cách bình phẩm hay phán xét họ.

Lòng tự tôn quan trọng hơn tiền bạc!

Càng ngày càng ít người chấp nhận lao động chân tay nên Hàn Tú luôn tự nhắc nhở bản thân rằng điều mà cô cần quan tâm nhất không phải là khách hàng mà chính là những nhân viên tâm huyết đó. Bởi vậy, cô không thể chấp nhận được việc họ vô duyên vô cớ bị người ta sỉ nhục.

(3)

Bên ngoài phòng làm việc của Trần Mạnh Lợi có rất nhiều nhân viên của công ty EC đang áp mặt vào cửa kính để xem chuyện náo nhiệt. Vừa nhìn thấy Hàn Tú đi ra, bọn họ liền giải tán ngay lập tức.

Tiểu Thất đẩy máy vệ sinh ra cửa lớn của công ty EC, lặng lẽ nhìn về phía Hàn Tú. Cô từ từ bước đến bên anh, chẳng nói gì, chỉ nhìn anh một hồi lâu. Tiểu Thất cũng quay sang nhìn cô.

Tiểu Lưu đứng bên cạnh liền hỏi: “Hàn tổng, Trần tiểu thư lại vu oan cho Tiểu Thất ăn cắp đồ của cô ta sao?”

Vẫn nhìn Tiểu Thất, Hàn Tú không trả lời câu hỏi của cô nhân viên mà nói: “Anh có động vào bất cứ đồ vật gì trong phòng làm việc của cô ta không?”

“Không”. Tiểu Thất đáp, mấy giây sau, anh lại nói: “Cô không cần vì tôi mà cãi nhau với cô ta đâu.”

Mặt Hàn Tú bỗng nhiên đỏ lên: “Ai nói lúc này, tôi cãi nhau vì anh chứ? Tôi làm thế là vì lòng tự tôn của bản thân và của tất cả nhân viên trong công ty Đại Chúng. Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Anh có hiểu không?”

Tiểu Lưu nói xen vào: “Hàn tổng, chị xem, cái cô Trần đó tức giận đến mức độ ấy, liệu sau này, cô ta có cho chúng ta đến đây làm nữa không?”

“Tôi sẽ giải quyết sự việc này”. Thực ra, trong lòng Hàn Tú chẳng mấy tự tin về khả năng tiếp tục hợp tác của hai bên, xét cho cùng, Trần Mạnh Lợi vẫn là con gái của chủ tịch, còn cô chẳng qua chỉ là người đứng nước lã mà thôi.

Đúng lúc đó, A May - trưởng phòng hành chính của công ty EC - chạy đến trước mặt Hàn Tú rồi kéo cô sang một bên, nói nhỏ: “Ây da, giám đốc Hàn, sao cô lại đắc tội với đại tiểu thư công ty chúng tôi chứ? Cô biết không, lúc này, cô ấy gọi điện cho tôi, nói muốn hủy hợp đồng với bên cô, giận dữ như thể muốn thiêu rụi toàn bộ nhân viên trong EC đấy.”

“A May à, tôi biết mình đã làm cô khó xử, nhưng vẫn xin cô kí giúp vào đơn xác nhận đã phục vụ vệ sinh hôm nay cho chúng tôi, còn những chuyện khác, tôi sẽ nói chuyện với chủ tịch Trần sau”. Hàn Tú rút đơn xác nhận ra.

A May vội bảo: “Giám đốc Hàn à, cô nghe tôi nói này, đại tiểu thư đã hét như sư tử Hà Đông và trực tiếp chỉ thị cho tôi, thế thì làm sao tôi có gan để kí đơn xác nhận cho cô chứ!. Tôi thật sự khâm phục cô đấy, đã cãi tay đôi lại còn dám gạt đại tiểu thư nữa. Rõ ràng là chi phí quý nào trả quý ấy, vậy mà cô dám nói rằng từ quý trước đã trả trước tiền của quý này. Cô rấp tâm hại chúng tôi phải nằm nhà, gặm chân gặm tay mình mà chết dần chết mòn hay sao?”

“Đó chỉ là giải pháp tình thế thôi”. Người xưa có câu “Bình bất yếm trá”, Hàn Tú cau mày nhăn nhó. Lẽ nào tiền vệ sinh một quý, người phụ nữ ấy cũng muốn ăn quýt? Cô hỏi tiếp: “Chủ tịch Trần không có ở đây sao?”

“Chủ tịch Trần đi Hồng Kông rồi, tuần sau mới về. Tôi không dám kí đơn này đâu.”

“A May à, có nhiều việc không thể đổ hết lỗi lầm lên đầu chúng tôi được. Lần trước, dì Cao bên công ty chúng tôi đã bị đại tiêu thư của các cô lột hết quần áo ra khám, như vậy là công bằng sao? Tôi có nên tố cáo cô ta tội vu oan, xúc phạm nhân phẩm và danh dự của nhân viên công ty Đại Chúng hay không? Tuy chúng tôi chỉ là người quét dọn, làm vệ sinh, phải lao động bằng tay chân, đổ mồ hôi nước mắt để lấy miếng cơm, nhưng chúng tôi không bao giờ bán đi lòng tự tôn, để cho người ta mặc sức chà đạp. Cô nghĩ xem tuổi tác của các dì, các thím đó đều đáng tuổi mẹ cô ta...”. Hàn Tú không nhẫn nhịn nổi, nói một tràng.

“Giám đốc Hàn, những gì cô nói tôi đều hiểu và thông cảm, nhưng chúng tôi có khác gì các cô, cũng chỉ là người làm công ăn lương. Sếp muốn thế nào thì chúng tôi buộc phải làm theo thế ấy thôi”. A May cướp lời Hàn Tú.

Hàn Tú mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, nói thẳng vào vấn đề chính: “Cô nói đi, rốt cuộc, tôi phải làm thế nào?”

“Để tôi kí cho!”. Đúng lúc ấy, Trần Mạnh Lễ bước tới. Anh đang nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc thì tiếng gầm như sấm của Trần Mạnh Lợi từ đâu vọng lại. Cúp máy rồi nhanh chóng ra ngoài hỏi han, anh mới biết là cô chị lại vừa gây khó khăn cho người khác.

Nghe Trần Mạnh Lễ nói thế, Hàn Tú cảm động đến rơi nước mắt, lần đầu tiên nhận thấy anh chàng hào hoa này thật là dễ thương.

Cô mỉm cười, đưa đơn cho Trần Mạnh Lễ: “Làm phiền ngài, giám đốc Trần.”

Trần Mạnh Lễ vừa kí tên vừa nói: “Trợ lí Trần lúc nào cũng như vậy, em không cần để tâm nhiều đến chị ấy đâu. Tháng sau, công ty em cứ đến làm việc như thường lệ. Anh sẽ báo cáo việc này với chủ tịch Trần, em đừng lo lắng quá!”

“Giám đốc Trần Mạnh Lễ à, thay mặt toàn thể nhân viên công ty Đại Chúng, tôi cảm ơn anh rất nhiều”. Đôi mắt cười của Hàn Tú đẹp như vầng trăng khuyết.

“Không cần tất cả nhân viên trong công ty em phải cảm ơn anh đâu, em mời anh ăn một bữa cơm là được rồi”. Trần Mạnh Lễ lập tức nắm lấy cơ hội.

A May thở phào nhẹ nhõm, có giám đốc Trần gánh vác thay cô việc này thì mấy nữa, Trần Mạnh Lễ sẽ không làm khó cô được. Nghe thấy Trần Mạnh Lễ hẹn gặp Hàn Tú, A May biết điều, lặng lẽ rút lui.

Hàn Tú cười tí mắt, nói đùa: “Được thôi, không thành vấn đề! Tháng sau, khi tới đây làm vệ sinh, tôi sẽ mang một suất cơm đến cho anh, coi như trả nợ việc anh giải vây cho tôi hôm nay.”

“Em...”. Trần Mạnh Lễ chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. “Nếu là cơm hộp thì anh hi vọng do chính tay em làm.”

“Tôi chỉ biết làm mỗi món cơm rang trứng thôi”. Hàn Tú thật thà bảo.

“Chỉ cần do em đích thân làm, món gì anh cũng ăn”. Trần Mạnh Lễ mỉm cười.

“Đùa vậy thôi, hôm khác, tôi sẽ mời anh dùng bữa. Tôi đi đây, giờ phải quay về công ty rồi, chiều nay, tôi còn việc phải giải quyết. Bye bye!”

“Được, vậy anh không tiễn em nữa, bye bye!”. Trần Mạnh Lễ đáp.

Khi cả ba vừa bước xuống hầm đỗ xe, Tiểu Thất bỗng dừng lại, nói với Hàn Tú: “Bây giờ đã là mười một rưỡi rồi, tôi muốn đi phơi nắng một lúc.”

Tiểu Lưu không rõ sự tình, nghe thấy thế thì tròn tròn mắt, nhìn Tiểu Thất đầy kinh ngạc: “Này Tiểu Thất, vì sao anh phải đi phơi nắng chứ?”

Hàn Tú đang đưa tay lên vuốt trán, ngay lúc Tiểu Thất định giải thích lý do, cô liền kéo anh lại, thì thầm: “Đầu óc anh có vấn đề, một mình tôi biết là đủ rồi, có nhất thiết phải để mọi người biết rõ không?”

Hàn Tú không hề kì thị người đầu óc có vấn đề, nhưng cô không muốn thanh danh của mình bị ảnh hưởng khi chuyện này bị lộ ra. Cô không thể để các dì, các thím trước nay nhất nhất tôn trọng mình biết rằng cô lợi dụng sự ngây ngô của Tiểu Thất để trục lợi được. Hình ảnh Hàn tổng oai nghiêm trong mắt tất cả nhân viên dù thế nào đi chăng nữa cũng phải được bảo toàn.

Nghĩ thế, cô bèn nói với Tiểu Lưu: “Ý của anh ấy là, chút nữa khi lên xe, anh ấy sẽ ngồi ghế trước, để cô ngồi ghế sau, như vậy thì ánh nắng sẽ không chiếu vào người cô được.”

Tiểu Lưu vô cùng cảm kích: “Tiểu Thất, anh là một quý ông đích thực. Vậy tôi không khách khí nữa nhé!”. Nói rồi cô ấy lập tức ngồi vào ghế sau.

Lại một trái tim thiếu nữ thuần khiết bị đánh cắp!

“Anh ngồi ở ghế bên cạnh tay lái nhé! Cần thận không tí nữa bị nắng chiếu cho rát da đấy!”. Hàn Tú nói khẽ rồi ngồi vào ghế trước.

Tiểu Thất ngây người nhìn cô. Liệu anh có nên hiểu câu nói “Cần thận không tí nữa bị nắng chiếu cho rát da đấy!” của Hàn Tú theo nghĩa cô đang quan tâm đến anh không?

Anh chỉ muốn làm cho da mình đen hơn đôi chút chứ không phải đầu óc anh có vấn đề, bởi vì bất cứ ai khi tiếp xúc với anh xong, câu đầu tiên họ nói đều là: “Anh trắng quá!”.

Nước da quá trắng trông như bị bệnh vậy, đây chính là nhược điểm của anh. May mà đồng phục lao động ở Đại Chúng khá dài nên nó mới được che đi ít nhiều. Tuy Tiểu Thất đã thoát khỏi phòng thí nghiệm đó, nhưng nếu không tìm được xác của anh, Cổ tiên sinh nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Anh càng thu hút sự chú ý của những người xung quanh thì sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm, do vậy, việc đầu tiên anh phải làm là biến làn da trắng vì bị nhốt nhiều năm trong phòng thí nghiệm trở thành làn da khoẻ mạnh như người bình thường. Đến giờ, anh đã lờ mờ đoán ra mối quan hệ giữa Hàn Tú và Đường Trạch Tề - người có ngoại hình giống hệt anh. Cổ tiên sinh chỉ cần lần theo đầu mối Đường Trạch Tề là sẽ tìm ra anh.

Tiểu Thất không biết mình có thể sống dưới cái tên Đường Trạch Tề bao lâu, nhưng từ khi thoát khỏi nơi khủng khiếp đó, anh đã bắt đầu tham lam, bắt đầu nhen nhóm hi vọng về việc được tiếp tục sống, sống một cách tử tế và đường hoàng. Anh nhất định không chịu bỏ cuộc một cách dễ dàng, cho dù anh chỉ là một quái vật được tạo ra trong căn phòng thí nghiệm lạnh giá, không nên tồn tại trên thế giới này, nhưng anh vẫn muốn sống tiếp.

Tiểu Thất nắm chặt tay, nhanh chóng ngồi vào ghế bên cạnh Hàn Tú.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giọt Nước Mắt Xót Xa

Hàn Tú quay về công ty mới sức nhớ ra giường, ga, chăn gối và một số vật dụng linh tinh của Tiểu Thất vẫn chưa mua. Nếu trưa nay không lo xong chuyện giường đệm cho anh, tối nay, Tiểu Thất lại leo lên giường cô ngủ tiếp thì sao? Không thể để chậm trễ, Hàn Tú lập tức nghĩ cách giải quyết.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc, nhưng ngoại trừ lễ tân, cô không tìm thấy bất cứ ai trong công ty. Hàn Tú vò đầu bứt tóc, thôi bỏ đi, một CEO như cô lại phải thân chinh xuất trận rồi, dù gì, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Đừng coi thường con người gầy guộc, bé nhỏ này nhé, thực ra, sức khỏe của cô rất tốt. Các dì, các thím trong công ty luôn nói chắc chắn sau này, Hàn Tú sẽ sinh con trai. Với lại, nếu để người trong công ty biết anh đang ở cùng nhà với cô thì Hàn Tú muốn có bạn trai cũng vô cùng khó khăn.

Nghĩ vậy, cô liền vào phòng, thay quần áo, cầm túi xách theo. Vừa đến cửa, Hàn Tú bắt gặp Tiểu Thất đang đi ra khỏi thang máy, anh mới đi phơi nắng ở ngoài về.

Cô nhìn xung quanh, thấy không có người nào, vội vàng bước đến trước mặt anh, khẽ hỏi: “Trưa nay, anh có bận gì không?”

“Dì Tạ không sắp xếp việc gì cho tôi hết”. Tiểu Thất nhướn mày, không tán thành chút nào cái bộ dạng lén la lén lút của cô.

“Vậy thì tốt. Anh mau thay quần áo, cùng tôi đi mua đồ!”

“Mua đồ gì thế? Tôi không đi siêu thị đâu”. Lần trước tới siêu thị rồi bị bắt đến phòng bảo vệ, lòng tự tôn của Tiểu Thất đã bị tổn hại nghiêm trọng.

“Anh không muốn tối nay được nằm trên giường hả?”. Hàn Tú nheo nheo mắt. Đúng là tự mình tạo nghiệt! Thời đại này, mọi thứ đều đảo lộn hết rồi, cô mua giường là vì ai chứ?

Nghe thế, Tiểu Thất lập tức gật đầu, quay về phòng thay đồng phục lao động ra rồi trở lại thang máy, nơi Hàn Tú đang đứng đợi anh.

Hàn Tú thấy anh lại mặc trên người bộ quần áo rẻ tiền mà cô mua cho, đột nhiên trong lòng dâng lên một chút cảm giác tội lỗi. Rẻ tiền không có hàng tốt, hàng tốt không rẻ tiền, mấy chiếc áo phông giá 15 tệ mới giặt có vài lần đã bạc màu nghiêm trọng rồi.

Đường Trạch Tề từ bé đến lớn rất quan tâm đến chuyện ăn mặc, lên đến đại học lại càng coi trọng, ví dụ như chiếc áo phông này phải kết hợp với cái quần này, chiếc áo sơ mi kia nên mặc với áo khoác màu gì... Có lẽ năm mơ, anh cũng không thể ngờ rằng mình sẽ có một ngày phải mặc quần áo rẻ tiền bày bán bên lề đường. Tuy nhiên, dù đó là hàng lề đường rẻ mạt, nhưng khi được khoác lên người Đường Trạch Tề, chúng lại mang một dáng vẻ hoàn toàn khác. Anh vừa phơi nắng xong, da đã có màu đỏ hồng, nhưng dù đã sạm đi nhiều do với làn da trắng bệch một tuần trước thì anh vẫn trắng hơn người thường. Nếu anh còn đen đi nữa thì Hàn Tú cảm thấy rất đáng tiếc cho làn da đẹp hiện giờ.

Tiểu Thất bị Hàn Tú nhìn chăm chăm, thấy không tự nhiên liền nói: “Cô nhìn gì thế?”

Bị bắt gặp tại trận Hàn Tú không khỏi xấu hổ: “Ai nói tôi đang nhìn anh chứ? Tôi đang nhằm tính xem bộ quần áo trên người anh đã tiêu tốn của tôi bao nhiêu tiền để sau này bắt anh trả lại cả vốn lẫn lãi cho tôi.”

“Tinh” một tiếng, thang máy đã xuống đến nơi. Cô không quên nói thêm: “Ánh mặt trời tháng Bảy gắt lắm, anh phơi nắng vài phút là được rồi, đừng để nắng chiếu vào người lâu quá, kẻo bị mắc bệnh ung thư da đấy!

Hơn nữa, ngộ nhờ anh bị say nắng, tôi lại phải tốn tiền đưa anh đến bệnh viện.”

Tiểu Thất trước nay chẳng mấy khi biểu hiện thái độ trên mặt, bỗng nhiên nghiêm nghị khẳng định: “Tôi sẽ không bị say nắng và tôi cũng không tới bệnh viện đâu.”

Hàn Tú ngây người: “Sao anh phải kích động như thế? Tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà. Anh không đi viện đương nhiên là việc tốt rồi”. Làm gì có ai không bị bệnh gì cũng chạy vào bệnh viện chứ? Nhiều tiền quá mà không có chỗ tiêu à?

“Chẳng phải chúng ta cần đi mua giường ư? Sao cô cứ như đang định đứng tán gẫu vậy?”

“Đúng rồi”. Nhìn thấy khuôn mặt đang xị ra của Tiểu Thất, Hàn Tú bèn đáp, nói xong, cô mới nhận ra rằng anh đang chê cô lảm lòi.

Hai người đi xuống bãi đỗ xe, lần này, Hàn Tú không lái chiếc xe của công ty đi mà dùng con Mini Cooper của mình.

Tiểu Thất thấy kì lạ, đặt hết sự chú ý lên chiếc xe, kết quả, với thân hình to lớn, khi ngồi vào ghế bên cạnh vô lăng, anh đã không cẩn thận, đập mạnh đầu vào thành cửa.

Hàn Tú nhìn anh, chỉ biết lắc đầu, chẹp, cứ va đập kiểu này, não bộ không hỏng mới lạ đấy!

Bắt gặp biểu hiện của Hàn Tú, Tiểu Thất thoáng đỏ mặt, lấy tay xoa xoa chỗ đau trên đầu, ngại ngùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hàn Tú khởi động xe rồi lái về phía trước. Trên đường, chỉ có ô tô qua lại mà không thấy một bóng người. Ánh nắng gay gắt xuyên qua cành cây, chiếu lên kính xe lấp la lấp lánh, Hàn Tú vì thế không dám lái xe quá

nhanh. Mặc dù đã chuyển kênh liên tục nhưng hầu như chỉ nghe thấy mấy ca khúc như ru ngủ vào lúc giữa trưa, Hàn Tú bèn ấn nút tắt đài không chút do dự.

Trong không gian bé nhỏ, chật hẹp, con người ta thật dễ có cảm giác bức bối, khó chịu.

Bỗng nhiên Tiểu Thất cất tiếng: “Có phải cô đang rất phiền muộn?”. Giọng nói của anh không lạnh lùng như lúc bình thường mà mang hơi ấm của sự quan tâm.

“Hả?”. Hàn Tú quay sang nhìn anh với vẻ ngạc nhiên không giấu nổi rồi hỏi: “Sáng nay, rốt cuộc anh đã làm gì mà khiến Trần tiểu thư hét lên như sư tử gầm vậy?”

“Cô ấy hỏi tên tôi.”

“Tên anh?”. Hàn Tú không hiểu lắm.

“074”. Dãy số được Tiểu Thất phát âm vô cùng chuẩn xác.

Vừa nghe thấy thế, Hàn Tú bất giác giật giật khóe miệng. “Hả? Thế mà tôi cứ tưởng cô ấy vu cho anh lấy trộm món đồ nào đó. Sao anh lại có thể...? Tại sao anh không nói cho cô ấy biết tên anh là Đường Trạch Tề? Sao anh nhất định phải nói ba con số ấy một cách vô duyên vô cớ như thế chứ??”

“Đó không phải là ba chữ số vô duyên vô cớ, đấy là... của tôi”. Đang nói, Tiểu Thất đột nhiên khựng lại. Đây là tên của anh sao? Kể từ khi chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm rồi xông vào cuộc sống của Hàn Tú, anh đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Chẳng hạn mỗi người đều có một cái tên của riêng mình, giống như Hàn Tú họ Hàn tên Tú, giáo sư Trương thì họ Trương tên Đồng Ân. Mọi người trong công ty ai cũng thế, ngay cả chú bảo vệ bắt anh ở siêu thị cũng có tên riêng là Vương Lai Bảo viết trên mũ. Còn tên anh chỉ

có ba chữ số, nghe chẳng khác gì mắng người khác “đi chết đi”, thật là lạ lùng, kì quặc.

“Là cái gì của anh?”. Hàn Tú hỏi tiếp.

“Không có gì. Chỉ là tôi cảm thấy cái tên 074 rất thích hợp với tình hình lúc đó. Lần đầu tiên nghe thấy ba chữ số ấy, cô cũng có phản ứng rất kinh khủng”. Tiểu Thất dựa lưng vào ghế, trả lời.

“Này, tôi nói cho anh biết, anh còn làm như vậy nữa là tôi sẽ mất hết khách hàng đấy! Tôi đưa anh đến công ty tôi để kiểm tiền chứ không phải muốn anh khiến tôi bị đền tiền. Lần sau, gặp phải hoàn cảnh như thế, anh nhớ chú ý lời nói và ngữ điệu của mình nhé!”. Nói vậy chứ thực ra, hôm nay, người khiến Trần tiểu thư nổi giận đùng đùng chính là cô, may mà có Trần Mạnh Lễ giải vây cho, nếu không thì... Hàn Tú không biết mọi chuyện sẽ ra sao.

“Cô dặn tôi không được động đến bất cứ vật gì trong căn phòng ấy mà. Tôi làm sao lường trước được là cô ta sẽ ngã lên người tôi, cho nên, tôi không động đến người cô ta mà chỉ lùi về sau một bước, khiến cô ta ngã rầm xuống đất”. Tiểu Thất cau mày nhăn nhó, đây là lần đầu tiên anh muốn được giải thích về hành động của mình.

Vừa nghe anh nói thế, Hàn Tú bèn quặt vô lăng gấp, tiếng phanh xe rít lên bên tai, chiếc ô tô ngay lập tức dừng lại bên vệ đường. May mà lúc này đang là giữa trưa, xe cộ khá ít, cũng không có người qua đường, chứ vào giờ tan tầm, không chừng đã xảy ra tai nạn rồi.

Bị bất ngờ, người Tiểu Thất lao về phía trước.

Hàn Tú kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu sau, cô mới lấy lại được hồn vía, nhắc chân ra khỏi bàn đạp phanh rồi nhấn ga, cho xe đi tiếp.

Hóa ra Đường Trạch Tề bị Trần Mạnh Lợi làm chuyện thất lễ, thảo nào mà anh nói: “Nếu muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên mình phải biết tự trọng đã”. Không thể ngờ rằng khi đầu óc có vấn đề, bản tính phong lưu của anh cũng biến mất luôn.

Đột nhiên cô cảm thấy hết sức tán thành với hành động của anh, quay sang nhìn Đường Trạch Tề, Hàn Tú nói: “Lần sau nếu bị quấy rối kiểu ấy, anh nên mềm mỏng đôi chút, đừng ngang ngạnh chống lại như thế! Tuy nhiên, nếu người kia quá đáng quá thì anh cũng không cần phải nường tay”.

Thời đại này, đúng là mọi thứ đều biến đổi hết cả, phụ nữ cũng có thể tùy tiện trêu ghẹo, quấy nhiễu đàn ông.

Tên đàn ông hào hoa, đẹp mã như thế này thật khó tránh khỏi những việc tương tự như hôm nay. Nếu lần nào anh cũng đắc tội với khách hàng như đối với Trần Mạnh Lợi thì công ty Đại Chúng của cô kiểu gì cũng vì anh mà phải đóng cửa mất thôi. Khi quay về công ty, nhất định cô phải nghĩ ra cách tránh được những sự việc kiểu này mà vẫn có thể phục vụ khách hàng tận tình.

Tiểu Thất nhìn Hàn Tú, nghiêm nghị nói: “Nếu tôi nói tên của tôi là 074, không phải là Đường Trạch Tề thì cô có tin không?”

Hàn Tú khẽ cười rồi quay sang nhìn anh: “Bây giờ, tôi đang lái xe, xin anh đừng kể mấy chuyện nhạt nhẽo như thế để tôi bị phân tâm! Nếu trên thế giới này có một người giống hệt anh thì tôi nhất định sẽ sang Hàn Quốc chinh hình. Đáng tiếc, anh đâu phải là Đồng Hiền [1] hay Trương Nghị Chi [2], cũng chẳng phải loại minh tinh vô cùng nổi tiếng, được vạn người hâm mộ nên chẳng có ai rỗi hơi và thừa tiền đến mức đi phẫu thuật thẩm mỹ thành khuôn mặt của anh đâu. Trừ phi anh ta phạm tội tày trời nào đó, bị truy bắt khắp nơi, tìm mọi cách để giữ được mạng sống, vừa hay gặp anh, cảm thấy khuôn mặt anh cũng không tệ nên mới mượn dùng tạm. Nhưng những trường hợp phải biến đổi khuôn mặt kiểu ấy vô cùng hiếm hoi. Liệu

có phải trong mấy hôm nay, anh đã xem bộ phim Đồi mắt [3] quá nhiều rồi không?”

[1] Một người nổi tiếng đẹp trai thời Đông Hán.

[2] Sủng thần của Võ Tắc Thiên thời Đường, trắng trẻo đẹp trai.

[3] Tên tiếng Anh là Feca off, phim hành động, hình sự Mỹ, sản xuất năm 1997. Các diễn viên chính: John Travolta, Nicolas Cage, Joan Allen.

“Không”. Tiểu Thất nói xong liền im lặng.

Hàn Tú nói không sai, nhưng cô đã bỏ sót một chuyện. Trên thế giới này còn tồn tại một số kẻ vì tiền bạc mà nghiên cứu, chế tạo ra những thứ đáng lẽ không nên có, và con người cũng không ngoại lệ.

Anh khẽ thở dài rồi nói: “Tôi không thích cái tên Đường Trạch Tề, sau này, cô hãy gọi tôi là Tiểu Thất!”

“Cái gì cơ?”. Hàn Tú kinh ngạc. “Tên Đường Trạch Tề là do bố anh đặt cho, anh dám không thích sao?”. Nếu biết chuyện này, chồng cô giáo Đỗ chắc chắn sẽ tức đến dựng cả râu lên ấy chứ!

“Mỗi lần nghe cô gọi tôi là Đường Trạch Tề, tôi lại cảm thấy như cô đang gọi một người khác vậy. Sau này, cứ gọi tôi là Tiểu Thất nhé!”. Tiểu Thất mím môi.

“Tiểu Tề chứ! Không phải trước kia, mọi người vẫn gọi anh bằng cái tên này sao?”

“Là Tiểu Thất, chữ “Thất” trong một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy ấy!”

“Tiểu Thất...”. Hàn Tú suy nghĩ một lát, cảm thấy cái tên này không được hay cho lắm, nhưng lại khá thích hợp với tình trạng góc ghech của

anh hiện nay. “Haiz, gọi thế nào mà chẳng được, cái tên chẳng qua cũng chỉ dùng để gọi mà thôi.”

“Cái tên chẳng qua cũng chỉ dùng để gọi mà thôi”? Tiểu Thất bỗng thấy an tâm đôi chút, nếu vậy, cái tên 074 cũng không mấy vô nghĩa.

(2)

Rất nhanh sau đó, hai người đã đến siêu thị bán đồ gia dụng ở phía đông thành phố, Hàn Tú mau chóng đỗ xe rồi đưa Tiểu Thất lên tầng ba.

Chỗ nào ở đó cũng được trang hoàng lộng lẫy khiến Hàn Tú hoa hết cả mắt. Xông bừa vào một cửa hàng, cô ngây cả người khi nhìn giá tiền của mỗi sản phẩm. Sau lần mua đồ gia dụng cho căn hộ của mình, Hàn Tú chẳng bao giờ đến đây nữa nên không am hiểu mấy về giá cả của các thứ này. Bởi vậy, cô âm thầm xem xét rồi lặng lẽ rút lui khỏi “trận địa”. Đến gian hàng thứ hai, sang chỗ thứ ba rồi qua nơi thứ tư, Hàn Tú gần như suy sụp. Giá thành sản phẩm ở các cửa hàng tương tự nhau, muốn mua một chiếc giường loại rẻ nhất cũng mất trên hơn ba ngàn đồng.

Khi hai người bước vào cửa hàng thứ năm, nhân viên bán hàng ở đó chào hỏi họ một cách nhiệt tình: “Xin hỏi, hai vị đến mua đồ gia dụng để chuẩn bị kết hôn phải không ạ? Ở đây kia, chúng tôi đang tổ chức chương trình “Lãng mạn cả đời” dành riêng cho các cặp đôi.”

Kết hôn? Chỗ nào trên người cô viết là “sắp kết hôn” vậy?

Hàn Tú vội kéo tay cô nhân viên nhiệt tình: “Cô không cần giới thiệu chương trình hay trò chơi gì đâu! Tôi muốn mua một chiếc giường đơn, cô cho xem chiếc nào rẻ tiền nhất ấy!”

“Giường đơn sao?”. Cô gái kia kinh ngạc, hết nhìn Hàn Tú rồi quay sang Tiểu Thất, sau đó chuyển từ Tiểu Thất về Hàn Tú, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Lẽ nào gần đây, các cặp vợ chồng trẻ lại có thú vui mới?

Không muốn mua loại giường Kingsize, chỉ thích ôm nhau trên chiếc giường đơn bé nhỏ, chật chội sao?

Hàn Tú gật đầu: “Đúng vậy, giường đơn, rộng khoảng mét hai là được rồi. Tôi cần loại rẻ nhất ấy.”

Sự nhiệt tình đang hồi cao trào chỉ trong tích tắc đã bị dập tắt, cô nhân viên uể oải chỉ vào chiếc giường rộng mét tám ở bên cạnh, nói: “Cái này có thể đặt đóng thành giường mét hai đấy ạ.”

“Phải đặt đóng à? Mất bao nhiêu lâu thế?”. Hàn Tú vội hỏi. Nếu phải đợi vài ngày mới có giường cho Tiểu Thất thì chẳng phải tối nào, cô cũng sẽ rất dễ gặp nguy hiểm hay sao?

“Ít nhất là 20 ngày.”

“Ít nhất là 20 ngày?”. Trời đất ơi! Giết chết cô luôn đi cho xong, mua được giường về thì anh đã gần đến ngày xách va li lên đường rồi. Hàn Tú xua tay ra ý không mua nữa rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Tiểu Thất không nói lời nào, lặng lẽ đi theo cô.

Ở phía trước một cửa hàng có treo một tấm biển to, trên đó viết ba chữ: “KHUYẾN MẠI LỚN!”.

Hàn Tú bước vào không chút do dự.

Nhân viên cửa hàng lại nhiệt tình chào hỏi: “Hai vị tới mua đồ gia dụng để chuẩn bị kết hôn phải không ạ? Chỗ chúng tôi có...”. Sau đó, cô nhân viên giới thiệu cho hai người một loạt các sản phẩm tân hôn đang bán chạy nhất

Hàn Tú đưa tay lên trán, nhìn ra tứ phía, vừa hay một chiếc giường đơn đập vào mắt cô. Hàn Tú đi lại gần. Á, chỉ là chiếc giường đơn thôi mà giá

đã lên tới 3880 Nhân dân tệ, nếu thêm cả chăn ga gối đệm và các đồ dùng lật vặt nữa, chắc chắn máu trong người cô sẽ chảy cho tới khi thành sông thành suối mới thôi.

Hàn Tú chỉ vào chiếc giường đơn đó rồi hỏi: "Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, chiếc giường này có giảm giá không?"

"Dạ, giảm giá hai mươi phần trăm ạ". Nhân viên bán hàng trả lời.

Hai mươi phần trăm? Hàn Tú nhắm tính xem sau khi giảm 20% thì giá chiếc giường còn bao nhiêu, nhưng trước khi cô tìm được kết quả, Tiểu Thất đã nói: "3104 Nhân dân tệ".

Nhân viên cửa hàng cầm chiếc máy tính, bấm vài phím, sau đó cười tít mắt, nhìn sang Tiểu Thất rồi nói với Hàn Tú: "Đúng là 3104 Nhân dân tệ. Bạn trai của cô tính nhanh và chuẩn quá! Bốn đồng lẻ ra có thể bớt luôn cũng được."

"Anh ấy không phải bạn trai của tôi!". Như phản xạ có điều kiện, Hàn Tú nói ngay lập tức.

Cô nhân viên nhìn Hàn Tú đầy nghi ngờ rồi cười: "Thật ngại quá, đây không phải bạn trai của cô thì chắc là ông xã rồi."

Khóe miệng Hàn Tú lại giật giật, trí tưởng tượng của vị đại tỉ này đúng là vô cùng phong phú. Tuy nhiên, cũng không thể trách người khác hiểu lầm cô và Tiểu Thất được, nam nữ trẻ tuổi cùng nhau đi mua đồ gia dụng đa phần là muốn kết hôn. Nhưng nói gì thì nói, quan hệ giữa cô với Tiểu Thất vô cùng trong sáng mà!

"3201 Nhân dân tệ, dù bớt đi 100 tệ, ba ngàn tệ vẫn còn quá đắt! Chẳng qua chỉ là một chiếc giường đơn, tại sao nó lại đắt đến thế nhỉ? Không phải cửa hàng chị đang đại khuyến mại hay sao?". Hàn Tú nói rồi quay đầu lại

nhìn Tiểu Thất, nếu tháng này, số tiền anh kiếm về không đủ để mua chiếc giường này thì chẳng phải cô lỗ to à?

“Thưa cô, các sản phẩm của chúng tôi đều là những thương hiệu nổi tiếng trong nước, cho dù cửa hàng đang đại khuyến mại thì cũng không thể nào để lỗ vốn được. Chiếc giường này được làm từ gỗ thật một trăm năm chứ không phải bằng gỗ ép. Bây giờ, mọi người đều bảo vệ sức khỏe của mình, có ai muốn mua đồ chất lượng kém hoặc có loại chất độc hại chứ? Cô nhìn xem, từ chất gỗ, nước sơn cho đến kiểu dáng, tìm đâu ra một chiếc giường như vậy nữa ạ? Một chiếc ti vi có thể xem 10 năm, còn chiếc giường này có năm trăm năm cũng không thành vấn đề. Cô tính đi, mỗi ngày cô mất có vài đồng tiền thôi mà”. Cô nhân viên cao hứng làm luôn một bài diễn thuyết, luôn miệng khen tới ngất trời chiếc giường từ A đến Z, như thể chỉ trên trời mới có, còn dưới đất thì tìm mãi cũng chẳng thấy cái thứ hai.

Tiểu Thất chỉ nằm một tháng thôi, đâu cần đến chiếc giường trụ được trăm năm chứ! Nếu vậy, chẳng phải anh sẽ trở thành lão yêu ngàn năm hay sao?

Hàn Tú liên tục day tay vào thái dương: “Quá đắt, quá đắt!”

“Nào, mời anh lại đây! Anh nằm thử xuống rồi nói cho tôi biết chiếc giường này có đáng đồng tiền bát gạo không nhé!”. Tiểu Thất còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị cô nhân viên kéo đến bên giường rồi ấn xuống.

Chiếc ga giường trắng bóc càng làm nổi bật nước da trắng ngần của Tiểu Thất. Vẻ mặt mơ màng, ngây ngô của anh khiến cho người khác vừa nhìn là muốn nhảy ngay lên đó nằm cạnh. Ôi trời ơi! Sao người đàn ông này có thể nằm trên giường trước bàn dân thiên hạ như thế được, còn với ánh mắt mê hoặc, cuốn hút đó nữa chứ?

Đúng là tự mình chuốc khổ! Tại sao cô lại đồng ý thu nhận thứ yêu nghiệt kia hả trời?

“Anh... anh... anh mau ra khỏi chiếc giường đó cho tôi!”. Hàn Tú bước nhanh qua đó, kéo anh ngồi dậy rồi lôi ra cửa.

Cô nhân viên tỏ ra vô cùng khó hiểu, gọi với theo: “3100 Nhân dân tệ, tặng thêm cả đệm, cô có mua không?”

“Chúng tôi sẽ xem xét sau!”. Hàn Tú xua tay rồi lại kéo đi.

“Này, cô ơi, không đi ra phía đó được đâu!”. Cô nhân viên chạy theo gọi cô nhưng Hàn Tú chẳng nghe thấy gì hết.

Hàn Tú hít một hơi thật sâu rồi lặp ba lần: “Anh... anh... anh không được tùy tiện nằm lên giường của người ta! Anh mà ngủ ra đấy thì họ sẽ bắt anh phải mua đó.”

Tiểu Thất cau mày, bình thản đáp: “Chiếc giường đó nằm không dễ chịu như giường của cô.”

“Còn phải nói, đệm ở giường tôi còn đắt hơn cả chiếc giường đó”. Hàn Tú lườm anh một cái rồi nói tiếp: “Hôm nay mà không mua được giường thì buổi tối, anh phải trải chăn nằm đất, không được phép mò lên giường của tôi đâu đấy!”

Tiểu Thất đang mãi nhìn theo Hàn Tú, lúc vừa bước ra khỏi cửa, anh nghe như có tiếng vật gì đó gãy. Chính vào khoảnh khắc Hàn Tú chỉ tay cảnh cáo anh, Tiểu Thất trông thấy cột sắt ở góc phòng rung lên, tiếp đó là tiếng kêu rầm rầm, cây cột đó bị gãy làm đôi, bức tường bị mất vật chống đỡ liền đổ nhào về phía Hàn Tú.

Nghe thấy tiếng động lạ, Hàn Tú quay đầu lại nhìn.

“Cẩn thận!”. Tiểu Thất hét lên, kéo Hàn Tú về phía mình rồi nhanh chóng xoay người, đứng gọn sang một bên.

Nhưng phản xạ của anh vẫn chậm mất vài giây, chỉ nghe “rầm” một tiếng, bức tường phía sau đã đổ ập xuống lưng anh.

Tiểu Thất ôm chặt Hàn Tú trong tay rồi cả hai ngã lăn ra đất.

(3)

Hàn Tú nghe thấy rất nhiều tiếng người hò hét: “Tường thạch cao đổ xuống, đè lên hai khách hàng rồi. Người đâu mau tới đây!”

Ngước mắt lên, cô chỉ thấy một màu đen kịt, phía dưới là mặt sàn lạnh băng, sau lưng là một vòng tay ấm áp, Hàn Tú nhất thời bị đông cứng, không thể suy nghĩ được gì trong đầu. Cô chỉ biết có vật gì đó đang đè lên người Tiểu Thất, còn anh vẫn ôm chặt lấy cô, giúp cô chống đỡ tất cả trọng lượng của vật vừa đổ xuống.

Tay mò mẫm trên mặt sàn, giọng Hàn Tú run rẩy: “Tiểu Thất, anh không sao chứ?”

“Ừm”. Sau lưng cô truyền lại giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Thất!”. Cô lo lắng kêu lên.

“Đừng cử động!”. Anh thì thầm.

“Nhắc ra mau lên!”

“Mong rằng họ không bị thương.”

...

Giọng nói của rất nhiều người vọng đến bên tai Hàn Tú.

Một lúc sau, cô cảm thấy trọng lượng đè lên người đã nhẹ đi khá nhiều, màn đêm đen kịt trước mắt cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Ngẩng đầu lên, Hàn Tú trông thấy có rất nhiều người đang vây quanh mình. Người quản lý siêu thị lo lắng hỏi: “Dạ thưa, hai quý khách có sao không ạ?”

Hàn Tú chưa kịp trả lời thì đã được ai đó nhẹ nhàng kéo dậy. Chính là Tiểu Thất, người đã liều mình cứu cô. Anh khẽ hỏi: “Cô không sao chú?”

Hàn Tú chống tay xuống đất rồi nhìn Tiểu Thất, bật khóc: “Tôi không sao, còn anh?”. Bức tường đè lên người họ lúc này không hề nhẹ.

Tiểu Thất lắc đầu. Anh nhắc cánh tay trái lên, cảm thấy chẳng có chút sức lực nào, lại sờ ra sau đầu, chỗ đó đang sưng lên một cục rất to, chạm vào thấy rất đau.

Trông thấy anh mặt mũi đầy bụi, tay trái hình như đã bị sai khớp, phía sau đầu thì sưng vù, Hàn Tú kêu toáng lên: “Các người làm ăn kiểu gì vậy? Tháo dỡ tường mà không cử ai đứng trông sao? Chỉ dùng một cái cột sắt mỏng manh như thế để chống đỡ cả bức tường sắp đổ, mấy người định làm gì hả? Định giết người à?”

Vẻ mặt ngại ngùng, một nhân viên nói: “Thưa cô, cửa hàng chúng tôi đang sửa chữa lại phần bên này, không kinh doanh. Chúng tôi đã xếp đồ gia dụng để ngăn cách rồi, không ngờ hai quý khách lại đi qua đó. Nhân viên của cửa hàng đã không ngừng kêu hai người đừng đi vào đây, nhưng hai người không nghe.”

“Ý anh là tường của cửa hàng anh đổ lên người chúng tôi là do chúng tôi đáng bị thế phải không?”. Dù họ nói gì đi nữa thì con đường có thể đi xuyên qua để sang chỗ đang sửa chữa như vậy không được phép tồn tại mới đúng.

Bỗng nhiên, một người đứng trong đám đông hét lên: “Trời ơi, vai anh ấy chảy máu kìa! Mau đưa anh ấy tới bệnh viện!”

Hàn Tú quay ngay lại, nhìn lên vai Tiểu Thất. Áo anh bị rách một miếng khá to, máu đang không ngừng tuôn. Trên một trong những mảnh vỡ của bức tường thạch cao đổ dưới đất có một miếng kính vô cùng sắc nhọn.

Tiểu Thất sờ vào vết thương, thấy máu dính đầy tay.

Hàn Tú vội nắm chặt tay anh, nói: “Đừng động vào! Anh đứng dậy được chứ? Chân anh có bị làm sao không? Mau cùng tôi đến bệnh viện kiểm tra!”. Rồi cô quay lại nói với người quản lý siêu thị: “Các anh phái người và xe đi cùng chúng tôi đến bệnh viện nhanh lên!”

Vừa nghe thấy hai chữ “bệnh viện”, Tiểu Thất phản đối ngay lập tức: “Tôi không đi bệnh viện đâu!”

Hàn Tú hoảng hốt: “Anh có bị ngốc không vậy? Xin anh đấy, bây giờ không phải là lúc để anh làm mình làm mẩy đâu! Đầu anh đang sưng vù lên kia kìa, vai thì chảy máu, phải tới bệnh viện để kiểm tra kĩ lưỡng xem còn chỗ nào bị thương hay không chứ!”

Tiểu Thất nhìn sâu vào mắt Hàn Tú: “Cô đã quên dáng vẻ của tôi như thế nào khi nhìn thấy tôi lần đầu tiên rồi sao?”

Những vết thương nhỏ nhặt thế này, anh hoàn toàn có thể tự mình xử lí. Nếu bị nhân viên ở bệnh viện phát hiện ra điều gì khác thường hoặc để người của Cổ tiên sinh biết được thì chẳng phải những gì mà giáo sư Trương đã làm cho anh đều trở nên vô nghĩa hay sao? Và việc anh nhả ra khỏi phòng thí nghiệm tựa địa ngục đó còn có ý nghĩa gì? Những lời này anh không thể nào thốt ra khỏi miệng được.

Giọng nói của Hàn Tú pha lẫn tiếng khóc, đôi mắt ngập tràn sự lo lắng: “Lần đó khác mà, khi ấy, anh có bị thương vì tôi đâu cơ chứ!”

Hôm đó, vì sợ anh đã gây ra chuyện gì rồi nên cô mới đưa về nhà. Nhưng tình huống hôm nay thì hoàn toàn khác.

Trong lúc nguy cấp, anh đã liều mình để bảo vệ cô, nhờ vậy Hàn Tú mới được lành lặn, không một thương tích, nếu không chắc chắn trên đầu cô lúc này cũng bị sưng một cục lớn, cánh tay trái chẳng thể cử động được, chảy cả máu nữa, nói gở không chừng còn bị bán thân bất toại cũng nên.

Tuy rằng trong lòng luôn oán trách anh vì năm xưa đã phản bội cô, thậm chí còn có đôi chút phẫn uất, muốn giày vò anh, thế nhưng hôm nay, anh đã bị thương vì cô, cô không thể nhẫn tâm làm như chẳng có chuyện gì xảy ra được. Thậm chí bản thân Hàn Tú cũng không biết vì sao mình lại khóc, chỉ là khi nhìn thấy vết thương đó rất sâu, rõ ràng cả người đang đau nhức, thế mà anh chẳng hề nhăn nhó lấy một lần, cô chẳng thể kiềm chế được, nước mắt cứ thế tuôn trào.

“Mau tới bệnh viện cùng tôi!”

“Không!”. Anh kiên quyết từ chối.

Những người xung quanh đều tỏ ra lo lắng y như Hàn Tú, không ngừng khuyên Tiểu Thất: “Này, cậu thanh niên, bạn gái cậu nói đúng đấy, mau đến bệnh viện khám qua xem sao, ít ra cũng nên tiêm một mũi để đề phòng chứ!”

“Mọi người đều đã chứng kiến sự việc hôm nay rồi, cửa hàng này với siêu thị làm sao mà rũ bỏ trách nhiệm được? Anh mau tới bệnh viện đi!”

“Hai người vốn dĩ hoan hoan hỉ hỉ cùng nhau đi mua đồ để chuẩn bị kết hôn, chẳng may gặp phải sự cố này, nếu mấy nữa, anh không bị làm sao thì tốt, nhưng ngộ nhờ, hai người lấy nhau rồi mới xảy ra chuyện thì anh bảo, bạn gái anh sẽ thế nào? Anh nhìn xem, cô ấy đang khóc lóc thảm thiết như thế mà anh lại... Cô cũng đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!”

...

Mặc cho mọi người khuyên nhủ, Tiểu Thất vẫn một mực mím chặt môi, không nói năng gì.

Hàn Tú lại nắm chặt lấy tay Tiểu Thất rồi nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Anh còn nhớ câu đầu tiên anh nói với tôi không? Anh nói anh phải sống thật tử tế. Tôi biết anh có bản lĩnh, có thể xử lý được vết thương hay tự mình băng bó, nhưng anh có biết rằng ngay cả bác sĩ khi bị bệnh, họ cũng phải giao phó bản thân mình cho bác sĩ khác chữa trị không? Không ai là vạn năng cả! Tôi chỉ đưa anh đi kiểm tra thôi, sẽ không làm gì tổn hại đến anh đâu. Tôi đảm bảo với anh rằng nếu anh sợ tiêm, sợ uống thuốc, tôi sẽ chịu tất cả cùng anh.”

Những giọt lệ ấm nóng của Hàn Tú không ngừng rơi lên bàn tay của Tiểu Thất. cảm giác ươn ướt mà ấm áp truyền lại đã khiến trái tim anh rung động. Dưới ánh đèn dịu nhẹ, nhìn khuôn mặt Hàn Tú đang đầm đìa nước mắt, trông rất đỗi bi thương, anh không thể cầm lòng được. Sau hai mươi mấy năm sống ở một thế giới lạnh như băng – nơi chỉ tồn tại những sinh mệnh bị tước đoạt cùng sự tham lam và lạnh lùng trong các cuộc trao đổi – đây là lần đầu tiên có một người vì anh mà khóc lóc thảm thương đến vậy.

Tiểu Thất bất giác đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt tuyệt đẹp vẫn không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt Hàn Tú. Ánh mắt bỗng trở nên ấm áp, anh dịu dàng nói: “Được, tôi sẽ đi.”

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mãi Mãi Rốt Cục Là Bao Lâu

Tiểu Thất mới rời khỏi phòng thí nghiệm được khoảng mười ngày, nhưng trong thời gian đó, anh đã được hít thở một bầu không khí khác lạ, được đứng dưới ánh mặt trời ấm áp. Tuy đã dần làm quen với cuộc sống mới song anh vẫn chưa thể tìm được cảm giác căng thẳng khi phải đối mặt với những người mặc áo blouse trắng.

Mấy lần vừa nhìn thấy bác sĩ, Tiểu Thất đã muốn trốn khỏi nơi này một cách nhanh chóng, nhưng rồi anh lại ép mình phải thật bình tĩnh, tự nhủ rằng bây giờ, anh là Đường Trạch Tề, không phải là 074, không một ai ở đây biết anh đến từ đâu, chẳng ai biết anh chỉ là một quái vật không nên tồn tại trên thế gian này.

Anh là Đường Trạch Tề, Đường Trạch Tề, Đường Trạch Tề...

Tiểu Thất không ngừng tự nói với mình như thế, bất giác siết chặt bàn tay của Hàn Tú hơn trước.

Nhận thấy sự bất an của Tiểu Thất, Hàn Tú đành để mặc cho anh nắm tay mình, hoàn toàn không có ý định rút ra. Cô không rõ từ khi nào, có lẽ là từ lúc bước ra khỏi siêu thị, anh vẫn luôn nắm chặt tay cô như thế. Hai bàn tay đan vào nhau khiến cô hoàn toàn cảm nhận được nỗi sợ hãi của anh.

Sợ hãi là một cảm giác hết sức bình thường. Nhưng...

Rõ ràng là hơn mười ngày trước, những vết thương trên người anh nghiêm trọng hơn bây giờ rất nhiều, nhưng lúc đó, anh không hề có những biểu hiện này. Cứ nhìn thấy bác sĩ, à không, không chỉ bác sĩ mà cả y tá, chỉ cần thoáng thấy người mặc áo blouse trắng là ánh mắt anh lại tràn đầy sự sợ

hãi và phần uất. Anh sợ bác sĩ đến thế sao? Ngay cả khi hai người còn bé, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy anh sợ hãi như vậy.

Hàn Tú nghiêng đầu nhìn anh với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Đột nhiên Tiểu Thất hét lên: “Đừng động vào tôi!” rồi đẩy tay bác sĩ ra, đứng bật dậy khỏi ghế.

Vị bác sĩ ngoại khoa tầm tuổi trung niên ấy nhìn anh vô cùng lúng túng, sau đó quay sang nhìn Hàn Tú.

“Tôi xin lỗi. Từ nhỏ, anh ấy đã sợ vào bệnh viện”. Hàn Tú nói rồi đứng dậy, thì thầm với Tiểu Thất: “Anh đừng như vậy, vết thương đang chảy máu đấy! Để cho bác sĩ kiểm tra đi! Nếu anh cảm thấy sợ hãi quá thì... tôi có thể cho anh mượn bờ vai mình trong giây lát, nếu vẫn không được, tôi sẽ cho anh cắn vào tay tôi.”

Hàn Tú đưa cánh tay ra trước mặt anh.

Sợ hãi? Đã có lúc, anh chẳng cần tính mạng này nữa thì còn sợ cái gì chứ? Nhưng tại sao cứ nhìn thấy bác sĩ là anh lại muốn chạy trốn? Đó là gì nếu không phải là sự sợ hãi?

Anh mím chặt môi, hít một hơi thật sâu rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, quay lưng lại với bác sĩ.

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp người lớn đến chùng này rồi mà còn sợ bệnh viện. Cậu thanh niên ạ, đừng tưởng rằng rơi chút máu trước mặt bạn gái mình thì anh hùng nhé! Bây giờ trẻ khỏe thì chưa thấy sao, đến lúc già sẽ biết tay nhau ngay. Chiếc áo này của anh phải bỏ đi thôi, lát nữa bảo bạn gái mua cho anh chiếc áo mới nhé!”. Bác sĩ vừa cười vừa dùng dao rạch vai áo của Tiểu Thất.

Bác sĩ nói một câu “bạn gái”, hai câu “bạn gái” khiến Hàn Tú vô cùng lúng túng, khuôn mặt đỏ ửng lên, nhưng lần này, cô không có ý định đính chính nữa. Bây giờ, chẳng còn gì quan trọng bằng việc nhanh chóng cầm máu ở vết thương của Tiểu Thất cả.

Đột nhiên bác sĩ kêu lên một tiếng khiến Hàn Tú ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Bác sĩ lắc đầu rồi nói: “Vết thương mới chùng lên vết thương cũ, bạn trai cô khoẻ mạnh thật đấy. Khi về, nhớ nấu canh giải nhiệt để hạ hoả cho cậu ấy nhé!”

Quay sang nhìn tấm lưng trần chằng chịt vết thương của Tiểu Thất, Hàn Tú hiểu ra ẩn ý trong lời nói của bác sĩ. Có lẽ ông ấy tưởng rằng Tiểu Thất là người xúc nổi nên mới thương tích đầy mình như thế.

Cô lắc đầu, không kìm được mà lên tiếng biện hộ cho Tiểu Thất: “Bác sĩ hiểu lầm rồi, những vết thương trên người anh ấy thực ra là do lúc lau kính, anh ấy bất cẩn ngã xuống bị cửa vào thôi.”

“Ồ, hoá ra là vậy hả? Thế thì tuyệt thật, hiện nay, ngay cả các ông chồng cũng không có mấy người tự nguyện làm việc nhà chứ đừng nói là bạn trai, cô đúng là có mắt nhìn người đấy!”. Vị bác sĩ vừa nói vừa cười tít mắt.

Hàn Tú giật giật khoé miệng, chỉ biết cười ngốc nghếch cho qua chuyện.

Bác sĩ nói tiếp: “Nhìn vết thương cũng được gần một tháng rồi, còn trẻ quả là tốt, tốc độ hồi phục chóng thật.”

Tiểu Thất cau mày, anh muốn vị bác sĩ này nói chuyện ít một chút và nhanh chóng xử lí vết thương cho anh. Anh vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Hàn Tú, dường như việc đó có thể khiến anh an tâm hơn đôi chút, không ngừng lấy ngón tay cái mài nhẹ vào những nốt chai trong lòng bàn

tay cô. Nếu có thể làm mất đi những vết chai này thì khi nắm tay sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Hàn Tú đang tập trung quan sát bác sĩ xử lí vết thương cho Tiểu Thất nên không hề nhận thấy bàn tay mình đang bị một ai đó “thất lễ”. Ánh mắt cô hoàn toàn bị thu hút bởi tấm lưng trần của anh.

Những vết thương trên lưng Tiểu Thất đều đã liền miệng, màu nâu sậm của da khô đã mất đi gần hết và được thay thế bằng những vết sẹo màu hồng nhạt. Hàn Tú vẫn nhớ là anh từng bị thương rất nặng ở phần eo, còn bị những mảnh vụn thủy tinh cắm sâu vào đó nữa, bây giờ, cô chỉ nhìn thấy một vết sẹo nhỏ nhạt màu ở vị trí ấy. Theo lí mà nói, các vết thương nghiêm trọng như vậy không thể lành nhanh đến thế được. Trong khi đó, Tiểu Thất chỉ yêu cầu cô mua cho một ít thuốc rồi tự mình bôi thuốc, thay băng hàng ngày mà thôi. Sao anh có thể hồi phục trong vòng mười ngày ngắn ngủi? Nếu không phải hôm nay, bác sĩ cắt áo anh ra kiểm tra thì cô sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy những vết thương đó.

Ánh mắt hiếu kì của cô lại bủa vây lấy khuôn mặt đang cúi xuống của anh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Tú, Tiểu Thất từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt đen láy, trong veo tựa hồ thu ấy đang in rõ hình bóng của cô.

Bị anh phát hiện mình đang nhìn lén, mặt Hàn Tú nóng rục lên, cô nhanh chóng quay sang chỗ khác, chợt cảm thấy ngứa ngứa buồn buồn nơi lòng bàn tay, lúc này, cô mới nhận ra rằng anh đang mài mài ngón tay lên đó. Người Hàn Tú bỗng nhiên cứng đờ, dường như có một dòng điện chạy thẳng từ lòng bàn tay xuyên qua cánh tay rồi tới từng dây thần kinh. Đôi má cô dần ửng hồng. Hàn Tú định rút tay ra nhưng bị Tiểu Thất nắm chặt lấy không chịu buông.

Không ngờ tên yêu nghiệt này dám chọc ghẹo cô ngay trước mặt bác sĩ!

Khoé miệng khê giật giật, Hàn Tú quay sang nhìn vị bác sĩ, may mà ông ấy vẫn đang chuyên tâm làm sạch vết thương cho Tiểu Thất, cô lại liếc anh, biểu hiện của anh rất bình thường, không có gì khác lạ, thậm chí lúc này, anh còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Đáng ghét!!!

Xử lí xong vết thương, bác sĩ liền kê một đơn thuốc để Hàn Tú đi đóng tiền rồi dẫn Tiểu Thất đến phòng truyền dịch.

Tiểu Thất từ chối không một chút do dự, lập tức kéo Hàn Tú ra khỏi phòng. Anh rất ghét việc bị các loại máy móc, dây rợ cắm vào người, càng ghét cảm giác dòng dịch lạnh lẽo truyền vào, hoà cùng dòng máu ấm nóng đang chảy trong cơ thể anh.

Tưởng anh lại giở thói trẻ con nhõng nhẽo, Hàn Tú liền nói: “Đã xử lí xong vết thương rồi, nếu anh không truyền dịch thì chỗ đó sẽ bị mưng mủ, nhiễm trùng đấy. Nghiêm trọng hơn, anh còn...”

Tiểu Thất cau mày, ngắt lời cô: “Tự tôi cũng có thể xử lí được, tôi đảm bảo là sẽ không mưng mủ, càng không bị nhiễm trùng.”

“Không được!”. Hàn Tú kiên quyết phản đối. Cô trợn mắt, nhìn thẳng vào anh và nói: “Nếu anh sợ bị truyền dịch, tiêm thuốc thì tại sao còn đỡ thay cho tôi? Anh hoàn toàn có thể tránh được mà, chẳng phải như vậy thì lúc này, người đi truyền dịch sẽ là tôi chứ không phải là anh sao?”

“Cứu cô với truyền dịch là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”. Tiểu Thất nhanh chóng đáp lời.

“Được thôi, tôi không ép anh nữa. Nếu không muốn truyền dịch thì anh có thể đi khỏi bệnh viện. Còn tôi, tôi sẽ ở lại đây một mình để tự trách bản

thân”. Hàn Tú kiên quyết.

Anh mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hàn Tú một lúc lâu, cuối cùng đành thở dài một tiếng rồi đi về phía phòng truyền dịch. Thấy thế, Hàn Tú liền mỉm cười, rảo bước theo Tiểu Thất.

Khi bị kim chọc vào người, trái tim anh đột nhiên đau nhói. Tiểu Thất nhắm chặt mắt lại, những kí ức đau đớn trước đây như những giọt dịch truyền lạnh giá, từng giọt từng giọt giội vào tâm trí anh.

Khi Hàn Tú chạm nhẹ vào tay anh, anh lập tức nắm tay cô vô cùng chặt.

Trông thấy bộ dạng của Tiểu Thất lúc này, Hàn Tú khẽ thở dài. Thực sự cô chưa từng gặp một người đàn ông nào lại sợ truyền dịch như anh.

(2)

Mấy tiếng đồng hồ dài lê thê cuối cùng cũng trôi qua, bịch nước truyền sắp cạn. Tiểu Thất rút kim truyền trên tay ra rồi ấn miếng bông vào chỗ đặt đầu kim một cách bài bản, chuyên nghiệp. Chẳng thèm để ý rằng mình đang cời trần, anh vội kéo Hàn Tú ra ngoài.

Hàn Tú nhận thấy Tiểu Thất có chút tức giận, nhìn anh bây giờ thật giống một đứa trẻ, vừa rút kim ra đã muốn nhanh nhanh chóng chóng bỏ đi. Mãi cho tới lúc bước ra khỏi cổng lớn của bệnh viện, Hàn Tú mới ý thức được rằng tay mình vẫn đang bị Tiểu Thất nắm chặt lấy. Hình như là từ khi ra khỏi siêu thị bán đồ gia dụng, anh chưa hề buông tay cô một lúc nào. Quan hệ hai người họ đã trở nên thân mật như vậy từ bao giờ thế?

Mặt Hàn Tú nóng bừng lên. Lúc này, khuôn mặt trắng trẻo của Tiểu Thất đã có sắc hồng tươi như hoa đào. Cô nhẹ nhàng buông tay anh ra, cố ý bước lên phía trước vài bước.

Đột nhiên mất đi cảm giác ấm áp, mềm mại, Tiểu Thất thấy trống trải như thiếu một thứ gì đó. Phải chăng đây chính là điều mà Tả Tiểu Dũng đã nói với anh, là cảm giác rung động khi con trai, con gái nắm tay nhau?

Hàn Tú quay đầu lại, nói: “Đi mau lên! Nhìn bộ dạng anh không mặc áo thể này, không khéo người ta lại buộc tội anh thích khoe hàng đấy!”. Ánh mắt của cô không dám dừng lại trên cơ thể anh.

Cô mím chặt môi rồi quay người, nhanh chóng tiến về phía bãi đỗ xe. Nhưng đi chưa được vài bước, bàn tay cô đã bị ai đó nắm chặt một lần nữa. Hàn Tú đứng khựng lại.

Cô quay sang nhìn Tiểu Thất, thấy anh vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì, chỉ thản nhiên nói: “Đi thôi!”

Hàn Tú không biết tại sao trong lòng cô lại bùng lên một cảm giác đã từ lâu cô không còn thấy nữa. Rõ ràng đó chỉ là một cái nắm tay, có thể xem là cái nắm tay hữu hảo giúp đỡ lẫn nhau, nhưng nó lại khiến trái tim cô rung động, xao xuyến. Dường như trong giây phút đó, thế giới nội tâm của Hàn Tú bị một chú thỏ chạy loạn khắp nơi, khiến cô hoa mày chóng mặt, đồng thời lại cảm thấy thoải mái đến lạ thường.

Có người nói, bàn tay và trái tim có liên quan mật thiết đến nhau, khi bàn tay hai người nắm lấy nhau thì cũng là lúc trái tim họ sát lại gần hơn.

Cô đặt bàn tay còn lại lên ngực trái, nơi trái tim đang đập thành thịch. Thật đáng sợ! Tại sao cô lại có thứ cảm giác này với anh cơ chứ?

Hàn Tú đã qua cái tuổi động một chút là xấu hổ, đỏ mặt tía tai từ rất lâu rồi. Lần này, mới chỉ nắm tay nhau một chút mà cô đã thẹn thùng, Hàn Tú tự nhủ, có lẽ đây chỉ là một hiện tượng sinh lí đơn thuần mà thôi, bởi vì cho dù cô có động lòng với ai thì cũng không thể có cảm giác ấy với Đường Trạch Tề lần nữa. Nhất định là do cô quá mệt, lại bị bất ngờ, cộng thêm đã

lâu rồi không tiếp xúc với đàn ông nên mới có chuyện trái tim loạn nhịp như vậy. Chắc chắn là thế rồi!

Hàn Tú muốn rút tay ra, nhưng anh không chịu buông mà vẫn giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay mình. Cô mím chặt môi, ngược mắt nhìn anh một cách bất lực.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi hướng mặt về phía trước: “Cô đã nói là sẽ cho tôi mượn đôi vai của mình một lát, nhưng lúc này, tôi đâu cần tựa vào vai cô”. Anh nắm chặt tay cô rồi giơ cao lên, bình thản nói: “Mượn tay cô dùng một lát, đến lúc lên xe, tôi sẽ buông ra.”

Nói xong, anh lại nắm chặt tay cô, đi về phía trước.

Khóe miệng Hàn Tú khẽ giật giật, cô muốn nói gì đó song lại thôi, ngay đến bản thân cô cũng không hiểu nổi tại sao sau khi trải qua vụ đổ tường vừa rồi, cô bỗng không hề ghét việc Đường Trạch Tề nắm tay mình chút nào.

Nể mặt anh lúc này đã xả thân bảo vệ mình, cô đành để mặc cho anh nắm tay kéo đi vậy, dù gì cũng chẳng mất miếng thịt nào.

(3)

Khi hai người về đến nhà, trời đã tối mịt.

Vì vết thương của Tiểu Thất khá nặng nên Hàn Tú đành nhận nhiệm vụ nấu bữa tối vừa vinh quang lại vừa gian khổ. Đương nhiên là thành quả của chặng đường gian truân ấy chỉ vền vẹn có hai đĩa sơm rang trứng, bởi vì cô chỉ biết nấu mỗi món này.

May mắn là Tiểu Thất vẫn còn nể mặt cô mà ăn hết sạch.

Trong lúc cô rửa bát, anh ngồi xem mục tin tức ba mươi phút yêu thích trong phòng khách.

Rửa bát xong cô đi ra và ngồi trên sofa cùng Tiểu Thất. Lúc này, trên màn hình ti vi xuất hiện một đám đông ồn ào, náo nhiệt khiến Hàn Tú nhanh chóng bị thu hút vào đó.

“Cảnh sát thành phố đã triệt phá thành công một đường dây buôn bán người. Toà nhà lớn ở sau lưng tôi mà các bạn đang nhìn thấy chính là sào huyệt của bọn chúng, nó nằm bên trong viện điều dưỡng tư nhân ở phía Đông thành phố. Theo thông tin được cung cấp từ phía cảnh sát thì trước đó, họ từng nhận được tin tình báo của một người giấu tên, sau hơn một năm điều tra, truy tìm, cuối cùng họ đã phá được án, giải cứu rất nhiều người. Tình tiết vụ án rất nghiêm trọng, hiện nay, có khoảng hai mươi sáu nạn nhân đã được cứu thoát, năm nghi phạm bị bắt. Những thông tin liên quan, chúng tôi sẽ cập nhật đến quý vị trong các bản tin tiếp theo. Đây là tin báo của nhóm phóng viên đài truyền hình thành phố.”

Hàn Tú nhìn không rời mắt khỏi những hình ảnh trên ti vi, từng gian phòng trong toà nhà đó được trang trí một cách tuyệt đẹp, như thể đó là phòng ở của tổng thống, phòng điều trị được trang bị đầy đủ các thiết bị hiện đại, còn có một bể bơi to rộng khoảng vài trăm mét vuông... Cô tròn mắt, nói trong kích động: “Điên quá đi mất! Nhìn chỗ này không khác gì cõi thiên đàng giữa chốn nhân gian, tệ nhất cũng thuộc hàng khách sạn năm sao. Tôi không nghĩ là viện điều dưỡng lại có thể xa xỉ, sang trọng đến vậy! Một nơi tuyệt vời thế này sao có thể là hang ổ của bọn tội phạm nhỉ? Lũ tội phạm đó cũng thật ranh ma, ai mà ngờ được chúng lại bắt cóc người ta đến chỗ này chứ?”

Dôi mắt của Tiểu Thất không ngừng nhìn chăm chăm vào màn hình, anh lạnh lùng nói: “Cõi thiên đàng giữa chốn nhân gian sao? Hừ, những chỗ đó chẳng khác nào địa ngục cả, bọn họ không phải là tội phạm mà là những tên đao phủ.”

“Nói vậy cũng phải, những tên này đúng là mất hết lương tâm, bị bắt là đáng đời. Nếu không tử hình chúng thì cũng phải xử tù chung thân, để chúng cả đời không ngẩng mặt lên được”. Hàn Tú hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa thực sự trong câu nói của Tiểu Thất, những tưởng anh đang đề cập đến tội ác của mấy tên tội phạm này.

Tiểu Thất không nói tiếng nào, cầm chiếc điều khiển từ xa tắt ti vi đi, khuôn mặt sầm lại, ngồi ngây người trên ghế sofa.

Nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thất bỗng tái xanh, tưởng vết thương của anh lại bị rách ra, cô nhanh chóng bước đến xem xét.

“Tôi không sao”. Anh nói.

“Tôi thấy sắc mặt của anh không được tốt lắm.”

“Tôi thực sự không sao mà.”

“À đúng rồi, hôm nay anh ngủ ở thư phòng nhé, tôi sẽ qua trải giường cho anh. Anh sang giúp tôi một tay, chỉ cần mở hộ cửa là được rồi”. Nói xong, Hàn Tú liền đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Tiểu Thất siết chặt tay, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, trước tiên phải quên hết mọi chuyện liên quan tới viện điều dưỡng đi.

Lát sau, Hàn Tú trải một chiếc chăn bông lên mặt sàn của thư phòng, lại “cố gắng” cả một chiếc gối để làm gối ôm cho anh. Ga giường và vỏ chăn đều in hình hoa hồng đỏ, xung quanh còn khâu viền đăng ten, chiếc gối thì in hoa tím vô cùng lãng mạn. Tất cả góp phần tô điểm cho thư phòng vốn ngăn nắp, sạch sẽ thêm đôi chút mềm mại, lãng mạn.

Có điều, người sắp sửa nằm ngủ ở đây lại là Tiểu Thất, một nam tử hán đại trượng phu cao trên mét tám!

Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào đồng chăn, ga, gối sặc sỡ, điệu đà, hai hàng lông mày nhíu lại, đôi môi mím chặt, nghi hoặc nhìn sang Hàn Tú.

Hàn Tú vuốt vuốt tóc, lúng túng nói: “Cái này... là vì hôm nay, tôi chưa mua được giường nên anh chịu khó nằm ngủ trên sàn vậy. Ở nhà tôi chỉ có ga giường và chăn mỏng dành cho con gái, nếu anh không thích thì sáng mai, tôi sẽ đi mua cái khác. Tối nay... anh dùng tạm vậy nhé! Ở đây cũng có điều hòa, sẽ không nóng như mấy hôm trước đâu. Còn nữa, trong phòng này cũng có máy tính và sách báo, anh tùy ý mà dùng. À, nếu cần cái gì, anh cứ bảo tôi!”

“Ừm”. Tiểu Thất bình thản đáp.

Hàn Tú cúi đầu, mím chặt môi, hình như trong lòng cô có điều gì đó mâu thuẫn, một hồi lâu sau mới ngước mắt lên, nói: “Hôm nay, thực sự cảm ơn anh, nếu không có anh, e rằng bây giờ, tôi đã nằm tại bệnh viện rồi. Nhưng tôi sẽ không vì việc anh đã cứu tôi mà thay đổi cách đối xử với anh đâu. Ở đây, anh là khách trọ của tôi, ở công ty, anh là nhân viên của tôi”. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ khiến cô không khỏi bất an trong lòng, nhấn mạnh một chút thế này đã giúp cô cảm thấy thoải mái hơn đôi chút

“Cô không cần cảm ơn tôi, nếu không có cô, chắc tôi đã chết rồi. Mà nếu còn sống thì tôi cũng chẳng biết sẽ phải đi đâu, về đâu...”. Giọng nói trầm trầm của Tiểu Thất bộc lộ rõ sự thê lương.

Lại một lần nữa, Hàn Tú nhìn thấy trên khuôn mặt anh nỗi bi ai và bất lực, như thế nếu cô không nhiều chuyện đưa anh về nhà thì có lẽ anh đã thực sự mất mạng.

Trái tim cô bỗng đau nhói như bị ai đó bóp nghẹt.

Hàn Tú mím môi rồi bảo: “Anh nói như vậy khiến tôi không biết giấu mặt vào đâu. Anh có biết tại sao hôm đó, tôi lại đưa anh về nhà không?”

Phần lớn là vì nể tình cô giáo Đỗ - mẹ anh, nếu không nghĩ tới cô giáo Đỗ, có lẽ tôi đã để mặc anh nằm chết trong con ngõ đó rồi. Hơn nữa, tôi cũng không thu nhận một cách vô điều kiện. Tôi sẽ vất kiệt sức lao động của anh không chút thương tình, bắt anh phải kiếm thật nhiều tiền cho tôi. Cho nên, anh tuyệt đối không nên nghĩ tôi là ân nhân của anh!”

“Không sao, cô thu nhận tôi vì lí do nào cũng được”. Tiểu Thất đáp.

Hàn Tú cảm thấy hơi mơ hồ: “Tôi thực sự không hiểu, tại sao anh không cho tôi liên hệ với cô giáo Đỗ hoặc các bạn thân của anh? Làm như thế, không chừng tôi có thể biết được anh đã gặp phải chuyện gì. Lẽ nào anh không muốn biết đã có chuyện gì xảy ra với mình sao?”

“Tôi không muốn biết”. Anh biết rất rõ những gì đã xảy ra trước đó. Những người mà cô nhắc đến cũng chẳng phải là người thân của anh. Trên thế giới rộng lớn này, có lẽ chỉ có một người là người nhà của anh, đó chính là giáo sư Trương. Anh nhất định sẽ tìm ra giáo sư.

“Anh...”. Hàn Tú nghẹn lời, cô không ngờ rằng anh sẽ trả lời như vậy, “Thế nhưng... anh cũng không thể ở lại nhà tôi cả đời được”. Nói cho cùng, bây giờ, giữa bọn họ chẳng có bất cứ mối liên hệ nào hết, nếu có thì chỉ là quan hệ giữa bà chủ và nhân viên mà thôi.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không ở lại đây cả đời đâu, đến lúc cần, tôi tự khắc sẽ đi. Có điều, tôi hi vọng là trong khoảng thời gian tôi ở lại đây, cô đừng đuổi tôi đi, cũng đừng liên lạc với người nhà cũng như những người bạn trước đây của tôi. Cô muốn kiếm tiền, được thôi, tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, cô cứ nói, tôi sẽ làm hết”. Tiểu Thất nghĩ, cho dù anh không muốn thì sớm muộn gì cũng phải ra đi. Những người của Cổ tiên sinh sẽ không bao giờ buông tha cho kẻ chạy trốn, có lẽ bây giờ, họ vẫn chưa tìm ra anh, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này vẫn thế. Anh không thể để Cổ tiên sinh làm hại

Hàn Tú được, có lẽ qua một thời gian nữa, khi đã nghe ngóng được tin tức về giáo sư Trương, anh sẽ rời khỏi đây.

Hàn Tú cảm thấy rất kinh ngạc, giọng điệu của Tiểu Thất không giống như đang nói đùa, lại càng không phải muốn gây rối, ngược lại, cô có cảm giác anh đang coi chỗ ở của cô là một nơi trú ẩn. Hình như anh đang trốn tránh cái gì đó.

“Tiểu Thất...”. Đây là lần đầu tiên Hàn Tú gọi anh bằng cái tên này, tuy có chút không quen nhưng không hiểu sao lại thấy rất thân thiết. “Lẽ nào anh đã nhớ ra việc gì? Nếu có gì khó khăn, anh cứ nói với tôi!”. Tuy rằng trước đây, cô từng rất căm hận anh, nhưng theo tháng năm, sự căm hận ấy đã dần phai nhạt.

“Không có khó khăn nào cả”. Tiểu Thất đáp. Khó khăn duy nhất của anh chính là tìm một chỗ ẩn thân. “Cô đồng ý với tôi chứ?”

Hàn Tú mím chặt môi, im lặng một lúc rồi thở dài: “Tôi đồng ý, anh muốn ở đây đến bao giờ cũng được. Chỉ cần trước khi ra đi, anh nói với tôi một tiếng thôi.”

“Cảm ơn cô.”

Hàn Tú nhìn thật kỹ khuôn mặt anh với hi vọng có thể tìm ra biểu hiện nào đó chứng minh rằng anh đang giấu giếm điều gì. Anh của bây giờ và anh của mấy năm trước như hai con người hoàn toàn khác nhau. Cô không nhận thấy cứ điểm tương đồng nào giữa họ, từ ngữ điệu, cách nói chuyện cho tới thói quen, tính cách. Nếu không phải vì hình dáng của anh vẫn như xưa thì có lẽ Hàn Tú sẽ không khỏi hoảng hốt mà tưởng rằng người đang đứng trước mặt cô hiện giờ là một người khác, một con người hoàn toàn xa lạ.

Mấy ngày hôm nay, trong đầu Hàn Tú thường xuất hiện một mối nghi hoặc. Lẽ nào mọi chuyện lại xảy ra giống như những tình tiết trong bộ phim

Đôi mắt do hai diễn viên Nicolas Cage và John Travolta đóng? Trước đây, Hàn Tú đã từng cười nhạo Đường Trạch Tề khi anh xem quá nhiều lần bộ phim này, không ngờ bây giờ, chính cô lại có ý nghĩ ấy. Nhưng suy đoán vừa lóe lên ngay lập tức khiến cô vô cùng kinh hãi và lo lắng.

Cuối cùng Hàn Tú cũng không nhịn được mà hỏi: “Anh có thực sự là Đường Trạch Tề không vậy? Liệu anh có giống như nhân vật trong phim Đôi mắt, phẫu thuật thành khuôn mặt của Đường Trạch Tề, còn thân phận thực sự của anh là một tên tội phạm vượt ngục nào đó?”

Tiểu Thất ngược đôi mắt đen láy lên nhìn cô, khuôn miệng hơi mấp máy. Một lúc sau, anh mới từ tốn đáp: “Có lẽ cô đã xem quá nhiều phim ảnh rồi. Tôi đang muốn thay mặt của mình đây.”

Mặt Hàn Tú bỗng đỏ bừng lên, cô vuốt tóc một cách thiếu tự nhiên rồi nói: “Ngày mai, anh không cần tới công ty đâu, cứ ở nhà dưỡng thương cho khỏi. Anh nghỉ sớm đi, tôi ra ngoài đây.”

Khi chuẩn bị bước ra ngoài, Hàn Tú nghe thấy tiếng Tiểu Thất nói với theo: “Hàn Tú, dù có đi đến đâu, sống được đến ngày nào thì trong suốt cuộc đời này, tôi vẫn luôn cảm ơn cô, không bao giờ quên cô.”

Hàn Tú sửng người, lúc quay đầu lại, ánh mắt cô lập tức đối diện với một đôi mắt trong sáng, bình lặng.

“Dù có đi đến đâu, sống được đến ngày nào thì trong suốt cuộc đời này, tôi vẫn luôn cảm ơn cô, không bao giờ quên cô”, như bị một vật thể lạ đập vào trái tim, câu nói này khiến Hàn Tú hết sức kinh ngạc.

Ngay cả khi hai người còn yêu nhau, Hàn Tú cũng chưa bao giờ thấy anh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp đó cũng như dùng giọng điệu pha chút bi thương để nói với cô rằng sẽ mãi mãi nhớ về cô. Hồi ấy, Đường Trạch Tề chỉ hay cười tươi rói và thủ thỉ: “Hàn Tú, anh rất yêu em”, để rồi chớp mắt một cái, anh đã nằm bên một cô gái khác.

Phải chăng vì bây giờ, hai người chẳng còn là gì của nhau nữa nên anh mới nói rằng sẽ không bao giờ quên cô? Có đúng thế không? Nhớ hay quên một ai đó, tại sao lại phải dùng cả một đời người chứ?

“Anh còn rất nhiều chuyện phải làm trong cuộc đời, nếu chỉ ghi nhớ mãi mãi một người thì có lãng phí quá hay không? Cho nên... cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi!”. Nói xong, Hàn Tú liền bước ra khỏi phòng.

Tiểu Thất nhìn cánh cửa đang dần khép lại, nở một nụ cười cay đắng. Hàn Tú không hề hiểu anh đang muốn nói gì, anh cũng không thể kể cho cô nghe sự thật vì nếu anh làm vậy, chắc chắn cô sẽ gặp phải vô số phiền phức.

Bản tin lúc này nói cảnh sát đã bắt được năm nghi phạm, trong số đó, anh nhận ra hai người. Điều đó có nghĩa là những người bị bắt không hề đóng vai trò quan trọng trong tổ chức. Ngay cả những nạn nhân được giải thoát trong viện điều dưỡng, trông bọn họ cũng rất xa lạ, chẳng giống những sản phẩm thí nghiệm như anh chút nào. Tiểu Thất vốn hi vọng, lũ tàn ác sẽ bị trừng trị, nhưng xem ra Cổ tiên sinh đã chuẩn bị mọi thứ một cách kỹ càng để đề phòng trường hợp bị cảnh sát phát hiện rồi. Từ nghi phạm cho tới nạn nhân, tất cả đều là giả...

Anh cảm thấy kiệt sức, từ từ nằm xuống chiếc chăn phủ tấm ga giường màu hồng đầy nữ tính. Lấy cánh tay che mắt, khoảng đen trước mặt đã khiến tâm trạng Tiểu Thất bình ổn đi đôi phần.

Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ dám nghĩ tới tương lai, cũng không biết tương lai của mình sẽ thế nào, chỉ có thể sống một cách mòn mỏi, được ngày nào hay ngày ấy thôi. Anh biết rằng sẽ đến một lúc, anh phải ra đi, bản thân anh rồi sẽ hóa thành tro bụi, trở thành một bí mật bị chôn vùi vĩnh viễn.

Một mùi hương kì lạ không ngừng thoang thoảng bên mũi anh. Tiểu Thất khẽ nhú mày rồi quay người lại, tránh động vào vết thương. Lúc này,

mùi hương đó lại càng nồng hơn, dường như nó tỏa ra từ chiếc gối.

Đây là hương thơm của Hàn Tú sao?

Tuy đầu cô có hơi rối nhưng đó thực sự là một mái tóc rất đẹp. Mùi hương cuốn hút này khiến Tiểu Thất cảm thấy rất an tâm. Anh kéo chăn đắp lên người, nhắm mắt lại, hít thở hương thơm dễ chịu rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Anh Tặng Tôi Đu Đủ, Tôi Đáp Trả Ngọc Quý

Sáng hôm sau, Hàn Tú đến công ty với đôi mắt gấu trúc vì mất ngủ. Cô vừa bước vào sảnh thì thấy Tiểu Hứa ở phòng khách hàng chạy tới, gấp gáp nói: “Hàn tổng! Hôm nay, Tiểu Thất không tới công ty cùng cô sao?”

Tiểu Thất? Cô nhướn mày, thì ra mọi người đều gọi anh là Tiểu Thất, từ Tả Tiểu Dũng, Tiểu Lưu cho đến các dì, các thím trong công ty. Mà tại sao cô nhất định phải đến chỗ làm cùng Tiểu Thất chứ? Cô chỉ bao ăn bao ở chứ không phụ trách cả việc đi lại nhé!

“Ừ, hôm qua Tiểu Thất bị thương phải nghỉ ngơi mấy ngày, đợi vết thương khỏi rồi mới đi làm được. Có chuyện gì thế?”

Tay cầm một tập đơn đặt hàng lớn, Tiểu Hứa nói vội: “Ôi, Hàn tổng, chị không biết đâu, Tiểu Thất mới tới EC làm việc được một lần mà hôm nay, điện thoại của bộ phận phục vụ khách hàng hộ gia đình đã réo liên tục như muốn bùng nổ. Chị nhìn xem, tất cả chỗ đặt hàng này đều yêu cầu đích danh Tiểu Thất đến làm vệ sinh, trong đó có tám khách hàng cũ, hai mươi khách hàng mới, vừa đủ một tháng làm việc. Em không dám vội vàng báo giá, càng không dám nhận lời ngay. Hàn tổng, chị bảo chuyện này phải giải quyết làm sao bây giờ?”

“Cái gì cơ?”. Hàn Tú kinh ngạc, cầm tập giấy dày cộp, cẩn thận lật từng trang, cuối cùng ngậy người một hồi lâu, chẳng biết nói gì nữa.

Đúng là Hàn Tú định lợi dụng tướng mạo của Tiểu Thất để lôi kéo một số khách hàng lớn, nhưng cô còn tưởng rằng đây mới chỉ là suy tính của riêng mình, không ngờ là ý nghĩ đó lại được hiện thực hóa nhanh đến thế,

chỉ mới đến làm vệ sinh ở EC có một buổi mà Tiểu Thất đã giúp công ty có thêm hai mươi khách hàng mới.

Trong đầu cô bất giác vang lên câu nói của anh hôm qua: “Cô muốn tôi kiếm tiền, được thôi, tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, cô cứ nói ra, tôi sẽ làm hết”

Ánh mắt bi thương, giọng nói trầm buồn của Tiểu Thất đã làm cô khắc khoải cả đêm. Hàn Tú cứ nghĩ mãi về việc liệu mình giữ anh lại rồi lợi dụng tướng mạo của anh để kiếm tiền rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng khi nhìn thấy một xấp đơn đặt hàng hồng hồng xanh xanh dày cộp, đột nhiên cô quên hết sạch những suy nghĩ đó. Lúc này, giữa cô và anh không còn bất cứ quan hệ tình cảm nào hết, chỉ là quan hệ tiền bạc và lợi ích mà thôi. Hàn Tú cho anh cơm ăn, áo mặc, chỗ ở, còn anh bán sức lao động cho cô, đó là một sự trao đổi công bằng, chẳng có gì sai để cô phải cảm thấy áy náy cả.

Đây không phải là mong muốn ban đầu của cô hay sao? Giữ anh lại, bắt anh kiếm tiền để hoàn trả chi phí thuê nhà, tiền ăn uống, quần áo, tiền điện, nước, ..Cô hà tất phải vì một câu nói “không bao giờ quên” mà day dứt chứ?

Trông thấy Hàn Tú đứng ngây ra đó như đang suy nghĩ điều gì, Tiểu Hứa khẽ gọi: “Hàn tổng..”

Cô lập tức lấy lại hồn phách, đưa tập đơn đặt hàng cho Tiểu Hứa rồi nói: “Nhận, nhận, nhận hết! Sao lại không nhận chứ? Tôi thuê Tiểu Thất đến đây để làm việc chứ không phải làm bình hoa di động. Cô đừng thấy anh ta đẹp trai mà rủ lòng thương xót, mau đi gọi điện thoại cho từng vị khách hàng một, nói giá dịch vụ sẽ tăng hai mươi phần trăm so với mức bình thường! Đợi đến lúc hồi phục hoàn toàn, Tiểu Thất sẽ đi làm theo thứ tự thời gian đặt hàng của khách. Nếu họ đồng ý thì đăng ký, không thì thôi”. Muốn đạt đến một thương hiệu hàng đầu thì phải có giá đặc biệt.

“Vâng”, Tiểu Hứa nhận lại chỗ đơn đặt hàng rồi nhanh chóng đi về vị trí của mình.

Hàn Tú càng nghĩ lại càng thấy cô chẳng khác nào Tú bà chốn thanh lâu khi nói những lời vừa rồi: đặt giá cho cô nương xinh đẹp nhất, ai trả cao hơn thì được hưởng mỹ nhân. Cô bất giác rùng mình khi chợt nảy ra ý nghĩ: nếu việc nào ổn thỏa, cô sẽ đến trại tâm thần và tuyển dụng thêm một số bệnh nhân nam đẹp trai, tuấn tú nữa.

Chỉ có mình cô mới có thể nghĩ ra cách kiếm tiền thất đức như vậy!

Hàn Tú hít một hơi thật sâu, không ngừng nhắc đi nhắc lại trong đầu những lời lẽ biện hộ cho hành động của mình: Tất cả đều là do anh tự nguyện, cô cũng không mở tổ chức từ thiện, chỉ cần làm đúng với lương tâm là được rồi.

(2)

Sau một ngày bận bịu, vừa về đến nhà, Hàn Tú đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Cô nhanh chóng thay giày rồi chạy thẳng vào phòng bếp. Tiểu Thất đang mặc tạp dề, xào xào nấu nấu món gì đó. Cô ghénh cổ, ngó vào xem, thì ra là canh sườn ninh bí đao, rong biển.

Hàn Tú vốn là tín đồ của thịt nên nhìn thấy món nào không có thịt, cô luôn không vui. Món cơm rang trứng tối qua thực sự không thể làm hài lòng chiếc dạ dày của cô. Bởi vậy, khi nhìn thấy canh sườn, Hàn Tú rất hí hửng. Tuy nhiên, có điều này khiến cô hơi thắc mắc, đó là bí đao ở đâu ra? Vì thứ nhất, cô không hề mua bí đao, thứ hai, cô cũng không đưa tiền cho anh đi chợ.

“Anh lấy đâu ra tiền để mua bí đao thế?”

“Một dì ở chợ đã tặng cho rồi”. Anh lãnh đạm trả lời.

“Tặng anh?”. Hừ, mấy bà ngoài chợ đúng là kì thị giới tính đến cực điểm mà, Hàn Tú chưa bao giờ may mắn đến mức được cho miễn phí rau củ hay thức ăn cả. Hơn nữa, bây giờ, giá rau còn cao hơn cả giá thịt đấy! “Tại sao người ta không tặng rau cho tôi bao giờ nhỉ?”

Tiểu Thất nhìn tôi với vẻ khinh khi: “Về vấn đề này, ngày mai, cô tìm đúng người phụ nữ ấy rồi hỏi vì sao nhé!”. Đương nhiên là người ta không thể vô duyên vô cớ mà tặng anh bí đao được.

Hôm nay, Tiểu Thất muốn mua một ít thức ăn để nấu món mới, nhưng khi ra đến chợ, anh mới nhận ra rằng anh không có mấy tờ xanh xanh đỏ đỏ mà Hàn Tú nói là phải dùng để mua các thứ nên chẳng mua được gì hết. Nhìn cả một gian rau củ tươi ngon, nghe thấy khắp nơi vang lên tiếng mời gọi mua hàng, Tiểu Thất thấy tiếc vì mình không có tiền.

Đúng lúc anh chuẩn bị về thì chợt nhìn thấy một cậu bé khoảng một, hai tuổi bước chập chững, đẩy chiếc xe đựng đồ chơi tới chỗ cầu thang cách đó không xa. Trông thấy đứa bé sắp sửa bị ngã, anh lập tức lao tới, ôm nó vào lòng. Còn chiếc xe đẩy thì trượt theo cầu thang, rơi xuống tầng dưới, những đồ chơi và hộp sữa ở trong đó bắn tung tóe ra khắp nơi.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, những người xung quanh hoảng hốt nhìn mườì mấy bậc cầu thang vừa dài vừa cao rồi thở phào nhẹ nhõm, nếu không may đứa bé bị ngã xuống dưới thì chỉ cần nghĩ thôi đã biết kết quả đáng sợ đến mức nào.

Thằng nhóc được Tiểu Thất bế vào lòng, tưởng anh đang chơi đùa cùng mình nên cứ cười mãi không thôi. Bà nội của đứa trẻ đang mãi bán hàng, đến khi trả tiền xong cho khách thì mới biết chuyện, vội vàng gọi lớn: “Tiểu Bảo!” rồi chạy tới chỗ anh, Lúc người phụ nữ ấy đưa tay đón lấy đứa cháu, anh thấy sắc mặt dì ấy trắng bệch, giọng nói run rẩy một lúc lâu. Dì ấy không ngừng cảm ơn anh, còn hỏi anh muốn mua rau gì. Anh liền nói mình không có tiền, vừa mới dứt lời, bà của cậu bé đã đưa cả một đồng rau cho

anh. Dù anh đã kiên quyết từ chối nhưng dì ấy vẫn không chịu, cuối cùng anh đành nhận một quả bí đao.

Hàn Tú nhìn sang bên cạnh, ở đó có bày một đĩa thức ăn có màu trắng, xanh, đỏ, vô cùng đẹp mắt, tất cả đều được thái chỉ. Cô bèn hỏi: “Đây là món gì?”

“Thịt sợi bảy sắc.”

“Thế còn món này? Tôi chỉ biết đây là tôm, còn đây là măng”. Cô lại chỉ vào một đĩa thức ăn khác.

“Còn có hạ quả nữa. Đây là món hạ quả xào măng và tôm tươi”. Tiểu Thất nói xong liền đưa cuốn sách dạy nấu ăn cho cô xem.

“Hạ quả? Nhà tôi có thứ này à?”. Sao cô không biết nhỉ?

“Ở trong tủ lạnh ấy”. Anh quay sang nhìn cô, nói: “Trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, một số thứ đã bị hỏng nên tôi vứt đi rồi”. Trong lúc dọn dẹp tủ lạnh, Tiểu Thất đã nhận ra Hàn Tú kém cỏi trong việc bếp núc đến mức nào.

Nhận thấy ánh mắt coi thường không giấu giếm của Tiểu Thất, Hàn Tú liền biểu mô. Dù gì cô cũng đâu biết nấu nướng, tất cả những thứ linh tinh trong tủ lạnh đều do Sam Sam đem tới, có cả của bố mẹ mang theo khi ghé qua thăm cô. Ai mà biết được trong đó nhét những gì cơ chứ?

“Anh chỉ cần đọc sách hướng dẫn là nấu được các món này sao?”. Hàn Tú lắc đầu, tỏ vẻ không tin, anh có nhất thiết phải hạ thấp cô theo cách này không?

Tiểu Thất vẫn tỏ thái độ bình thản như mọi khi, đôi mắt nheo lại: “Nếu không tin thì ngay bây giờ cô có thể thử, tôi sẽ dạy cô nấu ăn?”

“Hừ! Không biết nấu nướng đâu phải là tội gì tày trời! Phụ nữ không biết nấu ăn đây ra đó. Ngày nay, phụ nữ cũng có thể “đầu đội trời, chân đạp đất”, còn đàn ông các anh phải khắc cốt ghi tâm câu nói “giỏi việc nước, đảm việc nhà” đấy!”. Ít nhất là ở nhà cô, điều này vẫn đúng, người tề gia nội trợ là bố chứ không phải là mẹ.

“Ồ, cái này tôi biết, không những thế, đàn ông còn phải biết nói chuyện phiếm nữa.”

“Ái chà...Anh biết cả điều đó sao?”

“Điều này quan trọng lắm à?”. Khi còn ở trong phòng thí nghiệm, anh đã có lần nghe thấy mọi người bảo thế, hôm nay, khi lên mạng, anh lại vô tình đọc được, đúng là trùng hợp.

“May mà anh còn biết.”

Nấu xong, Tiểu Thất múc canh ra bát rồi bê đến bàn ăn. Hàn Tú hớn hở mang hai món canh còn lại ra rồi xới một bát cơm đầy, vui vẻ ngồi ăn. Ngày nào cũng như ngày nào, cô đều làm việc quần quật, mệt đến chết đi sống lại, về được đến nhà là chẳng còn muốn làm gì chứ đừng nói đến việc nấu nướng. Vậy nên hôm nay, khi trở về nhà, thấy cơm ngon canh ngọt đã bày biện ngay trước mặt, Hàn Tú thực sự cảm động đến rơi nước mắt

Cô phải cảm ơn vị “thánh mẫu” Sam Sam mới được. nếu không có cô bạn này thì Hàn Tú đã chẳng có được một người hữu dụng như Tiểu Thất. Đồng ý thu nhận Tiểu Thất đúng là một quyết định vô cùng sáng suốt!

“Sao cô đang ăn mà môi cứ giật giật thế?”. Tiểu Thất hiếu kỳ hỏi.

“Phù..” Cô đang cảm động vì có cơm ăn, không được sao? “Anh không thấy thức ăn rất nóng à? Thối phù phù như vậy có thể làm thức ăn nguội đi đôi chút mà.”

“À, ra là thế! Cách hít thở khác người của cô, tôi chưa từng đọc thấy trong sách”. Thì ra là một kiểu thở ra hít vào khác với bình thường, đây đúng là lần đầu tiên anh được nhìn thấy.

Hàn Tú bất lực, không biết nói gì, đành lờm anh một cái.

Cô cắn miếng sườn thơm ngọt, niềm xúc động lại trào dâng. Lát sau, Hàn Tú nghĩ, liệu có thể đi ăn ngoài tiệm không, gọi món gì có món đó? Cô bèn rút cuốn sách dạy nấu ăn từ trên giá xuống, lật qua giở lại. Lúc nhìn thấy món đu đủ hầm ếch rừng, đôi mắt cô chột sáng bừng lên. Sam Sam đã từng nói rằng món ăn này khiến ngực đầy đặn hơn.

Cô bất giác nhìn xuống vòng một của mình, loại B không to không nhỏ, có điều về phần ngực, làm gì có người phụ nữ nào chê nó quá lớn cơ chứ? Đây đâu phải là thi trắc nghiệm, đã chọn A thì không thể chọn B hoặc C, hay chọn D thì tuyệt đối không được đòi C nữa!

Hàn Tú xuýt xoa rồi đẩy cuốn sách về phía Tiểu Thất: “Là thế này...Tôi cảm thấy tay nghề nấu nướng của anh cũng không tệ, cho nên..liệu tôi có thể đặt món ăn không?”

Tiểu Thất ngược mắt nhìn cô rồi bình thản đáp: “Ừm.”

“Vậy thì...anh có thể nấu món này được không?”. Cô kích động chỉ vào hình ảnh của món đu đủ hầm ếch rừng. “Đu đủ và ếch rừng, sáng mai, tôi sẽ qua siêu thị mua.”

Chính vào lúc Hàn Tú hớn hở, thì ánh mắt của Tiểu Thất khẽ hạ xuống, nhìn thẳng vào ngực cô, chưa được hai giây đã quay trở lại khuôn mặt hân hoan của người đối diện, thản nhiên nói: “Món đu đủ hầm ếch rừng không giúp ngực đầy đặn hơn đâu. Nếu cô hi vọng đu đủ có thể khiến ngực cô to hơn thì chỉ vô ích, công toi thôi.”

Mặt Hàn Tú bỗng đỏ rục như cà chua, không ngờ chỉ qua món ăn mà Tiểu Thất đã nhìn thấu tâm sự của cô

Đu đủ không thể giúp ngực to hơn sao? Nhưng mọi người đều nói thế còn gì?

Bị ánh mắt anh bủa vây, cô ra sức lấp liếm: “Ai nói là tôi muốn ngực đầy đặn hơn chứ? Anh không biết món ăn này có tác dụng làm đẹp da à?”

“Trong đu đủ có chứa một loại enzyme đặc biệt, có khả năng phân giải protein và các axit béo, rất có lợi cho tiêu hóa. Cô muốn giảm kích thước ngực hoặc giảm béo thì có thể dùng thử.”

Cái gì? Ăn đu đủ không những không giúp ngực to hơn mà còn phản tác dụng, khiến ngực bé đi sao?

Quên mất chuyện mình vừa lảng tránh, Hàn Tú buột miệng hỏi: “Vậy làm thế nào mới có thể tăng kích thước vòng một?”

“Bổ sung thêm chất béo hoặc kích thích tuyến sữa.”

“Kích thích tuyến sữa là sao?”

“Cô có biết “tự sờ [1]” không?”

[1] Trong tiếng Hán, từ này có cách phát âm trùng với từ “ù” trong trò mặt chược”

“Ừ ầy hả? Chúng ta đang nói về việc tăng kích thước ngực, sao anh lại nói sang chuyện đánh mặt chược chứ?”

Tiểu Thất cau mày nhăn nhó, ánh mắt lại một lần nữa hướng về ngực Hàn Tú, một giây, hai giây, ba giây...cuối cùng anh đưa hai tay ra, từ từ ấn lên ngực mình, lấy tay xoa bóp liên tục phần xung quanh, từ trái sang phải, lặp lại mấy lần rồi kết thúc động tác một cách bình thản.

Mắt chữ A mồm chữ O, Hàn Tú ngậy ra nhìn Tiểu Thất “tự sờ”. Vài giây sau, cô chần hai tay trước ngực, hét toáng lên: “Á...! Anh đúng là đồ biến thái!!!”

(3)

Tuy mắng anh là “đồ biến thái” nhưng Hàn Tú cứ chốc chốc lại lén nhìn ngực Tiểu Thất, trong đầu không ngừng nghĩ về câu nói của anh.

Thì ra đu đủ không có tác dụng làm ngực đầy đặn hơn. Trước đây, cô với Sam Sam không biết điều đó nên cứ ra sức ăn, đúng là công toi, thảo nào không thấy tác dụng gì, xoa bóp thực sự có thể khiến cho bầu ngực phát triển sao? Khi còn ở kí túc xá, lúc cùng mấy cô bạn bàn luận về mấy tiêu thuyết “sắc tình”, cô đã nghe họ nói như vậy, có điều mọi người đều nhận thấy việc “tự sờ” quá biến thái, quá kinh khủng nên đều bỏ qua cách làm đó.

Lần nào nói chuyện, anh cũng tỏ ra rất nghiêm túc, liệu tối nay, cô có nên thử xem sao không nhỉ?

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Hàn Tú đang nhìn mình chằm chằm, Tiểu Thất đang và cơm thì bất giác bị nghẹn, anh ho sặc sụa rồi uống vội một ngụm canh to, mãi mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Mấy tiếng ho của Tiểu Thất đã giúp Hàn Tú lấy lại được thần trí, cô vội nói: “Ăn cơm từ từ thôi! Có ai ăn tranh với anh đâu cơ chứ?”

“Khụ, khụ..”. Người đối diện lại cằn ho dữ dội hơn.

Khi ăn cơm xong cũng là lúc toàn thân Hàn Tú mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cảm giác dính dáp trên người làm cô vô cùng khó chịu. Cô ngồi nguyên ở ghế, lặng lẽ nhìn Tiểu Thất thu dọn bát đĩa, khi anh quay người lại, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú khiến cô thấy rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh. Trong lòng Hàn Tú lại trào dâng cảm giác tội lỗi.

Từ khi biết Tiểu Thất có thể nấu nướng, cô rất ít khi vào bếp, ăn xong thường nằm dài ra sofa, bật ti vi, xem phim truyền hình, giao phó hoàn toàn việc rửa bát cho anh. Hầu như lúc nào cô cũng thấy đôi tay thon dài của anh đang cẩn thận rửa từng chiếc bát trong phòng bếp. Càng nghĩ, Hàn Tú càng cảm thấy mình thật giống một chủ nô tàn ác trong xã hội cũ

Mím chặt môi, cô nhanh chóng đi vào bếp, nhân lúc anh không để ý, Hàn Tú giành lấy chỗ bát đĩa trên tay anh: “Chuyện này...tối nay để tôi rửa bát cho! Người anh ướt đầm mồ hôi rồi, anh đi tắm đi!”

Tiểu Thất ngậy người nhìn cô, rất nhanh sau đó, anh lấy lại hồn phách rồi bảo: “Không phải chính cô nói đàn ông bây giờ phải “giỏi việc nước, đảm việc nhà” sao? Cô tắm trước đi!”. Vừa nói dứt câu, anh liền lấy lại số bát đĩa.

“Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ mà!”. Thỉnh thoảng, cô cũng muốn làm gì đó để giảm nhẹ đôi chút cảm giác tội lỗi trong lòng mình. “Đã nói là để đây tôi rửa cho, sao anh lảm chuyện vậy hả?”. Hàn Tú chu miệng, vừa giành lấy bát đĩa vừa đẩy anh sang một bên.

Bát đĩa dính đầu dầu mỡ, cô lại không chú ý nên bị trượt tay, làm cả chồng bát rơi xuống sàn rồi vỡ loảng xoảng.

“Đúng là tự mình tạo nghiệt. Đổ vỡ là bình an, đổ vỡ là bình an”. Hàn Tú lẩm bẩm. Chẳng mấy khi cô tự nguyện rửa bát, ai dè lại đánh vỡ tung tóe hết cả.

Cô ngồi sụp xuống, đưa tay nhặt những mảnh sứ vỡ trên sàn.

“Cẩn thận đấy!”. Tiểu Thất kêu lên nhưng đã chậm một bước.

“Ây da...”. Cô rên lên một tiếng rồi rụt vội tay về.

Bị mảnh vỡ cửa vào, ngón tay của Hàn Tú lập tức tuôn ra một dòng máu đỏ, khiến cô vô cùng đau đớn. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì Tiểu Thất đã nhẹ nhàng nâng ngón tay ấy lên, kéo về phía mình.

Cô trợn tròn mắt, hoảng hốt nhìn Tiểu Thất đang đưa ngón tay của cô lên miệng, lắp bắp: “Anh...anh..anh...Sao anh có thể dùng miệng để cầm máu cho tôi chứ?”. Hàn Tú vừa dứt lời, hai má cô đã ửng hồng.

Tiểu Thất bình thản nhìn cô và nói: “Cô đã nghĩ quá nhiều rồi đấy!” rồi kéo cô vào thư phòng.

Mặt Hàn Tú lúc này còn đỏ hơn trước, xem ra trí tưởng tượng của cô đã bay quá cao và quá xa.

Tiểu Thất lấy thuốc tiết trùng và bông băng mà Hàn Tú đã mua lần trước để xử lý vết thương giúp cô. Hàn Tú không nói gì, lặng lẽ nhìn anh thao tác. Anh cúi đầu xuống, đôi mày cau lại, tập trung mọi sự chú ý lên ngón tay bị đứt. Vẻ mặt nghiêm túc và sự cẩn thận, tỉ mỉ của Tiểu Thất khi băng bó vết thương làm Hàn Tú hết hoảng không yên. Chàng trai đang ngồi đối diện cô lúc này có phải là Đường Trạch Tề - người đã cùng cô lớn lên từ nhỏ hay không? Cô gần như không tìm thấy ở anh bất cứ sự quen thuộc nào. Hàn Tú có cảm giác trái tim mình đang đập loạn lên không ngừng, cổ họng dường như bị thứ gì đó làm cho tắc nghẹn. Cô muốn nói nhưng không thể thốt nên lời.

Hàn Tú nhìn chăm chăm vào vết thương đã được băng bó cẩn thận, mãi mới lắp bắp hỏi: “Khi ở Mỹ...có phải anh đã học ngành y đúng không?”. Anh có vẻ hiểu biết rất nhiều về lĩnh vực này.

Tiểu Thất không trả lời cô, vì thân phận hiện nay của anh là Đường Trạch Tề - một Đường Trạch Tề đã bị tổn thương não bộ nên không còn nhớ những chuyện trước kia.

Anh biết nước Mỹ ở bên kia đại dương, nhưng anh chưa từng tới đó. Hai mươi lăm năm nay, anh đều sống trong phòng thí nghiệm tàn khốc đó. Học ngành y sao, anh chưa từng học qua, nhưng thứ mà anh thích đọc nhất chính là sách y dược. Tuy phải sống biệt lập, không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài song anh vẫn biết về nó. Từ khi có ý thức Tiểu Thất đã thấy giáo sư Trương luôn ở bên cạnh anh. Giáo sư chẳng khác nào bố đẻ của anh, ông đã dạy anh rất nhiều, rất nhiều thứ. Nhờ có giáo sư Trương chỉ bảo mà anh được Cổ tiên sinh và mấy người trong khu thực nghiệm đối xử theo một cách hoàn toàn khác so với những sản phẩm thí nghiệm còn lại, ngoài việc không thể ra ngoài thì anh tương đối tự do.

Bây giờ, Tiểu Thất đã thoát khỏi nơi đó rồi, thế giới của anh không còn như trước kia nữa...

Ngước mắt lên, Hàn Tú liền bắt gặp đôi mắt đen láy của anh, khoảnh khắc ấy, trái tim cô bỗng nhiên loạn nhịp.

Cô giơ ngón tay đã được băng bó đầu vào đấy lên, nói năng có phần loạn xạ: “Cảm ơn anh nhiều. Vì anh đã giúp tôi băng bó ngón tay nên..anh có thể đề nghị tôi làm một việc.”

“Để..để tôi giúp anh xử lý vết thương nhé!”. Vừa nói dứt lời, Hàn Tú cảm thấy mình thật ngốc nghếch, ngay đến kiến thức y học cơ bản nhất, cô còn chẳng biết, thế mà..Nhưng ánh mắt anh lúc này là có ý gì vậy? Đúng là cô không biết băng bó vết thương, nhưng chuyện bôi thuốc thì sao lại không được cơ chứ.

Hàn Tú ngượng ngịu nói: “Vết thương sau lưng anh là do bị kính đâm vào, nặng hơn vết thương này của tôi nhiều, cho nên phải bôi thuốc gì đó đúng không?”

Trước đôi mắt lộ rõ vẻ kính ngạc của người đối diện, đầu cô càng lúc càng cúi thấp hơn.

Khi cô ngẩng đầu lên nhìn, trong thư phòng đã chẳng còn ai ngoài cô cả. Chết tiệt, tên đáng ghét đó toàn đi lại lặng lẽ đến mức không gây ra bất cứ tiếng động nào, thích đi là đi, chẳng thèm báo trước lấy một tiếng, để mặc cô ngồi một mình trong này như một con ngốc. Hàn Tú xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu nữa.

Vừa bước ra khỏi thư phòng, cô đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm. Hàn Tú bủ môi, đúng là uổng công cô đã tỏ vẻ thành khẩn khi ngỏ ý muốn bôi thuốc cho anh, kết quả thì hay rồi, Tiểu Thất không nói tiếng nào, chạy vào đi tắm trước. Cô lè lưỡi làm mặt xấu rồi đi sang phòng khách.

Hàn Tú nằm trên sofa xem chương trình giải trí, mới được mười phút, cô đã cảm thấy không mấy hứng thú. Đúng lúc cô đang chuẩn bị đi vào phòng ngủ để lên mạng thì cửa buồng tắm bật mở. Mái tóc ướt đầm, phía trên cời trần, mặc chiếc quần đùi bãi biển mà cô mua cho lần trước, Tiểu Thất bước ra.

Hàn Tú kinh ngạc tới mức há hốc miệng, ngây người nhìn anh.

Dù đã từng trông thấy cơ thể thương tích chẳng chịt hay những vết thương đang lên da non của anh, nhưng cho đến tận bây giờ, khi một lần nữa bắt gặp anh trong bộ dạng này, ánh mắt của cô vẫn không khỏi bị thu hút bởi thân hình tuyệt đẹp đó.

Ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn trắng nhỏ trên lối đi vào phòng tắm đang bao phủ lên cơ thể anh. Vào giây phút ấy, dường như những vết sẹo mờ mờ trên trên người Tiểu Thất đã biến đi hết, không để lại một vết tích nào. Đứng ở nơi tranh tối tranh sáng, dáng hình anh lúc này khiến người khác có cảm giác mơ hồ, thiếu tính chân thực.

Khi Tiểu Thất từ từ tiến về phía cô, ánh mắt của Hàn Tú bất giác di chuyển theo bước chân anh. Mãi tới khi anh đã đứng trước mặt, khẽ gọi cô

một tiếng, cô mới lấy lại được hồn phách.

Thẹn thùng quay đầu về phía khác, Hàn Tú mím chặt môi, nói: “Anh lại muốn giở trò đòi bại hả? Anh quên mất qui định khi ở đây rồi phải không? Điều đầu tiên là cấm ăn mặc thiếu vải, giở trò lưu manh.”

“Không phải cô nói sẽ bơi thuốc giúp tôi sao?”

Phải rồi! Mặc áo thì làm sao mà bơi thuốc được chứ? Một lời giải thích hết sức hợp tình hợp lý, được nói bằng một ngữ điệu vô cùng bình thản mà lại khiến cô cảm thấy lỗ tai mình như bị ai đó chọc thẳng vào!

Hàn Tú không nói nên lời. Đúng là “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”! Nghe cô bảo sẽ bơi thuốc cho, con người đơn giản đó liền không nói năng gì, chạy ngay đi tắm. Xem ra Hàn Tú đã bị hạ gục triệt để bởi lối tư duy thẳng băng của anh mất rồi!

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nụ Hôn Đầu Vụng Vẽ

Từ sau sự kiện “quả bí đao miễn phí”, Hàn Tú tự thấy mình quá thiếu lương thiện nên hàng ngày, cô đều đưa cho Tiểu Thất một khoản tiền để đi chợ, mua thức ăn. Được mấy hôm, nhận thấy chuyện đưa tiền nhỏ giọt từng ngày thật phiền phức, Hàn Tú để luôn mấy trăm đồng ở nhà cho anh dùng những lúc cần thiết. Thế nhưng số tiền đó gần như mọc rễ tại chỗ, nằm im bất động, chẳng hao hụt gì. Khi cô thắc mắc thì Tiểu Thất trả lời rằng anh vẫn chưa tiêu hết. Hàn Tú không mấy tin, nghi hoặc nhìn anh một hồi lâu rồi lại ngại, không hỏi gì nữa. Cuối cùng chỗ tiền mấy trăm đồng kia cũng thiếu đi một tờ, lúc đó cô mới thấy an tâm hơn.

Giống như mọi ngày, cuộc sống cứ trôi qua một cách bình lặng.

Bây giờ, Hàn Tú không còn “giăng hàng rào bằng dây thép gai” để phòng Tiểu Thất nữa, mọi việc giữa họ đều đã xuôi chèo mát mái rồi. Mỗi quan hệ hiện tại giữa anh và cô có thể hình dung theo ca từ của bài hát Không làm được người tình thì trở thành bạn bè.

Tiểu Thất là một người cực kỳ yên lặng, khi anh xem ti vi ngoài phòng khách, cô chỉ nghe thấy tiếng ti vi mà thôi, rất khó để cảm nhận được sự tồn tại của anh. Mấy lần, tưởng Tiểu Thất quên tắt ti vi, cô đang định bước lại gần thì nhận ra anh đang nằm trên sofa, chăm chú theo dõi. Vừa nhìn lên màn hình, Hàn Tú bỗng giật giật khóe miệng, cô những tưởng tiêu chuẩn xem ti vi của anh đã được nâng lên một tầm cao mới, ai dè càng ngày, nó càng sa sút. Không biết từ lúc nào, anh lại chuyển sang thích mấy bộ phim Hàn sốt mướt. Cho dù đó là phim điện ảnh hay phim truyền hình, chỉ cần là của Hàn Quốc, anh sẽ không bỏ sót một tập nào. Ngay cả chồng đĩa DVD

phim cô mua ở ven đường cũng bị anh lấy ra, bật lên, xem bằng hết mới chịu thôi. Sở thích của anh đúng là khiến người khác khó lòng hiểu nổi.

Nếu thấy diễn viên nam chính là người mà mình ái mộ, Hàn Tú sẽ lập tức ngồi xuống sô pha, theo dõi bộ phim cùng anh. Có điều, cô là người khá nhạy cảm, khi phải chứng kiến một mối tình đẹp nhưng bi thương, cô luôn chẳng kiềm chế được mà rơi lệ. Mỗi lần như vậy, Tiểu Thất lại nhìn cô bằng ánh mắt kính trọng, khó hiểu.

Xem phim truyền hình mà rơi nước mắt thì kì lạ lắm sao? Cô nhạy cảm hơn người đấy, không được à? Một người phụ nữ luôn khao khát tình yêu nhưng lại phải kìm nén trong thời gian dài thì rất dễ xúc động trước những tình cảm lãng mạn trong phim, đó là điều đương nhiên mà!

Bị anh nhìn như thế quá nhiều lần nên Hàn Tú cực kỳ phản uất, cô bèn cầm chiếc điều khiển, chỉnh ngay sang kênh khác, vô tình chuyển tới chương trình xem mặt trên truyền hình đang cực kỳ ăn khách hiện nay. Tiểu Thất nhìn cô bằng ánh mắt coi thường rồi không nói lời nào, lặng lẽ đứng lên, đi vào thư phòng.

Một lúc sau, anh đưa một chiếc bát tới trước mặt cô, tỏ ý đã đến giờ bôi thuốc.

Bôi thuốc cho anh đã trở thành nhiệm vụ hàng ngày của Hàn Tú. Lúc đầu, cô còn lúng túng, đỏ mặt khi nhìn thấy anh cời trần, nhưng dần dần, càng ngày cô càng thích làm việc này, thực chất là thừa nước đục thả câu, mượn có bôi thuốc để được thỏa thích dùng tay “làm loạn” trên tấm lưng săn chắc, cân đối của anh.

Khổng Tử nói chẳng sai: “thực sắc tính dã” [1]!!!

[1] Nghĩa là: Phàm là cuộc đời con người thì không thể thoát khỏi hai chuyện ăn uống và nam nữ.

Vết thương mới của anh lành miệng rất nhanh, chỉ trong có vài ngày, nó đã mọc lên lớp da non màu trắng hồng. Tất cả các vết thương trước đó đều đã biến mất, không để lại sẹo. Trong khi Hàn Tú đang cực kỳ kinh ngạc trước khả năng tự hồi phục thần tốc của Tiểu Thất thì anh lại nói với cô rằng bí mật nằm ở thứ thuốc cô bôi cho anh hàng ngày. Điều khiến cô sửng sốt hơn cả là thứ thuốc đó được chính Tiểu Thất điều chế ra từ các loại dược liệu mà anh nhờ cô mua về.

Loại thuốc cao màu đen này có mùi cực kỳ khó chịu, mỗi lần bôi thuốc lên vai anh, Hàn Tú đều phải nhịn thở, sau đó tất tưởi chạy vào nhà vệ sinh rồi nôn ọe một hồi.

Tối nay cũng không ngoại lệ, “tiết mục” đó lại được biểu diễn. Bôi thuốc cho Tiểu Thất xong, cô chạy ngay vào nhà vệ sinh, một tay giữ cái giạt nước bồn cầu, một tay ôm cổ, nôn một lúc lâu mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Khi quay người lại, Hàn Tú thấy anh đã đứng ở cửa từ bao giờ, lặng lẽ xem cô có sao không.

Hàn Tú không nhịn được liền nói: “Xin anh đấy, khi điều chế thứ thuốc cao này, anh có thể cải tiến kỹ thuật được không? Không cần hương thơm nồng mũi nhưng ít nhất cũng phải không còn mùi hôi nữa.”

Anh có vẻ không đồng tình, điềm đạm trả lời: “Nếu cô có thể chịu được mùi hôi của nó, ngày nào cũng chăm chỉ đắp lên mặt thì cô sẽ sở hữu làn da vừa mềm mại như em bé vừa trắng trẻo, mịn màng như hoa đấy!”

Khóe miệng Hàn Tú khẽ giật giật. Xem ra dạo này, Tiểu Thất đã xem quá nhiều quảng cáo mỹ phẩm trên ti vi rồi!

Loại thuốc cao này thực sự khiến người ta hồn bay phách lạc. Từ màu sắc cho đến mùi vị, nhìn nó chẳng khác nào nước bẩn ngoài cống rãnh. Mặt nạ bùn gì đó tuy hơi đen một chút nhưng ít nhất mùi hương của nó còn khiến người ta chịu đựng được. Nếu thuốc của Tiểu Thất có thể khiến làn da

của con người trong vòng một tháng trở nên mịn màng, mềm mại thì tất cả các loại mỹ phẩm cao cấp bày bán trong các cửa hàng, siêu thị chẳng phải đều đáng bị quăng xuống biển hoặc thiêu hủy hết hay sao?

Hàn Tú phui phui tay, bĩu môi nói: “Tôi thà chết chứ quyết không bôi thứ thuốc này lên mặt. Hôi chết đi được, giống y như trát phân vậy, buồn nôn...”

Cô còn chưa nói hết câu thì một bóng đen đã tiến sát đến. Lập tức Hàn Tú cảm thấy dính dính, mát mát trên mặt, rồi một mùi hôi thối ngất trời xông thẳng vào mũi một cách không thương tiếc, dù nó đã giày vò cô lúc này.

Là anh, tên ác ma đã bôi chỗ thuốc cao này lên má cô!

Cô hét toáng lên rồi phi tới chỗ bồn rửa mặt, mở vòi nước, không ngừng vĩa nước lạnh vào mặt mình. Đến khi thứ mùi ghê tởm ấy dần mất đi, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn anh qua tấm gương trong phòng tắm bằng ánh mắt đầy phân uất, đột nhiên muốn tấn cho kẻ đáng ghét đó một trận.

Tiểu Thất vẫn dựa lưng vào cạnh cửa, chẳng nói gì, nhưng khuôn mặt khô ngô tuần tú đã không còn giữ vẻ lạnh như băng hàng ngày nữa mà khóe miệng anh dần nhếch lên, nở một nụ cười dịu dàng, đẹp mê hồn.

Đang tức điên lên, Hàn Tú bỗng ngậy ra nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang phản chiếu trong gương. Ngỡ rằng mọi thứ chỉ là ảo ảnh, cô bất giác quay người lại nhìn anh, nhưng nụ cười quyến rũ kia đã biến mất, thay vào đó là đôi môi mím chặt như mọi ngày. Khoảng khắc ấy, ánh mắt cô chạm phải một đôi mắt đen sâu thẳm, rực lửa, đẹp như sao buổi sớm. Hàn Tú chưa bao giờ nhìn thấy người có cặp mắt đẹp hút hồn đến vậy.

Hai má cô đỏ ửng lên, để phá vỡ cục diện khó xử lúc này, cô đành nói: “Tôi cứ tưởng nào anh bị tổn thương nặng đến mức quên luôn cả việc cười đấy!”. Phải thừa nhận rằng khi cười, Đường Trạch Tề thực sự rất đẹp trai,

đặc biệt là vào khoảng khắc lúc này, nụ cười dịu dàng đó đã khiến cô chẳng thể kiềm chế nổi mà rung động con tim.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, bình thản nói: “Mắt cô hoa rồi thì phải”. Kể từ giây phút được sinh ra trên cõi đời này, với anh, “cười” đã trở thành một từ xa xỉ.

Cô đã hoa mắt sao? Hình như đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh cười kể từ khi nhặt anh về từ bãi rác. Hầu như lúc nào, Hàn Tú cũng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh mà thôi.

“Hừ! Muốn cười thì cứ cười, cần gì phải ra vẻ lạnh lùng chứ? Không phải trước đây, việc anh thích nhất là lăng lơ, cười cợt với đám con gái hay sao?”. Anh ta biết cách giả bộ thật đấy!

Tiểu Thất mím chặt môi, không nói lời nào, từ từ đi đến gần Hàn Tú, đưa tay ra không chút do dự, vuốt nhẹ từ má xuống môi, rồi cầm, nhẹ nhàng từng tí, từng tí một gạt đi những giọt nước còn đọng lại trên mặt cô.

Cử chỉ của anh vừa ân cần lại vừa dịu dàng.

Khoảng khắc ấy, dường như Hàn Tú không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng đập thình thịch của trái tim mình, ngỡ như cơ thể cô vừa bị một vật lạ xâm nhập, làm loạn trong trái tim vậy!

Hàn Tú bất giác lùi về phía sau, người cứ đờ lại, ép sát vào bồn rửa mặt. Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, run run nói: “Anh định giở trò lưu manh hả? Lần này tôi bỏ qua, nhưng anh không được phép có bất cứ lần nào nữa đâu!”

Cảm giác ấm áp, mềm mại ở các đầu ngón tay của Tiểu Thất bỗng biến mất, đôi tay anh sững lại giữa không trung. Một lúc sau, anh mới choàng tỉnh, ý thức được bản thân vừa làm điều gì, anh liền ngại ngùng thu tay lại.

Không gian chật hẹp đó thật dễ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Hàn Tú muốn thoát khỏi nơi này nhưng thân hình cao lớn của Tiểu Thất đã chặn mất lối ra, cô định lách qua không ngờ lại chạm phải người anh.

Tiểu Thất bất giác đặt tay lên vai Hàn Tú. Hơi ấm từ bàn tay anh truyền qua lớp vải của bộ đồ ngủ, thấm lên da thịt khiến cô lập tức cảm thấy choáng váng. Hàn Tú ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm vào đôi mắt sáng như sao của anh. Tiểu Thất đột nhiên cúi xuống, đôi môi anh đặt lên đôi môi cô, dịu dàng và nóng ấm. Bàn tay đặt lên vai cô bỗng nhiên nắm chặt hơn.

Hành động đột ngột, bất ngờ này của anh trong phút chốc đã làm đầu óc Hàn Tú trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Từ ngày trở về, lúc nào anh cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng băng giá, tỏ rõ thái độ “người lạ cấm lại gần”, trừ lúc cô bôi thuốc cho anh, còn lại bao giờ Tiểu Thất cũng tự giữ khoảng cách, quân tử, đỉnh đạc từ lời nói cho đến hành động. Ngay cả khi hai người nằm chung một giường, anh cũng chỉ ngủ mà thôi. Cho nên, từ lúc gặp lại đến giờ, cảm thấy anh hoàn toàn vô hại nên Hàn Tú chưa bao giờ nghĩ là anh sẽ có hành động đó.

Cô trợn mắt lên, cố gắng đẩy anh ra xa nhưng chỉ hoài công vô ích, sức của phụ nữ sao có thể chiến thắng sức của đàn ông! Hàn Tú muốn mắng cho anh một trận, nhưng đôi môi vẫn bị anh chiếm giữ. Cô giãy giụa một hồi lâu, cuối cùng đành bỏ cuộc, nhắm nghiền mắt lại, hai tay giữ lấy cổ áo của anh, lưng dựa vào bồn rửa mặt, để anh mặc sức làm càn.

Nụ hôn của Tiểu Thất chẳng hề giống như cao thủ tình trường khi lâm trận gì cả mà vụng về như một đứa trẻ con.

Lần đầu tiên hai người hôn nhau là khi họ học đại học năm thứ nhất, cô cũng đáp lại nụ hôn của Đường Trạch Tề y như vậy, anh trêu cô rằng đã bị

hôn bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thành chính quả, chỉ có kẻ ngốc lần đầu hôn mới hành động vụng về như cô thôi.

Cảm giác đau nhói ở môi khiến cô tỉnh táo trở lại, lập tức lấy hết sức bình sinh đẩy mạnh anh ra khỏi người mình.

(2)

Hàn Tú thở gấp, một tay chống lên bồn rửa mặt, tay kia sờ lên môi. Cô phần nộ nhìn anh, hét lớn: “Anh là đồ lưu manh!”

Ánh mắt của Tiểu Thất lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, đôi mắt vừa đen láy vừa sâu thăm thẳm ấy đã phục hồi trạng thái bình thường ngày: “Xin lỗi vì đã làm cô đau.”

Bị thất lễ là chuyện khiến người ta khó lòng bỏ qua được, vậy mà anh còn nói rằng: “Xin lỗi vì đã làm cô đau”, có lẽ chỉ còn thiếu nước thốt lên câu: “Lần sau, tôi sẽ không thế nữa” thôi. Nghĩ vậy, Hàn Tú vừa thẹn vừa giận. Cô mím chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh và quát: “Anh tránh ra!”

Lần này, Tiểu Thất không đứng chặn đường nữa mà nhanh chóng né sang một bên, nhường lối đi cho cô.

Nhìn theo bóng người nhỏ bé chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt, Tiểu Thất cứ đứng ngây ra đó. Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhếch khóe miệng lên, trong đầu nghĩ đến một câu thơ vô cùng thích hợp với Hàn Tú lúc này: “Tình tựa gái tơ, động như thỏ nhảy”.

Hương thơm dịu nhẹ, ngọt ngào của Hàn Tú vẫn đang lưu lại trên đôi môi và lồng ngực anh. Anh thực sự thích mùi hương này, nó cho anh cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng, yên bình. Ở bên cô, mọi chiếc gai mà anh chìa ra để phòng vệ đều không còn nữa.

Anh thực sự không cố ý ăn hiếp Hàn Tú, chỉ là khi lau đi những giọt nước đọng trên mặt cô, nhìn thấy nét dịu dàng thuần khiết tỏa ra từ cô, cảm nhận được sự mềm mại trên từng ngón tay, dường như bên tai anh có một giọng nói không ngừng thôi thúc: “Hôn cô ấy đi!”. Anh biết mình không nên làm vậy, nhưng vẫn không thể kiềm chế được...

Hàn Tú đóng cửa phòng một cách thô bạo rồi nằm vật ra giường, úp mặt xuống đệm. Rất lâu sau đó, hỏa khí trên người cô mới giảm đi phân nửa.

Hàn Tú trở mình, lặng ngẫm những tờ giấy dán tường trắng trắng.

Cô đặt tay lên ngực trái, nơi trái tim không yên phận vẫn đập thành thịch mãi không thôi rồi sờ vào đôi má đang nóng bừng như lửa đốt, sau cùng dừng lại ở bờ môi, di nhẹ trên đó hồi lâu.

Chỗ này dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Cảm giác đau nhói trên môi nhắc nhở cô rằng nụ hôn ban nãy là sự thật, không phải là ảo giác. Trong đầu Hàn Tú không ngừng hiện lên hình ảnh khuôn mặt khô ngô tuấn tú, đôi mắt sáng như sao, nụ cười dịu dàng, cử chỉ ân cần và nụ hôn nóng bỏng, ngây ngô ấy...

Tên đầu heo góc ghech! Không ngờ khi bộ não bị tổn thương thì ngay cả kỹ thuật hôn cũng bị quên lãng!

Cô đang nghĩ gì thế này? Lẽ nào cô đang mong chờ một nụ hôn mãnh liệt, mềm mại và sâu hơn hay sao? Nhất định là do đã quá lâu không có những va chạm kiểu này với người khác giới nên cô mới có những suy nghĩ ấu trĩ đó.

Tại sao anh lại bôi thứ thuốc hôi rình đó lên mặt cô khi cô đã nói rằng mùi của nó rất khó chịu? Vì sao anh lại giúp cô lau đi những giọt nước còn đọng trên mặt? Sao vô duyên vô cớ anh lại hôn cô chứ? Xem ra “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, anh đã quen với việc giở trò lưu manh rồi!

Biết là thế nhưng vì sao cô còn để con tim loạn nhịp? Đã từ rất lâu, rất lâu rồi, cô chưa trải qua cảm giác này, hoảng loạn, bất an nhưng lại có đôi chút ngọt ngào...giống như cảm giác của bốn năm trước, khi cô còn rất yêu anh...

Sao cô lại nghĩ tới những chuyện linh tinh, vớ vẩn này nhỉ?

“Yêu” ư? Hà có gì mà cô lại nghĩ đến cái từ đáng sợ đó? Chẳng phải trước đó không lâu, người mà cô căm ghét đến mức muốn băm thành trăm mảnh chính là anh hay sao? Nếu không nể mặt cô giáo Đỗ thì đừng nói là cho anh bước qua cửa nhà, chỉ cần cùng hít thở một bầu không khí với anh, cô cũng cảm thấy ghê tởm. Bây giờ, dù hàng ngày anh đều nấu thức ăn ngon lành cho cô hay làm việc chăm chỉ thì cũng chỉ có thể khiến cô thay đổi cách đối xử với anh mà thôi. Bởi vậy, chuyện yêu anh thêm một lần nữa sẽ không bao giờ xảy ra đâu, mãi mãi là như thế!

Đó chỉ là một nụ hôn vụng về. Nụ hôn này không có ý nghĩa gì hết, chẳng qua chỉ là ham muốn nhất thời của anh mà thôi. Còn cô, nhất định là do nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, không gian lại quá nhỏ nên mới thiếu tỉnh táo đến vậy!

Anh là khách trọ, cô là chủ nhà. Anh là nhân viên, cô là bà chủ...

Hàn Tú không ngừng nhắc nhở bản thân mình như thế, nhưng vẫn chẳng thể làm nhịp tim bình thường trở lại. Cô nhớ lúc đó, hình như Tiểu Thất cũng run run...

(3)

Quyết định tránh né Tiểu Thất nên sáng hôm sau, Hàn Tú dậy từ rất sớm. Tắm rửa vệ sinh xong, cô một mình lái xe đến công ty, bấm bụng bỏ qua món cháo thịt đánh trứng gà khoái khẩu do anh nấu. Lúc tan làm, cô không còn như hồi trước – hay cùng anh đi siêu thị mua thức ăn – mà viện đủ lí do để không chờ anh về vì tự nhủ rằng mình không có nghĩa vụ làm tài

xế miễn phí. Khi ăn tối, Hàn Tú cúi gằm mặt, gấp gấp và và nhanh nhanh chóng chóng cho xong bữa tối rồi chui luôn vào phòng mình.

Tóm lại là cô hạn chế tiếp xúc với anh, nếu bất đắc dĩ phải gặp mặt thì cố gắng gặp trong thời gian càng ngắn càng tốt.

Với tình hình như vậy, không đến ba ngày, Tiểu Thất đã nhận ra rằng Hàn Tú đang trốn tránh anh. Biết thế nhưng anh vẫn tỏ vẻ bình thản như mọi ngày, đi làm rồi về nhà, nấu tất cả những món mà cô thích ăn.

Mỗi ngày, vào lúc ăn cơm tối, Tiểu Thất thường hỏi cô ngày mai thích ăn món gì. Cô vẫn cúi đầu, lật qua lật lại quyển sách dạy nấu ăn rồi chọn bữa vài món. Bao giờ cũng thế, khi về đến nhà, cô sẽ thấy mấy món ăn mà cô đã chọn tối hôm trước đã được bày sẵn trên bàn. Hàn Tú có cảm giác trái tim mình càng ngày càng loạn nhịp, đầu óc thêm mơ hồ. Cô cảm nhận được một cách rõ ràng sự quan tâm dịu dàng, chu đáo của anh, nhưng cô không dám nghĩ nhiều, càng chẳng dám mở lòng. Dù trái tim đang đập điên cuồng như thuở mới yêu, nhưng Hàn Tú vẫn chưa quên được bốn năm trước, cô đã bị anh làm tổn thương đến mức nào, không quên được vết thương lòng đã phải vất vả, khó khăn ra sao để lành lại. Thực sự cô không thể chịu thêm bất kì nỗi đau đớn hay sự tổn thương nào nữa.

Cô sợ những lúc chỉ có hai người nên để tránh ngại ngùng, Hàn Tú hoặc là lôi kéo, mời mọc Sam Sam đến nhà ăn cơm hoặc là một mình ra tiệm, ăn no nê rồi mới về nhà.

Còn Sam Sam lần đầu tiên được ăn cơm do Tiểu Thất nấu thì khen không ngớt lời, kể từ đó, cô ấy thường xuyên vác mặt dày đến nhà Hàn Tú xin cơm. Song không biết vì lí do gì mà dần dần, tay nghề nấu nướng của Tiểu Thất không còn khiến người khác ngưỡng mộ nữa, thường xuyên gặp phải thất bại, món ăn không mặn thì nhạt. Ngay đến Sam Sam vô tâm vô tình cũng bắt đầu cảm thấy lạ, kêu than: “Có phải cậu đã phát quá ít lương

cho đầu bếp Đường nên anh ấy mới kháng nghị bằng cách thách thức giới hạn vị giác của chúng ta không?”

Hàn Tú không nhịn được, biện hộ thay cho Tiểu Thất: “Có cái mà ăn à tốt lắm rồi, sao cậu khó tính vậy?”

“Người khó tính không phải là mình mà là cậu mới đúng! Đã sống chung với nhau bao nhiêu ngày rồi mà tại sao cậu vẫn lạnh nhạt với Đường Trạch Tề thế?”

Hàn Tú kích động, phản bác lại: “Cái gì mà “sống chung” chứ, sao cậu nói khó nghe như vậy hả? Mình lạnh nhạt vô tình ở chỗ nào chứ? Quần áo đã mua cho mấy bộ, lương tháng không thiếu một đồng, các thứ trong nhà cũng để anh ta dùng thoải mái rồi còn gì!”

Sam Sam lắc lắc ngón trỏ: “Không phải thế! Mình cảm thấy dạo này cậu lạ lắm. Trước đây cậu có bao giờ nhiệt tình mời mình đến nhà ăn cơm đâu, bây giờ thì cứ làm như thể chỉ hận không thể kéo mình đến đây ở cùng vậy. Hơn nữa, mình còn thấy cậu không dám nhìn Đường Trạch Tề. Nếu chẳng may ánh mắt hai người giao nhau là cậu lại hoảng hốt, lảng ngay sang chỗ khác. Trạch Tề thì nhìn cậu với ánh mắt thiếu phụ oán thán cảnh phòng không. Phải chăng giữa cậu với Trạch Tề đang có một bí mật không thể nói ra?”

Hàn Tú đứng bật dậy khỏi ghế: “Cậu nói lảng nhãng gì thế? Mình với anh ta bây giờ chỉ có quan hệ chủ nhà và khách trọ thôi. Lẽ nào ngày ngày mình đều phải thăm hỏi, động viên, chăm chút cho anh ta như mẹ già với con thơ sao?”

Sam Sam chỉ ngay vào mũi cô, nói: “He he, nhìn bộ dạng sợ hãi như ăn trộm bị bắt quả tang của cậu kìa! Theo nhận định của mình thì rõ ràng là cậu đang thích anh ta, có điều bài học bốn năm trước đã khiến cậu không

dám trao lại trái tim cho kẻ đó nên đành phải trốn tránh cho đến khi nào anh ấy ra đi mới thôi.”

Từng câu từng chữ của Sam Sam giống như một chiếc chìa khóa đã được bôi trơn dầu, nhanh chóng mở toang cánh cửa trái tim đã phong kín nhiều năm của Hàn Tú

Cô nuốt nước miếng, nhất quyết không chịu thừa nhận mà cố cãi: “May mà cậu còn nhớ chuyện bốn năm trước. Không phải là mình không dám mà là mình chẳng thể trao trái tim cho bất cứ ai nữa. Một cô gái đã hao phí hết tuổi thanh xuân tươi đẹp bên một người đàn ông để rồi chỉ nhận được bê bàng, thiệt thòi, cậu bảo người đó có nên ngốc nghếch một lần nữa, đánh cược thêm một lần nữa, chịu thiệt thêm một lần nữa không?”

Nếu lại đánh mất trái tim thì cô phải làm thế nào để tìm lại đây? Dù hiện tại, Đường Trạch Tề chưa nhớ mọi việc trước kia nhưng biết đâu, sẽ có một ngày, đột nhiên anh nhớ ra tất cả thì sao? Hẳn là sẽ lại giống như trước, anh sẽ mỉm cười và nói với cô rằng: “Hàn Tú, em đã yêu anh thật lòng. Có lẽ em sinh ra trên đời là vì anh, cả cuộc đời này em chẳng thể nào trốn tránh được đâu!”, để rồi sau đó, lại bỏ rơi cô và đi theo một bóng hồng khác. Nếu cô chấp nhận tiếp tục mà mọi chuyện vẫn y như trước đây thì chắc chắn lần này, cô sẽ suy sụp đến mức muốn giết người. Mới chỉ nghĩ đến đã thấy kết quả hiển nhiên ra đó, bởi vậy, trừ phi bị đầu óc cô bị sét đánh phải, còn không, trong cả cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ yêu anh thêm một lần nữa.

“Cậu đúng là con vịt đáng chết, chỉ giỏi cứng miệng. Đường Trạch Tề bây giờ hoàn toàn khác ngày xưa. Huống hồ, chính cậu nói rằng vụ bắt gian phu dâm phụ trên giường bốn năm trước có thể là do người ta giảng bẫy rồi dụ cậu nhảy vào. Chẳng phải mấy chuyện trên phim ảnh và tiểu thuyết đều như vậy sao?”

“Bùi thánh mẫu à, mình xin cậu đấy, mọi chuyện đã rồi như thế này rồi, cậu đừng làm nó rối thêm nữa! Đặt bẫy sẵn ấy hả, mình không ngờ là cậu lại nghĩ ra được việc đó cơ đấy! Nếu anh ta tốt đến vậy thì sao cậu không theo đuổi đi?”

“Chồng của bạn, tuyệt đối không động vào! Nếu cậu không phải là bạn thân của mình thì mình đã theo đuổi anh ấy từ lâu rồi.”

“Bây giờ cậu theo đuổi cũng chưa muộn mà, mình không bận tâm đâu!”

Sam Sam phần nộ nhìn Hàn Tú: “Được rồi, mình đã hoàn thành tâm nguyện của cậu, từ bây giờ, mình sẽ bắt đầu theo đuổi Đường Trạch Tề. Mình mà thành công thì cậu đừng có mà hối hận đấy! Mở thật to mắt ra mà xem nhé! Cái đồ miệng nói một đằng, tim nghĩ một nẻo!”

Sam Sam nói rồi mở cửa phòng, bước ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Tiểu Thất đang mang chỗ quần áo vừa giặt xong đi ngang qua, chuẩn bị ra ban công phơi. Sam Sam nghĩ mình phải nắm bắt cơ hội này, nếu để mất thì sẽ khó để có lần thứ hai nên nhanh chóng bước đến, kéo tay Tiểu Thất nói: “Anh bận rộn cả ngày rồi, tối về nhà lại nấu nướng cho chúng tôi nữa nên để tôi giúp anh việc này nhé!”

Tiểu Thất cau mày nhìn Sam Sam với vẻ khó hiểu rồi ngó sang Hàn Tú. Hàn Tú lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đóng sập cửa lại.

Lúc này, Sam Sam mới nói: “Cô gái đó rất kiêu ngạo, rõ ràng là thích anh rồi, thế mà còn cố tỏ vẻ như không có gì. Anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh đón người đẹp về dinh.”

Tiểu Thất mím môi, không nói lời nào.

“Đừng nản chí, đã có tôi giúp đỡ mà!”. Sam Sam đập một cái rất mạnh lên vai của Tiểu Thất, sau đó cố tình quay về phía phòng của Hàn Tú hét lớn: “Tiểu Thất à, để em giúp anh phơi quần áo nhé! Anh đừng khách khí,

cổ phiếu mà hai hôm trước anh giới thiệu cho em đã tăng giá âm ầm ầm rồi. Nào, phơi xong thì chúng ra vào phòng anh, tiếp tục nghiên cứu cổ phiếu nhé!”

Tiểu Thất vẫn mím chặt môi, chột hiệu ra ý đồ của Sam Sam. Anh không phản đối cũng không tán thành, lẳng lẳng lấy lại chỗ quần áo từ tay Sam Sam rồi đi ra ban công.

Sam Sam thấy Tiểu Thất không chịu phối hợp, chỉ biết bất lực lườm anh.

Vừa phơi quần áo xong, Tiểu Thất liền bị cô kéo ngay về thư phòng. Đóng cửa lại, Sam Sam quay ra hỏi: “Rốt cuộc anh có thích Hàn Tú hay không?”

Tiểu Thất cau mày, quay mặt đi chỗ khác, vẫn không nói gì.

Sam Sam đặt tay lên trán, thầm nghĩ người đàn ông này thật khó hiểu, đứng đực cả ngày trời mà không “gáy” được tiếng nào, đúng là ngớ ngẩn!

“Thôi bỏ đi, bỏ đi! Chuyện của hai người thì hai người tự lo đi, tôi chẳng thèm quan tâm làm gì. Tất cả cứ để tùy duyên, tùy duyên vậy!”

Tiểu Thất khẽ mấp má môi như muốn nói điều gì nhưng lại chẳng thốt nên lời. Qua một hồi lâu, anh mới thở dài một tiếng rồi chuyển sang chủ đề khác: “Không phải cô muốn nghiên cứu tình hình cổ phiếu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Sam Sam gật đầu lia lịa.

Tiểu Thất bèn mở sách nghiên cứu cổ phiếu ra, Sam Sam liếc xông đến xem. Xem mãi các báo cáo phân tích tình hình chứng khoán, ánh mắt cô bất giác chuyển qua nhìn Tiểu Thất đang ở bên cạnh.

Tuy Sam Sam chẳng có chút cảm tình nào với Đường Trạch Tề của bốn năm trước, nhưng cô hoàn toàn ủng hộ Đường Trạch Tề của hiện tại ở bên Hàn Tú. Anh thật thà, nhân hậu, tính tình tốt, biết nấu ăn, làm việc nhà giỏi lại đẹp trai nữa. Điều khiến cô khâm phục nhất chính là khả năng phán đoán tình hình cổ phiếu của anh, đúng là tinh tường, mới qua có vài ngày mà cô đã kiếm được gần mười ngàn đồng rồi. Mọi người thử nói xem, nếu không gặp được một chàng trai hoàn hảo như vậy trong đời thì người phụ nữ còn cầu gì hơn thế chứ? Nếu không phải Sam Sam kiên định với nguyên tắc “Chồng của bạn, tuyệt đối không động vào!” thì cô đã chẳng ngại ngần gì mà không theo đuổi anh ngay. Có điều, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu cô theo đuổi thì chưa chắc đã thành công, bởi vì tâm tư của anh rõ ràng chẳng hướng về phía cô.

Hãy, cái con nha đầu Hàn Tú gốc nghềch này!

Hàn Tú bịt chặt tai lại để không nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở bên ngoài.

Cô thực sự không thể tin rằng Sam Sam lại nỡ đối xử với cô như vậy. Quả nhiên có người khác giới liền mất luôn tính người!

Cứ theo đuổi đi, cứ theo đuổi đi! Chẳng liên quan gì đến cô hết!

Hàn Tú đặt tay lên ngực, thấy trái tim khẽ nhói đau, cảm giác như chẳng thể nào thở nổi.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mâu Thuẫn Giữa Yêu & Không Yêu

Tiểu Thất vốn không nhiều lời, nếu người khác không chủ động trước thì anh tuyệt đối không mở miệng, kiếm chuyện làm quà, riêng Hàn Tú là trường hợp ngoại lệ. Tiếc là sau khi vì anh mà xảy ra “tranh chấp” với Sam Sam, Hàn Tú càng chẳng thèm để ý đến anh, nhìn thấy anh thì chỉ lờm một cái rồi bỏ đi.

Chỉ có Hàn Tú đối xử với Tiểu Thất như vậy, còn mọi người trong công ty, từ già đến trẻ, ai cũng rất quý mến anh, bởi vì anh vừa đẹp trai lại vừa ít nói. Tuy anh luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cảnh báo “Người lạ cấm lại gần!”, nhưng đối với các thím, các dì thích “tám” chuyện thì Tiểu Thất lại là một thánh giả tuyệt vời. Không những thế, anh còn không bao giờ từ chối bất cứ lời nhờ vả nào của đồng nghiệp. Vì vậy, tất cả mọi người đều thích gọi anh là Tiểu Thất này, Tiểu Thất kia.

Hàng ngày, ở công ty, cái tên mà Hàn Tú nghe thấy nhiều nhất chính là “Tiểu Thất”. Dần dần, cô nhận ra rằng ánh mắt của mình thường xuyên kiếm tìm hình bóng anh, để rồi lần nào cũng thất vọng vì anh đã ra ngoài phục vụ rồi. Khi lấy lại được hồn phách cũng là lúc cô vô cùng ảo não, sau đó lại tự dặn lòng rằng mình chỉ đang tận dụng anh, bởi vì anh kiếm được rất nhiều tiền cho cô.

Từ khi Tiểu Thất tới làm việc ở Đại Chúng, số lượng khách hàng phục vụ tại gia đã tăng lên ba mươi phần trăm, trong đó, đại đa số là phụ nữ. Có lẽ họ đều bị thu hút bởi ngoại hình khôi ngô tuấn tú hoặc tính cách lạnh lùng của anh. Đôi lúc, Hàn Tú cũng cảm thấy tội lỗi, nhưng vừa nhìn thấy mấy tờ tiền xanh xanh đỏ đỏ là mọi cảm giác tội lỗi trong cô tan ngay theo mây gió. Cô phớt lờ chuyện lương tâm cắn rứt, tự nhủ rằng mình chẳng cần

biết mục đích thực sự của những người phụ nữ kia là gì hay anh phải làm việc vất vả ra sao, có tiền mới là nhất!

Tuy nhiên, mỗi lần nhìn thấy đơn đặt hàng phục vụ tại gia ghi khách hàng là phụ nữ độc thân, còn chỉ đích danh anh đi làm việc, trái tim Hàn Tú lại vô cùng đau đớn, khó chịu. Cô chẳng biết mình bị làm sao nữa, ngày qua ngày sống trong những mâu thuẫn triền miên.

Điện thoại trên bàn làm việc bất ngờ đổ chuông.

Liếc qua màn hình hiển thị, cô thấy số điện thoại quen thuộc là Trần Mạnh Lễ. Hàn Tú mau chóng lấy lại thần trí, hít một hơi thật sâu rồi nhắc điện thoại lên: “Xin chào!”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng than khẽ: “Ây da, anh đã gọi điện thoại cho em không biết bao nhiêu lần mà em vẫn không nhớ số điện thoại của anh sao?”

“Thì ra là Trần tổng, thật ngại quá! Hôm nay có nhiều người gọi đến tới mức tôi ong hết cả đầu nên không chú ý lắm”. Hàn Tú vừa ôm đầu vừa trả lời.

“Gọi anh là Mạnh Lễ thì em sẽ bị mất một miếng thịt à?”. Giọng Trần Mạnh Lễ nghe hết sức ai oán.

Hàn Tú đột nhiên nghiêm giọng nói: “Tôi đã quen việc nào ra việc nấy rồi. Khi nói chuyện riêng tư, tôi không ngại gọi tên của anh. Trần Mạnh Lễ, Trần Mạnh Lễ, cái tên này nghe hay biết bao!”

Trần Mạnh Lễ khẽ cười: “Cảm ơn lời khen của em. Thực ra hôm nay, anh tìm em không phải để bàn việc công mà vì việc tư. Anh muốn nói là anh đợi em mời anh một bữa cơm gần hai tháng nay rồi. Tóc trên đầu cũng sắp bạc trắng hết cả đấy!”

“Tôi nợ anh một bữa cơm từ lúc nào nhi?”. Hàn Tú vuốt vuốt tóc.

“Hàn Tú, em thật biết cách làm anh đau lòng đấy!”. Anh than thở.

Phải nghĩ một lúc, Hàn Tú mới nhớ ra là Tiểu Thất lần đầu tiên đi làm đã đắc tội Trần Mạnh Lợi rồi Trần Mạnh Lễ giải vây cho cô, sau đó, cô nói đùa là sẽ mời anh ăn cơm hộp. Hàn Tú đã quên bémng mất chuyện này vì gần đây, cô mãi sàu muộn vì gặp rắc rối trong mối quan hệ với Tiểu Thất. Cô liếc qua cuốn lịch nhỏ đặt trên bàn, quả nhiên là đã gần hai tháng trôi qua. Thực ra không cần có sự việc trên, nếu muốn gần gũi với khách hàng hơn thì cô cũng nên mời Trần Mạnh Lễ một bữa đàng hoàng.

Cô ngượng ngùng nói: “Thật ngại quá! Đạo này, tôi hơi bận nên quên khuấy mất lời hứa với anh. Tối nay, anh có phải làm gì không? Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu tối nay anh rảnh thì tôi sẽ mời anh một bữa. Anh thấy sao?”

Trần Mạnh Lễ nghiêm nghị nói: “Là cơm hộp à?”

Đến lượt Hàn Tú nghiêm mặt: “Hôm đó, tôi chỉ nói đùa thôi mà. Nếu anh thực sự muốn ăn cơm hộp thì tôi cũng ngại, không dám mời anh đâu”. Với lại cô cũng chẳng biết làm.

Trần Mạnh Lễ cười: “Được thôi! Ăn gì là do anh chọn nhé!”

“Không thành vấn đề, cả món ăn lẫn thời gian và địa điểm đều do anh quyết định. Chọn xong thì nhắn tin vào di động cho tôi!”

“Được, vậy hẹn gặp em tối nay!”

“Ừm, tối nay gặp lại!”

Đặt điện thoại xuống, Hàn Tú thở phào nhẹ nhõm, ngả người ra ghế. Tối nay, cô không cần bịa ra lí do để trốn ăn cơm cùng Tiểu Thất rồi. Dù mỗi

lần đối diện với anh, Hàn Tú đều cảm thấy trái tim mình loạn nhịp, nhưng việc phải tìm mọi cách để lảng tránh anh kiểu này còn khiến cô mệt mỏi hơn.

Hết giờ làm, Hàn Tú liền lái xe đến thẳng nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn mà Trần Mạnh Lễ đã đặt trước. Nhà hàng này được trang trí hết sức trang nhã, xung quanh yên tĩnh vô cùng. Mỗi bàn ăn đặt ở một khu riêng biệt, trên bàn để một chiếc đèn bằng thủy tinh nho nhỏ rất đẹp cùng một chiếc bình màu hồng nhạt, mấy chiếc ghế tựa bọc đệm màu đỏ nổi bật, tất cả khiến cho không khí ở đây mang một vẻ đẹp độc đáo và sang trọng. Với cách bài trí đó, dù nhà hàng có đông khách đến mấy thì cũng không tạo cho ta cảm giác bàn bực chuyện công việc mà còn là điểm hẹn lí tưởng cho mấy đôi tình nhân.

Hàn Tú không hề bất ngờ về sự sắp đặt này. Nếu Trần Mạnh Lễ kéo cô đi ăn tôm cua hay mấy đồ ăn vặt ven đường thì mới là lạ đấy!

Lúc Hàn Tú đến gặp Trần Mạnh Lễ thì anh đã đợi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Vừa nhìn thấy cô, anh lập tức đứng dậy, kéo ghế ra cho cô.

“Cảm ơn anh!”. Hàn Tú ngồi xuống, nhã nhặn đáp.

“Em muốn ăn gì?”. Trần Mạnh Lễ đưa thực đơn cho cô.

“Câu này phải để tôi nói mới đúng. Tuy hôm nay tôi mời, nhưng vẫn nên để anh làm chủ mới phải. Anh gọi đi!”. Hàn Tú đẩy thực đơn lại cho anh.

Trần Mạnh Lễ mỉm cười, ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến rồi gọi vài món đặc sản của nhà hàng. Sau đó, anh gập quyển thực đơn lại, lặng lẽ ngắm ly nước đang cầm trên tay.

Trong ấn tượng của Hàn Tú, Trần Mạnh Lễ là người cởi mở, nhiệt tình, không hiểu sao hôm nay anh lại ít nói như thế, cho nên cô nhất thời chưa thích ứng được. Nhưng dù sao, cô cũng là người mời ăn hôm nay nên

không thể để không khí trầm lắng thế này được, nghĩ vậy, Hàn Tú bèn cầm ly nước lạnh ở trước mặt lên và nói: “Cảm ơn anh vì lần trước đã giải vây cho tôi.”

Trần Mạnh Lễ lắc nhẹ ly nước lạnh, nở một nụ cười đẹp mê hồn: “Anh đang chờ xem lúc nào em sẽ chủ động nói chuyện với anh, cuối cùng cũng đợi được, có điều ngay vào lúc anh đang hân hoan hi vọng em nói những lời thân mật thì mọi nhiệt thành trong anh lại bị dội một gáo nước lạnh bởi câu nói hết sức khách sáo của em.”

“Hả?”. Hàn Tú cảm thấy đầu mình đang bốc khói đen ngòm. “Trước giờ, tôi hoàn toàn không biết anh cũng là một người yêu phim ảnh đấy!”

Trần Mạnh Lễ bật cười: “Trêu em tí cho vui thôi! Thỉnh thoảng nói năng hoa mỹ như trong phim một chút cho thoải mái, yêu đời hơn.”

“Hừm! Lễ nào bây giờ, anh cảm thấy cuộc sống không tốt đẹp sao?”. Hàn Tú nhìn anh đầy nghi ngờ.

Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn trước rất nhiều. Mỗi lần có Hàn Tú ở bên cạnh, Trần Mạnh Lễ đều cảm thấy vô cùng thư thái trong lòng.

Không lâu sau, món ăn được đưa lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả.

EC là một công ty sản xuất, phân phối đồ nội thất có quy mô khá lớn, chủ yếu nhắm vào thị trường Âu Mỹ. Trần Mạnh Lễ vốn rất thích thiết kế đồ chơi, nhưng mấy năm trước đã bị bố ép học ngành tài chính khô khan, vì Trần lão tiên sinh cho rằng chỉ có nắm rõ tình hình tài chính của công ty thì mới có thể đưa ra những quyết định vào sách lược chuẩn xác tuyệt đối.

“Cho em xem bản vẽ của anh này!”. Trần Mạnh Lễ đưa một tập giấy cho Hàn Tú. “Đây đều là những con búp bê do đích thân anh thiết kế đó!”

Nhìn những con búp bê đầu to được vẽ nắn nét từng nét bằng bút chì, Hàn Tú vô cùng ngạc nhiên. Bản thiết kế của anh rất tuyệt, mấy con búp bê này tuy hình dáng hơi kì lạ nhưng trông rất đáng yêu. Chúng vừa mang phong cách Âu Mỹ vừa có màu sắc Trung Hoa, trong số đó, có một con búp bê được tạo hình như đạo sĩ Võ Đang, khiến cô rất thích thú.

“Nhà thiết kế Trần à, anh thực sự rất tài hoa đó!”. Cô tán dương anh một cách chân thành.

“Cảm ơn em. Thực ra, anh rất muốn biến những bản thiết kế này thành các sản phẩm thật, sản xuất chúng theo dây chuyền luôn.”

“Anh có thể đưa những bản thiết kế này cho bố anh xem mà! Hiện nay, cách trang trí nhà cửa không còn đơn giản như trước kia nữa, bố sung thêm những thứ ngộ nghĩnh như thế này không phải là một ý kiến tệ đâu.”

Trần Mạnh Lễ lắc đầu đầy tiếc nuối: “Bố anh không thích anh làm thiết kế. Nhiều năm trước, khi thấy anh vẽ những bức hình này ở nhà, ông đã tức tới mức đập nát cả máy tính. Ông cho rằng anh không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết đắm mình vào mấy thứ vợ vẩn.”

“Cá nhân tôi thấy những con búp bê này vô cùng dễ thương, cả trẻ con lẫn người lớn đều sẽ rất thích chúng. Hay anh đem những bản thiết kế này đến các công ty sản xuất đồ chơi xem sao? Giấu bố anh làm thử đi!”

“Thôi bỏ đi, có lẽ anh chỉ nên coi đó là sở thích thì hơn. Tặng mấy bức này cho em đây!”. Trần Mạnh Lễ nói.

Hàn Tú ngây người ra: “Tặng cho tôi sao?”

“Ừ.”

“Anh tặng cho tôi rồi, nếu sau này, tôi đưa chúng cho một công ty đồ chơi nào đó sản xuất thì bao nhiêu tiền kiếm được, tôi sẽ nuốt trọn đấy!”

“Hừm”. Trần Mạnh Lễ cười, bảo: “Em đúng là... nói không quá ba câu đã bộc lộ ngay bản chất. Em mà bán được chúng thì tiền kiếm được sẽ là của em hết, anh chỉ cần em tặng cho anh một con búp bê thôi.”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”

Con người Trần Mạnh Lễ không những thú vị, hài hước mà còn vô cùng ga lăng. Lúc hóa đơn được đưa đến, Hàn Tú không cách nào nói lại được anh, cuối cùng người thanh toán vẫn là Trần Mạnh Lễ. Thực ra, lần nào đi ăn cùng nhau, anh cũng tranh trả tiền, khiến Hàn Tú không giữ lại được chút thể diện nào. Trần Mạnh Lễ nói, bữa cơm này coi như anh mời để con búp bê do anh thiết kế sớm có mặt trên thị trường, lần sau sẽ đến lượt cô mời. Hàn Tú đâu phải là kẻ ngốc, cô thừa hiểu dụng ý của Trần Mạnh Lễ khi anh làm vậy. Biết thế nhưng cô khó lòng từ chối tấm thịnh tình của anh, càng không thể không nể mặt anh. Đành để lần sau vậy!

Trước lúc rời khỏi nhà hàng, Hàn Tú ngại ngùng nói với Trần Mạnh Lễ rằng cô muốn đi rửa tay. Mới được vài bước, cô bỗng thấy một dáng người không thể thân thuộc hơn đang ngồi gần đó. Cô khựng lại, toàn thân lập tức cứng đờ.

Đó chẳng phải là Tiểu Thất sao?

Hàn Tú tưởng mình bị hoa mắt nên cố căng mắt ra để nhìn kỹ hơn. Mái tóc hơi dài rủ xuống trán, đôi môi mím chặt, chiếc cằm kiên nghị, tất cả đều vô cùng quen thuộc. Ngay cả khi mắt cô thực sự bị hoa thì chỉ cần nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng, kiểu dáng đơn giản mà anh ta đang mặc, cô đã có thể khẳng định chắc chắn rằng mình không hề nhận nhầm người. Bởi vì đó là chiếc áo do chính cô mua cho Tiểu Thất ở quầy hàng khuyến mại trong siêu thị. Về mặt trang phục, trước nay, anh không bao giờ chê bai hay đòi hỏi, cô mua cho bộ nào thì anh sẽ mặc bộ ấy.

Tại sao Tiểu Thất lại xuất hiện ở nơi này? Không phải chính anh đã nói rằng anh không muốn liên hệ với bất cứ người bạn cũ nào hay sao? Vậy thì người phụ nữ mặc chiếc váy màu xanh lá cây nhạt đang ngồi đối diện với anh là ai cơ chứ?

(2)

Đó là một phụ nữ tầm ba mươi, bốn mươi tuổi, mái tóc xoăn dài, khuôn mặt trang điểm vô cùng nhã nhặn, lộ rõ khí chất thanh tao.

Xem ra người đó đang rất vui vẻ, tươi cười nâng ly rượu lên, có ý muốn cụng ly cùng Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng tỏ ra lịch sự, nhẹ nhàng chạm ly với người phụ nữ kia, đôi môi mấp máy, không biết anh đang nói chuyện gì, chỉ thấy sau đó, nụ cười của người phụ nữ càng thêm rạng rỡ.

Hàn Tú cảm thấy trái tim mình lúc này như bị một vật gì sắc nhọn đâm sâu vào, nỗi đau đớn nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Nhìn xem, anh chẳng cần nở nụ cười cũng có thể khiến người phụ nữ đó sung sướng đến vậy. Vậy mà suýt chút nữa cô đã quên mất Đường Trạch Tề vốn là con người như thế nào. Một cao thủ tình trường! Sự thật đã rành rành ra đây, mặc dù đầu óc có vấn đề nhưng anh vẫn giống như trước kia, trẻ không tha, già không thương.

Cô thu ánh mắt lại, đang quay người để chuẩn bị đi vào phòng rửa tay thì Hàn Tú bị một nhân viên phục vụ đâm sầm vào. Nước uống và rượu còn thừa trong cốc ly cốc đặt trên chiếc khay của anh nhân viên đó bắn tung tóe lên trang phục của Hàn Tú rồi tất cả rơi hết xuống sàn, vỡ tan tành.

Hàn Tú khẽ kêu lên một tiếng.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà hàng đồng loạt hướng về phía phát ra tiếng động. Hàn Tú lập tức trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

“Thật xin lỗi, xin lỗi vì tôi đã không cẩn thận, va phải cô”. Người nhân viên phục vụ vừa rồi rối rít nói vừa rút khăn giấy ra, lau áo giúp cô.

Hàn Tú lắc khẽ người để vẩy những thứ còn đọng lại trên váy đi. Giây phút này, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây nên quay sang nói với người phục vụ: “Không sao đâu, là do tôi bất cẩn thôi”, rồi không đợi anh ta nói thêm tiếng nào, cô đã cúi đầu thật thấp, đi thẳng vào phòng rửa tay.

Cách đó không xa, có một người lạng lẽ dõi theo dáng người bước đi như chạy của cô rồi nhắc ly rượu nho lên uống.

Hàn Tú định dùng nước để gột sạch chỗ đồ uống vừa đổ lên người, nhưng khi cúi xuống, cô trông thấy một vết dài màu đỏ do rượu vang gây ra ở giữa chiếc váy. Chiếc váy này coi như hỏng.

Hai tay chống lên bồn rửa, nhìn vào khuôn mặt cau có của mình trong gương, cô cảm thấy cổ họng mình đang tắc nghẹn đến mức không thể thốt nên lời, nổi phiền muộn lại trào dâng trong lòng.

Không biết vì lí do gì mà gần đây, cứ nghĩ đến Tiểu Thất là đầu óc cô lại ong lên, vừa này cũng thế, khi bất ngờ nhìn thấy anh, cô lại thiếu tỉnh táo đến mức va vào nhân viên phục vụ, tự chuốc lấy rắc rối cho mình.

Tan ca xong, anh làm những chuyện gì, rõ ràng chúng chẳng hề liên quan đến cô. Anh đi lại cùng ai, kết bạn với ai, đúng ra cô chẳng nên quan tâm. Anh đến những nhà hàng sang trọng, “câu” mấy người phụ nữ giàu có thì đã sao? Anh cũng chẳng có nghĩa vụ phải ngày ngày nấu ăn, hầu hạ một người vừa là bà chủ vừa là chủ nhà như cô. Vậy mà cô lại hành xử như một kẻ thất thần, làm cho mọi thứ trở nên hỗn loạn rồi rời khỏi đó theo một cách không thể nào ngờ ngẩn hơn.

Hàn Tú tự cười nhạo chính mình rồi chột nhận ra, đã từ rất lâu rồi, cô không còn điên rồ đến mức đáng thương như thế này. Cô rửa sạch tay rồi

day day thái dương, sau đó để tay ra sau đầu, đứng ngậy người trước chiếc gương lớn.

Đột nhiên, Hàn Tú nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng Trần Mạnh Lễ: “Hàn Tú, em không sao chứ?”

Cô nhanh chóng bước đến, mở cửa ra. Trần Mạnh Lễ đang đứng bên ngoài, cau mày nhìn Hàn Tú, thấy chiếc váy của cô bị bẩn liền nói: “Thật ngại quá! Mời em ăn được một bữa mà lại làm hỏng cả chiếc váy của em rồi.”

Hàn Tú xua xua tay: “Không phải lỗi của anh, đấy là do tôi bất cẩn quá thôi.”

“Hay là chúng ta đến cửa hàng để mua một chiếc váy khác cho em nhé!”

“Không cần đâu, chỉ là một chiếc váy thôi mà. Chẳng sao cả.”

“Vậy chúng ta đi thôi!”. Trần Mạnh Lễ lịch lãm nghiêng người cho cô bước qua.

Lúc quay trở ra phòng ăn, Hàn Tú cố ý đi bên trái của Trần Mạnh Lễ để tránh nhìn về phía Tiểu Thất.

Vô tình trông thấy Tiểu Thất trong nhà hàng, Trần Mạnh Lễ hơi ngạc nhiên, liền dừng bước, quay sang hỏi Hàn Tú: “Hàn Tú này, vị tiên sinh đang ngồi đằng kia trông quen quen, có phải là nhân viên mới đến công ty em tháng trước không?”

Hàn Tú liếc sang phía đó rồi gật đầu: “Hình như thế.”

“Sao cậu ta lại có mặt ở đây nhỉ? Người phụ nữ ngồi đối diện trông cũng rất quen, hình như là giám đốc điều hành của một hãng mỹ phẩm. Tại sao hai người bọn họ lại quen biết nhau nhỉ?”

Khóe miệng Hàn Tú khẽ giật giật: “Anh lắm chuyện quá đấy! Hết giờ làm, nhân viên thích đi đâu, làm gì là quyền của người ta, chúng ta sao có thể quản lí cuộc sống riêng tư của họ chứ? Nếu anh hiếu kì thì ngày mai nhờ mấy người anh quen trong giới báo chí nghe ngóng thử xem!”

Nói xong, cô nhanh chóng bước ra khỏi nhà hàng, bỏ lại Trần Mạnh Lễ ở phía sau, không biết rằng anh thoáng nghiêm mặt lại.

Tiểu Thất nhìn Trần Mạnh Lễ, hai người cùng khẽ gật đầu để chào nhau.

Mãi cho tới khi bóng của hai người đó biến mất hẳn khỏi nhà hàng, Tiểu Thất mới thu lại ánh mắt, cầm cốc rượu trong tay, cúi đầu im lặng.

Ngồi đối diện với anh, Alice mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Cô ấy là bạn gái của cậu à?”

Tiểu Thất không nói gì, chỉ lặng lẽ uống hết ly rượu này rồi lại rót đầy một ly khác, uống như điên như dại.

Thấy thế, Alice bất giác mỉm cười, vừa lắc ly rượu vừa nói: “Cậu uống rượu kiểu này, làm lãng phí rượu ngon là chuyện nhỏ, nhưng uống say lại là chuyện lớn. Tôi không đưa cậu về nhà được đâu.”

“Tôi tự biết đường về nhà, không cần chị phải đưa về”. Tiểu Thất đáp.

Alice vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi: “Xem ra cậu rất thích cô gái đó, tôi đoán cô ấy chính là người khiến cậu nói chỉ muốn làm việc ở công ty vệ sinh, không nữa rời đi.”

Tiểu Thất ngậy người ra, lặng nhìn ly rượu đang cầm trong tay, ánh sáng từ chiếc đèn chùm trên trần nhà chiếu vào khiến chỗ rượu vang trong ly rục rờ lên một màu đỏ như ngọc, đẹp một cách mê hồn.

Đặt ly xuống bàn, anh nói: “Thành thật xin lỗi chị, tôi muốn về sớm một chút.”

Alice nghiêng nghiêng đầu, cười nói: “Được, cậu về đi! Tôi sẽ thu xếp chuyện hợp đồng giữa cậu và công ty B&G chúng tôi, còn về việc đến B&G làm việc, tôi khuyên cậu nên suy nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời chúng tôi. Tôi vẫn hi vọng cậu sẽ đảm nhiệm vị trí quản lý tổ Nghiên cứu, Sáng tạo và Phát triển sản phẩm mới ở B&G. Cậu còn rất trẻ, phải mạnh dạn tiến về phía trước. Nếu cậu vẫn kiên quyết chọn công việc vệ sinh thì tôi sẽ không ép cậu, nhưng thực sự tôi cảm thấy đáng tiếc, tôi nhận thấy cậu rất thích cô gái vừa rồi, nếu chỉ là một nhân viên vệ sinh mà cậu muốn có một tình yêu tươi đẹp, xây dựng gia đình nhỏ của riêng mình thì sẽ rất vất vả và khó khăn. Hãy suy nghĩ kỹ về lời đề nghị của tôi! Còn về mặt đãi ngộ, cậu có yêu cầu gì thì cứ nói, công ty B&G chúng tôi tuyệt đối không bao giờ bạc đãi những nhân tài như cậu, phần trăm từ lợi tức của sản phẩm mới cũng không trả thiếu cậu một đồng.”

“Cảm ơn thịnh tình tiếp đãi của chị hôm nay, tôi xin phép đi trước đây”. Tiểu Thất gật đầu lịch lãm chào Alice rồi rời khỏi nhà hàng.

Alice rất thích cậu thanh niên này, cậu ấy không nhiều lời, cương nghị, lại tài năng, nếu chỉ nhìn qua thì có thể tưởng là ngốc nghếch nhưng thực ra, cậu ấy rất thông minh, sáng ý. Công ty mỹ phẩm của Alice tuy đã có một số sản phẩm chủ đạo, nhưng vẫn cần những sản phẩm mới.

Trong một lần Tiểu Thất đến làm vệ sinh ở nhà Alice, chị chẳng may bị bỏng. Ngay chiều hôm ấy, cậu ấy đưa cho chị một bát thuốc cao vừa hôi vừa đen, ban đầu, chị còn bán tín bán nghi, không dám sử dụng, nhưng sau đó, chị quyết định tin cậu một lần. Kết quả thật bất ngờ, mới dùng sang ngày thứ hai, vết bỏng của Alice đã chuyển biến rất tốt, chưa đến một tuần, chị ngạc nhiên khi thấy phần da ấy đã khỏi hoàn toàn, không những thế còn không để lại sẹo. Điều khiến chị kinh ngạc hơn cả là thứ thuốc đó do đích

thân Tiểu Thất điều chế ra. Cậu ấy nói loại thuốc này có tác dụng dưỡng ẩm, làm mềm da, chống lão hóa...

Lần bị bóng này không chỉ giúp Alice phát hiện ra một sản phẩm làm đẹp mới cho công ty mà còn cả một nhân tài. Dù bằng cách nào đi chăng nữa, chị cũng phải lôi kéo bằng được Tiểu Thất về dưới trướng của mình. Chị không thể để Tiểu Thất làm một nhân viên vệ sinh cho lãng phí tài năng được!

Bên dưới nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn là khu trung tâm thương mại. Trần Mạnh Lệ đang đi đăng trước bỗng đứng khựng lại, quay sang kéo tay Hàn Tú – người từ lúc ra khỏi nhà hàng vẫn thất thần cho đến bây giờ - vào cửa hàng thời trang nữ, kiên quyết mua cho cô một chiếc váy mới.

Hàn Tú không địch lại được Trần Mạnh Lệ, càng không muốn hai người lôi lôi kéo kéo nhau ở nơi công cộng nên đành theo anh đi vào cửa hàng. Trần Mạnh Lệ gọi nhân viên bán hàng tới, bảo cô ấy lấy những sản phẩm mới ra rồi đưa hết cho Hàn Tú, bắt cô đi vào phòng thay đồ.

Nhìn mấy bộ váy đang cầm trong tay, Hàn Tú bất giác nhớ tới những lần cùng Tiểu Thất đi siêu thị. Từ hồi ở với cô, anh chưa bao giờ được tự chọn quần áo cho mình, lần nào cũng do cô ướm mấy bộ quần áo lên người anh rồi bảo anh vào phòng thay đồ. Tiểu Thất là một “giá treo áo” bẩm sinh, mặc cho màu sắc của bộ quần áo đó có xấu đến mức nào, khi được khoác lên người anh, chúng lại mang một vẻ đẹp rất riêng. Dần dần, Hàn Tú nhận ra cô rất thích được nhìn thấy anh bước ra từ phòng thay đồ. Vậy nên, để thỏa mãn ý thích của mình, cô thường đưa cho anh cả một mớ quần áo để anh thay một thế. Nhìn mặt Tiểu Thất lúc đó, Hàn Tú biết là anh không hề thích làm việc này. Thế nhưng anh chẳng bao giờ phản đối, cũng không ngại phiền phức, mệt mỏi, thử từng bộ từng bộ rồi bước ra trước mặt cô hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cô sẽ chọn bộ quần áo nhìn đẹp nhất mà giá lại rẻ nhất trong tất cả số quần áo đó để mua cho anh. Chiếc áo sơ mi trắng anh mặc khi này cũng thế, vừa đẹp vừa rẻ.

“Hàn Tú, em sao vậy?” Giọng nói của Trần Mạnh Lệ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

Đang yên đang lành sao tự nhiên cô lại nhớ đến Tiểu Thất chứ?

Đưa tay ấn nhẹ vào thái dương, cô nói với vẻ áy náy. “Thật ngại quá, đầu tôi hơi đau, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi. Cảm ơn anh nhiều, tôi về trước đây.”

Nói xong, cô trả toàn bộ váy áo cho cô nhân viên rồi đi ra khỏi cửa hàng, chẳng quay đầu lấy một lần.

Vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại, Hàn Tú lập tức bị những luồng khí nóng bủa vây lấy, gần như chẳng còn thở được. Mãi tới khi ngồi vào trong xe, bật điều hòa lên, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cô khởi động xe rồi nhanh chóng rời khỏi nơi khiến mình ngột ngạt này.

(3)

Hàn Tú vừa mò mẫm tìm chìa khóa vừa định đưa tay ấn công tắc để bật đèn hành lang thì đúng lúc ấy, đèn vụt sáng. Trông thấy một người đang ngồi ở trên cầu thang bộ ở gần cửa nhà mình, cô giật mình hoảng hốt, chòm chìa khóa trong tay rơi “xoảng” xuống đất.

“Sao anh không vào nhà mà ngồi đây hả? Suýt chút tôi bị anh dọa cho chết khiếp đấy!”. Cô vừa vỗ vỗ lên ngực vừa cau mày nhăn nhó nói.

“Tôi quên mang theo chìa khóa”, Tiểu Thất từ từ đứng dậy.

Có lẽ vì men rượu nên hai má anh hơi đỏ. Một làn nước ấm đột nhiên xuất hiện khiến Hàn Tú cảm thấy như bị bóng vậy, cô rụt ngay tay lại rồi lùi về phía sau một bước, sau đó mím môi, trợn mắt nhìn anh.

Tiểu Thất ngậy người vài giây rồi nhặt chùm chìa khóa lên, nhưng không đi mở cửa, cũng chẳng đưa nó cho Hàn Tú mà bình thản nhìn thẳng vào cô.

Bỗng nhiên đèn hành lang tắt phụt, khoảng khắc ấy, thời gian dường như ngưng đọng.

Không biết bao lâu sau, Hàn Tú mới lần tay tới chỗ công tắc rồi ấn nút, ánh đèn sáng rực cả hành lang nhỏ hẹp.

“Anh...đưa chìa khóa cho tôi được không?”. Giọng nói dường như chẳng còn là của cô nữa.

“Em đang lảng tránh tôi?”. Bỏ ngoài tai lời nói của Hàn Tú, Tiểu Thất nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng.

Hàn Tú ngậy người ra, sau đó mím chặt môi, cúi đầu nói: “Tại sao tôi phải lảng tránh anh chứ?”

Tiểu Thất tiến về phía trước một bước, cô cũng lùi về sau một bước. Tiểu Thất tiếp tục tiến thêm một bước, cô cũng lùi lại một bước nữa. Hàn Tú chẳng biết vì sao lúc này, trái tim mình lại đập loạn xạ như vậy. Được vài bước, Hàn Tú đã bị ép sát tới tường.

Đúng lúc ấy, đèn lại tắt lần nữa, cô hoảng loạn, không ngừng quờ quạng tay tìm công tắc. Cô không chịu nổi bóng tối, càng không chịu nổi khoảnh khắc chỉ có hai người trong không gian chật hẹp như thế này.

“Điều em nói có phải là thật không?” Nếu không phải em đang lảng tránh tôi thì tại sao bây giờ, em không dám nhìn vào mắt tôi? Sao phải lùi về phía sau? Sao ngày nào cũng đi sớm về muộn? Sao phải lôi bằng được Sam Sam đến ăn tối cùng? Sao cứ nhìn thấy tôi, em lại giả vờ như không thấy, cũng giống như chuyện tối nay vậy?” Tiểu Thất hỏi liền một hơi,

giọng nói vẫn bình thản như thường ngày, nhưng sự tức giận trên khuôn mặt thì đúng là xưa nay hiếm gặp.

Không muốn bóng tối làm Hàn Tú bị phân tâm, anh đưa tay ra, định bắt đèn lên nhưng lại một lần nữa chạm vào tay cô, bèn lập tức nắm chặt lấy nó.

Hàn Tú giật mình, rút ngay tay lại, thân người bỗng cứng đờ. Cô ngược mắt lên, hơi thở ấm nóng của anh phả vào mặt cô từng đợt, từng đợt một, mùi rượu thoang thoảng trước mũi cô, trong đầu Hàn Tú bất giác hiện lên cảnh tượng trong nhà hàng khi nãy: Anh lắc nhẹ ly rượu vang, trò chuyện cùng người phụ nữ ngồi đối diện với vẻ an nhiên, tự tại.

“Bây giờ, tôi không phải lo anh gây ra phiền phức như trước kia nữa nên mới đi sớm về muộn. Khi anh chưa tới ở cùng, Sam Sam đã thường xuyên tới nhà tôi, nhiều lúc còn ngủ lại nữa, có gì kì lạ đâu! Nguyên nhân khiến cô ấy thường xuyên đến đây ăn cơm ấy hả, câu này phải để tôi hỏi anh mới đúng chứ! Không phải anh rõ hơn tôi sao? Tôi không hề giả vờ không nhìn thấy anh. Anh hẹn hò cùng người phụ nữ khác còn mong tôi có phản ứng thế nào? Đi lại gần rồi chào hỏi: “Tôi là bà chủ kiêm chủ nhà của Tiểu Thất, xin hãy chiếu cố sao!” Tôi đâu có bị thần kinh, anh đi lại, gặp mặt, hẹn hò với ai thì liên quan gì đến tôi chứ?”. Hàn Tú nói lớn như muốn trút bỏ mọi tức tối, bực dọc trong lòng ra ngoài.

Thì ra là bà chủ kiêm chủ nhà, đúng vậy, Tiểu Thất gần như quên mất chuyện này. Anh muốn cô có phản ứng thế nào chứ? Vốn dĩ anh đâu thuộc về nơi này, sớm muộn gì cũng có ngày phải rời khỏi đây. Vậy mà anh lại thấp thỏm chờ đợi, mong cô nói điều gì đó không giống những gì anh vừa được nghe...

“Tôi và chị Alice không phải đang hẹn hò, chúng tôi tới để bàn về hợp đồng. Tôi định bán thứ thuốc cao mà em bảo vừa đen vừa hôi cho chị ấy. Chị ấy làm trong ngành mỹ phẩm, không phải thứ mà phụ nữ bọn em yêu nhất là mỹ phẩm sao?”. Anh đưa tay vuốt nhẹ vạt tóc đang buông xõa trước

trán cô rồi nói: “Em biết không, giọng nói càng lớn càng biểu hiện tâm trạng bất an và đang cố tình che giấu một điều gì đó.”

Thì ra anh gặp người phụ nữ đó để bàn về việc bán sản phẩm.

Trái tim Hàn Tú thoáng rung động.

Cô đang che giấu điều gì sao? Không hề, không hề...

Sau lưng là tường, không còn lối thoát nào khác, má lại bị Tiểu Thất chạm nhẹ, Hàn Tú gần như đứng không vững. Nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh, Hàn Tú tưởng như mình rơi xuống một chiếc động không đáy.

Khẽ khàng như một cánh bướm, ngón tay của anh vuốt từ má lên đôi mắt, hàng lông mày rồi kéo xuống chiếc mũi xinh xinh của cô, cuối cùng, dừng lại nơi đôi môi đỏ thắm nhẹ nhàng.

Hàn Tú như bị thôi miên, đờ đẫn nhìn vào đôi mắt rực cháy của anh. Đúng khoảng khắc ấy, bờ môi của anh đã in dấu xuống.

Đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, toàn bộ không khí trong khoang miệng bỗng chốc bị đoạt hết, thay vào đó là mùi hương của rượu nhẹ nhẹ, thoang thoảng. Lưng bị ép chặt vào tường, đôi tay vừa định đưa ra đánh người trước mặt đã lập tức bị anh tóm gọn.

Hai tay giao nhau, giữa lòng bàn tay là chùm chìa khóa.

Có câu “một lần thì lạ, hai lần thành quen”. Nụ hôn của anh đã tiến bộ hơn so với lần trước, nhưng vẫn mang chút hoang dại. Cho dù Hàn Tú có phản kháng thế nào thì cũng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. Cô đành từ bỏ việc giãy dụa, nhưng lần này, cô quyết không để anh muốn làm gì thì làm nữa. Từ thế bị động chuyển sang thế chủ động, Hàn Tú cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh, chỉ để dạy anh biết thế nào là một nụ hôn thực

sự. Cái tên ngọc này, lần trước, hấn hôn cô mạnh đến mức môi cô sưng vêu lên, hai ngày sau mới bình thường trở lại, vậy mà hấn không biết rút kinh nghiệm cho lần này gì cả. Nếu đã không thể thoát khỏi tình cảnh bị “cưỡng hôn” thì cô sẽ không cam nguyện để mình bị giày vò thêm lần nữa mà phải biến thành một nó thành một kiểu thưởng thức mới được.

Tiểu Thất không khỏi ngạc nhiên trước sự thay đổi của Hàn Tú, cô giống như một ngọn lửa, nhẹ nhàng làm anh bùng cháy. Nhưng khả năng lĩnh hội của anh vốn rất cao, không cần phải chỉ dẫn thêm lần nào nữa, anh hoàn toàn làm chủ được thế cuộc. Anh hít một hơi dài, từ từ buông tay Hàn Tú ra rồi ôm chặt cô vào lòng, đôi môi vẫn quấn quýt không rời môi cô. Nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt như trận cuồng phong khiến cô không kịp đáp trả, chỉ có thể để mặc cho anh “lộng hành”.

Chùm chìa khóa lại rơi xuống đất, tiếng động không hề nhỏ đó vẫn chẳng khiến ai chú ý. Trong hành lang chật hẹp, chỉ có hai người hôn nhau thắm thiết mà thôi.

Không rõ thời gian đã qua bao lâu, cuối cùng đôi môi anh cũng chịu rời khỏi môi cô, nếu không, e rằng anh sẽ ngạt thở mất. Hơi thở gấp gáp, Tiểu Thất nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Hàn Tú còn hấn hển hơn cả anh, ngoan ngoãn ở trong vòng tay của Tiểu Thất, tham lam hít thở không khí thoáng đãng. Một lúc lâu sau, cô mới đẩy anh ra rồi lần tay, bật công tắc đèn. Cô nhìn anh, tức giận nói: “Tôi không cho phép anh làm như vậy nữa! Anh có biết hành động vừa rồi của anh đồng nghĩa với việc gì không? Đó là quấy rối! Lần này, tôi bỏ qua cho anh vì đã uống say, nhưng nếu còn có lần thứ ba thì tôi..tôi sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt anh nữa!”. Cô không biết phải cảnh cáo anh thế nào. Bảo rằng sẽ đuổi anh đi sao? Trong sâu thẳm trái tim, cô có đôi chút không nỡ, nên đành nói là sẽ không thèm nhìn mặt anh nữa.

“Quấy rối”? Hàn Tú ghét anh tới mức đó sao? Lúc này anh còn nghĩ rằng sự đáp trả nồng nhiệt của cô thể hiện rằng cô cũng có đôi chút rung động. Thì ra cô vẫn rất ghét anh.

Biết bao hi vọng hóa ra chỉ là ảo tưởng, Tiểu Thất tưởng như lồng ngực sắp vỡ tung ra. Cảm giác này còn thống khổ, đau đớn hơn gấp nhiều lần nỗi đau thể xác mà anh đã phải chịu đựng khi chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Trách ai được khi anh đã không kiềm chế bản thân?

“Là do tôi uống say, thành thật xin lỗi, sau này, tôi sẽ không bao giờ làm vậy với em nữa”. Đôi mắt tinh anh trong trẻo mọi khi bây giờ tối sầm lại, anh cúi xuống nhặt chùm chìa khóa dưới đất lên rồi quay người đi về phía cửa.

Thân hình cao lớn đã rời đi, cảm giác bị đè nén, bức bí của Hàn Tú cũng theo đó mà biết mất.

Cô phải lập tức quay về phòng của mình để suy nghĩ thật kỹ càng về tất cả, chuyện xảy ra khi này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi củ lí trí. Hàn Tú không muốn nhìn anh thêm một phút giây nào nữa bởi cô biết rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn cô sẽ không kiềm chế được mình mà lại đắm chìm trong cạm bẫy tình yêu của anh.

Tiểu Thất không dùng chùm chìa khóa vừa nhặt ở dưới đất để mở cửa mà lấy từ túi ra một chùm khác. “Cạch” một tiếng, khóa cửa đã được mở, nhưng lúc này, đèn trong hành lang lại tắt phụt. Một tiếng thét đinh tai vang lên giữa màn đêm mù mịt.

“Không phải lúc này, anh nói mình quên mang theo chìa khóa sao?”. Hàn Tú nghiến chặt răng.

“Tôi quên mất”. Anh trả lời.

Cô muốn bước vào nhà nhưng anh lại đứng bất động giữa cửa.

“Mau vào đi! Anh đã uống quá nhiều, nên nghỉ sớm”. Giọng nói của Hàn Tú đã mềm đi đôi chút.

“Hàn Tú, nếu có một ngày, tôi phải ra đi, liệu em có nhớ đến tôi không?”. Trong bóng tối, anh quay lưng lại với cô, giọng nói có phần mơ hồ.

Cô mím chặt môi, nói: “Việc anh ra đi chỉ là sớm hay muộn thôi, không thể có chuyện “nếu” được. Sao tôi phải nhớ anh nhỉ? Tôi là cái gì của anh cơ chứ?”

Giọng Hàn Tú càng lúc càng nhỏ, mấy chữ sau cùng gần như chỉ còn là tiếng lẩm bẫm trong miệng, nhỏ như thể cô đang tự nhủ với chính mình. Thế nhưng Tiểu Thất vẫn nghe được tất cả những lời cô vừa thốt ra.

“Đúng thế! Sao em phải nhớ đến tôi chứ? Trên thế gian này, có lẽ chỉ có hai người nhớ tới 074 mà thôi, một người muốn tôi sống, một kẻ muốn tôi chết. Ha ha...”

Nghe thấy tiếng cười chua chát, bi thương của anh, Hàn Tú tưởng như trái tim mình đang bị ai đó dùng kim đâm vào, đau đến thấu óc. Trong bóng tối cô chẳng thể nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười. Tại sao trên thế gian này, chỉ có hai người nhớ đến anh? Người nào muốn anh sống, người nào muốn anh chết? 074 ư? Sao anh lại nhắc tới con số này? Lần này không phải là anh mang người ta, vậy rốt cuộc 074 có ý nghĩa gì chứ? Hàn Tú không hiểu gì cả.

“Tiểu Thất, anh vừa nhớ lại điều gì đó phải không? Ai muốn anh chết, ai muốn anh sống?”

“Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ quên bất cứ cái gì, sau này cũng thế, tôi sẽ không bao giờ quên em. Hàn Tú, nếu em ghét bỏ tôi thì xin em cứ

ghét bỏ, chỉ xin em đừng né tránh tôi hoặc sắp xếp cho tôi làm những công việc khó chịu để giày vò tôi. Tôi không thích điều đó. Em nói đúng, chẳng sớm thì muộn, tôi cũng phải ra đi. Bởi vậy, trong thời gian tôi ở đây, hãy để cho tôi có những kỉ niệm đẹp, được không?”

Anh quay người lại nhìn cô, dưới ánh trăng mờ ảo, Hàn Tú nhận thấy trong đôi mắt anh chất chứa bao nhiêu tình cảm.

Cô vẫn không hiểu những gì anh nói, bèn hỏi lại: “Cái gì mà “công việc khó chịu” chứ? Tôi không hề làm thế”. Cô chưa từng ghét bỏ anh, chỉ đang trốn tránh anh, tránh nhìn thấy anh, tránh nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến mà thôi.

“Đã muộn rồi, đi vào nhà thôi! Đầu của tôi đau quá!”. Tiểu Thất đặt chùm chìa khóa vào lòng bàn tay Hàn Tú rồi quay người lại, đi vào nhà, bật đèn lên.

Hàn Tú ngây người, đứng chôn chân ở cửa, nhìn theo dáng người cao lớn của anh đang chậm rãi bước về phía thư phòng.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Món Quà Đầu Tiên Đến Từ Địa Ngục

Tám rưỡi sáng hôm sau, Hàn Tú mới ngủ dậy, Tiểu Thất đã ra khỏi nhà từ lúc nào. Cô mở cửa phòng ngủ, thấy một tờ giấy dán trên cửa, ghi mấy chữ: “Trong nồi có cháo ngân khởi cúc hoa [1]”.

[1] Thành phần gồm có: Gạo nếp, hoa cúc, cầu khởi, ngân nhĩ, mật ong.

Tiểu Thất đã từng nói gan của cô không tốt nên sắc mặt nhợt nhạt, ảm đạm, thất thần, nên ăn cháo ngân khởi cúc hoa để điều hòa khí huyết.

Chữ viết trên tờ giấy rần rỏi, mạnh mẽ như rồng bay phượng múa, nhìn nét chữ có thể đoán được người viết có tính cách nghiêm nghị, cứng cỏi. Trước đây, cô thường nói với Đường Trạch Tề rằng chữ anh quá cầu thả, nguệch ngoạc, làm người khác không phân biệt nổi đông tây nam bắc. Xem ra bốn năm ở Mỹ chẳng những không khiến anh quên đi cách viết chữ Hán mà còn cải thiện nét chữ cho anh. Lẽ nào khi ở nước ngoài, ngoài việc học mấy chữ cái a, b, c anh còn luyện thư pháp hàng ngày hay sao?

Hàn Tú gỡ tấm giấy trên cửa xuống, cầm trong lòng bàn tay, ngậy người hồi lâu, trong đầu chợt nhớ lại những lời kì lạ, khó hiểu mà anh đã nói tối qua. Từ trước đến nay, anh vẫn nấu bữa sáng cho cô mà chẳng bao giờ để lại giấy nhắc nhở. Sao bỗng dưng hôm nay anh lại làm thế? Lẽ nào...anh thực sự muốn ra đi?

Cô trợn tròn mắt, vội vã đi vào thư phòng, đẩy mạnh cửa ra. Trên sàn, chần mà gối đệm đều được gấp gọn gàng như mọi khi. Mấy cuốn sách về kinh doanh, luật pháp, máy tính mà anh thích còn nguyên trên mặt bàn. Quần áo của anh vẫn được xếp gọn gàng trong hòm. Ngoại trừ mẫu giấy cô đang cầm trong tay thì không có bất kì thứ gì khác thường cả.

Cô dựa người vào cạnh cửa, nhẹ nhõm thở phào một cái, trái tim đang cuống lên vì lo lắng cuối cùng cũng yên ổn trở lại.

Tối qua, khi Tiểu Thất hỏi rằng nếu anh ra đi, cô có nhớ đến anh không, lúc đó, cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà hỏi ngay lập tức: “Sao tôi phải nhớ anh?”. Hàn Tú không thể ngờ rằng khi anh ra đi, cô lại sợ hãi đến vậy. Nhưng vì sao cô phải lo sợ như thế chứ? Anh là cái gì của cô? Hàn Tú nhắm mắt lại, vỗ nhẹ lên mặt mình rồi tự nhủ: Nếu anh ra đi, cô sẽ tổn thất rất lớn, không có ai nấu nướng cho cô, không có ai kiếm tiền nhiều cho cô, không có ai dọn dẹp vệ sinh cho cô, cũng không có ai chờ đợi cô về..

Cảm giác lo sợ này thật đáng ghét, nó cho thấy cô đã không còn là người con gái kiên cường như trước kia nữa rồi. Hai nụ hôn đó đã khiến cô gần như quay về làm cô nàng Hàn Tú năm xưa, ngây thơ, trong sáng, luôn hồi hộp mong chờ tình yêu đến.

Cô lại vỗ nhẹ lên má để bản thân tỉnh táo đôi chút rồi quay người, rời khỏi thư phòng, đi sang phòng bếp.

Đang lững thững bước vào công ty, Hàn Tú chợt trông thấy có mấy người đang đứng túm tụm ở quầy tiếp tân, chẳng biết họ đang cãi cọ chuyện gì mà ai cũng rất to tiếng. Trong số đó, cô nghe thấy một giọng nữ đão đẽ quen thuộc.

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”. Cô bước đến, hỏi.

Vừa nhìn thấy cô, mọi người lập tức im bật. Một người tập tễnh bước ra khỏi đám đông, lên tiếng: “Mau gọi người phụ trách của các người ra đây!”, đó là chủ nhân của giọng nữ ghê gớm vừa rồi.

Lúc Hàn Tú cảm thấy phiền phức nhất là khi có ai đó nói với cô câu này.

Cô nhìn lướt qua người đối diện, người phụ nữ mập mạp sở hữu khuôn mặt “vừa nhìn đã muốn đánh” kia chính là Vương tiểu thư, kẻ luôn hận là

không thể dùng kính hiển vi soi từng hạt bụi trên mặt đất.

Cô đang hăng rồi cất giọng: “Vương tiểu thư, nếu có việc gì thì chị có thể nói với tôi!”

Nghe Hàn Tú nói thế, vị Vương tiểu thư đó bỗng mở rộng đôi mắt híp lên 1cm, nhưng chỉ vài giây sau đã trở về nguyên trạng, cô ta hếch chiếc mũi tinh tinh của mình lên và nói: “Thì ra cô là người phụ trách, tuy hai chúng ta có quen biết ít nhiều nhưng tôi nghĩ, có nói chuyện này với cô cũng vô ích, tôi nhất định phải báo cáo với cấp trên của các cô mới được.”

“Thật ngại quá, Vương tiểu thư, tôi chính là người phụ trách cao nhất của Đại Chúng Bảo Khiết”. Hàn Tú mỉm cười, giọng nói ôn hòa, nhưng trong lòng thì lại nghĩ: “Hừm, ai thèm quen biết với mụ đàn bà biến thái như chị chứ?”

Lần này, Vương tiểu thư mở to đôi mắt híp của mình lên những 2cm, chiếc mũi tinh tinh nở ra vừa to vừa tròn: “Cô chính là người phụ trách cao nhất?”

“Vâng. Xin hỏi có vấn đề gì không ạ?”. Hàn Tú vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng.

Vương tiểu thư lập tức thay vẻ mặt kinh ngạc bằng thái độ đáo đẽ: “Được rồi, nếu cô đúng là người phụ trách cao nhất của công ty thì tôi vào thẳng vấn đề luôn. Gọi Tiểu Thất của công ty cô ra đây ngay!”

Nghe thấy cái tên Tiểu Thất phát ra từ miệng của Vương tiểu thư, Hàn Tú hết sức ngạc nhiên. Cô liền quay sang hỏi mọi người xung quanh: “Rốt cuộc đã có chuyện gì thế?”

Dì Vi xông ra, bảo: “Hàn tổng, cô đừng quan tâm đến cô ta! Cô ta là đồ tâm thần, đồ dở hơi!”

“Này, bà ăn nói kiêu gì thế hả? Cẩn thận không tôi tố cáo các người tội phỉ báng đấy!”. Vương tiểu thư hét lên đầy tức giận.

“Thôi, không cãi nhau nữa! Có chuyện gì, chúng ra vào trong rồi nói!”. Hàn Tú ngăn hai người phụ nữ như đang muốn xông vào, giằng xé nhau ra rồi nói với những người còn lại: “Mọi người đi làm việc của mình đi! Hôm qua, ai cùng Tiểu Thất đến nhà Vương Tiểu Thư dọn dẹp thì theo tôi vào phòng làm việc!”

Từ lúc thành lập công ty đến nay, đây là lần đầu tiên khách hàng tìm đến tận nơi, trực tiếp kiến nghị về dịch vụ với lãnh đạo, hơn nữa, một khi dì Vi đã dám nói khách hàng là “đồ dờ hơi” thì chắc chắn sự kiện không hề đơn giản.

Nghĩ thế, cô bèn nói: “Làm phiền Vương tiểu thư, chị cũng theo tôi vào phòng làm việc nhé! Bất kể đã xảy ra chuyện gì, công ty tôi cũng sẽ xử lý hợp tình hợp lý nhất. Tiểu Hứa, đỡ Vương tiểu thư vào phòng tôi!”

Vương tiểu thư chỉ “hừm” một tiếng rồi vịn vào tay Tiểu Hứa, tập tễnh bước vào phòng làm việc của Hàn Tú, ngồi xuống sofa. Hàn Tú rót cho chị ta một ly nước. Sau đó, dì Vi và dì Tiết cũng bước vào.

“Vương tiểu thư, chị nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Hàn Tú lên tiếng.

Chị ta hét rống lên như đang lên đồng: “Hôm qua, nhân viên bên công ty cô là Tiểu Thất và hai bà dì đây sang nhà tôi làm vệ sinh. Tôi mới chỉ nói các người dọn dẹp không sạch sẽ, vậy mà nhân viên Tiểu Thất bên các cô đã đẩy tôi ngã xuống đất, làm một bên chân của tôi bị sai khớp. Hôm nay, tôi phải tập tễnh đến đây để đòi lại công bằng cho mình. Hoặc là anh ta phải chi trả tiền thuốc men, tiền bồi dưỡng, tâm bồi và chi phí tổn thương tinh thần, hoặc là công ty các người phải đền bù thiệt hại cho tôi.”

Dì Vi bỗng nhảy dựng lên, đay đả: “Cô đúng là loại đàn bà mặt dày vô sỉ! Rõ ràng hôm qua, cô thấy Tiểu Thất của chúng tôi đẹp trai tuấn tú nên nhân lúc cậu ấy vào dọn dẹp phòng ngủ, cô liền xông tới, bám chặt lấy cậu ấy. Chúng tôi kéo Tiểu Thất ra khỏi phòng thì cô liền chê này chê kia, từ chối trả phí dịch vụ. Cậu ấy không nói gì là đã vô cùng nể mặt cô rồi, vậy mà cô còn ném tiền ra, dụ dỗ cậu ấy qua đêm cùng. Thực sự là tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào vô liêm sỉ như cô. Cô tưởng công ty “Đại Chúng Bảo Khiết” của chúng tôi là “công ty đen” hay sao? Cô tưởng nam nhân viên của chúng tôi là trai bao à? Sao cô cứ đeo bám Tiểu Thất, không chịu buông thế?”

Vương tiểu thư cũng đứng bật dậy, sẵn sàng cãi nhau cùng với dì Vi: “Bà có thái độ gì vậy? Tôi đến chỗ nào tìm đàn ông thì liên quan gì tới bà hả? Ai nói với bà là tôi bỏ tiền ra mua anh ta qua đêm cùng? Các người có bằng chứng chứng minh được là tôi làm hại anh ta không? Chẳng có chứng cứ mà phát ngôn loạn xạ, tôi hoàn toàn có thể cáo buộc các người tội xúc phạm người khác đấy! Tôi mới là người bị hại, chính Tiểu Thất đã xô tôi ngã, tôi không tìm các người thì còn tìm ai nữa? Các người định cậy đông hiếp yếu, lấy thịt đè người sao? Định đánh tôi chắc?”

Dì Tiết không nhịn được nữa, nói xen vào: “Chúng tôi tận mắt trông thấy cô giúi tiền vào tay của Tiểu Thất, bảo cậu ấy ở lại qua đêm cùng. Nếu không phải cô cứ níu lấy cậu ấy thì tự nhiên cậu ấy làm gì cô chứ?”

Dì Vi tức điên người, quát lớn: “Con mụ béo chết tiệt, nếu còn dám nói lăng nhăng câu nào nữa thì đừng trách tôi ra tay trừng trị!”

“Không còn coi pháp luật ra gì nữa hả? Tôi sợ bà quá! Con mụ già chết dẫm, bà có bản lĩnh thì ra tay thử xem nào!”

Phòng Hàn Tú bỗng trở thành địa điểm cho một trận cãi nhau mới.

Cô ôm đầu, nghe hai bên đôi co kịch liệt, giữ bình tĩnh không được quá một phút rồi hét lớn: “Tất cả im lặng cho tôi!”

Ba người đang đấu khẩu im lặng ngay lập tức.

Hàn Tú nói: “Vương tiểu thư, phiền chị sang phòng họp ngồi một lúc! Tôi phải trao đổi việc này với nhân viên của mình trước đã, sau đó sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng nhất”. Cô ra hiệu cho Tiểu Hứa dìu Vương tiểu thư đi.

Sau đó, Hàn Tú bảo hai dì kể lại chuyện hôm qua.

Vẫn như những gì mà dì Vi và dì Tiết đã nói lúc nãy, Vương tiểu thư thấy Tiểu Thất đẹp trai nên nhân lúc anh đang dọn dẹp trong phòng mình, liền giơ “ma trảo” quấy rối anh, Tiểu Thất càng né tránh, chị ta càng được thể lấn tới, thậm chí còn ý vào tư cách khách hàng mà đưa ra yêu cầu quá đáng là bắt Tiểu Thất ở lại, qua đêm cùng mình. Tiểu Thất tức giận quá nên mới đẩy Vương tiểu thư ra, ai ngờ do quá béo, mới chỉ lui về sau có mấy bước, chị ta đã bị mất thăng bằng, một chân bị phần móng và chân kia đè lên nên bị sai khớp.

Hàn Tú càng nghe càng nhức đầu, hai bên thái dương không ngừng giật giật. Thảo nào mà tối qua, Tiểu Thất lại nói với cô rằng đừng sắp xếp cho anh làm những công việc khó chịu, anh không thích, hóa ra là vì sự việc này. Từ trước đến nay, Hàn Tú chưa từng nghĩ tới việc nhân viên vệ sinh cũng bị quấy rối tình dục, kinh ngạc hơn nữa là đàn ông lại bị phụ nữ quấy rối. Đúng là thời thế xoay vần, đạo lý thay đổi hết cả rồi!

Nếu nói Trần Mạnh Lợi là một cực phẩm thì Vương tiểu thư cũng có thể coi là một cực phẩm. Sao Tiểu Thất lại “có duyên” đến mức gặp được cả hai cực phẩm này cơ chứ? Chỉ có thể lý giải sự trùng hợp đó bằng việc chính anh cũng là một cực phẩm trong số các cực phẩm nhân gian mà thôi!

Nhớ lại chuyện tối qua, khi quay lưng lại với cô, giọng điệu của anh lúc đó nghe bi thương, ai oán như thể muốn từ giã cõi đời vậy, trái tim Hàn Tú lại đau thắt. Bất chấp tất cả, lợi dụng tướng mạo của anh để kiếm tiền, đến khi anh thực sự gặp rắc rối vì điều đó, cô mới cảm thấy mình thật đáng ghê tởm.

Dì Vi và dì Tiết vẫn không ngừng nói những lời bất bình. Hàn Tú nghe nhưng chẳng tỏ thái độ gì. “Xả” một tràng rồi nhận thấy Hàn tổng không có bất kỳ phản ứng nào, hai người đó bèn im bặt. Một lúc lâu sau, cô đứng dậy, bảo họ cứ đi lo việc của mình, việc này cô sẽ giải quyết, rồi khoanh hai tay, chậm rãi đi sang phòng họp.

Vừa thấy Hàn Tú bước vào, Vương tiểu thư liền vút một xấp hóa đơn lên mặt bàn, nói: “Tổng cộng 6.572 đồng. Cô yên tâm, tôi không cố tình nói khống giá lên đâu. Số tiền đó bao gồm phí xếp số, phí khám bệnh, tiền chụp X-quang, chụp CT, tiếp nước... ở bệnh viện, ngoài ra còn có tiền đền bù khi tôi phải nghỉ làm và tắm bố một tuần liền. Nhận được đủ tiền bồi thường, tôi sẽ đi khỏi đây ngay. Con người tôi ấy mà, rất – dễ - nói – chuyện.”

“Vương tiểu thư, chị không cần tỏ ra gấp gáp như thế!”. Hàn Tú trong lòng khinh bỉ nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười. Cô xem qua mấy tờ hóa đơn trên mặt bàn rồi xếp chúng gọn lại, sau đó đi ra khỏi phòng họp, gọi nhân viên tài vụ và Tiểu Hứa phụ trách hành chính trong công ty tới, dặn dò: “Kế toán Vương, giúp tôi xem chỗ hóa đơn của Vương tiểu thư, nếu không có vấn đề gì thì bồi thường tất cả cho chị ấy!”

Nghe Hàn Tú nói thế, nhân viên tài vụ và Tiểu Hứa lộ rõ vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt. Trong khi đó, Vương tiểu thư cười tươi như hoa, vắt hai chân lại rồi rung đùi, nói với Hàn Tú: “Đúng là tôi đã nhìn không ra, cô rất có dáng làm chủ doanh nghiệp đấy!”

“Vương tiểu thư quá lời rồi!”. Hàn Tú mỉm cười rồi quay sang bảo Tiểu Hứa: “Tiểu Hứa, giúp tôi gọi điện cho luật sư Hàn, hỏi bố tôi xem muốn tố

cáo người khác tội quấy rối tình dục thì thủ tục như thế nào! Sau đó, cô chuẩn bị tài liệu để khởi kiện, tốt nhất làm xong trong chiều nay, để chúng ta còn mang đơn kiện tới chỗ làm của chồng Vương tiểu thư nữa. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh ta là phó tổng giám đốc của một công ty bất động sản nào đó.”

Trước đây, bố Hàn Tú là luật sư (không nổi tiếng cho lắm), còn hiện nay, ông đã nghỉ hưu, khá nhàn rỗi nên đồng ý làm cố vấn pháp luật cho công ty của con gái. Mấy năm không có vụ việc nào khiến ông phải bận tâm thì bây giờ, chuyện này sẽ là cơ hội ngàn năm có một để lão nhân gia thể hiện pháp lực cao cường của mình. Dặn dò nhân viên như thế nhưng thực ra, Hàn Tú không hề có ý khởi kiện mà chỉ muốn cho Vương tiểu thư cực phẩm đó một bài học. Cô biết quan hệ của chị và chồng không được tốt, nếu để chồng biết được chuyện xấu xa này thì chắc chắn chị ta sẽ gặp rắc rối lớn. Để đối phó với hạng người đê tiện, hạ lưu thì phải dùng những cách đê tiện hạ lưu thôi.

Nghe xong chỉ thị của Hàn tổng, hai mắt Tiểu Hứa sáng rực lên, đầu gật lia lịa: “Dạ, dạ.”

Vương tiểu thư thì sắc mặt trắng bệch đi, nhìn Hàn Tú chăm chăm với ánh mắt như tóe lửa: “Cô có ý gì đây? Định uy hiếp tôi sao?”

Hàn Tú lạnh lùng nói: “Tôi đâu dám, tôi chỉ làm theo đúng nguyên tắc thôi. Nếu Vương tiểu thư đã nhận được tiền bồi thường của bên chúng tôi thì tôi cũng phải làm điều gì đó để bảo vệ tính mạng và lòng tự tôn cho các nhân viên của tôi chứ!”

“Thì ra cô là một con sói mắt trắng [2].”

“Cụm từ “sói mắt trắng” không dùng ở đây được! Chị có thể gọi tôi là “Hổ mặt cười [3]!”

[2] Chỉ con người tàn nhẫn, hung ác

[3] Chỉ người khẩu phật tâm xà, bề ngoài cười nói vui vẻ nhưng bụng dạ độc ác.

“Được thôi, muốn nhờ pháp luật phân xử thì tôi theo cô đến cùng. Tôi không bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy đâu. Tôi phải chống mắt xem liệu sau này, có còn ai dám gọi công ty Đại Chúng Bảo Khiết của cô đến phục vụ nữa không?”

“Tiểu Hứa, tiền Vương tiểu thư về! Vương tiểu thư, đi đường cẩn thận, đừng để cái chân còn lại cũng bị sái nốt nhé!”. Hàn Tú mỉm cười.

“Không cần các người tiền!”. Vương tiểu thư hậm hực nói rồi tập tễnh bước ra.

Tiểu Hứa lo lắng hỏi: “Hàn tổng, liệu có việc gì không?”

Nụ cười trên môi vụt tắt, Hàn Tú quay sang nói với Tiểu Hứa: “Cô yên tâm, sẽ không sao đâu! Vương tiểu thư nói cứng như vậy cho đỡ mất mặt thôi, chứ thực ra, chị ta không dám làm to chuyện này đâu. Cô giúp tôi ra một thông báo nhé, nội dung như sau: Thứ nhất, không để nhân viên mới đi phục vụ các khách hàng khó tính, việc này sẽ do người quản lý của các bộ phận điều nhân viên thích hợp đi. Thứ hai, dù khách hàng có ăn nói khó chịu đến đâu thì nhân viên cũng tuyệt đối không được cãi cọ, ra tay với họ. Nếu khách hàng thực sự quá đáng thì hãy gọi 110, báo cảnh sát. Chắc ai cũng biết cách rút di động ra, gọi ba số đó phải không? Nếu không kiềm chế được mà làm khách hàng bị thương thì nhân viên đó sẽ bị trừ tiền thưởng của tháng. Sự việc lần này, Tuy rằng Vương tiểu thư hành xử vô liêm sỉ thật nhưng việc Tiểu Thất đẩy chị ta ngã là không đúng, thế nên cô bảo phòng Tài vụ cắt thưởng tháng này của anh ta giúp tôi! Thứ ba, dì Vi và dì Tiết cãi nhau với khách hàng, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của công ty, nhưng xét thấy hai dì làm vậy để bảo vệ Tiểu Thất không bị người khác xâm hại nên chỉ bị cảnh cáo. Sau này, nếu lại có người đôi co với khách hàng thì người đó sẽ bị xử phạt theo đúng quy định của công ty. Thứ

tư, liệt người phụ nữ béo ịch vừa rồi, công ty chị ta và công ty chồng chị ta vào danh sách đen, chúng ta sẽ không nhìn mặt và không phục vụ họ nữa. Yêu cầu tất cả mọi người, kể cả những người đang làm việc ở ngoài, đọc xong thông báo rồi mới về nhà cho tôi!”

(2)

Lúc quay về công ty, Tiểu Thất trông thấy mọi người đang đứng trước bảng thông báo ở đại sảnh, rôm rả thảo luận chuyện gì đó. Tả Tiểu Dũng bước tới, vỗ vai anh và nói: “Tiểu Thất, hôm nay, Boss nổi giận vì cậu đấy! Tháng này cậu bị cắt thưởng rồi.”

Tiểu Thất đọc xong thông báo, cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Anh mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào chữ kí như rồng bay phượng múa của Hàn Tú trên tờ thông báo, ngậy người ta. Mãi cho tới khi tất cả mọi người trong công ty đã đi về hết, anh mới định thần lại rồi vào phòng, thay quần áo.

Khi bước ra, Tiểu Thất nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy liền màu xanh da trời nhạt đang đứng trước cửa thang máy. Đó là Hàn Tú.

Cô chậm rãi đi lại phía anh. Sau một lúc cúi đầu, mím môi cô mới lên tiếng: “Hôm qua, tôi không hề biết về việc anh đến làm ở nhà Vương tiểu thư. Tôi đã hỏi người quản lý, anh ấy nói tính khí anh hiền hòa nên dù Vương tiểu thư có làm khó thế nào, anh cũng sẽ không tức giận, để anh đi chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ lại khiến anh rơi vào tình huống khó chịu ấy. Tôi thay mặt cho toàn thể công ty và cá nhân tôi xin lỗi anh.”

Tiểu Thất không nói lời nào.

Hàn Tú nói tiếp: “Xin lỗi là một chuyện, còn việc anh làm lại là chuyện khác. Cho dù là vì lý do gì thì anh cũng không nên đẩy khách hàng. Chính tôi đã đưa ra quy định đó, không có quy định thì công ty sẽ loạn lên mất.

Khách hàng là Thượng đế. Chúa Giêsu đã dạy rằng khi bị người ta đánh vào má phải của mình, chúng ta phải đưa nốt má trái cho họ đánh. Làm nhân viên vệ sinh thì phải biết nén giận, nhẫn nhịn. Có lẽ trong lòng anh thấy không phục với cách giải quyết của tôi, hoặc là khinh thường suy nghĩ của tôi, nhưng đến khi không còn cái gì để ăn thì anh sẽ không thấy như vậy nữa đâu. Biết tiến biết lùi mới là đại trượng phu. Tháng này, anh sẽ bị cắt thưởng. Anh có ý kiến gì không? Nếu có thì cứ việc nói ra!”

Tiểu Thất đợi Hàn Tú nói hết rồi mới bảo: “Nếu có ý kiến gì thì tôi sẽ trực tiếp cầm dao đến gặp cô.”

Hàn Tú mím chặt môi, nhớ lại lúc ở bãi rác và hồi mới ở nhà cô, anh thường dùng dao uy hiếp cô như một kẻ chưa tiến hóa vậy. Bây giờ thì khác hẳn, anh đã có thể lặng lẽ nghe cô nói nhiều đến thế.

“Ừm, bởi vì tiền thưởng của anh đã bị cắt nên tôi quyết định miễn tiền thuê nhà tháng này cho anh, ngoài ra sẽ bao anh tiền ăn một tháng, bao cả ba bữa sáng, trưa, tối. anh nghĩ sao?”. Cô hi sinh đến mức độ này là quá giới hạn chịu đựng rồi. Chi phí ăn ở một tháng ấy cao hơn rất nhiều so với tiền thưởng của anh đấy!

Tiểu Thất từ từ nhếch khóe miệng lên, nhìn cô bằng đôi mắt như phát sáng.

Ngoại trừ tiếng cười lạnh lẽo, cô liêu toát qua, đây có thể được xem là nụ cười thứ hai của anh.

Lúc mỉm cười, thực sự trông Tiểu Thất rất đẹp trai!

Sau sự việc của Vương tiểu thư, Hàn Tú đã nghĩ thông suốt nhiều điều. Những chuyện không thể tránh né được thì đừng nên tránh né nữa. Nếu đã thực sự đắm chìm trong tình yêu thì cố gắng phủ nhận chỉ là chuyện không tưởng. Trái tim căn bản không thể do mình muốn kiềm chế là kiềm chế

được, muốn điều khiển là điều khiển được, vậy thì việc gì mà phải khổ sở trốn tránh, ép buộc nó đến mức đau đớn như thế?

Cô thậm chí đã quên mất giao hẹn của mình vào hai tháng trước, đó là chỉ phép anh ở nhà cô một tháng rồi sẽ tiễn anh lên đường. Không những thế, dù đã trò chuyện với cô giáo Đỗ hai, ba chục lần qua email nhưng chưa lần nào cô nhắc đến chuyện của anh để cô giáo về nước, đón anh sang Mỹ. Ngay cả khi bố mẹ gọi điện đến, hỏi thúc đi xem mặt, cô cũng tìm đủ mọi cách để từ chối.

Cô không thể chê trách anh ở bất cứ điểm gì, ngoại trừ hai lần anh chưa được cô đồng ý mà đã cưỡng hôn cô. Cô những tưởng mình sẽ chối bỏ nụ hôn của anh, song thực tế lại không phải như vậy. Thậm chí có đôi lúc, cô còn suy nghĩ lung tung, như khi bôi thuốc cho anh chẳng hạn. Có nhiều chỗ không bị thương nhưng vẫn bị cô thoa thuốc lên. Nhìn phía sau, trông anh hơi gầy, khi sờ vào mới thấy lưng anh toàn là các thớ thịt chắc nịch. Cô rất thích cảm giác được chạm tay lên đó.

Mỗi sáng thức dậy, cô đều ăn bữa sáng do anh tự tay làm, sau khi tan ca, hầu như tối nào cô cũng được thưởng thức những món đặc sản của các nước. Tuy rằng không phải bao giờ anh cũng nấu nướng tuyệt hảo như ngoài nhà hàng nhưng tay nghề của anh đang tiến bộ từng ngày, không ngừng được nâng cao. Sự chăm sóc giản dị đó là điều mà trước nay, cô chưa bao giờ có được.

Càng ngày, cô càng ỷ lại vào anh nhưng lại không biết rằng anh có ý nghĩa như thế nào. Đến khi nhìn thấy tấm giấy anh để lại, hoảng hốt xông vào thư phòng, cô mới nhận ra anh quan trọng đến thế và tự tận đáy lòng, cô không hề muốn anh ra đi.

Cô biết rằng mình đã yêu anh một lần nữa, nếu tất cả đều là ý trời thì cô đành chấp nhận mà thôi. Từ bây giờ, cô sẽ không trốn tránh nữa, chỉ cần sống bên anh một cách vui vẻ là được rồi. Trái tim có bị tổn thương hay

không là chuyện không thể lường trước được, thế nên cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi!

“Đi thôi, đến siêu thị mua thức ăn! Hôm nay, anh thích mua cái gì cũng được hết, tôi chi tiền. Nhưng anh phải nấu cho tôi ăn đấy!”. Cô vỗ nhẹ lên vai anh, cảm giác này thật tuyệt vời.

Tiểu Thất mím chặt môi, không nói lời nào, đưa tay nhấn nút thang máy.

Lúc quay sang nhìn Hàn Tú, anh khẽ nhoén miệng cười, nụ cười thoáng qua như có như không nhưng cô vẫn nhận ra được. Cô bèn nói: “Muốn cười thì cứ cười đi! Nhìn anh cười, người khác sẽ cảm thấy yêu đời hơn”. Đừng bao giờ như tối qua, cười điệu cười của Thần Chết nữa nhé!

Thấy Tiểu Thất chẳng thèm để ý đến mình, Hàn Tú cắn môi, trong lòng thầm nghĩ: “Phải chăng anh ấy cảm thấy mình quá nhiều lời?”

Cô lái xe đến siêu thị ở gần nhà. Đi qua vài con đường, Hàn Tú thấy một chiếc Toyota màu đen cứ bám theo xe cô. Cô nghĩ, có khi họ định vượt lên trước, bèn bật đèn tín hiệu lên rồi chuyển sang làn đường khác, nhường đường cho họ. Nhưng chiếc xe đó không vượt lên mà chạy chậm lại, chẳng bao lâu sau cũng chuyển làn đường giống cô. Hàn Tú liền nghĩ, chắc người lái xe đang nói chuyện điện thoại, nên chẳng để ý đến chiếc xe đằng sau nữa.

Khi xếp hàng chờ đỗ ở bãi đỗ xe, vô tình nhìn qua gương chiếu hậu, Hàn Tú phát hiện ra chiếc xe Toyota màu đen lúc này đang ở đằng sau xe cô.

“Tiểu Thất này, anh có cảm thấy chiếc xe Toyota màu đen phía sau này giờ vẫn đi theo chúng ta không?”. Cô nhìn sang Tiểu Thất, cánh tay anh đang áp sát vào cửa sổ xe, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, đôi mày cau lại, không biết đang suy nghĩ điều gì mà vẻ mặt anh lúc này nhìn vô cùng đáng sợ, hình như anh cũng chẳng biết cô vừa hỏi gì nữa. Cô bèn lay nhẹ tay anh: “Này, anh đang nghĩ gì thế?”

“Hả? Không có gì! Cô nói gì cơ?”. Bây giờ, Tiểu Thất mới lấy lại được thần trí, hấp tấp hỏi lại.

“Tôi nói là anh có cảm thấy chiếc ô tô Toyota màu đen đằng sau vẫn luôn theo sát chúng ta không. Lúc mới ra khỏi công ty, tôi đã nhìn thấy chiếc ô tô này rồi. Tôi còn cố tình nhường đường cho nó nữa, vậy mà không ngờ nó theo chúng ta tới tận đây. Chắc mọi chuyện không trùng hợp đến mức đấy đâu nhỉ?”

Tiểu Thất không quay đầu lại nhìn chiếc xe Toyota màu đen mà Hàn Tú đang nhắc đến, anh chỉ quan sát qua gương chiếu hậu. Ngay khi rời khỏi công ty chưa được bao xa, anh đã phát hiện chiếc xe này đang theo dõi mình. Trong đầu anh bất giác hiện lên một suy đoán vô cùng đáng sợ!

Tiểu Thất ngồi thẳng người lên, thái độ vô cùng nghiêm túc nói với Hàn Tú: “Có lẽ là do trùng hợp thôi. Cô cứ lái xe cho thật tốt là được rồi. Không có gì đâu.”

“Cũng có thể là do tôi đã nghiêm trọng hóa vấn đề”. Hàn Tú gật gật đầu.

Từng chiếc, từng chiếc ô tô nối đuôi nhau tiến vào bãi đỗ, chẳng bao đã đến lượt xe của Hàn Tú. Đến tầng đỗ xe thứ hai, cô tìm được chỗ trống, từ từ lái xe tới đó, sau đó tắt máy, cầm theo chiếc túi xách của mình rồi bước xuống xe. Cô còn chưa kịp nhìn ngó gì thì đã bị ai đó kéo về phía sau. Cô quay đầu lại, thì ra là Tiểu Thất. Anh đã ra khỏi xe từ lúc nào, vẻ mặt đang rất cau có.

“Anh làm sao thế?”. Hàn Tú vừa nói vừa dứt thì Tiểu Thất đã kéo mạnh cô vào lòng mình. Đôi tay anh giữ chặt hai bên má cô, ép cô nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh.

“Trên mặt cô có thứ gì đó, để tôi thổi giúp cho. Nhắm mắt lại!”. Giọng anh trầm trầm, dịu nhẹ như làn gió, đầy mê lực.

Cử chỉ thân mật, đột ngột này khiến trái tim Hàn Tú đập thành thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô vừa mới nghĩ thông tất cả nhưng không lường trước được mọi chuyện sẽ diễn biến nhanh đến thế. Ở nơi công cộng mà làm những hành động kiểu này thì sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố mất!

Nghĩ trong đầu như vậy nhưng Hàn Tú vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại và hỏi anh: “Có thật là trên mặt tôi có thứ gì đó không? Lúc nãy, khi ngồi trên xe, tôi thấy có cái gì đâu nhỉ?”. Rõ ràng là lúc đợi đèn đỏ, cô đã soi gương một lần mà chẳng phát hiện ra cái gì bất thường trên mặt cả.

Anh chỉ thối có hai lần rồi thôi. Cô bèn hỏi: “Anh thối xong chưa?”

Không thấy anh trả lời, Hàn Tú liền mở mắt ra, lúc đó mới biết Tiểu Thất hoàn toàn không nhìn cô mà đang ngó về phía sau lưng cô. Hàn Tú định quay đầu lại xem rốt cuộc anh đang nhìn cái gì thì nghe thấy tiếng anh thềm thì: “Đừng quay đầu lại!”

Cô nhìn anh chăm chú, thì thào hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Anh nhìn cô, đưa tay vuốt nhẹ đôi môi hồng thắm của cô và nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Hai má đỏ bừng lên, nóng ra như bị thiêu đốt, Hàn Tú véo cho anh một cái vào eo rồi nói: “Những lời cảnh cáo của tôi tối qua, anh quên rồi hả? Đúng là vừa khô da, liền sẹo đã quên đau!

Đối với anh, cái véo của Hàn Tú chỉ như muỗi đốt. Anh ôm cô thật chặt, dí sát vào mặt cô, thì thào: “Mắt nhìn thẳng về phía trước, đừng quay đầu lại, luôn giữ nụ cười trên môi!”

Anh đang ở rất gần nên nhiệt độ trên má cô từ nãy đến giờ vẫn chưa hạ được. Cô hỏi khẽ: “Bộ dạng của anh thần bí như vậy, tôi cười sao nổi chứ?”

Lẽ nào anh định bảo tôi nhìn vào thang máy mà cười ngốc nghếch hả?”.
Trực giác mách bảo rằng nhất định đang có chuyện gì đó nên cô không dám nói to như lúc bình thường.

“Tôi muốn ăn tôm, còn cô thì sao? Trưa nay, các đồng nghiệp mời tôi ăn tôm Dương Tử [4], mùi vị của món đó rất ngon, tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể nấu được”. Anh thân mật ôm lấy vai cô.

[4] Là một món ăn nổi tiếng của Trung Quốc

Thế là Hàn Tú đã bị đánh lạc hướng thành công, cô cười tít mắt, sung sướng reo lên: “Thật không đấy?”

“Tất nhiên.”

“Tiểu Thất này, tôi nghĩ tôi nên mở một nhà hàng rồi thuê anh làm đầu bếp, anh thấy thế nào?”

“Không được, vì tôi chỉ muốn nấu thức ăn cho mình, không nấu cho bất cứ người nào ngoài cô cả”. Anh nói không to lắm nhưng những người bước ra từ thang máy đã nghe thấy hết, ai nấy quay ra nhìn Hàn Tú và mỉm cười chúc phúc.

Cho rằng Tiểu Thất đang cố tình làm các hành động thân mật, nói những lời có cánh trước đám đông để cô vui nhưng Hàn Tú vẫn không giấu nổi cảm giác hạnh phúc, cô mím chặt môi, cúi đầu, len lén cười mà không biết rằng những lời anh nói đều là thật lòng. Anh thực sự chỉ muốn nấu cho một mình Hàn Tú ăn, mỗi lần chứng kiến vẻ mặt sung sướng, hớn hờ của cô khi nếm các món ăn do đích thân anh làm, anh lại cảm thấy vui lây.

Hai người lựa chọn nguyên liệu rất kĩ. Vì muốn ăn ngon mà Hàn Tú không sợ bị tôm kẹp vào tay. Hơn nửa tiếng sau, chiếc xe chở hàng đã bị họ chất đầy ắp toàn đồ ăn, thức uống và các vật dụng linh tinh khác.

Lúc đến quầy thu ngân, Hàn Tú đang định rút ví ra thanh toán thì bị Tiểu Thất ngăn lại: “Số tiền cô để ở nhà vẫn chưa dùng hết.”

“Có thật không?”. Hàn Tú hỏi lại, đúng là cách đây hơn một tháng, cô đã để ở nhà năm trăm đồng, nhưng trong một thời gian dài như thế, làm sao anh có thể không tiêu hết bằng ấy tiền nhỉ?

Đợi đến khi cô suy tính xong xuôi thì Tiểu Thất đã trả tiền hết mọi thứ từ lúc nào rồi. Anh lẳng lặng đẩy xe đi trước. Hàn Tú vội chạy theo, nói với lên: “Năm trăm đồng đó phải dùng hết từ lâu rồi chứ!”

“Chưa hết”. Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp lại rồi tiếp tục đẩy xe hàng ra ngoài. Sau khi dùng thử thứ thuốc anh đưa, Alice đã gửi anh một khoản tiền lớn để mua bản quyền công thức điều chế thuốc. Ban đầu, Tiểu Thất không đồng ý, nhưng sau nhiều lần chị ấy đến gặp và nói chuyện với anh về tác dụng của loại thuốc đó, anh cũng chấp nhận. Khi Tiểu Thất bắt gặp Hàn Tú ở nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn cũng là lúc anh và Alice đang thảo luận lần cuối cùng về bản hợp đồng. Đến tận bây giờ, anh vẫn chưa quyết định dứt khoát về việc có đến làm ở công ty B&G hay không.

“Vẫn chưa dùng hết số tiền ấy sao?”. Hàn Tú mãi lăm bẫm và tính toán một lần nữa trong đầu mà không nhìn thấy Tiểu Thất đã đi vào thang máy. Đến khi nhận ra điều đó, cô lại vội đuổi theo anh, hét lớn: “Này, đợi tôi một chút! Sao anh cứ đi nhanh như thế chứ?”

Tiểu Thất xếp hết đồ vào trong cốp rồi mở cửa xe, ngồi ở ghế cạnh tay lái. Hàn Tú cẩn thận nhìn ngó tứ phía, khi không nhìn thấy ai khả nghi nữa mới lên xe.

Vừa ngồi xuống, cô lập tức hỏi: “Rốt cuộc thì vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“À, chẳng có gì hết. Không phải lúc trước, cô nói là có một chiếc xe Toyota màu đen cứ bám theo chúng ta sao? Thế nên khi nãy, tôi phải đứng

quan sát tình hình xem thế nào. Trong mấy bộ phim Hàn, người ta đều làm như vậy còn gì?” Tiểu Thất áp tay vào cửa xe, chống cằm đáp.

“Hừ, anh được lắm, rất thông minh là đằng khác! Sau này, anh xem ít mấy bộ phim Hàn đó đi, tôi xin anh đấy! Xem nhiều chỉ tổ trí tuệ càng ngày càng sụt giảm”. Nghe Tiểu Thất ngụy biện mà Hàn Tú chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. Những cử chỉ thân mật lúc này chắc chắn là do anh đã tính toán từ trước rồi, có cảnh cáo cũng vô tác dụng.

Nhìn xem, cô đã bị đánh bại hoàn toàn bởi mấy bộ phim Hàn vạn năng ấy.

Suốt đường về, Tiểu Thất vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc mới lên xe, luôn ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ. Nhìn qua gương chiếu hậu, Hàn Tú có thể thấy được khuôn mặt đang cau có của anh, khác hoàn toàn so với thái độ thoải mái trước đó. Cô cau mày hỏi: “Thực sự không có gì thật chứ?”

Câu hỏi của Hàn Tú khiến Tiểu Thất lập tức lấy lại thần trí, anh vội đáp: “Thực sự không có gì mà. Cô chú ý lái xe đi!”

Anh không muốn nói thật thì cô cũng chẳng thể hỏi thêm câu nào nữa, đành cắn nhẹ môi rồi tiếp tục lái xe.

(3)

Cuối cùng cũng sắp về đến nhà.

Trong thang máy, Hàn Tú đưa các thứ cho Tiểu Thất cầm để rảnh tay lục túi xách tìm chìa khóa. Nhưng anh đã nhanh chóng lấy chùm chìa khóa của mình từ túi quần ra, đưa cho cô. Hàn Tú cầm lấy rồi nhìn Tiểu Thất, cười ngốc nghếch. Trước đây, cô đã từng đọc một bài báo viết rằng: đàn ông trước khi đến cửa nhà thì đã cầm sẵn chìa khóa, còn phụ nữ phải đến trước cửa nhà rồi mới bắt đầu tìm kiếm nó. Hàn Tú thấy họ viết có lí nên rất muốn sửa đổi bản thân, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thay đổi được gì.

Vừa bước vào trong thang máy, cô đã nhìn thấy trước cửa nhà có đặt một chiếc hộp rất đẹp, giống như quà sinh nhật của ai đó.

“Lạ thật, tôi đâu có gọi thức ăn sẵn. Là ai tặng mình nhỉ? Anh nhìn xem, cách bọc thật tinh tế”. Hàn Tú ngồi xồm, cầm hộp quà lên ngắm nghía.

Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào chiếc hộp, bỗng phát hiện ra một con ruồi đang vo ve ở gần đó, anh chột ngộ ra một điều, liền hét lên: “Đừng bóc ra!”

Nhưng Hàn Tú đã bóc hộp quà ra rồi.

“Á!” Chiếc hộp trong tay cô rơi bộp xuống đất. Hàn Tú ôm lấy đầu, hét thất thanh rồi ngồi phịch xuống.

Trông thấy thứ đựng trong chiếc hộp. Tiểu Thất ngồi ngay xuống, ôm Hàn Tú vào lòng, bịt hai mắt cô lại, không ngừng vỗ về: “Hàn Tú, không sao đâu. Đừng sợ, có tôi rồi mà. Đừng sợ, không sao đâu...”

Nhìn chiếc hộp được bọc rất đẹp bằng lớp giấy hào nhoáng và thứ để trong đó, đúng là thiên đường và địa ngục. Trong chiếc hộp có xác của một con mèo trắng, trên bộ lông trắng muốt lưu lại rất nhiều vết máu, mắt nó nhắm nghiền, tứ chi co quắp, dựng thẳng lên trời; đặt bên cạnh là một đồng thịt bầy nhầy, những nội tạng dính máu được xếp gọn gàng, máu đã khô lại. Phần bụng của con mèo chết đã được khâu lại bằng chỉ một cách khéo léo. Con mèo đó vẫn chưa bốc mùi hôi thối, chứng tỏ nó đã được xử lý rất tinh vi.

Tiểu Thất đẩy chiếc hộp lại.

Một xác mèo đã được rút hết nội tạng ra, lời cảnh báo rõ ràng như vậy, anh biết những gì phải tới cuối cùng cũng tới rồi, có điều, anh không nghĩ là nó sẽ đến nhanh như thế, mới có hai tháng ngắn ngủi thôi.

Anh nhẹ nhàng vỗ vào lưng Hàn Tú rồi nói: “Hàn Tú, không sao đâu, có tôi ở đây, cô đừng sợ! Chắc là có người muốn trêu chọc chúng ta hoặc là gửi nhảm địa chỉ thôi. Nào, đứng dậy, đi vào nhà nào!”

Hàn Tú ôm chặt lấy Tiểu Thất, khóc nức nở: “Hu hu...Ai lại đùa quái ác như thế này chứ? Thật là tàn nhẫn...Hu hu...Tiểu Thất, tôi buồn nôn quá, dạ dày tôi đang khó chịu lắm...Hu hu...”

“Đừng sợ, đứng dậy nào, chúng ta vào nhà trước rồi tính!” Tiểu Thất kéo tay Hàn Tú, định dìu cô vào, nhưng do quá hoảng loạn, sợ hãi nên chân cô gần như tê dại, không thể đứng lên nổi. Thấy thế, Tiểu Thất lập tức bế bổng cô vào nhà.

Vừa được đặt lên giường, Hàn Tú liền bịt miệng, bước ngay xuống sàn rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nôn ọe một hồi lâu. Tiểu Thất không ngừng vỗ vỗ vào lưng Hàn Tú để cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Lát sau, Hàn Tú mềm nhũn người, dựa lưng vào Tiểu Thất. Anh lại bế cô vào giường. Lúc anh chuẩn bị đi lấy một chậu nước nóng để lau mặt cho Hàn Tú thì cô nắm chặt lấy tay anh, run rẩy nói: “Anh đừng đi, tôi sợ lắm...”

“Tôi chỉ đi lấy nước để lau mặt cho cô thôi”. Anh thở dài, cau mày. Mới nhìn thấy một chú mèo chết mà Hàn Tú đã khiếp sợ đến mức này, nếu sau này gặp phải những chuyện khủng khiếp hơn thì không biết cô sẽ thế nào nữa.

Hàn Tú lắc đầu nguầy nguậy, mất hết bình tĩnh, khóc mãi không thôi: “Tối nay, nhất định tôi sẽ không ngủ được. Tôi vốn sợ bóng tối từ nhỏ vì hồi còn bé, có một tối, tôi phải ngủ một mình ở nhà, rồi một con chó xông vào, làm tôi hoảng sợ, thế nên, đến tận bây giờ, ngay cả lúc ngủ, tôi cũng phải bật đèn. Anh có thấy không, còn mèo đó chết rất thảm, bị người ta moi hết nội tạng ra rồi xếp gọn gàng lại. Sao phải giết chết nó một cách tàn nhẫn

như vậy? Đã thế còn đặt nó trong một chiếc hộp đẹp đẽ chứ! Trên thế giới này, sao lại có nhiều người biến thái đến thế? Tại sao lại giở trò đùa quái ác như vậy chứ? Tại sao chứ?”

Thì ra lúc ngủ, Hàn Tú vẫn bật đèn là vì cô sợ bóng tối. Muốn làm cho cô tỉnh táo lại nên anh nắm chặt lấy đôi vai cố, nói lớn: “Hàn Tú, cô hãy nghe tôi nói này, không có chuyện gì đâu. Người ta chỉ muốn trêu chọc cô thôi.”

Cô hít một hơi thật sâu: “Tôi thường thấy trên ti vi, người ta đặt xác mèo, xác chó trước cửa nhà một người để trả thù người đó. Nhưng tôi chưa đắc tội với ai bao giờ, tại sao họ lại đặt nó trước cửa nhà tôi chứ?...hu hu... Tôi phải báo cảnh sát...”

“Báo cảnh sát chẳng có tác dụng gì đâu. Nếu người ta đã rắp tâm hãm hại thì dù cảnh sát có tới cũng chưa chắc đã điều tra ra. Đừng khóc nữa, có tôi ở đây rồi, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì nữa đâu. Tôi ra nấu ít cháo, cô nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lúc đi! Lát nữa tắm nước nóng, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn thôi”.

Nói xong, Tiểu Thất đi vào nhà tắm, vò khăn dưới nước nóng rồi quay lại phòng, lau sạch những giọt lệ còn đọng lại trên mặt Hàn Tú. Cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn tuôn rơi, cứ ôm chặt lấy cánh tay anh, không nỡ rời xa.

Anh thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên bàn tay cô, lúc này, cô mới chịu buông tay ra.

Tiểu Thất đi ra hành lang, nhặt hết chỗ đồ đạc đặt ngoài đó từ nãy, mang vào nhà, rồi lại quay ra, định đem xác con mèo đi xử lí. Đúng lúc ấy, người hàng xóm ở nhà đối diện vừa về đến cửa, nhìn thấy anh thì gật đầu chào rồi mở cửa khóa, bước vào nhà mình. Anh thở phào, may mà người đó không phát hiện ra điều gì khác thường. Lúc Tiểu Thất đang gói chiếc hộp lại thì

một tờ giấy rơi ra. Anh cúi xuống, nhặt tờ giấy đó lên xem, một dòng chữ màu đen đập vào mắt: “Nó đã vĩnh viễn nhắm mắt mà không hề đau đớn dưới dao phẫu thuật. Tặng cậu món quà đầu tiên đã tận tâm chuẩn bị”.

“Món quà đầu tiên”, nghĩa là vẫn còn những món quà thứ hai, thứ ba nữa...

Vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay, dường như Tiểu Thất nghe thấy tiếng cười man rợ, khoái trá của Cổ tiên sinh văng vẳng bên tai.

Anh đem chiếc hộp vào trong nhà, đặt nó ở cửa, đi rửa sạch tay rồi vào phòng Hàn Tú. Xem ra cô đã bình tĩnh lại, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi đang mấp máy như đang lẩm bẩm điều gì đó.

Anh ngồi ở thành giường, cầm tay Hàn Tú lên và đặt một nụ hôn nhẹ vào đó, dịu dàng nói: “Cứ yên tâm mà ngủ đi một lúc, không có chuyện gì đâu. Đợi cô ngủ rồi, tôi sẽ ra ngoài, tìm một chỗ để chôn con mèo đó, cô không cần lo lắng nữa.”

Hàn Tú nắm chặt lấy tay anh, khẽ gật đầu.

Đến khi nghe thấy nhịp thở đều đều của cô, anh mới nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, đặt xuống giường, đắp chăn lại cho cô rồi nhón chân đến chỗ công tắc, bật đèn trong phòng lên. Khóa cửa ra ban công và tất cả cửa sổ, kéo hết rèm cửa lên, xong xuôi mọi thứ. Tiểu Thất mới yên tâm. Cầm theo dụng cụ và chiếc hộp, anh nhẹ nhàng rời khỏi nhà.

Màn đêm sắp bao trùm lên thành phố, anh chẳng dám đi đâu xa vì sợ rằng khi tỉnh dậy, không thấy anh đâu, Hàn Tú sẽ càng sợ hãi.

Tiểu Thất chọn vườn hoa ở phía Tây Nam khu nhà vì thường ngày, lượng người qua lại đó ít hơn nhiều so với những vườn hoa khác ở xung quanh đây. Thời điểm này vừa hay lại trùng vào giờ ăn tối của các gia đình nên chắc chắn sẽ chẳng có ai ra đây làm gì. Hơn nữa, trong vườn hoa đó

còn có một cây đào xum xuê cành lá, anh hi vọng linh hồn chú mèo đáng thương này có thể an nghỉ ở nơi đây. Anh dùng xẻng đào một chiếc hố rồi chôn luôn cả chiếc hộp được bọc đẹp đẽ xuống đó. Sau khi gạt bằng miệng hố, đứng cầu nguyện cho con vật xấu số một lúc, anh mới rời khỏi.

Về đến nhà, Tiểu Thất liền cất dụng cụ đi, rửa tay sạch sẽ rồi qua phòng Hàn Tú để xem cô thế nào. Cô vẫn đang ngủ, anh bèn đắp lại chăn cho cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, vào bếp nấu cháo.

Anh nhớ lại bản tin thời sự chiếu trên ti vi cách đây không lâu về việc cảnh sát thành phố đã phá được một đường dây buôn bán người quy mô lớn. Trong số những người bị bắt, may mắn làm sao anh không thấy giáo sư Trương ở đó, tuy nhiên những nghi can đều là hàng tếp riu, điều này đồng nghĩa với những tên ác nhân thực sự đã trốn thoát. Việc Cổ tiên sinh gửi cho anh món quà này không chỉ chứng tỏ rằng bọn chúng đã tìm được khu căn cứ mới an toàn hơn mà còn ám chỉ: người bị xử lý tiếp theo sẽ là anh.

Cháo đã nấu xong nhưng Hàn Tú chưa tỉnh dậy, Tiểu Thất nhìn cô ngủ thật yên bình nên không nhẫn tâm đánh thức. Nhưng lại nghĩ, biết đâu khi thức dậy, Hàn Tú vẫn còn sợ hãi thì sao, anh bèn chuyển hết chăn nệm sang phòng cô.

Lúc nằm xuống, trong đầu anh là cả một khoảng hỗn loạn.

Chuyện gì phải đến cũng đã đến rồi, có điều anh không thể để Hàn Tú bị liên lụy hay phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tình Yêu Là Thiên Đường

Hàn Tú tỉnh dậy vào lúc trời mới tờ mờ sáng. Trông thấy Tiểu Thất đang nằm trên sàn, cạnh giường mình, cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cô nhẹ nhàng bước xuống rồi ngồi bên cạnh tấm đệm, chiêm ngưỡng khuôn mặt anh tuấn của người đang nằm. Ngay cả bốn năm trước, khi còn yêu nhau, cô cũng chưa bao giờ ngắm nhìn anh ở cự li gần đến vậy. Một khuôn mặt hoàn mỹ trời phú với khí chất thanh tao, lạnh lùng, lúc bình thường thì luôn tỏ vẻ “người lạ cấm gần” nhưng khi ngủ lại dịu dàng, ôn hòa đến thế. Đôi lông mày đen nhánh của anh, cô rất thích nhìn chúng khẽ nhếch lên. Hàng mi vừa dài vừa cong mà cô có cầu nguyện cả đời cũng chẳng có được. Chiếc mũi thẳng, anh luôn hếch nó lên khi tỏ ý khinh thường người khác. Đôi môi mỏng quyến rũ, người ta thường nói đàn ông môi mỏng là kẻ vô tình, nhưng anh rốt cuộc là người vô tình hay đa tình? Li ti trên cằm anh là những ngọn râu mới nhú...

Nhớ lại những cử chỉ dịu dàng, tận tình của anh khi chăm sóc cho cô tối qua, trong lòng Hàn Tú lúc này không đơn thuần chỉ là cảm động mà cô biết, cô đã bị anh chinh phục hoàn toàn rồi. Cảm giác con tim đập thình thịch, loạn nhịp trong lồng ngực như bây giờ là điều không thể phủ nhận.

Cô đã yêu anh, không phải là yêu thêm một lần nữa mà là lần đầu yêu anh thực sự.

Bốn năm trước, cô chấp nhận lời tỏ tình của anh, đi lại một thời gian rồi chia tay. Mỗi tình đầu của cô đã kết thúc một cách đau khổ như thế. Cô đã rất nhiều lần tự hỏi mình rằng rốt cuộc “khắc cốt ghi tâm” là gì mà chẳng thể giải đáp được. Ngay cả lúc mới chia tay, cái tên Đường Trạch Tề chỉ đôi

khi chợt hiện lên trong trí óc cô, là yêu hay hận, cô cũng không rõ nữa, thậm chí còn cảm thấy không nên dùng hai động từ chỉ trạng thái tình cảm mãnh liệt đó để hình dung về tình cảm của mình dành cho anh. Theo thời gian, hình bóng của anh ngày càng mờ nhạt, cô gần như không còn để tâm đến nữa.

Nhưng cô không thể hiểu nổi vì sao sau khi gặp lại, mọi cảm giác của cô về anh đều không còn giống như bốn năm trước. Nếu không phải khuôn mặt anh vẫn như xưa thì cô đã tưởng rằng mình đang yêu một người hoàn toàn khác. Lễ nào đáng tối cao không hẳn tâm nhìn một oán nữ như cô tiếp tục phòng không chiếc bóng nên đã khiến anh thay đổi, đưa anh về bên cô, để cho cô nếm trải một lần nữa mùi vị tình đầu?

Hàn Tú không kìm được mà nhoẻn miệng cười rồi mím chặt môi, vừa dùng tay véo má anh, làm thành các biểu hiện kì quái trên khuôn mặt vừa nghĩ trong đầu: “Tên đầu heo này, em quyết định tha thứ cho anh. Nếu bây giờ, anh nói với bản cô nương là: “Hàn Tú, chúng ta hãy quay lại với nhau đi!” thì bản cô nương sẽ suy xét đến việc chấp nhận đấy”. Khi cô đang định chạm ngón tay trở lên hàng lông mi vừa dài vừa cong mà cô cầu mãi không được thì ai ngờ, ngón tay bị chụp lấy. Cô kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng gì thì người đã bị đè xuống chiếc đệm rồi.

Hàn Tú trợn mắt: “Anh tỉnh dậy từ lúc nào thế?”. Nói dứt lời, cô mới nhớ ra là mình chưa đánh răng, vội lấy tay bịt chặt miệng lại.

Anh khẽ nhếch khóe miệng lên, dịu dàng nói: “Từ lúc em ra khỏi giường.”

Bắt gặp nụ cười đó, cô chợt thấy người mình nhẹ bỗng, như thể đang bay bổng ở nơi nào đó. Cho dù anh cười kiểu gì thì đều có sức mê hoặc đối phương. Nụ cười nhẹ vừa rồi khiến người ta có cảm giác vô cùng thoải mái, dễ chịu. Hai má dường như bị ai đó đánh phấn hồng lên, cô khẽ đẩy anh ra: “Em phải đi đánh răng đã”.

“Ừm”. Anh đáp nhưng không đứng dậy ngay mà nhìn cô chăm chú, giống như đang chiêm ngưỡng một vật phẩm quý hiếm nào đó vậy.

Không dám nhìn thẳng vào anh, Hàn Tú mím chặt môi, quay đầu sang nhìn vào gầm giường, thầm nghĩ: “Khi nào có thời gian, phải quét dọn căn phòng này cho thật sạch sẽ mới được”.

Đột nhiên, thân người anh ép sát xuống, đầu anh chạm lên mái tóc cô, ra sức hít hà mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo, ôm chặt cô vào lòng.

Cô ngây người, không biết phải phản ứng thế nào, nghe thấy rõ nhịp tim đập mạnh truyền ra từ lồng ngực của anh và cả tiếng đập thành thịch của trái tim mình. Nhịp đập trái tim của hai người cũng như sự tiếp xúc gần đến thế này khiến cô cảm nhận được niềm hạnh phúc mà trước giờ chưa từng có. Cô bất giác vòng tay qua eo, khẽ ôm lấy anh.

Cảm nhận được sự đáp trả của cô, thân người anh khẽ run lên vì sung sướng. Anh vùi mặt vào cổ cô. Bị chỗ râu mới mọc trên cằm anh châm vào da, Hàn Tú kêu khe khẽ. Anh bật cười, nghịch ngợm chà chiếc cằm lún phún râu của mình lên cổ cô lần nữa.

Hàn Tú giãy giụa: “Dậy ngay thôi, không anh chết với tôi đấy!”. Cô vừa dứt lời, bỗng cảm nhận được bụng dưới đang bị một vật cứng chọc vào. Bây giờ không còn là thời phong kiến cổ hủ xưa kia nữa, chuyện nam nữ gì đó ai cũng biết sơ sơ đôi chút. Khi nhận ra đó là cái gì, người cô cứng đờ lại, không dám ngọ nguậy, mặt càng lúc càng nóng bừng.

Buổi sáng là lúc người đàn ông dễ hứng khởi nhất nên vào giây phút này, tuyệt đối không được kích thích họ.

Anh ngẩng mặt lên, ánh mắt đen huyền sâu thẳm khó đoán.

Căn phòng quá tĩnh lặng khiến cả hai người đều không dám thở mạnh, cô và anh nhìn nhau đăm đúi nhưng lại căng thẳng đến mức chẳng biết phải làm gì nữa. Nhiệt độ ấm nóng ở lòng bàn tay khiến Hàn Tú cảm nhận được một cách rõ ràng những thớ thịt chắc nịch của anh. Đột nhiên nhận ra hai tay của mình đang đặt trên hông anh, cô đỏ bừng mặt, nhanh chóng thu tay lại. Cô hít một hơi thật sâu, lắp ba lắp bắp: “Em... em... em... phải đi đánh răng đây.”

Hàn Tú vừa dứt lời, hơi thở ấm nóng quen thuộc đã phủ lên đôi môi hồng thắm đang khẽ run của cô.

“Ừm...”. Cô chẳng thể nào chống đỡ được, tiếng ú ớ mang chút say đắm và phản kháng nhẹ nhàng. Nụ hôn của anh càng thêm mãnh liệt, dường như muốn nuốt trọn cả tâm hồn cô.

Cách nhau lớp vải mỏng manh, hai con người dần hòa nhịp, thống nhất thành một thể. Không biết chiếc váy ngủ đã bị lật lên từ lúc nào, cảm giác ấm nóng trên da thịt khiến cô run rẩy.

Đường cong mỹ miều, gợi cảm của Hàn Tú làm anh càng thêm phần chấn, thân thể cương lên. Dục vọng nguyên thủy trong anh đang không ngừng vẫy gọi, reo hò nơi huyết mạch. Anh vùi mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của cô, mím môi, nhắm chặt mắt, hai tay ôm lấy eo và lưng của cô, áp cơ thể thanh mảnh của cô vào sát người mình với hi vọng làm như vậy có thể giảm bớt được nỗi khó chịu ở phần thân dưới.

Nhủ thầm trong đầu rằng: “Mình nên dừng lại thôi, không thể tiếp tục tình trạng này được nữa!” nhưng anh càng cố gắng kiềm chế thì lại càng phần khích.

Bị anh ôm chặt quá, cơ thể cô gần như tê dại, song các dây thần kinh đều căng ra, mọi tế bào như muốn bùng nổ. Cảm giác lâng lâng lạ lẫm này

khiến cô vừa thích vừa sợ, khẽ run lên, hoàn toàn không biết rằng chính âm thanh này đã thách thức giới hạn chịu đựng của anh.

Trong mơ màng, say đắm, cô cảm thấy chiếc váy ngủ của mình đã bị cởi ra một cách dịu dàng.

“Hàn Tú...”. Kề môi sát bên môi cô, anh thì thầm.

“Ừm...”. Cảm giác bay bổng trên mây khiến cô không thể tin rằng giọng nói này lại thốt ra từ miệng mình. Nỗ lực tột độ để tỉnh táo hơn, cô lắp bắp: “Em... em... em muốn đi đánh răng.”

“Hàn Tú...”. Anh mong chờ cô sẽ từ chối và kéo anh ra khỏi dục vọng đang không ngừng thiêu đốt cơ thể, nhưng từ tận đáy lòng, anh lại thì thầm: “Hàn Tú, xin đừng từ chối, đừng từ chối anh!”

“Hử?”

“Hàn Tú...”

“Ừm...”

“Hàn Tú...”

Đôi môi anh cuồn cuộn chiếm lĩnh môi cô, không ngừng gọi tên cô. Như bị một liều thuốc độc xâm nhập vào trí não và cơ thể, cô mơ màng gọi: “Tiểu Thất...”

“Ừm...”. Giọng nói của anh run run.

Toàn thân nóng rực và cứng đờ, cô biết rằng ngọn lửa dục vọng một khi đã được châm lên thì sẽ chẳng thể bị dập tắt. Cô không thể né tránh hay giãy giụa mà nghe theo lời trái tim mách bảo, đón nhận anh không chút do dự. Vào khoảnh khắc họ hòa nhập, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm

thấy một nỗi đau đớn như xé nát cơ thể. Mười ngón tay bấu sâu lên lưng anh, cô mặc cho những giọt lệ tuôn rơi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Hàn Tú đang nhăn nhó vì đau, cảm giác day dứt xâm chiếm trái tim anh. Tiểu Thất dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt ấy rồi lại hôn lên môi cô. Nhưng anh chẳng thể bắt tình yêu mãnh liệt trong anh dừng lại được, hết lần này đến lần khác thâm nhập vào cơ thể cô.

Sau sự cuồng dại như vũ bão, họ lặng lẽ nằm ôm nhau, cùng cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh và nhịp độ của hai trái tim.

Ngay lúc ấy, tiếng chuông đồng hồ báo thức bất chợt vang lên.

Hai người bỗng trở nên ngỡ ngàng. Đáng lẽ buổi sáng hôm nay phải yên bình như bao ngày khác, vậy mà cuối cùng lại thành ra thế này, họ không thể ngờ rằng mọi chuyện sẽ diễn biến như vậy.

Rõ ràng là mới đây, cô còn trốn tránh anh, còn không dám thừa nhận những cảm xúc chân thực của mình, thế mà bây giờ, hai người lại có một bước “đại nhảy vọt”, phát triển đến mức độ mà cô chưa từng nghĩ tới. Cô thẹn thùng, cô thoát khỏi vòng tay của anh: “Em phải đi đánh răng đây.”

Nghe thấy tiếng cười nhẹ của Tiểu Thất, cô biết anh đang rất vui. Cô xấu hổ, khẽ vỗ lên ngực anh: “Không được cười!”

Anh dịu dàng ấn cô nằm xuống, chạm môi lên đôi môi đỏ thắm của cô rồi nhồm dậy, bế cô vào phòng tắm.

Mãi cho tới khi dòng nước ấm áp chảy lên người, Hàn Tú mới hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Đúng là mất hết cả thể diện! Lần đầu tiên mà đã tiến đến mức này, cô thực sự vẫn chưa quen được, chỉ biết lấy tay che mặt, không ngừng giục anh tắm nhanh lên rồi đi ra.

Tiểu Thất biết Hàn Tú đang xấu hổ nhưng muốn trêu cô nên dù đã tắm xong, anh không những không rời khỏi đó mà còn kéo tay cô ra rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô, xong xuôi tất cả mới hài lòng đi ra. Lại vùi khuôn mặt đang đỏ ửng vào bàn tay, nhìn qua kẽ ngón tay thấy thân hình săn chắc cường tráng của anh bước ra khỏi phòng tắm. Hàn Tú mới thở phào nhẹ nhõm. Đặt tay lên ngực trái, cô cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch liên hồi.

Khi ở bên anh, cô tưởng như mình đang được uống trọn một hũ mật ong vậy.

Hàn Tú lại đưa tay ôm mặt, khẽ lắc đầu. Đúng là một buổi sáng “gần chết”!

Tắm xong, thò đầu ra ngoài thám thính, thấy Tiểu Thất đang bận rộn trong phòng bếp, cô mới chịu bước ra.

“Tôi qua, anh đã nấu cháo an thần cho em”. Anh đặt bát cháo lên tay cô, cười tít mắt: “Ngủ một giấc dài, em thấy thế nào?”

Hừ! Nụ cười đầy tà ý đó rõ ràng là đang ỡm ờ hỏi: vừa mới sáng ra đã “vận động” một trận oanh oanh liệt liệt như thế, có phải tâm trạng đã ổn hơn rất nhiều rồi không?

“Cảm ơn”. Cô cầm lấy bát cháo, trên má vẫn còn hơi nóng, không dám nhìn anh mà trả lời lí nhí: “Được ngủ đủ giấc nên thấy đỡ hơn nhiều. Con mèo đó...”

“Anh đã chôn nó dưới gốc cây đào ở vườn hoa phía Tây Nam rồi”. Tiểu Thất vừa nói vừa múc cho mình một bát cháo rồi ngồi vào bàn, cùng ăn với cô.

“Hi vọng linh hồn của nó được yên nghỉ.”

“Chắc chắn rồi. Hay hôm nay, em đừng đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!”. Anh nhìn cô, đột nhiên cũng trở nên ngại ngùng.

Khuôn mặt Hàn Tú lại đỏ bừng lên: “Em ổn mà. Ở nhà nhàn rồi, biết đâu lại bất giác nhớ tới chuyện đó. Đến văn phòng làm việc, bận rộn một chút, có lẽ sẽ quên nhanh hơn. Con mèo ấy thật đáng thương, những kẻ biến thái đó chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp hơn đâu.”

Anh gật gật đầu: “Ừ. Nhưng em cũng đừng nghĩ nhiều quá, kéo làm mình mệt mỏi đấy!”

“Vâng”. Cô nhẹ nhàng đáp rồi đưa bát cháo lên húp, thấy trong miệng lúc này hình như không phải là cháo nữa mà là đường mật vậy!

(2)

Trúng xổ số được năm ngàn đồng, Sam Sam sướng quá, vừa nhảy cẫng lên vừa nói: “Tiểu Thất đúng là một đại phúc tinh, từ khi gặp anh ấy, mình không những vượt qua được khó khăn mà còn trúng cả xổ số nữa.”

Trông thấy bộ dạng hớn hờ của Sam Sam, Hàn Tú “thương” cho cô bạn một cái lườm rồi bảo: “Mau khao đi!”

Sam Sam nhanh chóng đồng ý: “Đi đâu nhỉ? Nếu vẫn “giả bộ ngây thơ” thì chúng ta đến Starbucks, ôm ly cà phê, ngồi bên cửa sổ, ngắm trai đẹp nhé!”

Hàn Tú đáp, vẻ coi thường hiện rõ trên mặt: “Trúng những năm ngàn đồng mà khao người ta ly cà phê có mười mấy đồng, cậu chẳng có thành ý gì cả. Đến nhà mình ăn chực uống châu bao nhiêu lần rồi, ít ra cậu cũng phải trích được một ngàn đồng mà tiếp đãi chứ!”

Sam Sam bĩu môi: “Được rồi, biết ngay là cậu không dễ dàng buông tha cho mình mà. Trích thì trích, nhưng để mình nghĩ xem chúng ta nên đi đâu

đã. Đi hát karaoke nhé?”

“Thôi bỏ đi, lần nào cũng vậy, không đi mua sắm thì lại đi ăn uống, hoặc hát karaoke, đánh mặt chược, cậu chẳng sáng tạo gì cả, chán!”. Hàn Tú xua xua tay.

Nghĩ ngợi một lúc, Sam Sam đột nhiên vỗ “bộp” một cái lên đùi, nói: “Nghĩ ra rồi, chúng mình đi ăn thịt cừu nướng nguyên con nhé! Lần trước, công ty mình đã tới đó, nó giáp ranh với tỉnh khác, lái xe mất khoảng hai giờ đồng hồ. Ở đấy có một hồ nước lớn, ăn xong thịt cừu nướng, chúng ta có thể đi bơi, phong cảnh tươi đẹp như tranh, núi cũng không cao lắm, dưới cốc còn có một hồ lớn nữa.”

Hàn Tú gật đầu: “Được, cuối cùng cậu cũng có chút sáng tạo rồi đấy!”

“OK, ngày mai đi luôn nhé! Ngày mai vừa hay là thứ Bảy, được nghỉ làm còn gì! Bây giờ, mình sẽ nhờ bạn liên hệ với một chủ trang trại ở đó. Cậu nhớ mang Tiểu Thất nhà cậu theo, mình sẽ rủ thêm một vài người nữa, càng đông càng vui.” Sam Sam nháy mắt với Hàn Tú.

Bốn chữ “Tiểu Thất nhà cậu” khiến mặt Hàn Tú lại thoáng ửng đỏ, cô phụng phịu nạt Sam Sam: “Đồ đáng ghét!”

Buổi tối, sau khi ăn cơm, tắm giặt xong, Hàn Tú nhét các bản thiết kế búp bê của Trần Mạnh Lễ vào trong phong bì rồi dán lại. Vừa hay mấy người bạn cùng đi chơi ngày mai làm trong ngành thiết kế đồ chơi, cô sẽ giao những bức vẽ này cho họ. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì coi như cô đã trả được cho Trần Mạnh Lễ món nợ ân tình.

Làm xong việc, Hàn Tú ngả người lên ghế sofa.

Chuyện con mèo chết không làm cô phải nghĩ ngợi nhiều vì đã có Tiểu Thất ở bên cạnh, hết lời an ủi, vỗ về, chăm sóc tận tình. Hơn nữa, Hàn Tú còn bị phân tâm bởi chuyện nam nữ ân ái, cái này đúng là tà ác vô ngần,

đặc biệt là cảm giác vui sướng vào giây phút đầu óc trống rỗng đó khiến bạn như bị lọt vào chiếc động không đáy, chẳng thể thoát ra nổi.

Kể từ buổi sáng không cần thận tâm ngòi cho ngọn lửa cháy bùng lên, hầu như tối nào, hai người họ cũng quấn quýt, đăm đuối bên nhau.

Đúng là một môi lửa nhỏ có thể đốt cả cánh rừng! Dù chỉ là chiếc hôn nhẹ hay vô tình đụng chạm nhưng những cử chỉ đó luôn bị “người ta” đổ tội là “mê hoặc”, “khiêu khích”, dẫn đến kết cục không tránh khỏi là lại bị ngọn lửa cuồng nhiệt ấy thiêu đốt.

Trông bề ngoài, Tiểu Thất lạnh lùng như băng, nhưng ở đời, nhiều chuyện không thể chỉ nhìn qua mà hiểu thấu được. Lúc ở trên giường, ngọn lửa tình cảm của anh hoàn toàn có thể làm tan chảy cả Nam cực và Bắc cực, mãnh liệt, nóng bỏng, chiếm hữu tuyệt đối. Dường như anh có một thể lực vô hạn, lần nào cũng làm cô kiệt sức, cố gắng như một con búp bê, để mặc cho anh bá chiếm.

Không hiểu vì sao, càng nhiệt tình, nóng bỏng, càng ngọt ngào thì cô lại càng bất an. Cảm giác bất an đó khiến người ta hoàn toàn mất phương hướng.

“Em đang nghĩ gì thế?”. Tiểu Thất tắm xong, nhìn thấy Hàn Tú ngây người đờ đẫn nằm trên sofa liền ngồi xuống, dựng cô dậy, ôm cô vào lòng.

Nghịch ngợm như một chú mèo con, Hàn Tú di di ngón tay, vẽ những vòng tròn lên ngực anh. Cô rất thích sờ vào những thớ thịt săn chắc của anh, tuy rằng nó cứng như đá, khi va phải, cô thấy rất đau, nhưng cả cơ thể anh lại tràn trề sinh lực, khiến người ta chẳng thể nào kiềm chế được.

“Không có gì, chỉ là em đang nghĩ ngày mai sẽ nộp bản thiết kế giúp Trần Mạnh Lễ, mong rằng giấc mơ thời niên thiếu của anh ấy có thể trở

thành hiện thực”. Cô còn lâu mới nói cho anh biết là cô đang “tận hưởng” thân hình quyến rũ của anh.

“Ờ...”. Anh dài giọng. Chắc cái này được gọi là “lòng ghen tuông” ấy mà. Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, im lặng một lát rồi ngập ngừng nói: “Tuần sau... anh muốn xin nghỉ phép vài ngày.”

Cô ngược khuôn mặt nhỏ xinh lên nhìn anh, vô cùng ngạc nhiên: “Anh phải đi đâu sao?”

“Không phải là ra đi đâu”. Anh xoa đầu cô. Nhận ra rằng cô lo sợ anh sẽ ra đi, cảm giác day dứt và không nở rời xa ngập tràn trong trái tim anh.

Hàn Tú cố tỏ ra bình tĩnh: “Vậy là vì chuyện gì chứ?”

“Thì chuyện nghiên cứu, phát triển thứ thuốc cao mà em nói là vừa đen vừa hôi đó”. Anh cụp mắt xuống, không nhìn Hàn Tú, tránh để cô nhận ra tâm trạng phức tạp của mình lúc này.

“Anh đã bán nó cho công ty mỹ phẩm B&G rồi sao?”

“Ừ. Anh sẽ tìm cách loại bỏ mùi hôi của nó để em có thể dùng được”. Nói rồi Tiểu Thất lấy một tờ giấy ở dưới bàn trà ra, đưa cho cô: “Đây là tấm chi phiếu mà chị Alice trả trước cho anh, em cầm lấy đi! Sau này, anh kiếm được bao nhiêu tiền, em cứ giữ hết nhé!”

Nghe anh nói, Hàn Tú kinh ngạc tới mức không biết nói gì. Nhìn đi nhìn lại số tiền ghi trên đó đích thực là năm mươi ngàn đồng, cô vẫn chẳng dám tin vào mắt mình. Cô trả tấm chi phiếu cho anh, nói: “Ý anh là sao? Em không cần tiền của anh đâu. Em cho anh nghỉ phép nhưng vẫn trừ lương như thường đấy!”. Trước đây, cô bắt anh lao động, kiếm thật nhiều tiền cho cô, nhưng bây giờ, khi được anh đưa cho tấm chi phiếu này, cô lại cảm thấy thực sự khó chịu.

Anh mím chặt môi, đẩy tấm giấy ra trước mặt cô lần nữa: “Coi như anh gửi tạm ở chỗ em đi! Có thể anh sẽ phải nghỉ phép dài ngày vì tình hình nghiên cứu chưa thể nói cụ thể được. Em cũng không cần phát lương tháng này cho anh đâu.”

“Anh không muốn được phát lương tháng này sao? Tiền thưởng đã bị trừ sạch rồi còn gì. Thôi được rồi, trước mắt, em sẽ giữ tiền giúp anh, anh ngốc nghếch như thế, không khéo lại bị người ta lừa hết mất.”

“Anh rất ngốc nghếch à?”

“Anh mà không ngốc nghếch hả? Không biết ai bị thương ở não, giống như một đứa trẻ con, suốt ngày hỏi cái này là gì, cái kia là gì, bắt người khác trả lời một vạn câu hỏi tại sao ấy nhỉ?”

“Tri thức chính là sức mạnh đó”. Tiểu Thất ôm lấy cô từ phía sau lưng, không muốn để cô nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này. Anh vùi mặt vào gáy Hàn Tú, mùi hương của cô khiến anh say đắm, đôi tay siết chặt hơn.

“À đúng rồi, nhờ vào hồng phúc của anh, Sam Sam trúng xổ số năm ngàn đồng, ngày mai, cô ấy mời chúng ta đi ăn thịt cừu nướng”. Cô nói tiếp.

“Ồ, được thôi...”. Anh chậm rãi đáp, hoàn toàn chẳng để tâm vào việc ngày mai sẽ làm gì mà chỉ tính xem lúc này nên thế nào, bàn tay lén lút thâm nhập vào trong áo ngủ của Hàn Tú, men theo đường cong diễm lệ, mềm mại của đôi bồng đảo, ngao du xuống tận bên dưới.

“Này, lần này không phải do em khiêu khích anh đâu nhé!”. Mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, cô trách khế. Mỗi lần anh ôm chặt cô vào lòng như thế này là y như rằng sau đó sẽ “xảy ra chuyện”.

“Lúc này, em di di tay trên ngực anh, vẽ vòng tròn lên đó, không phải là khiêu khích thì là gì hả?”. Giọng nói trầm trầm, ấm áp lại thêm chút ngữ khí “vô lại”, cử động của bàn tay càng lúc càng táo bạo khiến cô bất giác rên rỉ.

“Anh là đồ dâm tặc!”

“Có người lại thích dâm tặc đấy!”. Nói xong, anh xoay người cô lại, ấn xuống ghế sofa rồi nhanh chóng chiếm lĩnh đôi môi cô.

“Có anh mới thích dâm...”. Hàn Tú còn chưa nói hết câu thì miệng đã bị chặn mất, bất lực nói: “Đáng ghét!”

Anh cười lớn, cụng nhẹ trán mình lên trán cô, cất giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc: “Em muốn thử ngay trên sofa không? Hay ở trong nhà bếp? Hay là ngoài ban công?”

“Em chết mất! Sao anh có thể nghĩ ra mấy trò đó hả?”

“Không phải trên mạng, người ta vẫn bảo là thường xuyên đổi địa điểm thì sẽ có hứng thú hơn sao? Đẳng nào cũng là ở trong nhà mà, đâu có ai nhìn thấy chứ?”

“Anh đúng là... càng ngày càng tà ác.”

“Trên thế giới này, không có tà ác thì lấy đâu ra chính nghĩa?”

Chẳng mấy chốc, hơi thở gấp gáp, mê say đã ngập tràn căn phòng khách rộng lớn.

Sáng sớm hôm sau, Sam Sam và mấy người bạn lái xe đến đón Hàn Tú và Tiểu Thất. Trông thấy hai người tay trong tay, cùng bước xuống, Sam Sam liền nổi hứng trêu chọc. Hàn Tú cũng không chịu lép vế, hất hàm chỉ tay vào chàng trai đang ngồi ở ghế tài xế, này giờ vẫn không rời mắt khỏi Sam Sam.

Anh chàng đẹp trai lái xe họ Lạc, tên Tuấn Nam, vừa là đồng nghiệp vừa có thể xem là người yêu của Sam Sam. Bởi vì trước mắt quan hệ yêu đương giữa hai người đó tạm thời chưa xác định rõ ràng được, họ vẫn đang trong

giai đoạn trao đổi tình ý, lúc có lúc không, lúc gần lúc xa, lúc nồng cháy lúc âm đạm. Điều khiến Hàn Tú cảm thấy hơi buồn là trong quan hệ nam nữ, so với Sam Sam, cô chỉ mới tốt nghiệp trường “đại học chữ to”.

Trên chiếc xe còn lại là hai cặp tình nhân khác, đều là bạn của anh chàng đẹp trai Lạc Tuấn Nam.

Sau gần hai tiếng đồng hồ lái xe, họ bắt đầu tiến vào một vùng núi hoang sơ, hẻo lánh. Chiếc xe vòng trái, vòng phải trên đường núi, đi được khoảng mười phút, họ nhìn thấy một ngôi làng chỉ có vài hộ gia đình ở sát cạnh nhau.

Hàn Tú không khỏi khâm phục mấy người kia khi họ tìm được chỗ ăn uống ở chốn heo hút này. Cứ nhìn thái độ niềm nở, nhiệt tình của chú nông dân họ Triệu thì biết, chắc chắn Lạc Tuấn Nam và bạn bè thường xuyên đến đây chơi.

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt Hàn Tú khi cô vừa xuống xe là hình ảnh những chú cừ đáng yêu đang chạy nhảy tung tăng ở khắp nơi. Nhưng nghĩ tới việc lát nữa, một trong số đó sẽ trở thành thức ăn của bọn họ, Hàn Tú bỗng cảm thấy xót xa. Cô nắm chặt tay Tiểu Thất, nói: “Đột nhiên em không muốn ăn thịt cừ nữa”. Như thế quá tàn nhẫn!

Tiểu Thất vỗ nhẹ lên tay cô: “Được. Vậy chút nữa, cả hai chúng ta sẽ không ăn.”

Không để các vị khách phải chờ lâu, chú Triệu nhanh chóng chọn một con cừ rồi lôi nó lên bàn mổ. Nó kêu lên những tiếng vô cùng thảm thiết, nghe như đang gọi mẹ vậy!

Người Tiểu Thất đột nhiên cứng đờ lại, sắc mặt chuyển sang màu trắng bệch. Anh vội bước đến, cản chú Triệu lại: “Xin đừng giết nó! Chúng tôi không ăn con cừ này nữa, giá của nó bao nhiêu thì tôi vẫn trả chú bằng ấy.”

Không chỉ chú Triệu mà mấy người đi cùng cũng cảm thấy kinh ngạc trước hành động của anh.

Lạc Tuấn Nam liền bước tới, vỗ nhẹ lên vai chú Triệu rồi nói: “Thật ngại quá, hôm nay, chúng tôi chỉ muốn ăn mấy món đơn giản thôi, nếu có cá hay tôm gì đó thì phiền chú làm cho chúng tôi mấy đĩa. Tiền con cừu này chúng tôi vẫn trả.”

Những người còn lại nhất loạt hưởng ứng: “Đúng thế, đúng thế, chú cứ làm mấy món tôm cá, rau dưa đi, như vậy cũng rất tuyệt.”

Hàn Tú kéo tay Sam Sam, nói nhỏ: “Ngại quá, đã làm mọi người hụt hứng rồi, chỉ là mình cảm thấy hơi tàn nhẫn.”

Sam Sam liền đáp: “Không sao đâu, vừa rồi, mình cũng cảm thấy thế mà. Nếu thực sự ăn thịt con cừu đó vào bụng, mình nghĩ tối nay mình sẽ gặp ác mộng mất.”

(3)

Trong khi vợ chồng chú Triệu nấu nướng, bọn họ đi từ sau nhà chú Triệu, men theo đường đồi đến hồ nước. Không lâu sau, họ đã tới nơi, không khỏi sửng sờ khi được tận mắt ngắm nhìn mặt hồ rộng lớn, xanh biếc như ngọc.

Trừ Tiểu Thất và Hàn Tú ra, những người còn lại đều tìm chỗ thay đồ tắm rồi thả mình vào dòng nước mát mẻ trong hồ.

Tay trong tay, Tiểu Thất và Hàn Tú dạo bước trên con đường ven hồ.

“Đều tại em đã hại anh làm mọi người mất hứng”. Hàn Tú thở dài.

Tiểu Thất cau mày: “Chẳng liên quan gì đến em đâu, là do anh không thể chịu được. Ánh mắt của con cừu đó trông vô cùng đáng thương, khiến

anh bất giác nhớ tới một số người.”

Nhìn chú Triệu cầm con dao sáng lóe, nghe tiếng mài dao đáng sợ, rồi nhìn hình ảnh con cừu không ngừng kêu la thảm thiết, tất cả đã khiến anh mừng tượng đến khoảnh khắc con dao phẫu thuật di chuyển trên thân thể mình. Anh nằm trên bàn mổ, không động đậy được, chỉ có thể mở mắt nhìn con dao đó hạ xuống, rạch vào lồng ngực, vào ổ bụng, moi hết tất cả lục phủ ngũ tạng của anh ra, máu mé vung vãi khắp nơi...

Anh bất giác đưa tay sờ lên ngực, nơi trái tim đang thắt lại, cảm giác hoảng loạn, sợ hãi đến nghẹn thở chiếm lĩnh mọi ngóc ngách trên cơ thể anh.

Nếu không phải đã thoát khỏi nơi đáng sợ đó thì số phận của anh chắc chắn sẽ giống như con cừu khi này. Tất cả sinh linh trong phòng thí nghiệm đều vô tội, nhưng chỉ vì sự tham lam, ích kỉ của một số kẻ mà tất cả đều trở thành những chú cừu mềm yếu, đáng thương.

“Đúng vậy, nếu cứ đứng đó mà nhìn nó bị mổ bụng moi tim, đừng nói là ăn, sau này, mỗi lần nhớ lại, em sẽ cảm thấy bất an trong lòng”. Hàn Tú mím môi.

Tiểu Thất nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt trầm lặng mà sâu thẳm.

Đi hết con đường, họ liền leo lên ngọn đồi nhỏ. Trước mắt hai người là cả một cánh rừng cây cối xanh tươi, rậm rạp, họ bước mãi cho tới khi lên đến đỉnh đồi, nhìn về phía xa, hồ nước rộng lớn màu xanh ngọc như thu cả vào tầm mắt.

“Muốn trèo lên cây bằng đôi chân trần, ngân nga hát

Rất nhiều sự vật đều thu nhỏ lại

Những tâm sự kìm nén trong lòng hãy thả trôi đi!

Hãy để ông mặt trời chiếu rọi khuôn mặt ửng hồng!

Muốn được thối còi, ngân nga câu hát trên cây

Nhìn ngắm con tàu đang chạy về phương xa

Có thể nhanh chóng vượt qua địa đạo xuyên núi

Khi trên cây còn trống, anh có muốn ở bên em không?”

Hàn Tú vừa cất tiếng hát vừa nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất cười.

Tiểu Thất đột nhiên kéo cô đi thẳng rồi dừng lại trước một cái cây vừa thấp vừa to rậm, cành cây cong cong, vươn ra khỏi vách núi. Không biết phiến đá giữ cái cây hay cái cây mọc trên phiến đá nữa. Đá và cây quấn quýt bên nhau, khó lòng phân cách.

Tiểu Thất chẳng mất nhiều công sức đã trèo lên được cành cây.

“Này, anh định làm gì thế?”. Hàn Tú kinh hãi hét lớn.

Anh mỉm cười, đưa tay về phía cô: “Nào, lại đây với anh!”

“Em sợ lắm!”

“Lại đây đi!”. Anh vẫy vẫy tay.

“Liệu có bị rơi xuống dưới không? Em sợ lắm!”

“Không rơi được đâu. Có anh ở đây mà, em đừng lo!”

Cô yên tâm trao tay cho anh, anh nắm chặt lấy rồi kéo cô lên cây.

Ngồi trên cao, Hàn Tú nhìn thấy đầu của mọi người đang ngụp lặn trên mặt hồ, than thở: “Anh nhìn xem, bọn họ đã bơi ra tận giữa hồ kia, giỏi thật đấy! So với họ, em chỉ là một con vịt cạn mà thôi.”

Anh mỉm cười, ở bên cạnh cô, anh chắc chắn sẽ mãi mãi vui vẻ như thế này.

Hàn Tú bắc loa miệng, gọi lớn: “Sam Sam...!!!”

Nghe thấy tiếng cô, Sam Sam dừng lại ngó nghiêng, nhìn thấy hai người liền đưa tay lên khỏi mặt nước vẫy vẫy.

Hàn Tú ôm lấy Tiểu Thất, cười lớn: “Thú vị thật đấy! Thực ra, em rất sợ độ cao, nếu không có anh ở bên cạnh, chắc chắn em sẽ không dám leo lên cây như thế này đâu. Bây giờ em mới biết cảm giác khi ngồi vắt vẻo trên cành cây giữa một không gian khoáng đạt, hùng vĩ thoải mái đến chừng nào.”

“Mau cởi giày ra, để chân trần thôi!”. Tiểu Thất mỉm cười, bảo cô.

Cuối cùng Hàn Tú đã hiểu vì sao anh lại kéo cô ngồi lên cây, bèn quay sang làm mặt xấu rồi bảo anh: “Ngốc quá, đó chỉ là lời bài hát thôi mà!”

“Anh chẳng quan tâm, em hát nữa đi!”

Hàn Tú vừa cười vừa cởi giày ra, cất cao giọng hát: “Muốn trèo lên cây bằng đôi chân trần, ngân nga hát, rất nhiều sự vật đều thu nhỏ lại...”

Trời cũng khéo chiều lòng người, những đám mây lớn kéo đến che đi vầng mặt trời rực lửa, nhờ vậy, bầu không khí không còn ngột ngạt nóng bức nữa, gió thổi hiu hiu khiến người ta vô cùng thoải mái, dễ chịu. Chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như bây giờ, niềm vui sướng ngập tràn trong lòng. Hàn Tú gối đầu lên vai Tiểu Thất, còn anh giang rộng cánh tay ôm lấy cô, hai người cùng ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng, chiêm ngưỡng màu xanh vô tận, ngút ngàn của khu rừng.

“Cảnh tượng này thực sự quá tuyệt vời, nếu có thể, em thực sự muốn sống cả đời ở đây”. Hàn Tú nói.

“Em mà làm vậy, có khi chưa được ba hôm thì đã bị các thím, các dì trong công ty lôi cổ về rồi cũng nên”. Tiểu Thất cười.

“Có nhất thiết phải phũ phàng với em thế không hả?”. Hàn Tú đánh yêu anh một cái.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Hàn Tú nhắm mắt lại, tận hưởng nụ hôn ấm áp của anh. Nụ hôn ấy nhẹ nhàng men theo trán cô, di chuyển xuống mí mắt, khiến cặp mi cô khẽ rung động, lướt qua chiếc mũi thẳng xinh của cô rồi dừng lại nơi đôi môi hồng thắm đang hé mở.

Không biết bao lâu sau đó, chú Triệu đứng đầu con đường ven hồ, lớn tiếng gọi mọi người: “Dùng bữa thôi!”

Nghe thấy tiếng gọi, Hàn Tú đang dựa vào người Tiểu Thất, thiu thiu ngủ, bỗng choàng tỉnh giấc. Bầu trời đã quang mây từ lúc nào, ánh nắng dịu nhẹ chiếu xuống, bao phủ lên vạn vật. Tiểu Thất như được dát một lớp bụi vàng, quanh người anh tỏa ra những tia sáng lung linh, đôi mắt đen láy sâu thẳm, lấp lánh ánh nhìn mê hoặc, khoảnh khắc này, trông anh như thể một vị thần bước ra từ rừng núi vậy.

Hàn Tú không chịu nổi đôi mắt quyến rũ ấy, giấu mặt vào ngực anh, nói khẽ: “Đừng nhìn em như thế! Càng nhìn, em lại càng không muốn rời khỏi anh.”

Tiểu Thất thấy lòng mình đau nhói. Câu nói này phải do anh nói với cô mới đúng, mỗi phút giây ở bên cạnh Hàn Tú, anh lại thêm do dự, không nỡ ra đi. Nhưng anh còn rất nhiều việc cần làm, trước hết là tìm cách liên lạc với giáo sư Trương đã. Nếu một ngày nào đó, Đường Trạch Tề đích thực quay trở về thì chắc chắn anh sẽ phải biến mất hoàn toàn. Khi ấy, ngay cả việc ngắm nhìn cô từ xa có lẽ cũng chỉ là mộng tưởng xa vời mà thôi.

Anh lùa những ngón tay vào mái tóc dài của Hàn Tú, mỉm cười: “Không rời ra được thì đừng rời nữa, cứ ôm anh thật chặt vào!”

Cô ôm chặt anh: “Nhưng chúng ta phải đi ăn cơm rồi. Em cứ ôm anh thế này thì xuống dưới thế nào được chứ?”

“Để anh bế em!”

Tiểu Thất vừa dứt lời, Hàn Tú bỗng cảm thấy người mình được nhắc bổng lên, lúc cô lấy lại hồn phách thì anh đã bế cô, đứng trên cành cây.

“Á!!!”. Cô hoảng sợ hét âm lên, nhắm nghiền mắt lại. “Này này, anh làm như vậy, không khéo người ta nhìn thấy lại tưởng chúng ta quyên sinh vì tình đấy!”

“Anh đã nhảy xuống một lần nên biết rõ cảm giác lúc đó thế nào, chẳng ngốc nghếch đến mức nhảy thêm lần nữa đâu. Sinh mệnh con người đáng quý vô cùng, không phải ai cũng có cơ hội được sống tới hai lần trong đời đâu, cô nương ngốc ạ”. Vẫn bế Hàn Tú trong tay, Tiểu Thất từ từ tụt khỏi cây rồi đi xuống đời.

“Anh đã từng nhảy xuống một lần là sao? Anh chơi trò nhảy cao hay là muốn tự tử thế?”. Cô tò mò hỏi rồi ngo ngoáy trong vòng tay anh. “Anh bỏ em xuống đi! Con đường này toàn đá là đá, nếu không cẩn thận mà ngã ra thì hai chúng ta sẽ thành heo lăn cả đấy!”

“Sau này, anh sẽ kể tỉ mỉ cho em nghe mọi chuyện, còn bây giờ, chúng ta phải mau chóng xuống ăn cơm, không nên để mọi người chờ lâu”. Anh thả cô xuống đất rồi chuyển sang công cô.

Hàn Tú chu miệng lên, ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng, nhưng vừa nhìn thấy tấm lưng săn chắc của Tiểu Thất, cô lại nổi lòng háo sắc, bèn nhảy ngay lên lưng anh, vòng tay qua cổ anh rồi kê má mình vào sát mặt anh, nghịch ngợm thối phù phù vào tai Tiểu Thất.

Anh bật cười: “Em mà cứ làm thế này là vài giây nữa, chúng mình sẽ lăn long lóc như heo cho mà xem!”

Cô mỉm cười, thích thú nhìn bộ dạng xấu hổ, thẹn thùng, đỏ mặt tía tai của anh.

Hàn Tú và Tiểu Thất là một đôi “về đích” cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn họ với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Sam Sam lém lỉnh: “Coi kìa, mới nhìn sơ sơ đã biết hai người vừa kéo nhau lên núi “dã chiến” rồi.”

“Dã chiến cái đầu cậu ấy, suốt ngày chỉ tư tưởng đến mấy chuyện đó thôi!”. Hàn Tú cốc cho Sam Sam một cái rồi ngồi vào bàn.

Lạc Tuấn Nam hét lớn: “Mọi người đều lớn cả rồi mà, các đồng chí không cần tỏ ra ngại ngùng như thế đâu! Nào nào, mau lại đây, cùng làm một chén rượu đã, những chuyện sau đó thì tùy ý các vị, thích vào phòng thì cứ vào phòng, thích dã chiến thì tiếp tục dã chiến!”

Chú Triệu mang lên một đĩa tôm, cười tít mắt, nói: “Không biết sơn hào hải vị ở thành phố các cô các cậu thế nào, chứ nơi nông thôn hẻo lánh của chúng tôi chỉ có món đặc sản này thôi. Còn đây là rượu thuốc do nhà tôi tự ủ đấy!”

Lý Soái – bạn của Lạc Tuấn Nam hào hứng hưởng ứng ngay lập tức: “Chắc chắn chúng ta phải uống bình rượu này rồi, bổ âm tráng dương, đàn ông chúng ta nhất định phải bồi bổ, nhất định phải bồi bổ”. Anh chàng vừa nói vừa rót cho mỗi người một chén.

Mọi người cười âm ỉ cả lên, tranh nhau gắp tôm, nhấp rượu.

Hàn Tú ngăn cản Tiểu Thất, bảo anh uống ít rượu thôi, nhưng anh cười cười, lắc đầu nói sẽ không sao. Những người khác thấy thế bèn không ngừng chúc tụng, luôn tay rót hết ly này đến ly khác cho Tiểu Thất khiến Hàn Tú xót xa, uống thay anh không ít. Cuối cùng, trong khi anh vẫn tỉnh táo như thường thì cô lại say mềm, ngủ gục trong lòng anh.

Mọi người mang theo rất nhiều hoa quả và rau củ về nhà. Cánh đàn ông say rượu gần hết nên trọng trách lái xe đành giao cả cho mấy chị em phụ nữ thay nhau gánh vác.

Chiếc xe lao đi vùn vụt, Tiểu Thất ngồi ở ghế sau ôm chặt lấy Hàn Tú đang ngủ say như chết. Đúng là “Ngày vui ngắn chẳng tày gang”, anh chỉ muốn được ôm cô vào lòng cả đời như bây giờ, nhưng bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ phải làm rất nhiều việc. Tương lai rốt cuộc sẽ ra sao? Anh không thể biết trước được.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đó Không Phải Là Người Điên Mà Là Người Thân Của Anh

Sau hôm đi chơi núi, đúng như những gì đã nói trước đó, Tiểu Thất không đến công ty làm việc nữa mà ngày nào cũng đi từ rất sớm, khi về nhà thì thường xuyên tỏ vẻ mệt nhọc, kiệt quệ. Nếu Hàn Tú có hỏi đã xảy ra chuyện gì thì anh chỉ trả lời ậm ừ dăm ba câu rồi chuyển sang chủ đề khác, khiến cô rất bực bội, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi ấy, trái tim cô lại đau nhói, không đành lòng nổi nóng với anh được.

Hôm nay cũng thế, mới sáng sớm, Tiểu Thất đã ra khỏi nhà. Bình thường, dù không đi làm, anh vẫn trở về vào giờ tan sở, có khi còn về nhà trước cả Hàn Tú để nấu thức ăn cho cô. Nhưng hôm nay, lúc cô về đến nhà thì trời đã xẩm tối, nhà cửa vắng lặng, Tiểu Thất vẫn chưa về.

Hàn Tú gọi vào số di động của anh mấy lần nhưng không liên lạc được, chỉ nghe thấy tiếng thông báo đã cài đặt sẵn lạnh lùng của tổng đài: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”. Tắt máy!!! Cô đành dập điện thoại.

Hàn Tú đi đi lại lại trong phòng, bồn chồn như kiến bò trên miệng chảo nóng. Kim đồng hồ trên tường đã chỉ sang số mười hai, cô càng lúc càng lo lắng, bản khoăn không biết có thật là anh đi nghiên cứu mỹ phẩm hay không nữa, bỗng nhận ra trái tim mình đang đập loạn nhịp, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh anh nằm ở bãi rác, máu me be bét...

Cô vỗ vỗ lên mặt, tự nhủ: Tiểu Thất chắc chắn vẫn ổn, không cần biết trước kia anh gặp phải chuyện gì, còn bây giờ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện với anh đâu.

Đúng lúc ấy, cô nghe thấy tiếng mở cửa “lách cách”, vội chạy ngay ra trước cửa.

Nhìn thấy Hàn Tú đang đứng trước cửa đợi anh về, đôi mắt ngập tràn sự lo lắng, mọi mệt mỏi, phiền não trong lòng Tiểu Thất bỗng chốc tan biến hết. Chỉ cần bước về nhà, chỉ cần nhìn thấy Hàn Tú, trái tim anh lại như được ánh mặt trời rực rỡ sưởi ấm.

“Em vẫn chưa ngủ sao? Có một mình nên sợ hãi, không ngủ được à?”. Anh đi vào nhà, đặt chìa khoá xuống bàn rồi bước đến gần cô.

Có rất nhiều, rất nhiều chuyện cần được giải đáp nhưng không hiểu sao lúc này, chúng lại ứ nghẹn nơi cổ họng, cô chẳng thể thốt ra một từ nào. Hàn Tú chỉ biết khẽ lắc đầu, mím chặt môi, nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ.

Tiểu Thất lặng lẽ ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô. Có thể ngày mai, anh sẽ được gặp lại giáo sư Trương, người mà anh dày công tìm kiếm bấy lâu nay, cũng là người bất chấp nguy hiểm để cứu mạng anh. Nhưng điều đó có thể đồng nghĩa với việc những tháng ngày anh ở lại đây không còn dài nữa, anh sắp phải rời xa Hàn Tú, có khi còn chẳng bao giờ cơ hội gặp lại cô nữa. Nếu anh phải chết thì sao? Anh không nỡ rời xa cô một phút giây nào. Vòng tay bắt giác siết chặt hơn, anh muốn ôm chặt cô vào lòng hơn nữa.

“Anh làm sao thế?”. Ở trong vòng tay ấm áp của Tiểu Thất, con tim thấp thỏm lo lắng của cô cuối cùng cũng đập bình thường trở lại.

Đúng vào khoảnh khắc Hàn Tú vừa dứt lời, anh đặt một nụ hôn cháy bỏng lên môi cô. Bàn tay cô bất giác nắm chặt lấy cổ áo anh. Nụ hôn vừa mãnh liệt vừa đắm say khiến đầu óc cô hỗn loạn, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì. Anh như muốn cướp đi tất cả không khí trong lòng ngực cô vậy, trái tim cũng theo nụ hôn của anh mà loạn nhịp ...

Rất lâu sau, anh mới rời khỏi đôi môi cô, ôm chặt cô vào lòng. Cô tựa đầu vào ngực anh, không ngừng hít thở.

Nụ hôn lần này khác hoàn toàn so với những lần trước. Nụ hôn đầu còn vụng về do không kiềm chế được cảm xúc, nụ hôn thứ hai bá đạo, xâm chiếm, nụ hôn thứ ba, thứ tư... thì vô cùng ngọt ngào, khiến người ta lâng lâng hạnh phúc. Nhưng lần này, không hiểu sao Hàn Tú lại cảm thấy mình vừa nếm trải một nụ hôn tuyệt vọng như thể sắp phải chia li vậy.

Cô không dám nghĩ thêm nữa, ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Rốt cuộc anh có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu”. Anh siết chặt vòng tay hơn nữa, vùi mặt vào cổ Hàn Tú, tận hưởng hương thơm toả ra từ người cô.

“Anh có thể thôi không nói những từ ấy được không? Hôm nay, anh lạ lắm, à không, phải nói là gần đây, anh rất lạ, hành tung vô cùng thần bí. Có thật là anh đi nghiên cứu mỹ phẩm không?”

“Anh thực sự không có chuyện gì hết”. Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp.

Nếu chỉ nhìn vào vẻ mặt bình thản như không của Tiểu Thất, có lẽ cô sẽ tin lời anh nói, nhưng nụ hôn ban nãy đã khiến cô nghi ngờ rằng anh đang gặp chuyện gì đó. Có có thể cảm nhận được những cảm xúc phức tạp của anh qua nụ hôn ấy, nhưng anh vẫn dùng khuôn mặt đó để che giấu mọi chuyện, không chịu nói ra bất kỳ điều gì.

“Được thôi, nếu anh đã không muốn nói thì em cũng không hỏi. Sau này, em không cho phép anh ôm em, hôn em nữa. Tránh ra mau!”. Hàn Tú bực tức đẩy Tiểu Thất ra, quay người bỏ đi.

Anh cau mày, nắm chặt lấy tay cô, không chịu buông.

“Bỏ tay ra mau lên!”. Cô vẩy mạnh tay anh ra rồi đi về phòng mình, sập cửa rất mạnh và khoá lại.

Nhìn thấy Hàn Tú giận dữ đi vào phòng, trái tim Tiểu Thất như bị ai đó bóp chặt. Nghĩ một lúc, anh bước đến trước cửa phòng, gõ nhẹ mấy tiếng.

“Mau đi đi! Em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

Nếu là hồi trước, anh sẽ ngoan ngoãn rời đi, nhưng bây giờ, anh biết chắc rằng người phụ nữ của anh luôn nói một đằng, nghĩ một nẻo, càng nói không muốn gặp thì trong tim lại càng mong được gặp. Tình yêu làm người ta trở nên kì quặc như thế đấy!

“Xin lỗi vì anh đã nói dối em, mấy ngày hôm nay, anh không hề đi nghiên cứu mỹ phẩm, Anh đã đi khắp nơi để tìm... tìm... bố nuôi của anh. Nếu may mắn tìm được, anh sẽ dẫn em tới gặp ông.”

Đưa bạn gái đến ra mắt bố mẹ là việc mà mọi người đàn ông đều nên làm. Dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng là con người, cũng mong muốn tình yêu của mình được người thân chúc phúc. Anh nghĩ, nếu nhìn thấy cô, giáo sư Trương nhất định sẽ rất vui.

Nghe anh nói vậy, Hàn Tú bèn lập tức mở cửa, nói: “Anh đã nhớ lại những chuyện trước kia rồi à?”. Bốn năm trước, cô chưa bao giờ nghe Đường Trạch Tề nói là có bố nuôi, có lẽ chuyện nhận bố nuôi xảy ra khi anh đã ở Mỹ.

Tiểu Thất gật đầu: “Trong đầu anh... thỉnh thoảng xuất hiện vài cái bóng.”

“Em làm vậy không phải là vì muốn nũng nịu, giận dỗi linh tinh đâu, em thực sự rất lo lắng, chỉ sợ anh gặp chuyện gì bất trắc thôi”. Cô mím môi.

Anh mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh biết”.

Nhìn nụ cười của anh, Hàn Tú vẫn cảm thấy những mệt mỏi, muộn phiền ẩn hiện nơi chân mày của anh chưa hề biến mất. Rốt cuộc đã có chuyện gì khiến anh phải bận tâm như thế? Đường Trạch Tề của bốn năm sau đúng là đã thay đổi rất nhiều, rất nhiều, hai con người ở hai thời điểm giống như hai kẻ hoàn toàn khác nhau vậy...

“Anh mau ra tắm rửa rồi vào nghỉ sớm!”

“Ừ.”

(2)

Hôm sau, Hàn Tú thức dậy từ sớm, nhưng Tiểu Thất còn dậy sớm hơn cả cô, thậm chí đã làm xong bữa sáng. Nhìn thấy vẻ mặt hốc hác của anh, Hàn Tú thầm nghĩ, liệu có phải cả đêm qua, anh không hề chợp mắt?

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên giữa buổi sáng tĩnh lặng, Tiểu Thất bèn rút di động trong túi ra nghe, mất giây sau, anh nói: “Tôi xuống ngay bây giờ đây, cảm ơn chị”, rồi tắt máy, sau đó quay sang bảo Hàn Tú: “Chị Alice đang chờ chúng ta ở dưới lầu.”

“Hả? Tại sao chị ấy lại ở đó?”

“Cứ xuống trước rồi nói sau!”

Cô chưa kịp nói thêm câu nào thì đã bị Tiểu Thất kéo ra khỏi nhà rồi.

Alice đeo cặp kính râm, dựa người vào ô tô, nhìn thấy Tiểu Thất và Hàn Tú nắm tay nhau, tiến về phía mình thì không nhịn được mà cười lớn: “Ha ha, vậy mà Tiểu Thất còn nói cô không phải là bạn gái của cậu ấy, nhìn xem, hai người tay trong tay thân mật như thế, lại còn ở chung với nhau nữa, không là bạn gái thì là gì chứ?”

Bị Alice trêu chọc, khuôn mặt Hàn Tú đỏ ửng lên.

“Xin chào, tên tôi là Hàn Tú”. Hàn Tú nhỏ nhẹ. Người phụ nữ trước mặt cô vận một bộ âu phục rất đẹp, thái độ vô cùng lịch sự.

“Đúng là người giống hệt tên. Tôi đã hỏi tên cô rất nhiều lần nhưng Tiểu Thất không chịu nói, Không hiểu cậu ấy giấu giếm kỹ như vậy để làm gì nữa. Đây là danh thiếp của tôi, hoan nghênh cô sử dụng sản phẩm của công ty B&G, tôi có thể tính cho cô giá ưu đãi nhất toàn cầu.”

“Tôi dùng mỹ phẩm của công ty chị từ rất lâu rồi. Mặt nạ đắp mặt của B&G thực sự rất tuyệt. Ấy da, ngại quá đi, tôi quên mang theo danh thiếp của mình rồi. Tôi làm ở công ty chuyên dọn dẹp vệ sinh, nếu có thời gian, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn nhé!”. Không ngờ rằng mình sẽ có ngày được gặp lãnh đạo cao cấp của công ty mỹ phẩm B&G nên Hàn Tú cảm thấy cô nhất định phải nắm bắt cơ hội này để xúc tiến chuyện làm ăn giữa hai bên mới được.

“Tiểu Thất đã kể cho tôi nghe một số chuyện về cô rồi. Cô còn trẻ như thế mà đã tự thành lập và quản lý được công ty riêng, đúng là vô cùng bản lĩnh, tài giỏi, biết nhìn xa trông rộng. Hiện nay, nghề này đang ăn nên làm ra đấy, muốn mời nhân viên dọn dẹp còn phải chờ người ta sắp xếp thời gian nữa cơ.”

Đây có lẽ là “bệnh nghề nghiệp” như người ta thường nói, hai người phụ nữ đó vừa gặp mặt đã nhiệt tình quảng bá, giới thiệu sản phẩm của công ty mình cho nhau.

Thấy hai người kia có vẻ như hận rằng đã gặp nhau quá muộn, xem chừng không ngại ngời lại đây để hàn huyên chuyện đời, Tiểu Thất liền hăng giọng: “Chị Alice!”

Được Tiểu Thất nhắc khéo, Alice mới sực nhớ ra vấn đề quan trọng của buổi gặp hôm nay, bèn vỗ nhẹ vào trán mình: “Ấy da, thật ngại quá, suýt chút nữa thì tôi quên khuấy mất chuyện chính. Tôi đã nhờ bạn tôi điều tra

rồi, đúng là có một bệnh nhân tên là Trương Đồng Ân, mới được chuyển từ khu tạm giam sang bệnh viện não khoa. Tuy người đó là bố nuôi của cậu nhưng bạn tôi nói rằng hình như ông ấy phạm tội gì đó, lại là nhân chứng quan trọng của một vụ án nên bị quản lý rất nghiêm, còn có cảnh sát trông coi, giám sát nữa. Vốn dĩ cậu không được phép gặp ông ấy đâu, nhưng vừa hay bạn của tôi lại là bác sĩ chẩn trị chính cho ông. Đây là danh thiếp của bạn tôi, cậu có thể đến đó, nhờ bạn tôi giúp đỡ. Tôi đã kể chuyện của cậu cho bạn tôi nghe rồi, tuy rằng không thể đảm bảo chắc chắn là cậu sẽ được gặp bố nuôi, nhưng ít ra là cũng hi vọng.”

Hàn Tú nhìn Tiểu Thất với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, đến tận tối qua, cô mới biết là anh có bố nuôi, không thể ngờ rằng ông ấy lại là người như vậy. Chẳng lẽ chuyện anh bị thương tích toàn thân vào hai tháng trước là có liên quan tới người bố nuôi đó sao?

Tiểu Thất nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn chị. Sau khi giải quyết xong chuyện này, tôi nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực nghiên cứu, điều chế ra sản phẩm mới cho công ty.”

“Tôi chỉ đợi câu nói này của cậu thôi. Thế nhé, tôi đi trước đây”. Alice mỉm cười, vẫy tay chào hai người rồi ngồi vào ô tô.

Khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Hàn Tú mới ngáp ngừng nói: “Bố nuôi anh... ông ấy...”

“Em có nhớ bản tin tức lần trước phát trên ti vi không? Về đường dây buôn bán người ấy!”. Giọng nói của anh rất nhỏ, giống như phải rất cố gắng mới cất tiếng lên được vậy.

Hàn Tú mở to mắt, không dám tin vào những gì vừa được nghe.

“Ông không hề tham gia vào việc buôn bán người, ông chỉ là một người điên nghiên cứu động thực vật mà thôi.”

Một người mê mải nghiên cứu thử nghiệm đến mức ngoài nghiên cứu ra thì trong mắt không còn thấy bất cứ thứ gì, không phải là điên thì là gì nữa? Đến khi tỉnh ngộ thì quay đầu lại, vô tình trở thành một gã dao phủ bàn tay thấm đẫm máu người, đến vợ và con gái cũng đã rời bỏ ông mà đi, lẽ nào người đó không phải là kẻ điên?

Hàn Tú động viên anh: “Chúng ta cứ đến bệnh viện não khoa thành phố xem sao đã! Nếu không được gặp bố nuôi của anh thì chúng ta có thể tìm bác sĩ, hỏi thăm tình hình của ông mà.”

“Ừ”. Tiểu Thất gật đầu. Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng muốn gặp lại giáo sư Trương một lần.

(3)

Khi đến bệnh viện, Tiểu Thất hoàn toàn không có ý định đi tìm người bạn bác sĩ của Alice.

Hàn Tú đọc được suy tính của anh. Người bạn của Alice chưa chắc đã giúp họ gặp được người cần gặp mà còn có thể đem đến cho họ một số rắc rối không cần thiết. Cô bèn nói: “Nếu anh thấy không tiện thì chúng ta thử ra hỏi xem bố anh ở phòng nào. Anh đợi một chút, em sẽ đi hỏi. Anh đưa danh thiếp của bạn chị Alice cho em!”

Tiểu Thất đưa danh thiếp cho Hàn Tú, nói khẽ: “Em đừng nhắc đến cái tên Trương Đồng Ân nhé!”

“Vâng”. Hàn Tú cầm tấm danh thiếp rồi đi về phía quầy lễ tân.

Tới nơi, Hàn Tú liền hỏi cô y tá trực ban rằng bác sĩ Mã Tuấn Hoa – cái tên in trên danh thiếp – đang ở đâu và được biết, bác sĩ Mã hiện đang ở khu phòng bệnh số mười của bệnh viện.

Hàn Tú cảm ơn cô y tá rồi quay trở lại bên cạnh Tiểu Thất, nói: “Bác sĩ Mã đang ở khu phòng bệnh số mười. Có lẽ...”

Cô đang định nói rằng bố nuôi của anh có thể đang ở đó, nhưng bị anh ngắt lời: “Đi thôi!”

Hai người đi thang máy lên khu phòng bệnh số mười, vừa bước ra khỏi thang máy, Hàn Tú ngay lập tức cảm thấy không khí ở đây có gì đó không ổn.

Đi qua một phòng bệnh, cô nhìn thấy mấy vị bác sĩ mặc áo Blouse trắng đang đứng vây quanh một bệnh nhân, người đó không ngừng hò hét đến lạc cả giọng, một lúc sau lại nghe thấy tiếng thét lên trong hoảng loạn.

Đột nhiên có một bệnh nhân nam lớn tuổi từ đâu nhảy xổ đến chỗ hai người, giơ một con búp bê ra trước mặt Hàn Tú rồi nũng nịu nói: “Chị ơi, chị chơi cùng em nhé!”

Hàn Tú sợ hãi tới mức ôm chặt lấy cánh tay của Tiểu Thất, không dám động đậy.

Trong khi đó, Tiểu Thất vẫn bình tĩnh như không, nhẹ nhàng nói: “Hóa ra bác tên là 438, tôi là 074. Người bạn nhỏ của bác trông rất đáng yêu, tên nó là gì vậy?”

Bệnh nhân mang áo số 438 giơ cao con búp bê và nói: “Nó không phải là bạn tôi mà là con trai tôi, tên nó là Đậ Đậ. Cậu thấy nó có đẹp trai không? Con tôi là chàng thanh niên đẹp trai nhất trong khu nhà đấy!”

Hàn Tú chăm chú nhìn người đàn ông có dáng người béo tròn, khuôn mặt phúc hậu, hiền lành đối diện, ông ấy cũng phải năm sáu chục tuổi rồi, đáng lẽ đã đến lúc an hưởng tuổi già, con cháu quây quần xung quanh, vậy mà nay lại là một bệnh nhân tâm thần, thật là đáng thương.

“Con của bác đúng là rất đẹp trai”. Tiểu Thất nói rồi ngồi xuống, cùng nghịch con búp bê với người kia.

Hàn Tú không hiểu rốt cuộc Tiểu Thất đang muốn làm gì nhưng nhìn cách anh chơi đùa cùng người đàn ông đó, cô biết rằng anh rất chân thành. Hình ảnh ấy đã làm rung động trái tim cô, khiến cô gạt bỏ được nỗi sợ hãi, nhanh chóng ngồi xuống, chơi búp bê với họ, thỉnh thoảng cũng góp vui vài câu.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, đột nhiên Tiểu Thất hỏi: “Bác có nhìn thấy một người tóc đã bạc gần nửa, đeo một chiếc kính gọng đen, chỗ này có một nốt ruồi đen, lúc cười thì trông miệng như thế này không?”. Anh chỉ vào phía góc trái trên miệng mình rồi nhếch mép cười.

Lúc đầu, người đó ngây ra, sau đó sợ hãi, ôm chặt lấy con búp bê của mình, ngồi nép vào một bên, run rẩy nói: “Tôi sợ lắm, tất cả bọn họ đều mang theo súng, không cho chúng tôi lại gần. Đậ Đậ của tôi cũng rất sợ hãi, vừa nhìn thấy bọn họ là khóc ngay.”

Tiểu Thất nghe thấy lời ông bệnh nhân nói, cố nén sự kích động trong lòng, vẫn rất bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy ông ấy ở tầng này sao?”

Người bệnh nhân kia chỉ về phía Tây của tòa nhà, ghé sát vào tai anh, thì thầm: “Ông ấy ở chỗ có chiếc cửa màu xanh lá cây ấy, trước cửa đang có hai tên yêu quái đứng, tay yêu quái có cầm súng đấy!”

“Cảm ơn bác. Bác và Đậ Đậ đều là người tốt. Để hôm khác có thời gian, tôi sẽ chơi với bác và Đậ Đậ lâu hơn nhé!”. Tiểu Thất mỉm cười rồi quay sang nhìn Hàn Tú, khẽ gật đầu.

Hàn Tú thực sự bất phục Tiểu Thất khi anh có thể chơi cùng một người bệnh hơn một tiếng đồng hồ để gắng hỏi tin tức về bố nuôi mình. Cô cứ tưởng là anh thực lòng muốn chơi đùa cùng người đó, ai ngờ việc này là một phần của kế hoạch đã được vạch sẵn trong đầu anh.

“Việc anh giả vờ như vậy xem ra không tốt lắm đâu.”

“Anh thực lòng muốn chơi cùng bác ấy, hỏi thăm tin tức chẳng qua là tiện thể thôi”. Tiểu Thất mỉm cười, nắm tay Hàn Tú, đi về phía Tây.

Từ xa, hai người đã nhìn thấy một cảnh sát đứng trước căn phòng ở trong cùng.

Hàn Tú thấy tim mình đang đập liên hồi. Ngoại trừ vài lần lén lút rải tờ rơi quảng cáo trong các tòa nhà cao tầng, cô chưa bao giờ là những chuyện “ám muội” kiểu này.

Cô chẳng dám nhìn ngó xung quanh. Cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Tú, anh khẽ nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nếu không thể gặp được bố nuôi của anh thì chúng ta sẽ quay về.”

“Ừm.”

Tiểu Thất nắm chặt lấy tay Hàn Tú, đi về phía phòng bệnh ở cuối hành lang. Họ vừa bước đến gần đó, người cảnh sát kia đã giơ tay chặn lại.

Tiểu Thất nhìn vào số hiệu giường bệnh trên tường một hồi lâu, trên mặt cố tỏ vẻ kinh ngạc: “Tôi đến thăm người bệnh nằm giường 074. Tại sao lại không có giường bệnh 074 nhỉ? Lúc nãy, cô y tá nói giường bệnh 074 ở phía này mà. Rõ ràng đây là khu phòng bệnh số mười còn gì.”

“Xin lỗi, ở đây không có giường bệnh số 074 mà anh tìm, xin mời anh mau chóng rời khỏi đây!”. Vị cảnh sát ấy nói một cách lạnh lùng.

“Thật ngại quá, có lẽ tôi đã nhầm”. Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào căn phòng bệnh kín mít chỉ còn cách mình nửa mét nữa, ánh mắt không giấu nổi sự thất vọng, chán nản, quay người chuẩn bị rời đi.

Hàn Tú nhận thấy tất cả, đột nhiên nhanh chân, lao về phía người cảnh sát, hét lên thất thanh: “Á, ông xã ơi, có gián, có gián!!!”

Đồng chí cảnh sát bị Hàn Tú đẩy lui về phía sau vài bước, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, cố đẩy Hàn Tú ra khỏi người mình, nói: “Này cô, cô ôm nhầm người rồi, tôi đâu phải là ông xã của cô.”

Hàn Tú giật nảy mình khi bị người cảnh sát đẩy ra khá xa. Nhận thấy ánh mắt nghiêm nghị của anh ta khi đang chĩa súng vào mình, cô ôm đầu sợ hãi lùi về phía sau. “Xin đừng nổ súng!”. Quay lại bên cạnh Tiểu Thất, cô run rung nói: “Thật ngại quá, tôi cứ nhìn thấy gián là sẽ phản xạ như vậy. Xin lỗi anh, vô cùng xin lỗi. Đúng là có gián mà...”

Thấy người đối diện không ngừng cúi gập người xuống xin lỗi, đồng chí cảnh sát cảm thấy ngại ngùng, cuối cùng cũng hạ súng: “Không sao, nơi này thực sự không có người mà anh chị muốn tìm đâu, xin hãy đi khỏi đây nhanh lên!”

Trong lúc Hàn Tú đánh lạc hướng sự chú ý của người cảnh sát, Tiểu Thất đã kịp nhìn qua khe cửa sổ và thấy người đang ngồi trong căn phòng đó đúng là giáo sư Trương. Ánh mắt ông lấp lánh như có trăm câu ngàn lời muốn nói.

Tiểu Thất thu lại ánh mắt rồi cũng cúi đầu xin lỗi đồng chí cảnh sát: “Xin lỗi anh vì hành động bông bột của bà xã tôi.”

Nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh khi gọi ba tiếng “bà xã tôi”, Hàn Tú liền đỏ bừng mặt lên.

Một người cảnh sát khác chợt đi qua, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Vị cảnh sát kia nói: “Không có chuyện gì cả, họ tìm nhầm phòng bệnh ấy mà.”

Tiểu Thất cầm tay Hàn Tú, xin lỗi hai vị cảnh sát kia một lần nữa rồi mới rời đi.

Vừa bước được vài bước, họ nghe thấy từ phòng bệnh vọng ra một tiếng hát. Hàn Tú không hiểu những câu hát ấy có nghĩa là gì. Càng về sau, âm thanh phát ra càng lớn, nghe rất hỗn loạn. Các bác sĩ, y tá lập tức chạy đến căn phòng đó.

Khi vào trong thang máy, Hàn Tú mới hỏi: “Anh đã nhìn thấy bố nuôi của mình chưa? Người hát lúc nãy là ông ấy phải không? Ông ấy hát bài gì vậy? Em không hiểu được.”

Tiểu Thất gật đầu: “Ừ, đúng là bố nuôi của anh đấy. Ông ấy vừa hát một bài hát của người da đỏ, đại ý là: “Ngồi trên thảo nguyên xanh bao la, nhìn bông hoa nguyệt quý trước mặt đang nở rộ, tôi đợi chờ người trong lòng đã mong mỏi bấy lâu...”. Đang nói, anh đột nhiên ngừng lại, im lặng một lát rồi bảo: “Chúng ta ngồi xuống thăm cỏ dưới nhà ngồi một lát đi!”

Bài hát vừa nãy là thông điệp của giáo sư Trương nhắn cho anh.

Tiểu Thất kéo Hàn Tú đi quanh bệnh viện để tìm hoa nguyệt quý. Quả nhiên là có một khu vườn trồng rất nhiều loại hoa này, anh bèn kéo cô ngồi xuống.

“Sao anh có thể hiểu được cả tiếng của người da đỏ thế?”. Hàn Tú nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

“Chính cha nuôi đã dạy anh, ông đã dạy anh rất nhiều rất nhiều thứ”. Anh vừa nói vừa không rời mắt khỏi lối ra vào của bệnh viện.

Tiểu Thất không ngừng nhìn thời gian trên di động, anh đã đợi một hồi lâu mà chưa thấy có động tĩnh gì. Hơn một tiếng đồng hồ sau, anh nhìn thấy một y tá đẩy một chiếc xe lăn ra, người ngồi trên đó chính là giáo sư Trương. Chân trái của ông được bó bột, mái tóc trước kia mới bạc phân

nửa, nay đã trắng toàn bộ. Trên đầu ông còn có một vết sẹo rất rõ, có lẽ đó là vết thương do Cổ tiên sinh gây ra khi giáo sư kêu anh trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Có hai người cảnh sát đi đằng trước và đằng sau chiếc xe lăn. Ngồi trên xe, giáo sư Trương vẫn không ngừng hát, lần này đã đổi sang một thứ tiếng khác. Những người xung quanh nghe ông xì xồ âm thanh lạ tai, không hiểu gì, đều tưởng là ông bị điên.

Cô y tá đưa ông ra chỗ hoa viên mà hai người đang ngồi. Nhìn thấy Hàn Tú, người cảnh sát khi này bị cô ôm lấy ngược ngùng quay mặt đi phía khác.

Trông thấy hoa nguyệt quý, giáo sư Trương vừa vỗ tay ầm ĩ vừa hát mấy bài hát thiếu nhi, còn đòi ngắt một bông hoa để tặng cho cô y tá. Cô y tá lắc đầu, hoàn toàn bất lực trước người bệnh nhân không chịu an phận này.

Đột nhiên giáo sư Trương dùng bên chân không bị thương để trụ và đứng bật dậy khỏi xe lăn, người ngã nhào về phía Tiểu Thất và Hàn Tú.

Tiểu Thất vội lao ra đỡ lấy giáo sư Trương theo phản xạ. Ngay lúc ấy, ông nắm lấy tay Tiểu Thất, vừa không ngừng di di ngón tay trong lòng bàn tay anh vừa hét lên: “Con trai ta, con trai của ta!”

Cô y tá và hai người cảnh sát nhanh chóng bước đến, đỡ lấy giáo sư Trương. Dùng sức toàn thân đẩy mạnh bọn họ ra, nắm chặt lấy tay Tiểu Thất không chịu buông, ngón tay tiếp tục di di trong lòng bàn tay anh, ông hét lớn: “Đây là con trai tôi, đây là con trai tôi. Các người bỏ tôi ra, tôi muốn về nhà cùng con trai của tôi! Tôi không muốn ở lại nơi này nữa, ở đây có người xấu, các người đều là người xấu.”

“Này, ông đừng có nắm tay của ông xã tôi không chịu buông như thế chứ!”. Hàn Tú xông đến chỗ họ, ngoài mặt thì tỏ vẻ muốn gỡ giáo sư

Trương ra, kì thực, cô đang đứng chắn trước mặt ba người kia để ông và Tiểu Thất có thời gian tiếp xúc với nhau lâu hơn.

Nhưng chẳng mấy chốc, giáo sư Trương vẫn bị kéo ra, lùi về chiếc xe lăn. Khuôn mặt Tiểu Thất lộ rõ vẻ khó chịu.

Hàn Tú tỏ vẻ phẫn nộ, quát ầm lên: “Các người làm ăn kiểu gì thế? Đây là bệnh viện não khoa, phải trông coi bệnh nhân thật cẩn thận chứ! Chúng tôi đã ngồi tận ngoài đây mà vẫn còn gặp chuyện này là sao? Các người nói xem, nếu ông xã tôi bị người đàn ông kia gây thương tích cho thì sao hả? Chuyện đó nên trách ai đây?”

“Thật xin lỗi anh chị”. Cô y tá ngại ngùng, không ngừng xin lỗi Hàn Tú và Tiểu Thất.

“Lần sau phải chú ý hơn đó!”. Hàn Tú kéo Tiểu Thất lại, khẽ hỏi: “Anh có bị thương không?”

Tiểu Thất lắc đầu.

Hàn Tú lại quay sang nói với cô y tá: “Nhớ cẩn thận hơn đấy!”

Cô ấy gật đầu lia lịa, vâng dạ rồi rít rời vội vã đưa giáo sư Trương vào.

Người cảnh sát nghiêm nghị nhìn Hàn Tú và Tiểu Thất rồi cúi đầu chào. Cô mím môi kéo anh đi.

Suốt đường về, Tiểu thất im lặng, không nói gì. Hàn Tú thấy vậy liền an ủi anh: “Anh đừng buồn, bố nuôi của anh tuy bị nhốt trong bệnh viện nhưng ông vẫn nhận ra anh mà. Đợi một thời gian nữa, chúng ta lại nghĩ cách đến gặp ông nhé!”

Tiểu Thất quay đầu qua nhìn cô, đáp khẽ: “Ừm”.

Giáo sư Trương không hề bị điên, nhưng cho dù nơi này có thể nào đi chẳng nữa thì nó cũng an toàn hơn rất nhiều so với bên ngoài. Lúc này, ông đã dùng mật mã Morse để nói với anh rằng: Viện điều dưỡng, dưới gốc cây ngân hạnh, sổ sách, số liệu. Có lẽ sổ sách và số liệu được chôn dưới gốc cây ngân hạnh trong viện điều dưỡng. Và chúng vô cùng quan trọng với anh.

Những thứ đó có giá trị đến mức nào chứ?

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Món Quà Thứ Hai Đến Từ Địa Ngục

Những này sau đó mọi thứ bình thường trở lại. Hàn Tú luôn hận mình không thể ở bên cạnh Tiểu Thất mọi thứ mọi nơi. Anh đi đến đâu là ánh mắt lại hướng về phía đó, bởi vậy, ánh mắt “Ngây ra vì tình” của cô thường bị các thím, các dì có cặp mắt tinh tường sắc bén trong công ty phát hiện.

Người ta thường nói phụ nữ - dù là người phụ nữ thông minh nhất, một khi đã rơi vào vòng xoáy tình yêu thì đều trở nên ngốc nghếch, không biết từ lúc nào để cho người đàn ông xâm chiếm toàn bộ thế giới của mình, đạt tới cảnh giới không cần quan tâm tới mọi người xung quanh nữa. Hàn Tú cũng vậy, dù đang ngồi trong phòng làm việc nhưng cô không thể nào không nhớ về anh được.

Đang nghịch ngợm chiếc hộp danh thiếp trong tay, Hàn Tú bất chợt bị thu hút bởi một tờ danh thiếp có mùi hương dịu dịu. Đó là tấm danh thiếp của Alice- người phụ nữ cao quý và ưu tú, hình tượng mà cô có phần đấu cả đời, cô cũng chẳng thể nào đạt tới nổi.

Hàn Tú đang nghĩ cô có nên biến B&G thành khách hàng của mình không thì điện thoại bỗng dừng đổ chuông.

Nhìn vào màn hình cô thấy một số điện thoại lạ. Sau vài giây ngập ngừng, cô bắt máy: “Alo! Công ty Đại Chúng Bảo Thiết xin nghe.”

“Hàn tổng à! Lúc nào thì cô thả Tiểu Thất đến chỗ tôi làm việc thế?”.
Chính là Alice.

Hàn Tú ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Không biết đây có phải là duyên phận không nhỉ, tôi đang nghĩ đến chị thì chị lại gọi điện thoại đến. Chị nói

tôi thả Tiểu Thất đến chỗ chị là làm việc là có ý gì vậy?”

“Cô nhớ đến tôi thì tốt. Chỉ sợ cô không nhận ra tôi là ai thôi. Tôi là một người rất thẳng thắn nên tôi sẽ nói chuyện chính luôn, tôi gọi đến để bàn chuyện làm ăn với cô”

“Chuyện làm ăn?” Hàn Tú nghĩ đến ngay dự tính của mình khi này, phải chăng dạo này, vận may của cô đang trên đà khởi sắc?

“Tôi đã bàn bạc với bộ phận hậu cần bên công ty của chúng tôi và quyết định, bắt đầu từ tháng sau, việc dọn dẹp vệ sinh bên công ty tôi sẽ do bên công ty cô đảm nhiệm. Đối lại, phải chăng Hàn tổng cũng nên để Tiểu Thất sớm đến làm việc tại trung tâm nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G?”. Giọng nói Alice nghe ra vô cùng vui vẻ.

Người phụ nữ này đúng là rất lợi hại.

“Ngài tiểu thư, chị đang đùa phải không? Chị làm thế này khác nào tranh cướp nhân tài của chúng tôi chứ!”. Tiểu Thất của cô đúng là vẹn sắc toàn tài. Lúc nào anh cũng chịu thương chịu khó, chưa bao giờ than vãn lấy một câu. Chỉ cần xem sách dạy nấu ăn, anh đã nấu được những món ngon hảo hạng. Trong vòng một tháng ngắn ngủi đã giúp cho Sam Sam kiếm lời trong cổ phiếu. Từ khi anh tới làm việc Đại Chúng Bảo Khiết đã có thêm rất nhiều rất nhiều đơn đặt hàng mới của chị em phụ nữ. Anh còn hiểu biết về Trung Tây y, tuy trong mắt cô anh chỉ là một thầy lang không bằng cấp, nhưng cảm mạo, sốt cao, bong gân, anh đều có thể chữa được, thỉnh thoảng còn mát-xa xoa bóp cho các chú, các bác, các dì, các thím ở khu chợ lớn... Tiểu Thất rất được yêu quý vì nhờ anh mọi người đỡ biết bao tiền bạc đến các bệnh viện lớn, vì thế họ thường cho nhà cô rau củ quả. Nhưng điều làm cô thấy kinh ngạc nhất chính là anh có thể biến thứ cao vừa hôi vừa đen đó thành mỹ phẩm, đến bây giờ ngay cả chủ công ty mỹ phẩm trứ danh cũng đến chỗ cô tuyển dụng nhân tài.

Tiểu Thất quả là báo vật tuyệt thế, một người đàn ông hoàn hảo.

“Tôi không đùa đâu! Tranh cướp nhân tài ư? Cứ coi là vậy đi, Tiểu Thất đầu óc đơn giản mà cứng rắn, tôi đã nói với cậu ấy bao nhiêu lần rồi mà lần nào cũng bị từ chối thẳng thừng. Cậu ấy nói không muốn rời công ty cô hay nói chính xác hơn là cậu ấy không nỡ rời xa cô. Nếu cô gật đầu đồng ý, cậu ấy nhất định sẽ đến B&G làm việc. Cậu ấy bảo phải giúp cô kiếm thật nhiều tiền để khiến cuộc sống của cô thấy thoải mái hơn đôi chút, khỏi phải ngày nào cũng mệt mỏi như bây giờ. Cậu ấy còn muốn nấu cơm cho cô hàng ngày, cùng cô sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Cậu tiểu tử này, haizz, tôi cũng chẳng biết phải thuyết phục cậu ấy như thế nào nữa. Trên thế giới này, đàn ông kiếm tiền không phải để phục vụ cho phụ nữ và trẻ con sao? Để cho phụ nữ trên toàn thế giới dùng mỹ phẩm do cậu ấy sáng chế lại còn sợ kiếm được ít tiền ư? Tôi nói cô đừng giận, cô đường đường là bà chủ của một công ty trong khi bạn trai cô phải ra ngoài làm vệ sinh cho nhà người ta, còn ngày ngày nấu cơm, dọn dẹp, giặt quần áo, làm việc nhà cho cô nữa, những chuyện này không tốt chút nào đâu. Người đàn ông phải có sự nghiệp riêng của mình chứ, như vậy mới được gọi là đàn ông. Cô đừng làm cho tài năng của Tiểu Thất bị mai một, phí phạm, đừng ngăn cản cậu ấy phát triển sự nghiệp...” Alice thao thao bất tuyệt một tràng dài.

Lúc đầu, Hàn Tú lắng nghe rất nghiêm túc bài diễn văn của Alice, nhưng từ khi chị ấy nói: “Cậu ấy bảo phải giúp cô kiếm thật nhiều tiền để khiến cuộc sống của cô thấy thoải mái hơn đôi chút, khỏi phải ngày nào cũng mệt mỏi như bây giờ. Cậu ấy còn muốn nấu cơm cho cô hàng ngày, cùng cô sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.” Thì người cô cứng đờ lại, ngay cả hít thở dường như cũng trở nên quá khó khăn. Cùng với niềm hạnh phúc đang dâng trào là nỗi xót xa đau đớn. Cảm giác này cứ bám riết lấy từng tế bào trên người cô, nỗi đau truyền tới tận từng đầu ngón tay, suýt chút nữa thì không cầm nổi điện thoại.

Những ngày gần đây, quan hệ giữa cô và Tiểu Thất ngọt ngào, hạnh phúc, toàn năm ngoài tưởng tượng, thế nhưng thỉnh thoảng, cô vẫn cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi. Cũng giống như lần trước đi siêu thị cùng anh vậy, anh nói cả đời chỉ muốn nấu cho một người là cô thôi, những lời của Alice vừa rồi đã khiến cho Hàn Tú bất an, lo sợ.

Vẫn biết rằng anh chẳng hề hợp với công việc dọn vệ sinh một chút nào, nhưng cô vẫn yêu cầu anh làm, hơn thế, anh còn chấp nhận một cách vô điều kiện, không ca thán nửa lời. Cô thật lòng không muốn để anh đi nơi khác làm việc, không chỉ vì lưu luyến không thể rời xa mà còn vì sợ hãi như bốn năm về trước, một khi anh đã ra đi thì sẽ không bao giờ thuộc về cô nữa.

Có phải cô đã quá ích kỉ?

Rốt cuộc cô thiếu niềm tin về chính mình hay lo lắng về tình yêu của anh?

Hàn Tú mím môi, nói: “Đợi chút nữa Tiểu Thất quay về, tôi sẽ hỏi thử anh ấy xem sao. Dù anh ấy muốn thế nào tôi cũng sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy. Còn về việc hợp tác giữa hai công ty, tôi nghĩ mình cũng nên cung cấp đầy đủ thông tin tư liệu về Đại Chúng Bảo Khiết cho bên chị. Tôi không muốn coi Tiểu Thất là hàng hóa trao đổi tiền bạc và lợi ích.”

Alice bật cười: “Quả nhiên Tiểu Thất không nhìn lầm người. OK vậy tôi không làm phiền cô nữa. Hoan nghênh công ty cô ngày mai đến giới thiệu dịch vụ. Bye Bye!”

“Bye Bye!” Hàn Tú cầm điện thoại trên tay, cả má và tai đều đỏ ửng lên.

(2)

Do tối qua, lúc đi tiếp khách hàng, phải uống chút rượu nên đến tận sáng nay, đầu Hàn Tú vẫn còn thấy ong ong, nên cô không thể tự mình lái xe đến

công ty, cộng thêm việc Tiểu Thất sẽ về nhà muộn nên cô quyết định bắt taxi về trước.

Từ lúc bước xuống taxi, Hàn Tú có cảm giác như mình bị ai đó theo dõi. Lần trước lúc cảm thấy có ai đó theo mình, khi về nhà, cô liền nhận được xác của một con mèo. Bây giờ nghĩ lại cô cũng chưa hết khiếp đảm. Cô ôm chiếc túi trước ngực liên tục nhìn ngó xung quanh nhưng không phát hiện ra bất cứ người nào khả nghi. Có điều cảm giác bị theo dõi vẫn không mất đi hay thuyên giảm.

Màn đêm buông xuống, đế giày của cô nện trên mặt đường, phát ra những tiếng lộp cộp rất to. Nhưng lắng tai nghe cô phát hiện ở phía sau lưng, cách cô không xa lắm, còn có bước chân của một người khác nữa, cứ đi rồi lại dừng lại. Trán lấm tấm mồ hôi, Hàn Tú vẫn ôm chặt chiếc túi trước ngực, nghiêng răng, quay ngoắt về phía sau và nhìn thấy cách đó khoảng vài mét, có một cô gái trẻ, mặc chiếc váy màu hồng nhạt, đang nhìn cô chăm chú.

Làn da của cô gái này trắng, trắng như thể bị bệnh vậy. Hàn Tú bất giác nhớ lại lúc Tiểu Thất mới đến nhà cô, da anh cũng trắng xanh như thế này, thậm chí khi ấy, anh còn nói rằng ngày nào cũng phải phơi nắng vào buổi trưa để đen đi. Nhưng do phải thường xuyên làm việc ở bên ngoài nên anh đã xạm đen ít nhiều, bây giờ anh đã sở hữu làn da màu nâu đồng vô cùng khỏe khoắn và đầy sức quyến rũ.

Hàn Tú bị thu hút hơn cả khi nhìn vào đôi mắt của cô gái đối diện, tròn to, long lanh, trong veo nhưng vô hồn.

Cô cất tiếng: “Xin hỏi Cô là ai? Tại sao lại đi theo tôi?”

Cô gái đó trợn tròn mắt lên, khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi, hoảng loạn, quay người định chạy đi, nhưng chiếc chân phải bị tàn tật đã khiến cô chạy chưa

được vài bước, toàn thân đã bị co giật và ngã xuống vườn hoa ở bên cạnh. Cô ấy thở hổn hển, khó khăn lắm mới gượng dậy được.

“Cô không sao chứ?” Hàn Tú vội bước lại gần đỡ cô gái dậy.

Ai ngờ cô gái càng tỏ ra sợ hãi, hoảng loạn, nhìn chằm vào Hàn Tú, Không ngừng lui về phía sau, giọng nói giật, nghiêng răng nhả ra từng chữ một: “Chị... đừng... lại... gần ... đây...”

Hàn Tú lúng túng dừng bước, không biết xử sự như thế nào.

“Cô có phải là người đặt xác con mèo chết trước cửa nhà tôi hay không?”

Cô gái đó im lặng vẫn nhìn Hàn Tú chăm chăm.

Hàn Tú quyết định từ bỏ việc hỏi cung, dù gì, cô cũng không nên lo chuyện bao đồng nhiều làm gì. Cô đang định quay người đi về thì nghe cô gái đó gọi lớn: “Tiểu Thất”

Tiểu Thất? Cô ấy quen Tiểu Thất sao?

Hàn Tú quay đầu lại thì thấy Tiểu Thất đang đứng trước cách cô vài mét. Cô chưa kịp mở miệng gọi anh thì đã thấy anh đi thẳng về phía cô gái đang nằm sõng soài trên mặt đất.

“Tiểu Cửu tại sao em lại ở đây?” Lúc này anh nghe thấy tiếng Hàn Tú, tưởng rằng bọn người của Cổ tiên sinh định gây khó dễ cho cô nên nhanh chóng chạy tới đây, ai ngờ lại nhìn thấy 094 nên anh vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Thất, Tiểu Thất, em sợ lắm, em sợ lắm...” Tiểu Cửu khóc nức nở, gượng đứng lên rồi lao vào lòng anh.

“Đừng sợ! Có chuyện gì thì về nhà đã, có gì từ từ nói sau!” Tiểu Thất nhẹ nhàng nói rồi bế cô gái đó lên.

Anh nhìn Hàn Tú bằng ánh mắt có phần ngại ngùng và né tránh, rồi bế Tiểu Cửu bước qua chỗ cô rồi đi thẳng lên nhà.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Hàn Tú tưởng tượng mình đang đi đường núi khúc khuỷu, gập gềnh, lúc lên lúc xuống, vừa lúc này còn đang thành thoi trên đỉnh núi, bây giờ đã rơi xuống động không người.

Cô nhớ rất rõ, vào cái đêm bị xác mèo làm cho hoảng sợ, anh cũng bế và an ủi cô như vậy. Giờ mọi thứ cũng y như thế nhưng nhân vật nữ chính lại không phải là cô...

Hàn Tú lặng lẽ bước theo, nhìn thấy anh bế cô ấy vào nhà rồi đưa vào thư phòng, một nỗi chua xót trào dâng trong lòng cô. Nhưng để giữ phép lịch sự, cô không thể không nén chặt nỗi đau lại, rồi theo họ vào thư phòng.

“Hai người...” Hàn Tú muốn lên tiếng nhưng tiếp theo lại chẳng biết nên nói gì.

Tiểu Thất nhẹ nhàng đặt Tiểu Cửu xuống giường rồi quay sang nói với Hàn Tú: “Anh có chuyện muốn nói với Tiểu Cửu, làm phiền em một chút”

“Em biết rồi, hai người có chuyện gì từ từ nói, em ra ngoài trước nhé!” Cô quay mặt đi, không muốn nhìn thấy biểu hiện khó xử trên khuôn mặt anh, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Nhận thấy phản ứng đó của Hàn Tú, Tiểu Thất liền theo cô ra ngoài: “Hàn Tú!”

“Có chuyện gì?” Cô quay đầu lại.

“Em nấu giúp anh bát mì nhé, như như một chút, cho thêm chút rau cải nhé!” Thực ra anh không có ý định nhờ cô nấu mì, nhưng hiện tại, anh không tiện giải thích cho cô nghe mọi chuyện nên đành nói vậy.

“Ờ ..được thôi!” Thì ra chỉ là nhờ nấu mì.

Anh nắm chặt tay, quay người rồi trở lại thư phòng.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng khẽ mở, nhưng đối với Hàn Tú, Tiếng “Cạch” đó như một nhát dao đâm vào tim cô vậy.

(3)

Tiểu Cửu hít một hơi thật sâu, đôi mày cau lại, hai tay chống ra sau, từ từ hạ người xuống đệm, nhưng mỗi cử động đều như muốn lấy đi chút sức lực cuối cùng của cô, cuối cùng cô đành từ bỏ.

“Sao em lại thành ra thế này? Từ sau khi anh bỏ trốn, ở đó đã xảy ra những chuyện gì? Cổ tiên sinh sao có thể dễ dàng để em ra đi như thế?”. Tiểu Thất đỡ lấy thân thể yếu ớt của Tiểu Cửu.

“Những con người ở đó, không phải sớm muộn gì đều phải chịu kết cục này sao?”. Tiểu Cửu mỉm cười ảo não, nhìn anh với ánh mắt bi thương. Bàn tay đang vói vào áo anh đột nhiên buông ra, cô run rẩy tháo từng chiếc khuy váy.

Vốn dĩ đó phải là làn da thiếu nữ mịn màng, nhẵn bóng, nhưng trên cơ thể suy nhược, gầy gò của Tiểu Cửu lại là những vết sẹo chằng chịt, ngang dọc.

Tiểu Cửu đặt tay lên ngực mình, khóc nức nở: “Có lẽ...tim em sắp sửa ngừng đập rồi”, sau đó, cô di tay xuống bụng: “Chỗ này... có lẽ sắp mất đi chức năng tạo máu...”. Cô từ từ quay người lại, chỉ vào hai vết sẹo nhỏ đằng sau lưng: “Tất cả đều bị đổi hết rồi... không bao lâu nữa, em sẽ chết.”

Nhìn chăm chăm vào cơ thể đầy thương tích của Tiểu Cửu, khuôn mặt Tiểu Thất bỗng trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy, khóe miệng giật giật

liên hồi. Một lúc lâu sau, khó khăn lắm anh mới mở miệng được: “Mấy người 173... bọn họ còn sống không?”

Tiểu Cửu khó nhọc quay người lại, hai hàng nước mắt tuôn dài trên đôi má trắng bệch của cô: “Tiểu Tam chết rồi, anh ấy cứ nằm mãi trên bàn mổ, không bao giờ tỉnh lại nữa. Những người còn lại cũng chẳng còn sống được bao lâu. Cả em cũng thế...”

Tiểu Cửu chỉ biết, sau khi để Tiểu Thất trốn thoát, Cổ tiên sinh đã phong tỏa cả khu thực nghiệm lại rồi chuyển tất cả đi, còn bị chuyển đi đâu thì cô không rõ. Đến nơi ở mới, mọi người lần lượt trở thành những miếng thịt nằm trên bàn mổ. Khi tỉnh lại, Tiểu Cửu thấy mình đã cận kề với cái chết. Sau đó, Cổ tiên sinh thả cô ra, bảo cô đi gặp Tiểu Thất.

“Anh đã biết trước kết cục của những người trong phòng thí nghiệm đều sẽ thế này đúng không? Vậy nên anh mới trốn khỏi đó?”

“Không phải vậy đâu”. Tiểu Thất quay mặt đi chỗ khác, không biết phải giải thích như thế nào.

“Anh biết không, cả một xe ô tô chở toàn xác chết, chỉ có mỗi mình em là còn sống. Tất cả bọn họ đều nhắm nghiền mắt lại, em cứ tưởng là họ đang ngủ, nhưng dù em có gọi thế nào, họ cũng không tỉnh dậy, lúc ấy em mới biết, họ đã không còn hô hấp từ lâu rồi. Một mình em mở to mắt nằm ở đó, hoảng loạn cực độ, có nhiều lúc, em định chết luôn cho xong. Nhưng em lại muốn gặp anh một lần trước khi chết, một lần thôi cũng được...”. Tiểu Cửu đưa một tờ giấy cho Tiểu Thất, đôi tay gầy guộc không ngừng run rẩy, dường như không thể chịu nổi trọng lượng của tờ giấy đó: “Trước lúc vút em vào chiếc xe đó, Cổ tiên sinh đưa tờ giấy này cho em, bảo em đưa nó cho anh. Ông ấy nói, nếu em đã không chết nhanh như những người kia, thì trước khi em chết, ông ấy cho phép em gặp lại anh, giúp em hoàn thành mong ước cuối cùng của cuộc đời mình.”

Tiểu Thất run run nhận lấy tờ giấy rồi mở ra. Trên đó có mấy chữ như rồng bay phượng múa: “Có cái chết thì mới có sinh mệnh mới ra đời. Tặng cậu món quà thứ hai! Cậu nói xem, món quà thứ ba, ta nên tặng cậu cái gì đây?”

Dường như bên tai anh lại vang lên tiếng cười man rợ của Cổ tiên sinh, Tiểu Thất nắm chặt tờ giấy trong tay. Món quà đầu tiên là xác một con mèo bị moi hết lục phủ ngũ tạng. Món quà thứ hai chính là 094 đang cận kề cái chết. Còn món quà thứ ba? Anh không đoán trước được, cũng chẳng thể làm gì, đành che giấu mọi phần uất dưới vẻ ngoài bình tĩnh, thản nhiên.

“Cổ tiên sinh còn nói, anh không trốn thoát được đâu, dù có trốn được bây giờ nhưng không thể trốn tránh được cả đời. Kiểu gì ông ấy cũng sẽ bắt được anh. Tiểu Thất, anh nói xem, tại sao những người như chúng ta lại phải chịu nhiều đau khổ đến thế? Nếu số phận đã an bài là chúng ta phải chết thì tại sao lại không được chọn cái chết chóng vánh, nhẹ nhàng mà phải chịu đựng sự giày vò dã man thế này? Ý nghĩa sinh tồn của chúng ta là gì chứ?”. Tiểu Cửu khóc lóc thảm thương, ôm chặt lấy Tiểu Thất.

“Tiểu Cửu, em đừng nói nữa! Mặc váy vào rồi nghỉ ngơi đi đã, đó là điều quan trọng nhất với em bây giờ”. Những giọt nước mắt xót thương không ngừng lăn trên má anh.

Nếu món quà đầu tiên đã làm anh hoảng sợ thì món quà thứ hai đã hủy hoại ý chí của anh. Dù đã trốn thoát khỏi nơi đó nhưng đến tận bây giờ, anh vẫn chẳng thể nào thoát khỏi bóng đen của quá khứ. Số phận của các bạn anh cuối cùng cũng giống như con mèo đó: chết co quắp, nội tạng bị moi hết ra. Đưa Tiểu Cửu đến đây, Cổ tiên sinh không ngoài mục đích: muốn anh mở to mắt nhìn kết cục nhân tiên của mình mà chẳng thể làm gì để chống lại cả.

“Tiểu Thất, em sợ lắm, anh có thể ôm em vào lòng được không?”. Tiểu Cửu mặc lại váy rồi tựa vào người anh, vòng tay qua ôm anh một cách khó

khăn.

Tiểu Thất ngậy người trong giây lát, sau đó, cũng giang tay ôm chặt Tiểu Cửu vào lòng.

“Choang!”, bát mì rơi xuống đất, âm thanh chói tai đó vang vọng trong thư phòng.

Hàn Tú run rẩy tựa vào thành cửa, cô không muốn tin cảnh tượng trước mắt cô lúc này là sự thật. Khoảnh khắc ấy, Hàn Tú muốn hét lên thật to nhưng cổ họng nghẹn lại, không thốt nên lời, sắc mặt trắng bệch. Cô bất giác lùi lại, vội vã quay người bỏ đi.

Bắt gặp ánh mắt bi thương, hoảng loạn của Hàn Tú, Tiểu Thất nhận thấy trái tim anh đang đập liên hồi.

Tình yêu thật ích kỷ, người ta chỉ muốn độc chiếm cho riêng mình, không thể chia sẻ hay dung chứa thêm bất cứ thứ gì, dù chỉ là một hạt cát chứ đừng nói là người thứ ba.

“Tiểu Cửu, em nằm xuống đi! Cứ nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng cho tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung nhé!”. Anh từ từ đỡ Tiểu Cửu nằm xuống.

Tiểu Cửu nắm lấy tay anh, hỏi: “Tiểu Thất, có phải anh đã yêu cô ấy rồi không?”

Anh nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Cửu ra: “Có rất nhiều, rất nhiều chuyện nằm ngoài dự tính của chúng ta, chẳng thể nào khống chế hay ngăn cản được. Em nằm nghỉ đi!”

Nói rồi anh vội vã đi ra khỏi thư phòng, không ngừng gọi tên Hàn Tú: “Hàn Tú! Hàn Tú!”

Anh tìm thấy cô trong phòng bếp. Cô đứng quay lưng lại với anh, xả nước ở bồn rửa bát âm ỉm.

“Hàn Tú...”. Anh khẽ gọi tên cô rồi bước lại gần.

“Anh đừng giải thích! Bây giờ, em chẳng muốn nghe gì hết.”

“Hàn Tú, em nghe anh nói đã...”

Cô quay người lại, khuôn mặt lạnh như băng giá: “Đường Trạch Tề, mong anh đừng tránh xa em ra, em không muốn cãi nhau với anh”. Từ rất lâu rồi, cô không gọi hết cả họ lẫn tên anh như thế này.

Anh nắm chặt bàn tay, nói: “Hàn Tú, em đừng như thế! Tiểu Cửu, cô ấy là... cô ấy là em gái anh...”

Lại là em gái?

“Em gái của anh rải khắp thiên hạ sao?”

“Hàn Tú, em bình tĩnh nghe anh nói đã! Hiện nay, tính mạng của Tiểu Cửu đang ngàn cân treo sợi tóc, trên người chỗ nào cũng là vết thương. Em còn nhớ bản tin về đường dây buôn bán người không? Thực ra, chúng không buôn bán người mà là buôn bán nội tạng của con người. Tất cả nội tạng của Tiểu Cửu đều bị thay hết bằng những thứ hư hỏng, bệnh tật. Cô ấy chỉ còn sống được một, hai ngày, cũng có thể chỉ là vài giờ nữa thôi. Bởi vậy, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng quan trọng với cô ấy. Hàn Tú, bây giờ, anh không thể giải thích tường tận cho em nghe rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng xin em, xin em hãy tin tưởng anh! Cô ấy thực sự là em gái của anh... Xin em hãy tin anh!”. Anh nắm lấy vai Hàn Tú, giọng nói đầy sự van nài.

“Em gái? Anh có biết hai chữ này thốt ra từ miệng anh đáng buồn cười đến mức nào không? Em cùng anh lớn lên từ bé, anh có em gái hay không,

chẳng lẽ em còn không biết? Cho dù cô ấy thực sự là em gái của anh thì cũng không thể nào bảo anh mình ôm chặt vào lòng được. Huống hồ, ánh mắt cô ấy nhìn anh rõ ràng là...”. Cô dừng lại, càng nói lại càng tức, ra sức đẩy Tiểu Thất ra rồi bảo: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, anh ra ngoài đi, bây giờ, em không muốn gặp anh.”

“Nếu em không tin anh thì xin em hãy đi theo anh, nhìn cơ thể của Tiểu Cửu mà xem, trên người cô ấy có bao nhiêu là sẹo!”. Anh không biết phải giải thích thế nào, bèn nắm chặt lấy tay Hàn Tú, kéo vào thư phòng.

“Anh bỏ tay em ra!”. Cô vùng vẫy nhưng không thể chống lại được sức mạnh của anh.

Tiểu Thất quỳ bên chiếc đệm, nói với Tiểu Cửu: “Anh xin lỗi, anh muốn cho Hàn Tú nhìn những vết thương trên người em.”

Tiểu Cửu ngây người, ánh mắt lộ rõ nỗi bi ai, nhưng vẫn mỉm cười, từ từ mở khuy váy.

Hàn Tú từ sau khi bước vào thư phòng vẫn luôn quay mặt đi hướng khác, nhưng cuối cùng, không nén nổi sự tò mò, cô bèn quay sang nhìn Tiểu Cửu. Lúc chiếc váy được trút bỏ, cô kinh ngạc bịt chặt miệng. Trên làn da trắng bệch kia, bên ngực trái và trước bụng là những vết sẹo sần sùi, xấu xí. Những chỗ ấy mới lên da non, có lẽ Tiểu Cửu vừa làm phẫu thuật một, hai tháng trước đó.

“Cô ấy như thế này... tại sao không đưa tới bệnh viện?”. Hàn Tú run run nói.

Cô ngây người nhìn vẻ mặt hoảng sợ tột độ của Tiểu Cửu, biểu hiện này giống hệt Tiểu Thất khi anh mới tới ở nhà cô. Tại sao hai người này bị thương, mắc bệnh đều không chịu đến bệnh viện? Cô quay sang nhìn Tiểu Thất với ánh mắt khó hiểu.

Tiểu Thất mặc lại váy cho Tiểu Cửu, khẽ vuốt những sợi tóc xõa trên trán, xoa xoa đầu cô rồi dịu dàng nói: “Chúng ta sẽ không đến bệnh viện đâu, em nằm đây nghỉ ngơi một lúc đi! Chốc nữa, anh sẽ nấu mì cho em ăn nhé!”

“Vâng”. Tiểu Cửu gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tiểu Thất nắm tay Hàn Tú, cùng cô đi ra ngoài, thì thầm: “Em tin anh rồi chứ?”

“Xin lỗi anh, em không nên tức giận vô cớ”. Hàn Tú mím chặt môi. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô thực sự không dám tin rằng cô gái nhỏ bé đó lại phải chịu nỗi đau khổ thấu trời như vậy.

“Anh không muốn để em hiểu lầm”. Anh ôm cô vào lòng. Những sự việc vừa qua đã khiến anh hiểu được thế giới tình cảm của con người phức tạp đến mức nào.

Hàn Tú dựa đầu vào ngực anh, ngập ngừng: “Tiểu Cửu... cô ấy thực sự không còn sống được bao lâu nữa sao?”

“Ừ, Tiểu Cửu có thể sống được đến bây giờ đã là một kì tích rồi”. Tiểu Thất siết chặt vòng tay. Có được sinh mệnh mới, trải qua tình yêu ngọt ngào, cuộc sống của anh đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Nhưng cứ nhớ tới Tiểu Cửu, nhớ đến khu thực nghiệm đó, anh lại không khỏi sợ hãi.

Những con người tội nghiệp đó không đáng bị như vậy!

“Anh lạnh à?”

“Không, anh chỉ muốn được ôm em vào lòng thôi.”

“Tiểu Thất, có thật là không có chuyện gì không?”

“Không có mà.”

“Vậy em đi nấu mì cho Tiểu Cửu nhé!”

“Ừ.”

“Anh vào dọn dẹp thư phòng đi, em sẽ nấu mì!”

“Được.”

Nhìn thấy ánh mắt thất thần mệt mỏi của anh, cô liền kiễng chân lên, khẽ hôn anh rồi nói: “Còn nữa, Alice muốn anh đến chỗ chị ấy làm việc, dù anh quyết định ra đi hay ở lại Đại Chúng Bảo Khiết, em cũng sẽ tôn trọng quyết định của anh.”

“Ừ.”

“Vậy em đi nấu mì đây!”. Hàn Tú nói rồi đi vào bếp.

Tiểu Thất nhìn theo dáng hình nhỏ nhắn của cô, nói: “Hàn Tú, cảm ơn em đã chịu thu nhận thêm Tiểu Cửu.”

Cô quay đầu lại, làm mặt xấu với anh: “Anh toàn nói lời thừa.”

(4)

Tiểu Cửu mở mắt ra, vẻ mặt vô cùng bình thản. Cô đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa Tiểu Thất và Hàn Tú, nỗi đau đớn trong tim còn nghiêm trọng hơn cả những vết thương trên cơ thể.

Bên cạnh chiếc đệm có một mảnh sứ văng ra lúc nãy khi Hàn Tú đánh rơi bát mì. Cô gắng sức chống người dậy, run run nhặt lấy nó. Dùng mảnh vỡ này cứa lên cổ tay một nhát, liệu cô có thể được giải thoát hay không? Cô sẽ không phải tiếp tục chịu đựng sự giày vò khốn khổ như bây giờ nữa chứ? Trên thế gian này vẫn còn một người để cô nhung nhớ, nhưng người đó đã phải lòng một con người thật sự mất rồi.

Đúng lúc ấy, Tiểu Thất bước vào, nhìn thấy Tiểu Cửu cầm trên tay mảnh sứ vỡ, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, anh vội chạy lại gần, giật mảnh sứ ra khỏi tay cô: “Em muốn làm chuyện ngốc nghếch sao?”

Tiểu Cửu từ từ nằm xuống đệm, nhìn lên trên trần nhà, bất giác mỉm cười: “Tiểu Thất, anh yêu cô ấy rồi phải không? Nhưng Hàn Tú lại tưởng anh là Đường Trạch Tề thì phải. Còn anh thì không biết làm thế nào để nói cho cô ấy biết rằng anh không phải người đó mà chỉ là một quái vật đến từ phòng thí nghiệm. Em nói đúng không?”

Tiểu Thất mím chặt môi, không biết phải nói gì.

“Tiểu Thất, em không phải là em gái anh, càng không muốn làm em gái anh. Chính anh cũng biết, em luôn luôn yêu anh, giống như anh yêu Hàn Tú vậy. Tiếc là em không còn sống được bao lâu nữa... Lúc này, em thực sự muốn dùng mảnh sứ đó cứa lên cổ tay để sớm được giải thoát. Nhưng em lại muốn được nhìn thấy anh, cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, em vẫn...”. Tiểu Cửu nhẹ nhàng nói.

Anh ngồi xuống, cầm tay cô, khẽ bảo: “Em nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa!”

“Không, cứ để em nói! Nếu hôm nay không nói, có lẽ ngày mai, em sẽ không còn cơ hội để nói nữa. Anh đã thay đổi rất nhiều sau hơn hai tháng qua, Tiểu Thất ạ. Em vẫn tưởng rằng anh không hề có “thất tình lục dục”[1] của con người, thế nhưng rõ ràng, anh đã yêu cô gái đó. Thật ra chúng ta cũng là con người, đúng không anh?”. Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bi ai, tuyệt vọng không ngừng tuôn rơi.

[1] “Thất tình”: Hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố, dục. “Lục dục”: sắc dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, pháp dục.

“Tiểu Cửu...”

“Tiểu Thất, nếu anh yêu cô ấy, anh hãy nói cho cô ấy biết thân phận thật sự của mình. Nếu Hàn Tú không thể chấp nhận việc anh chỉ là một người nhân bản thì cô ấy hoàn toàn không xứng đáng có được tình yêu của anh. Dù thế nào đi chăng nữa, anh nhất định phải sống thật tốt, sống cho cả phần của em và của những người khác...”

“Đừng nói nữa, em cần nghỉ ngơi mà!”

“Tiểu Thất, anh đưa em rời khỏi nơi này được không? Kể cả phải sống một mình, em cũng chấp nhận. Em không muốn trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình lại phải tận mắt chứng kiến những cử chỉ thân mật của hai người”. Tiểu Cửu đặt tay lên ngực trái rồi nói tiếp: “Bởi vì chỗ này rất đau đớn, dù trái tim đó không phải là của em nhưng em vẫn cảm thấy đau đến không chịu nổi.”

Tiểu Thất im lặng, suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu: “Em không thể không có người chăm sóc được. Anh nhất định sẽ không để em cô đơn rời khỏi nhân thể đâu. Anh sẽ sắp xếp cho em ở chỗ khác. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, hãy nghỉ ngơi đi!”

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đôi Mắt Đánh Lừa

Sam Sam được thăng chức, vui vẻ gọi điện thoại cho Hàn Tú, hẹn cô ra ngoài ăn tối cùng. Hàn Tú không nghĩ ngợi nhiều, đồng ý ngay lập tức.

Kể từ lúc Tiểu Cửu xuất hiện mọi thứ đều thay đổi. Tiểu Thất đã đến làm việc tại B&G. Ngày thứ hai sau đó, anh tìm một nơi thật yên tĩnh, rồi chuyển cùng Tiểu Cửu đến đó, đồng thời cũng ở lại đấy qua đêm. Anh luôn sợ Tiểu Cửu có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, sợ rằng anh chẳng thể nhìn cô lần cuối cùng nhưng lại chẳng thể ở đó trông chừng cô 24/24 được. Tiểu Cửu ngày một yếu đi, chắc phải chuyển đến bệnh viện mới có cơ may sống sót được, nhưng cô ấy cương quyết không chịu tới bệnh viện, đòi điều trị tại nhà. Thật ra, làm như thế chỉ duy trì được ngày nào hay ngày ấy thôi. Tiểu Thất đã mời một y tá tới chăm sóc cho Tiểu Cửu. Để cô ấy không cảm thấy sợ hãi, người y tá chỉ mặc quần áo bình thường thay vì mặc áo khoác trắng như ở trong bệnh viện.

Dù luôn lo lắng cho Tiểu Cửu nhưng Tiểu Thất rất nhớ Hàn Tú. Dẫu mệt mỏi đến mức nào, đi lại bất tiện ra sao, anh vẫn về nhà, nấu cơm tối cho cô, cùng cô dùng bữa tối, ăn xong lại ôm Hàn Tú cùng xem tivi rồi hôn cô rất lâu, sau đó mới lưu luyến rời khỏi.

Thấy Tiểu Thất bận bịu cả ngày mà vẫn dành thời gian chăm sóc mình như vậy, Hàn Tú rất thương anh, bèn bảo rằng, nếu không có thời gian thì anh không cần đến nhà cô, lúc nào rảnh, cô sẽ qua đó thăm anh cùng Tiểu Cửu. Nhưng dù cô nói gì anh vẫn không chịu.

Đôi khi Hàn Tú tới trông nom Tiểu Cửu giúp cho Tiểu Thất, tuy biết rằng cô gái ấy không mấy vui vẻ khi nhìn thấy cô nhưng Hàn Tú hy vọng

có thể cùng anh gánh vác trách nhiệm chăm sóc Tiểu Cửu trong những ngày tháng cuối cùng của cô ấy.

Hàn Tú chưa bao giờ gặp cô gái nào như Tiểu Cửu. Nếu không bị hủy hoại đến mức ấy, có lẽ cô ấy sẽ là một thiếu nữ tràn trề nhựa sống và vô cùng dễ thương. Tình trạng hiện nay của Tiểu Cửu giống như của Tiểu Thất vào ngày cô đưa anh về từ bãi rác vào hai tháng trước. Hàn Tú cảm thấy hai người bọn họ không thuộc về thế giới này.

Cô đã sớm nhận ra Tiểu Cửu không phải là em gái của Tiểu Thất, ánh mắt của cô ấy nhìn Tiểu Cửu không giống ánh mắt của một người em gái dành cho anh trai mình. Có lẽ Tiểu Thất cũng biết tình cảm Tiểu Cửu dành cho anh. Mỗi lần chứng kiến anh tận tình chăm sóc cho Tiểu Cửu, Hàn Tú lại bất giác nhớ về cái đêm bị xác mèo làm cho hoảng sợ, anh cũng dịu dàng như thế chu đáo như thế với cô...

Một người đàn ông tuyệt vời đến vậy, sao có thể không rung động được cơ chứ?

Dẫu biết rằng Tiểu Cửu không còn sống bao lâu nữa nhưng Hàn Tú vẫn không gạt bỏ được sợ khó chịu trong lòng. Hơn nữa hình như Tiểu Thất và Tiểu Cửu đang che dấu một bí mật nào đó, và họ không muốn để cô biết. Và cô nghĩ, chỉ riêng hai cái tên không bình thường của họ đã đủ để người khác phải nghi ngờ rồi.

Phải chăng đây là thứ tình yêu mà mọi người thường nhắc đến, sẵn sàng chấp nhận mọi đau khổ để có được tình yêu, đến khi nắm được nó trong tay thì nơm nớp lo sợ một ngày nào đó, nó sẽ bị kẻ khác tước đoạt, càng yêu sâu đậm thì sẽ càng bất an, thấp thỏm?

Cứ nghĩ đến chuyện này, Hàn Tú lại cảm thấy buồn phiền, vậy nên tối nay, cô quyết định ra ngoài ăn chơi một chút cho thoải mái.

Sam Sam còn hẹn với cả Lạc Tuấn Nam và mấy người bạn chí cốt của anh ấy nữa, nhưng chàng Lạc đẹp trai thì bị điều đi công tác, mấy anh bạn kia đều kêu là có việc nên không tới được, thành ra cuối cùng chỉ có hai cô gái cùng đi uống cà phê Starbucks.

Cầm trong tay ly cà phê, ngồi trước cửa sổ, vẻ mặt ngây thơ ánh mắt mơ màng ngồi ngắm Giai đẹp - đây chính là thú vui tao nhã mà Sam Sam vô cùng say mê. Thế nhưng lần này, mới ngồi chưa được mười phút, Sam Sam đã lấy tay cuốn cuốn mấy lọn tóc xoắn của mình, nhướn mày nhìn Hàn Tú, nói: “Đi thôi, chúng ta đến chỗ khác giả ngây thơ! Suốt ngày ở Starbucks chán chết đi được.”

“Đi đâu giả ngây thơ chứ!”

“Đến quán rượu hoặc hộp đêm”

Hàn Tú suyt chút nữa là phun hết cà phê trong miệng ra: “Gì thế! Cậu điên rồi à? Đồng chí tiểu Lạc của cậu không có mặt là cậu phóng túng thế hả!”

“Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, anh ấy chơi bời thế nào mình cũng đâu quản lý chứ. Chỉ cần lúc ở bên nhau, trái tim hướng về đối phương là được.” Sam Sam nhún vai rồi xách đồ đứng dậy trước.

“Nhìn bộ dạng của cậu lúc này đâu giống là đi giả ngây thơ, có mà đi quyến rũ đàn ông thì có!” Trước quan điểm tình ái của Sam Sam, Hàn Tú chỉ biết lờm cho cô bạn thân một cái rồi xách đồ lên, đi theo Sam Sam rời khỏi Starbucks. Cô không thể bỏ bạn thân một mình được.

Hàn Tú nghĩ, đến hộp đêm thư giãn một lúc, hò hét một chút, có lẽ tâm trạng sẽ dễ chịu hơn.

Sam Sam đặt hẳn một phòng riêng khá lớn, Hàn Tú chẳng biết nói gì, đành lờm cô ấy một lần nữa. Lúc không có tiền thì Sam Sam ôm cô khóc

lóc kể lẽ rồi chạy đi làm vệ sinh để kiếm tiền tiêu vặt, bây giờ mới có vài đồng bộ đã lãng phí, vung tay quá trán.

Cô vừa ngồi xuống thì nghe thấy Sam Sam nói với anh phục vụ bên cạnh: “Có thể gọi giúp tôi hai anh chàng tới đây cùng hát không? Mắt phải quyến rũ, mũi thẳng, môi mỏng, thân hình cao ráo, gầy gầy một chút cũng được nhưng phải khỏe mạnh, eo phải chuẩn, hông phải cong và phải cao trên 180cm”

Anh phục vụ nghe những tiêu chuẩn của “thượng đế”, khoe miệng không ngừng giật giật, muốn cười mà không dám cười.

Hàn Tú hét lên: “Cậu muốn chết hả! Tìm mấy anh chàng đến đây làm gì? Rõ ràng vừa mới uống cà phê chứ đâu phải rượu, sao cậu lại nói linh tinh như kẻ điên thế!”

Sam Sam bỏ ngoài tai lời nói của Hàn Tú, nhìn anh phục vụ chăm chăm, hất hàm bảo: “Chỗ các anh lớn như vậy, chẳng lẽ không có anh chàng nào phù hợp với tiêu chuẩn của tôi sao? Nếu không có thì thôi chúng ta đến chỗ khác đi”

“Con nha đầu chết tiệt này, câu điên thật hả?” Hàn Tú cốc cho Sam Sam một cái nhưng cô cũng chẳng thay đổi ý kiến.

Người phục vụ cười lớn: “Xin hai tiểu thư chờ cho một chút”

Sam Sam hài lòng ngả người ra ghế sofa, mỉm cười: “Đàn ông có thể đứng nói này trông núi nọ, tại sao phụ nữ chúng ta lại không được cơ chứ? Cậu yên tâm mình sẽ không làm mấy chuyện dâm loạn giữa chốn công cộng như thế này đâu. Hai đứa mình ngồi đây hát thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Gọi hai anh chàng tới đây hát cùng, chí ít cũng có thể cân bằng âm dương mà. Lẽ nào cậu không thích mấy anh chàng đẹp trai? Đừng chối, mình thường xuyên bắt gặp cậu chảy nước miếng khi nhìn Tiểu Thất đấy!”

“Ai bảo thế! Chính cậu mới là người chảy nước miếng thì có!” Mặt Hàn Tú bỗng nhiên đỏ ửng lên, cô lao lên bóp cổ Sam Sam.

Hàn Tú vừa ngồi lại ghế thì có tiếng gõ cửa, người quản lí đi vào, dẫn theo 7, 8 anh chàng khôi ngô, cao trên mét tám nữa.

Người quản lí cười nói: “Khi này, hai cô gọi người hát cùng phải không ạ?”

“Đúng thế, là chúng tôi” Sam Sam đáp.

Người quản lí cười cười: “Thật ngại quá, yêu cầu của hai vị có hơi mơ hồ nên chúng tôi đã cho tất cả đến đây.”

Hàn Tú không khỏi thán phục thái độ phục vụ quá đổi chu đáo của hộp đêm này.

Cuối cùng, họ giữ lại hai anh chàng có ngoại hình phù hợp với tiêu chuẩn của mỗi người. Người quản lí chẳng khác gì một bà mẹ hiền, mỉm cười ngọt ngào với hai quý khách và dẫn mấy anh chàng còn lại ra ngoài.

Một trong hai chàng trai ngồi xuống bên cạnh Hàn Tú rồi mỉm cười: “Xin chào, tôi tên là AU”

Hàn Tú nhìn kĩ anh chàng khôi ngô tên AU trước mặt. Đôi mắt rất quyến rũ nhưng vì trải nghiệm cái nghề này lâu năm nên không được trong sáng như mắt Tiểu Thất. Môi của anh chàng mỏng vừa phải, giọng nói cuốn hút nhưng không ôn tồn như giọng nói của Tiểu Thất. Màu da của AU cũng là màu đồng khỏe mạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy nó không được hấp dẫn như của Tiểu Thất.. Hàn Tú bỗng nhận ra cô đúng là kẻ ngốc, đang yên đang lành lại lấy người ta ra so sánh với Tiểu Thất làm gì cơ chứ?

Cô cười: “Xin Chào”

Người còn lại tên là KK. Sam Sam gọi đồ uống và vài món nhắm rồi kéo KK ra hát tình ca cùng mình.

Hàn Tú nhìn vẻ phấn khích, cuồng nhiệt của Sam Sam chỉ biết lắc đầu.

“Đây là lần đầu tiên cô tới hộp đêm phải không? Cô không cần phải giữ lễ đâu, đến đây là để thư giãn mà” AU nói.

Hàn Tú thầm nghĩ: “Đúng thế, đến đây để thư giãn mà, uống rượu hát hò là chuyện bình thường. Nếu ngồi đây chờ dẫn giống như một kẻ ngốc thì thà về nhà còn hơn!” Gác mấy chuyện phiền lòng, cô đề nghị: “Chơi xúc xắc nhé!”

Au nhún vai nói: “Cũng được!”

Nghe tiếng lãn của mấy con xúc xắc, Hàn Tú hét lên: “Ba con hai!”

AU nhìn lại điểm số rồi lại cười nói: “Bốn con ba”

“Năm con bốn”

“Sáu con bốn”

“Mở!”

“Sáu con bốn! Cô thua rồi.”

“Đúng là xuất quân bất lợi” Hàn Tú rót một ly rượu rồi uống cạn, sau đó mỉm cười: “Chơi tiếp thôi!”

(2)

Chơi được một lúc, Hàn Tú bỗng thấy toàn thân nóng rực, đầu óc choáng váng, cô bèn đứng dậy, đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô không vội vã quay trở lại KTV mà dựa lưng vào tấm ngăn bằng kính, hít một hơi thật sâu, men rượu hóa thành những luồng khí nóng, chạy khắp cơ thể cô. Cảm giác chóng mặt mệt mỏi không những không tan biến, mà ngay bây giờ cô còn cảm thấy cả người bồng bênh như ở trên mây.

Chiếc máy điều hòa không ngừng thổi hơi lạnh vào người cô, luồng hơi nóng trong người cũng nhờ đó giảm đi đôi chút.

Thảo nào mà lắm người thích đến những nơi như thế này, men rượu có khả năng làm con người ta phiêu phiêu, đúng là khiến tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Tú đang định quay về KTV thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nữ nhõng nhẽo: “Ây... ây... này Tề! Hay là chúng ta về trước đi nhé! Nhé...” người phụ nữ nói tiếng Trung nhưng phát âm không chuẩn lắm, nhưng cũng không phải tiếng địa phương, có lẽ đó là người nước ngoài.

Đáp lại lời của cô gái là tiếng cười của người đàn ông nghe cực kì quyến rũ.

Nghe thấy tiếng cười đó, Hàn Tú bỗng cảm thấy bất an, bất giác nhớ những lúc cô và Tiểu Thất quấn quýt bên nhau, anh cũng cười như thế. Cô rất thích giọng của người đàn ông này nên nấn lại để nghe, bất giác muốn quay ngay về để gặp Tiểu Thất.

“Tề?” Thì ra tên người đàn ông này cũng có một chữ “Tề”.

Có thể coi đây là bản tính tò mò vốn có trong mỗi con người, mà nói là biến thái cũng được, Hàn Tú đột nhiên chẳng muốn quay lại KTV nữa mà muốn nán lại nghe đôi oanh yến này tán tỉnh nhau như thế nào, cô bèn nhắm mắt lại, áp tai vào tấm kính.

“Tề, chỗ này người qua kẻ lại nhiều....ừm...ừm...ừm” Tiếng nói kèm theo hơi thở gấp gấp liên tục truyền tới.

“Cưng à, em đúng là chẳng chuyên tâm chút nào”. Giọng nói trầm trầm của người đàn ông đó lại vang lên, cuốn hút như giọng cười khi nãy vậy.

Hàn Tú chợt mở mắt ra, tiếng nói hình như là của Tiểu Thất. Cô quay người lại, nhìn qua tấm kính ngăn, tò mò xem nam nhân vật chính đó là ai, đúng lúc ấy người đàn ông cao lớn kia cũng quay mặt về phía cô.

Hàn Tú kinh ngạc đến sửng người, liên tục chớp mắt để chắc chắn rằng mình đang hoàn toàn tỉnh táo, không hề nhận nhầm người.

Chàng trai có đôi mắt quyến rũ, hớp hồn người khác kia, đó không phải là Tiểu Thất thì là ai cơ chứ?

Nhìn thấy Hàn Tú, Đường Trạch Tề cũng không tin vào mắt mình, ngỡ ngàng: “Hàn Tú...”

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, bàng hoàng nhìn anh với ánh mắt đầy phần nộ.

Hành lang tràn ngập ánh sáng lấp lánh đủ màu sắc. Chiếc đèn pha lê treo chếch trên đỉnh đầu chiếu vào khiến Tiểu Thất như được bao phủ bởi những vầng sáng lung linh. Anh mặc chiếc áo vest màu xanh lam và chiếc quần âu cao cấp. Trước nay cô chỉ mua cho anh những trang phục nhạt màu, không hề biết rằng anh còn có bộ quần áo đó để mặc khi đi vào hộp đêm. Khoác lên người bộ cánh này anh không còn là Tiểu Thất của hơn hai tháng vừa qua nữa mà đã trở về quý công tử của 4 năm về trước.

Đây mới đúng là Đường Trạch Tề!

Hàn Tú nhìn sang cô gái ở trong lòng anh, một mỹ nữ người lai trắng trẻo, xinh đẹp, thân hình cực kì sexy, khiến người đối diện không khỏi say

đắm.

Trai tài, gái sắc hết sức xứng đôi, nhưng trong mắt cô cảnh tượng này vô cùng chướng mắt. Mới không gặp có một ngày mà anh đã khôi phục dáng vẻ và thói quen trước kia.

“Cô ấy là ai?” cô nhìn thẳng vào mắt anh, nắm chặt tay lại, run run hỏi.

Không khí tuyệt vời bị người ta phá bình, cô gái người lai lộ ra vẻ không vui, sửa lại áo xong, khoác tay Đường Trạch Tề, trả lời Hàn Tú bằng thứ tiếng Trung chưa sôi: “Tôi là bạn gái của anh ấy, xin hỏi cô là ai?”

Đường Trạch Tề mím chặt môi không nói gì.

“Bạn gái?” Nếu cô gái này là bạn gái của anh thì cô là gì? Những đêm quất quýt, thăm thiết bên nhau là cái gì chứ!

“Đường Trạch Tề, anh thật khiến tôi ghê tởm!” Hàn Tú nghiêng răng tát mạnh vào má người đàn ông trước mặt, rồi nhìn anh đầy uất hận, sau đó quay người bỏ đi.

“Hàn Tú” Anh sững sờ ôm lấy bên má nóng ran, ngay lập tức đẩy cô gái ra rồi đuổi theo Hàn Tú.

Cô không muốn gặp lại anh nữa nên cố sai bước thật nhanh, nhưng mới được một quãng, cánh tay anh đã chặn trước mặt cô: “Bốn năm xa cách vừa gặp lại nhau mà em đã đánh anh, em làm thế là có ý gì vậy? Lẽ nào em còn ôm mối hận năm xưa sao? Bốn năm trước anh đã nói rõ với em rằng anh thật sự không có chuyện gì với cô gái đó. Hôm đó anh uống tới nỗi bất tỉnh nhân sự thì có thể làm được gì cơ chứ? Tại sao đến tận bây giờ em vẫn không chịu tin anh?”

Hàn Tú ngược mắt lên nhìn anh: “Bốn năm trời xa cách?” hay cho câu “bốn năm trời xa cách”, rõ ràng tối tối anh vẫn nằm bên cô, hôm qua còn

quần quýt mãi đến tận khuya mới chịu đi.

“Đầu óc anh bình thường rồi à! Nhớ hết chuyện trước đây cơ đấy!” Cô cười lạnh lùng.

Đường Trạch Tề chẳng hiểu gì nên cau mày lại.

Lúc này có mấy người bước ra từ căn phòng đối diện, là Hắc Bì, Phát Tài và bạn gái của họ. Hai anh chàng kia trông thấy Hàn Tú thì tỏ vẻ hết sức kinh ngạc: “Hàn Tú! Cậu cũng ở đây sao? Nếu biết sớm, bọn mình đã rủ cậu sang hát cùng”

Cái gì mà không muốn liên lạc với bạn bè cơ chứ? Hóa ra tất cả những lời anh nói trước đây tất cả chỉ là dối trá, lừa gạt cô mà thôi. Hàn Tú bỗng cảm thấy ai đó dùng búa gõ mạnh vào trái tim mình.

Không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa, cô nhếch môi lạnh lùng nói: “Thật ngại quá, tôi còn có việc, làm ơn nhường đường.”

Đường Trạch Tề một lần nữa đưa tay ngăn Hàn Tú lại. Hắc Bì và Phát Tài đang định nói gì thì bị anh ra hiệu mắt bảo im lặng. Anh quay sang nói với cô gái người lai bằng thứ tiếng ngoài hành tinh, cô ấy bèn gật đầu rồi sau đó anh tạm biệt Hắc Bì và Phát Tài.

Khi đám người đó vừa đi khỏi, anh liền bảo Hàn Tú: “Anh muốn nói chuyện riêng với em”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.” Nói xong Hàn Tú đi thẳng, cứ nghĩ tới việc dù chỉ ở bên cạnh Đường Tề Trạch dù chỉ một giây nữa thôi, cô cũng cảm thấy buồn nôn.

“Không rảnh, hay không muốn!” Anh chặn đường cô lại.

“Vừa không rảnh lại vừa không muốn”. Hàn Tú tiếp tục sai bước về phía KTV.

Đường Trạch Tề lập tức đuổi theo, túm lấy cổ tay cô rồi kéo cô tới một hành lang vắng người qua lại.

Cô vùng vẫy để thoát khỏi sự khống chế của anh rồi quát lớn: “Bỏ tôi ra, Đừng chạm bàn tay dơ bẩn của anh vào người tôi!”

Anh thở dài: “Hàn Tú, lẽ nào bằng ấy năm, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao? Em có biết khi nghe bọn Hắc Bì nói lại em đang hỏi thăm tình hình của anh, anh đã vui đến thế nào không? Anh bị ép sang Mỹ, sống giữa những người tóc vàng mắt xanh, em có biết rằng lúc nào anh cũng cảm thấy cô độc và sợ hãi không? Sống một tháng bên xứ người nhưng anh vẫn không nguôi nhớ em. Ngày nào anh cũng viết thư, trong thư toàn những lời trách móc em, phải làm như vậy anh mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Nhưng mỗi lần viết xong nanh lại nhớ em da diết, cuối cùng đành xé thư trong đau khổ. Đến khi anh thật sự có dũng khí viết thư xin lỗi cho em thì em lại chẳng trả lời anh lấy một lần. Mẹ anh nói em đã xé hết những lá thư đó. Hàn Tú à, thực ra em tuyệt tình hơn anh nhiều. Vậy nên bốn năm nay anh rất ít về nước, có về cũng không đến gặp em...”

Hàn Tú không chịu nổi nữa lên tiếng ngắt lời anh: “Thôi được rồi bây giờ anh nhắc lại chuyện cũ thì có ích lợi gì? Hay anh định bảo là anh đã phục hồi trí nhớ, đã nhớ lại chuyện của bốn năm trước, sau đó nói với tôi rằng anh đã quên hết chuyện xảy ra trong hai tháng qua? Có phải anh làm thế để che giấu bộ mặt thật vừa bị tôi lật tẩy hay không? Đường Trạch Tề, nếu anh muốn trả thù tôi vì năm đó, tôi đã khiến mẹ anh đuổi anh ra nước ngoài, thì anh cứ ra tay một cách quang minh chính đại! Nếu anh muốn đâm tôi vài nhát thì tôi sẽ đứng đây cho anh đâm, quyết không né tránh.” Đúng là hồi ấy, chỉ cần nhìn thấy phong bì in chữ “U.S.A” là cô liền lập tức xé nát. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi, hãy trở về với hiện tại. Vì sao

tối nay anh lại phạm lỗi như năm xưa cơ chứ? Sau anh hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương như thế?

“Trả thù gì chứ? Sao em không chịu nhớ tấm chân tình mà anh đã dành cho em? Hơn 10h đêm em nói em đói bụng, muốn ăn thịt nướng, mặc kệ mẹ mắng, anh đạp xe hơn nửa tiếng đồng hồ, đưa em tới cửa hàng thịt nướng ngon nhất ở phía đông thành phố. Hôm sau em ốm, dù bị phạt quỳ nhưng anh cũng ở bên em suốt cả ngày. Những ngày trời mưa day đặng em lười biếng chẳng chịu mang ô, lần nào anh cũng cầm ô đứng đợi trước trường em. Vậy mà em trách anh mua ô quá bé để rồi hai đứa cùng ướt như chuột lột. Xin lỗi em chẳng có đôi tình nhân nào mang ô mà đứng cách nhau một thước đâu! Bốn năm rồi, đúng bốn năm rồi đó, có giận anh như thế nào cũng cho anh biết hết được rồi đó! Dẫu không làm người yêu nhưng chí ít hai ta cũng có thể làm bạn bè mà.”

Đường Trạch Tề nói không sai một lời nào mà, trước kia, chỉ cần cô nói muốn có thứ gì, thì dù bằng cách gì anh cũng thỏa mãn yêu cầu đó. Hồi tưởng lại khoảng thời gian niên thiếu ấy, Hàn Tú vô cùng cảm động, cô chưa bao giờ phủ nhận việc anh là một chàng trai dịu dàng, chu đáo, một người bạn trai đáng để cô tự hào. Cô biết rằng hai người yêu nhau thì không nên giữ khoảng cách, thế nhưng hồi đó, ngoài việc cảm thấy xấu hổ ra, nguyên nhân chủ yếu khiến cô làm thế chính là áp lực tâm lý. Mỗi lần ở cạnh Đường Trạch Tề cô luôn bị các fan nữ của anh lườm quýt. Vậy nên cô luôn tránh những hành động thân mật với anh trước mặt mọi người.

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi thừa nhận rằng anh đối với tôi rất tốt rất chân thành. Nhưng tôi thực sự không hiểu, sao người ta không vu oan giá họa cho Hắc Bì hoặc Phát Tài mà lại là anh cơ chứ? Bốn năm trước nếu anh đứng dẫn hơn một chút thì sự việc đó có xảy ra hay không? Vì sao một mặt anh vẫn chân thành với tôi, một mặt vẫn ôm người phụ nữ khác hôm hít thăm thiết? Nếu anh nói, lần đó anh say rượu nên người ta mới có cơ hội đổ oan, vậy thì lần tôi tốt nghiệp cấp 3, khi chúng ta leo núi, chuyện cô gái hôn

anh trên đỉnh núi thì phải giải thích thế nào đây? Lại còn năm nhất đại học, trong buổi làm quen, trước mặt tất cả các sinh viên cùng khóa, anh mặt kề mặt vai sát vai với một cô gái, rồi hôn cô ta thậm thiết sau buổi học thì sao? Vừa nãy nữa, anh nói đi, cô gái người lai đó là ai? Tại sao mỗi lần anh làm những chuyện xấu đó đều bị tôi bắt gặp thế!”

“Cái đó...” Đường Trạch Tề bí lời, nghĩ một lúc rồi nói: “Anh biết em luôn trách anh không từ chối thẳng thừng những cô gái khác, nhưng luôn gặp phải những cô gái tự đâm bổ vào lòng mình thì đâu phải anh muốn thế. Anh không thể tuyệt tình đến mức đẩy họ ra ngay lập tức được. Hàn Tú em có bao giờ nghĩ cho anh không? Dù thế nào đi nữa anh cũng là một chàng trai bình thường, cũng có những khát khao, đam mê, vậy mà bạn gái anh luôn tỏ ra lạnh lùng lãnh đạm, trong khi đó, những cô gái khác lại vồ vập, tự nguyện đến với anh. Em có bao giờ nghĩ một người đàn ông trong một thời gian dài kìm nén cảm xúc thì sẽ như thế nào không?”

Khi còn yêu nhau, anh luôn muốn ôm Hàn Tú vào lòng và hôn cô cho thỏa, nhưng anh không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy khó chịu và đẩy anh ra xa, dù có yêu tha thiết đến mức nào thì cảm giác lạc lõng khi bị từ chối thẳng thừng như thế cũng không dễ chịu chút nào. Tận mắt trông thấy bạn bè lúc nào cũng quấn quýt bên người yêu, nỗi đau khổ trong lòng anh có ai hiểu thấu! nhiều lúc phẫn uất anh nghĩ, dựa vào tướng mạo, học thức, tính cách của mình muốn có người phụ nữ nào mà chẳng được? Tại sao phải ngày ngày khổ sở chỉ biết đến mỗi Hàn Tú? Vậy nên khi có cô gái nào tự động ngã vào lòng anh, anh nhất thời không kiềm chế được muốn thử cảm giác ở bên một người con gái khác là như thế nào. Nhưng trải nghiệm rồi anh mới nhận ra rằng những cô gái đó không thể thay thế được Hàn Tú ở trong lòng anh. Sau khi tới Mỹ, anh điên cuồng tìm kiếm những khoái cảm mới, nhưng vẫn không thể khiến cho tâm hồn anh được yên ổn, ngược lại, khi nằm trên giường anh chỉ thấy lòng mình trống trải. Anh biết mình thật ngốc nghếch khi khăng khăng thích tất cả những gì thuộc về Hàn Tú, kể cả những ngại ngùng, xấu hổ, hay cả việc khổ sở giữ gìn trinh tiết của cô.

Yêu một người đôi khi là sự tự nguyện hành xác mà chẳng vì một lí do nào.

Hàn Tú lạnh lùng nói: “Luận điệu của anh đúng là nực cười, theo như anh nói mỗi lần ôm hôn một người phụ nữ khác đều không phải do anh tự nguyện đúng không. Phải chăng khi anh lên giường với người ta tôi nên than thở rằng: “Haiz, chẳng qua là anh bị người ta cưỡng hiếp chứ anh chẳng muốn chút nào đâu nhỉ? Anh định nói như vậy không? Chẳng thà anh nói với tôi rằng, đàn ông các anh là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới đi cho xong! Đường Trạch Tề sao bây giờ anh còn dám đứng trước mặt tôi hả?” Cô nhìn anh đầy uất hận, cảm thấy lòng mình như bị băng giá bao phủ, nhói buốt vô cùng. Anh đã hoàn toàn xóa bỏ, những ngày tháng tuyệt đẹp mà hai người đã có.

“Hàn Tú sao em vẫn không tin tình cảm anh dành cho em là thật lòng?” Anh đau khổ nói.

Đường Trạch Tề anh tưởng tôi là con ngọc rất dễ bị lừa phỉnh sao? Tôi không hiểu tại sao, anh có thể mặt không biến sắc mà nói với tôi về chuyện bốn năm trước như thế. Tôi đã nói rồi tôi tha thứ cho mọi lỗi lầm anh phạm phải khi xưa, cho dù anh ôm hôn hay lên giường với người đàn bà khác, tôi đều bỏ qua. Nhưng tôi đâu phải là “thánh mẫu”, tôi sau có thể chịu đựng được khi cách vài ba hôm, anh lại tái phạm, lại ôm ấp phụ nữ trước mặt tôi! Bốn năm trước anh trần truồng nằm bên người khác, bốn năm sau anh lại mang về một Tiểu Cửu. Tiểu Cửu sắp chết rồi mà anh còn không chịu ở bên cạnh, chăm sóc cô ấy, lại quyến rũ người phụ nữ khác ở trong hộp đêm, như thế chỉ muốn lên giường cùng cô ta ngay lập tức, anh còn không bằng loài cầm thú!”

“Tiểu Cửu, em nói gì anh không hiểu? Amaya là bạn gái của anh ở Mỹ, còn Tiểu Cửu mà em vừa nhắc tới anh thật sự không biết.” Đường Trạch Tề nhíu chặt hai mày, vẻ mặt không giống như đang nói dối.

“Amaya là bạn gái của anh ở Mỹ, vậy còn tôi? Tôi là cái gì chứ? Chuyện của đôi ta hơn hai tháng nay là cái gì? Tôi là người tình một đêm của anh hả? Hay là đối tượng để anh làm tình, chơi đùa qua ngày? Anh đang trả thù tôi đúng không?” Hàn Tú tức giận nói.

“Người tình một đêm? Đối tượng làm tình? Đợi đã Hàn Tú, anh đâu có...” Anh chưa kịp nói hết câu thì ‘bốp’ một tiếng, trên mặt anh đã hằn lên vết tay của Hàn Tú .

“Đường Trạch Tề sao anh có thể vô liêm sỉ đến thế hả?”

Anh của tối nay vô cùng xa lạ, xa lạ như thể họ xa nhau bốn năm trời chưa hề gặp mặt. Cô không thể tưởng được những lời nói ấy lại phát ra từ miệng anh. Sao anh có thể đang tâm phá hủy những hình ảnh tốt đẹp và những hi vọng mới được nhen nhóm trong lòng cô chứ? Trái tim cô lúc này vô cùng đau đớn.

Đường Trạch Tề nhìn chằm chằm vào Hàn Tú bất giác nhớ đến cú điện thoại lạ cách đây hơn một tháng.

Anh vội vàng kéo cô lại, gấp gáp nói: “Anh thực sự không hề quen cô Tiểu Cửu mà em luôn miệng nhắc tới đó. Anh thừa nhận mình đã làm sai nhiều chuyện vào bốn năm trước, nhưng tội trạng mà em quy kết cho anh ngày hôm nay thì anh không thể nào chấp nhận được. Hai tháng trước anh còn ở Tây Ban Nha, sao có thể về nước cùng em...” Đường Trạch Tề ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Phải chăng em đã gặp một người đàn ông giống hệt anh? Hàn Tú hãy tin anh, người đàn ông đó chắc chắn không phải là anh đâu? Em đừng để bị lừa.”

Anh thừa nhận cũng được không thừa nhận cũng được. Mất trí nhớ rồi nhớ lại mọi thứ, những chuyện như vậy xuất hiện nhang nháng trên phim ảnh, tiểu thuyết hay báo chí đó sao? Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc người chịu nhiều đau khổ cuối cùng vẫn chỉ là cô.

“Đủ rồi Đường Trạch Tề tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nói vớ vẩn nào của anh nữa. Tôi thật sự thất vọng về anh đấy, Anh chọn Tiểu Cửu hay Amaya gì cũng được, anh muốn làm gì thì mặc sức mà làm! Hai tháng này xem như tôi đã gặp một cơn ác mộng, Giữa chúng ta coi như chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Chúng ta kết thúc ở đây thôi, từ giờ trở đi đừng để tôi gặp lại anh thêm một lần nào nữa.” Hàn Tú cố kiềm nén để nước mắt không tuôn trào, đẩy Đường Trạch Tề chạy về phía KTV.

Anh hét với theo: “Hàn Tú em đừng để người ta lừa gạt! Anh nhất định sẽ làm rõ chuyện này.”

(3)

Luồng không khí mát lạnh dội tới, từng cơn từng cơn thấm vào da thịt. Hàn Tú ôm chặt cánh tay, với hi vọng làm như vậy cô có thể đứng vững trên mặt đất.

Sam Sam ở trong phòng một hồi lâu mà chẳng thấy Hàn Tú quay lại, sợ bạn gặp chuyện gì bất trắc nên vội đi tìm. Vừa mở cửa ra, cô đã trông thấy Hàn Tú thất thần đứng đó.

“Đi nôn về à?”

“Không.” Hàn Tú bước vào tường như sức lực trong mình đã vơi đi phân nửa, nhũn người ngã ra sô pha

AU nhanh tay đỡ lấy cô.

Sam Sam cau mày, lo lắng hỏi: “Trông cậu thế này, hay là chúng ta đi về nhé!”

Hàn Tú lắc đầu, mở một chai bia, đưa lên môi, lạnh lùng nói: “Mình muốn uống nữa”

Đôi mắt hẹp dài của AU mở to ra, anh mỉm cười: “Nhưng lúc này cô đã uống khá nhiều rồi đấy”

“Tôi đang có hứng” Hàn Tú bướng bỉnh nói. Lúc này trái tim cô đang đau nhói từng cơn. Chỉ có men rượu mới có thể khiến cô say mà quên đi tất cả.

“Chúng ta uống thêm hai chai bia nữa vậy” AU dịu dàng nói.

Cô nhoèn miệng cười: “Anh sợ tôi không có tiền trả, hay là sợ tôi uống say xong sẽ giở trò lưu manh với anh đấy.”

“Tôi chỉ lo cô say chứ không hề sợ cô giở trò” AU vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, nhẹ nhàng đáp.

“Vậy thì lấy thêm 10 chai nữa” Hàn Tú nói xong quay sang nhìn với AU: “Nếu tôi say, anh đưa tôi về nhà được không”

AU nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được thôi”

Lát sau, bia được mang tới. Thấy thế Sam Sam không khỏi kinh hãi, nhưng chưa kịp làm gì thì Hàn Tú đã bảo KK: “Anh lôi cô ấy lên kia hát, tôi trả tiền boả cho anh”

“Con nha đầu chết tiệt này” Sam Sam vừa nói dứt lời, anh chàng đẹp trai kia đã kéo cô lên hát tiếp.

AU mở chai bia rồi quay sang hỏi cô; “Chơi trò gì đây, vẫn là xúc xắc nhé”

“Bảy Tám Chín” Hàn Tú không cần nghĩ ngợi gì trực tiếp nói.

AU ngậy người nhìn cô: “Hai người chơi trò bảy tám chín...liệu có ít quá không”

Chơi trò này trước tiên phải định rõ lượng bia đặt cược, sau đó luân phiên đổ hai con xúc xắc, nếu được bảy điểm thì tiếp tục chia vào xúc xắc lắc, đổ được tám điểm thì uống một nửa: được chín điểm thì phải uống hết chỗ bia đặt cược và bia của những người xung quanh đổ thêm vào. Trò bảy tám chín được các cô gái trong quán rượu dùng để dụ khách gọi nhiều đồ uống hơn, còn khách đòi chơi bằng được trò này, thì người đó chắc chắn đang muốn uống say.

“Không sao đâu, tôi một chấp ba.” Nói xong liền rót bia ra ly.

AU mỉm cười rồi đổ xúc xắc chơi cùng vị khách hàng đang đau khổ. Mỗi lần đổ được bảy điểm AU thường không rót thêm bia vào cốc Hàn Tú, nhưng hình như mấy quân xúc xắc này muốn cô được thỏa mãn ước nguyện hay sao mà lần nào cũng vậy, nếu cô không đổ được tám thì cũng được chín. Mới qua không được nửa giờ đồng hồ mà bốn chai bia đã trống không và tất cả đã vào bụng Hàn Tú.

Đến chai thứ năm, AU ngừng chơi đứng dậy gọi Sam Sam đang hát hò rất vui vẻ với anh chàng KK đẹp trai: “Bạn của cô say rồi đấy!”

Sam Sam lập tức đẩy KK ra, chạy ngay lại bên Hàn Tú, giành lấy chai bia ở tay cô bạn: “Con nha đầu chết tiệt này, định uống đến mức xuất huyết mới được sao?”

“Mình đâu có say, chưa có say, chưa hề say mà...” Hàn Tú gạt tay Sam Sam ra.

“Chưa say ấy hả? Có mấy người say mà chịu nhận là mình say đâu cơ chứ? Đừng uống nữa, cậu mà say mềm ra đấy mình không đưa cậu về nhà được đâu đấy”

“Mình không cần cậu đưa về, AU sẽ đưa mình về nhà. Mình chưa say mình vẫn uống tiếp được. Chọn giúp mình bài Nước quên tình của Lưu Đức

Hoa, mình muốn hát bài Nước quên tình.” Nói xong, Hàn Tú vớ lấy chiếc mic trên bàn rồi hò hét ầm ĩ.

“A a a... hãy cho tôi một ly nước quên tình, hãy đổi cho tôi một đêm không rơi lệ!

Tất cả mọi lòng thành tình ý, hãy mặc cho gió dập mưa vùi, tình yêu dành cho người chẳng thể nào lấy lại.

Hãy cho tôi một ly nước quên tình, hãy đổi cho tôi cả đời không bị thương!

Cho dù tôi có uống say, cho dù trái tim tôi có nát tan, đừng để tôi nhìn thấy những giọt lệ của mình!....”

Hàn Tú vừa hát vừa khóc chẳng hề đúng giai điệu, nếu không phải trên màn hình có hiện lời thì mọi người hoàn toàn không biết cô ấy đang hát cái gì, hát xong câu cuối cùng, cô ngã vật ra sô pha.

“Cô ấy khóc kìa!” không biết ai đã nói câu này.

Nghe câu nói ấy, Hàn Tú liền bật dậy, líu lười nói: “Tôi đâu có khóc...”

AU đang định an ủi bỗng nhiên cô quay sang ôm chặt lấy anh, cười nói không ngừng, nụ cười còn khó coi hơn cả lúc khóc. Không ai hiểu Hàn Tú đang nói gì, chỉ nghe được loáng thoáng hai chữ “Tiểu Thất” mà thôi. Lâm nhảm một hồi rồi cô ôm ghì lấy cánh tay AU mà khóc nức nở, tiếng khóc vô cùng thảm thiết thê lương.

Cô say thật rồi!

Sam Sam phải gồng hết sức mới có thể khiến Hàn Tú bỏ tay ra khỏi AU, mặt tối sầm lại, liên tục xin lỗi anh vì hành động của bạn mình.

Sam Sam không thể hiểu nổi, lúc vừa đến đây Hàn Tú vẫn còn bình thường, tại sao đột nhiên lại uống một cách điên cuồng như thế chứ? Trước kia cô cũng từng uống say một lần, nhưng uống xong cô chỉ lăn đùng ra ngủ. Tối nay Hàn Tú thật kì lạ. Cô vốn dĩ rủ bạn vào đây vui chơi một lần, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Lúc này khi từ phòng vệ sinh đi ra, tôi trông thấy cô ấy cãi nhau với một người đàn ông ở ngoài hành lang, người ấy là bạn trai cô ấy thì phải, hình như anh ta lảng nhãng bị cô ấy bắt gặp” KK kể.

“Bạn trai? Lảng nhãng? Làm gì có chuyện đó” Nghe thấy thế Sam Sam giật mình hoảng hốt. Bạn trai của Hàn Tú không phải là Tiểu Thất sao? Đúng ra bây giờ Tiểu Thất đang bận chăm sóc Tiểu Cửu chứ! Làm sao anh ấy có thể đến chỗ này được chứ?

AU nói thêm: “Tôi cũng tân mắt chứng kiến hai người họ cãi nhau rất kịch liệt, cô ấy còn tát anh ấy một bạt tai nữa”

Càng nghe họ nói Sam Sam càng cảm thấy nghi hoặc. Với tính cách của Tiểu Thất hiện nay, chuyện đó không thể nào xảy ra. Nếu là anh của bốn năm trước thì chắc chắn cô sẽ tin.

Đã hơn 12h đêm rồi.

Đang lúc Sam Sam đang định đưa Hàn Tú ra về thì di động của Hàn Tú lạ reo lên, lúc này cô mới biết nó đang ở trên mặt bàn.

Nhận lấy điện thoại từ tay AU, cô nhìn qua màn hình, vừa thấy hai chữ “Tiểu Thất”, cô lập tức mở máy ra rồi hét lớn: “Anh đang ở đâu?”

“Sam Sam à.” Giọng nói của người bên kia có chút kinh ngạc.

“Là tôi đây! Tôi đang hỏi, hiện tại anh đang ở đâu?” Giọng nói của Sam Sam còn lớn hơn lúc trước.

“Tôi đang ở nhà.” Ý anh nói đến là nhà của Hàn Tú

“Lúc này, anh đã đi những đâu?”

“Tôi chẳng đi đâu hết, tôi thấy đã hơn 12h rồi mà Hàn Tú vẫn chưa về nên bồn chồn, gọi điện hỏi xem cô ấy sao rồi. Hàn Tú đã gặp chuyện gì rồi phải? Hai người đang ở chỗ nào?” Giọng nói của Tiểu Thất nghe ra đúng là đang vô cùng lo lắng cho Hàn Tú, không thấy một chút nào là nói dối cả.

Sam Sam nhớ lại những gì mình biết về Đường Trạch Tề trong hai tháng nay, càng nghĩ càng thấy anh không có khả năng lại đi đến hộp đêm được. Nhưng cả AU và KK đều khẳng định là tận mắt chứng kiến Hàn Tú cãi nhau với bạn trai, ở đây có gì uẩn khúc ở đây chẳng?

Nghĩ thế cô liền hạ giọng: “Hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng.”

“Đợi chút, tôi sẽ qua đó ngay lập tức!!”

“Này...” Cô chưa kịp nói hết câu thì bên kia đã dập tắt máy rồi.

KK kể thêm, người cãi nhau với Hàn Tú còn đi cùng với vài người bạn nữa. Nếu đó là sự thật thì người đến đây cùng Đường Trạch Tề chỉ có Hắc Bì và Phát Tài mà thôi. Sam Sam liền gọi điện thoại cho Hắc Bì và Phát Tài để xác minh, và được biết, đúng là Đường Trạch Tề ôm hôn thăm thiết người bạn gái Tây Ban Nha ở Kim Bích Huy Hoàng và bị Hàn Tú bắt gặp.

Nghe xong, Sam Sam chỉ muốn đập nát chiếc điện thoại ngay tức khắc. Tên khốn kiếp đó đã lăng nhăng lại còn dám nói vớ vẩn.

Đợi mãi mà chẳng thấy Tiểu Thất đến, Sam Sam nghiến răng nhờ bọn AU cùng đưa Hàn Tú ra khỏi KTV.

Khi cô vừa đưa tay vậy xe thì một chiếc taxi màu đỏ dừng ngay trước mặt, cô chưa kịp đi đến mở cửa thì thấy Tiểu Thất bước xuống.

Sam Sam vừa nhìn thấy anh thì quay sang hỏi AU: “Người đàn ông mà lúc nãy anh nhìn thấy có phải là anh ta hay không?”

AU nhanh miệng trả lời: “Chính là anh ta!”

Sam Sam bưng bưng nổi giận chỉ vào mặt Tiểu Thất mà mắng: “Tôi hỏi anh, rốt cuộc tối nay anh có tới đây hay không? Anh đã nói những gì với Hàn Tú mà cô ấy uống say đến mức này hả?”

Tiểu Thất ngậy người ra, nhưng rất nhanh sau đó anh đã lấy lại vẻ bình thản thường ngày, song không trả lời câu hỏi của Sam Sam ngay mà nhìn về phía Hàn Tú. Thấy AU đang đỡ cô, anh mím chặt môi lại.

“Anh đúng là đồ khốn kiếp, nói dối không chớp mắt, uống công tôi tin tưởng anh, tác hợp cho anh với Hàn Tú. Tôi cứ ngỡ anh sẽ một lòng một dạ với cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc, ai dè... Đúng là ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’. Không phải anh đang chăm sóc cho cô em gái sắp chết à? Sao lại xuất hiện ở đây, còn hôn hít thăm thiết với người đàn bà khác nữa chứ! Anh có biết là đã làm Hàn Tú đau lòng tới mức nào không hả? Sao anh có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác như thế chứ? Nếu anh xem Hàn Tú là món ăn để thay đổi khẩu vị ở vỉa hè thì hãy tránh xa cô ấy ra! Anh muốn tận mắt nhìn thấy cô ấy tự sát trước mặt anh thì anh mới cam tâm hả?” Sam Sam mắng Tiểu Thất tới tấp.

“Mọi việc không giống như mọi người nghĩ đâu” Anh không muốn giải thích nhiều nên giơ tay đón Hàn Tú từ tay AU về bên mình.

AU thấy Tiểu Thất đang mặt chiếc áo sơ mi màu tím nhạt, thì cười lớn nói: “Anh đã kịp thời quay về nhà thay bộ quần áo khác rồi cơ à? Anh làm tôi nhớ tới cô bé lọ lem bỏ tiệc khiêu vũ vào lúc 12h đêm của nhà văn An-đéc-xen đấy”

Tiểu Thất nhếch miệng, bực dọc nói: “Cảm ơn.”

AU đã bước vào hộp đêm, nghĩ thế nào lại quay ra nói với Tiểu Thất: “Ăn vụng là cả một nghệ thuật đấy!”

Tiểu Thất cau mày nhìn AU rồi chờ Hàn Tú ra gọi xe.

Sam Sam đuổi theo anh: “Anh mau buông Hàn Tú ra! Cút về mà ôm cô bạn gái người lai kia đi”

Tiểu Thất không nhịn được nữa hét lớn: “Sam Sam, phiền cô đừng làm ồn nữa! Hàn Tú say thế này rồi, việc quan trọng nhất cần làm bây giờ là đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi. Chuyện của hai chúng tôi hãy để hai chúng tôi tự mình giải quyết, có được không?”

Sam Sam liền im bặt, tức giận mà không biết trút vào đâu, đành nín nhịn, tự nhủ đợi gọi được xe rồi tính tiếp.

Hai người đã vậy mấy chiếc taxi lại rồi, nhưng vừa hạ kính xe, thấy Hàn Tú say bất tỉnh nhân sự thì liền kéo kính lên và chạy thẳng luôn. Quá đáng hơn, có người còn không lái xe luôn đi mà mới được cách vài mét đã dừng lại đón khách khác.

Họ đứng như vậy tới hơn nửa giờ đồng hồ mà không có một chiếc taxi nào chịu đưa họ về.

Thấy Sam Sam đứng ngồi không yên, Tiểu Thất liền nói: “Thôi đừng gọi xe nữa, tôi sẽ công cô ấy về.”

Sam Sam kinh ngạc nói: “Từ đây về nhà Hàn Tú đi xe cũng mất mười phút là ít, anh công cô ấy về thì sẽ mất hơn một tiếng đồng hồ sao? Anh tưởng mình đang đóng phim à!”

“Thế chúng ta cứ đứng đây đợi trời sáng ư! Biết trước là muộn thế này sẽ chẳng gọi được xe về thì sau lúc đi hai cô không lái xe chứ!” Tiểu Thất lườm Sam Sam rồi ngồi xuống công Hàn Tú.

Sam Sam lửa giận tuôn trào: “Tối hộp đêm chơi thì lái xe đi làm gì hà? Anh muốn chúng tôi bị cảnh sát bắt sao?”

“Hai người đáng lẽ không nên đến những nơi như thế này” Tiểu Thất chẳng còn hơi đâu mà đôi co với Sam Sam nữa.

Sam Sam sững sờ nhìn Tiểu Thất, nhất thời chẳng biết nói gì.

Ánh mắt của Tiểu Thất lúc này bộc lộ rõ tình cảm chân thành mà anh dành cho Hàn Tú, tuyệt đối không chút giả tạo. Ngay khi biết hai người đang ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng, anh liền lập tức chạy tới. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô có phải là người lừa tình bạc bẽo hay không? Căn cứ vào những gì cô chứng kiến hơn hai tháng nay, Sam Sam không tin là anh sẽ phạm lỗi lầm trước kia. Cô không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa. Lẽ nào anh ấy là kẻ đa nhân cách? Một mình diễn hai vai chẳng? Lúc nào phát bệnh thì sẽ đi lảng nhãng, lúc nào không phát bệnh thì lại tuyệt đối chung tình ư? Sam Sam vò đầu bứt tóc không dám nghĩ về những khả năng khác nữa.

“Cô cứ gọi xe về trước đi, nhớ đun chút nước nóng, tôi sẽ công Hàn Tú về sau” Tiểu Thất cảm thấy không thoải mái khi bị Sam Sam nhìn chăm chăm như vậy.

Sam Sam gật đầu rồi ra vẫy một chiếc taxi.

(4)

Hàn Tú đang say nên trông ngốc nghếch, luôn cười ngây ngô, miệng không ngừng rên rỉ mấy bài hát khó hiểu.

Lúc đó, di động của một người qua đường đột ngột reo lên. Nghe thấy nhạc chuông đó Hàn Tú liền hét lớn: “Em muốn đi chân trần, trèo lên cây hát ca, trèo lên cây hát ca...”

Tiếng hét của cô làm anh chàng kia giật bắn, quay lại mắng cô là đồ thần kinh.

Hàn Tú nghe thấy thế liền ngừng hét, lẩm bẩm: “Tôi là một đứa thần kinh... Bị thần kinh... bị thần kinh... bị thần kinh..”

“Hàn Tú, em say quá rồi” Tiểu Thất công cô trên lưng cố gấn kìm nén nỗi đau khổ trong lòng.

“Em không say...” Hàn Tú rên rỉ: “Em muốn nôn...”

“Đợi một chút” Anh vội bỏ cô xuống.

Chân vừa chạm đất, Hàn Tú liền loạng choạng bán lấy lan can, nôn một trận. Một tay Tiểu Thất đỡ lấy người Hàn Tú, tay kia thì vỗ vỗ lưng cô. Đợi cô nôn xong, anh lấy giấy ăn lau hết vết bẩn quanh miệng và những giọt nước mắt lã mề hôi trên mặt cô.

Cô ngược mắt lên, mơ màng nhìn anh một hồi rồi giơ tay đánh mạnh vào ngực anh, vừa khóc vừa hét lớn: “Anh là đồ khốn kiếp! Tên mặt dày! Kẻ Đáng chết! Đồ lừa đảo! Tôi hận anh... Tôi hận anh... tôi hận anh..”

Vẫn chưa thể giải hết mối hận trong lòng, Hàn Tú liền nghiến răng cắn một cái thật mạnh lên vai anh.

Tiểu Thất đứng yên chịu trận, hoàn toàn không phản kháng, để mặc cho Hàn Tú muốn làm gì thì làm. Cô không ngừng cắn anh, cho tới khi mệt lả mới nhả ra rồi ngả người vào ngực anh, khóc lóc thảm thiết: “Sao anh lại đối xử với em như thế? Tại sao chứ?”

“Anh xin lỗi, Hàn Tú” Anh ôm chặt lấy cô lòng mang nỗi đau đớn không hề thua kém cô.

Hàn Tú vừa lẩm bẫm một mình, vừa như đang nói với anh: “Xin lỗi ư? Em cần lời xin lỗi của anh để làm gì cơ chứ? Từ trước đến nay anh luôn luôn hưởng thụ cảm giác được bao nhiêu cô gái theo đuổi. Em là người con gái duy nhất không thèm để ý tới anh, lại còn mắng anh suốt ngày, vậy mà anh cứ lẻo đẻo theo em. Em không biết có phải kiếp trước em đã mắc nợ gì anh hay không nữa. Tại sao anh luôn nói với bố mẹ em rằng anh thích em? Tại sao anh luôn nói với em rằng anh yêu em cơ chứ? Em là một người con gái bình thường cũng giống như bao cô gái khác, yêu thích tất cả những thứ đẹp đẽ. Em thích anh vì anh đẹp trai, thế nhưng dần dần, em thật sự rất ghét vẻ ngoài quá đẹp trai của anh đấy! Người ta thường nói mỗi tình đầu là mỗi tình khắc cốt ghi tâm. Em cũng vậy, nhưng em không yêu đến mức khắc cốt ghi tâm, mà phải kìm nén tình cảm đến mức khắc cốt ghi tâm. Anh biết không, vì anh mà những người con gái khác luôn tìm em để gây chuyện, nói rằng em tương mạo không ra gì, gia cảnh cũng bình thường, tính khí lại ngang ngạnh, mặt nào cũng không xứng với anh. Em thừa nhận là em có nhiều khuyết điểm hơn ưu điểm, không có nghĩa là em không có quyền yêu người em yêu. Chí ít thì em là một người thật thà lương thiện, cho dù bị ai đó bắt nạt thế nào, thì em cũng mỉm cười cho qua hết, không hề để bụng, càng không bao giờ công kích hay làm tổn thương ai cả.

Em không ngừng tự hỏi rằng anh thích em ở điểm gì, em yêu anh ở điểm gì mà chẳng thể tìm ra đáp án. Trái tim của một thiếu nữ hết lần này đến lần khác bị tổn thương, có ai thấu hiểu được tâm trạng của em không? Có ai biết có một người bạn trai vừa cao lớn vừa đẹp trai lại đau khổ thế nào không? Em đã nghĩ thà rằng anh trông bình thường hơn một chút thì tốt hơn. Nếu không phải nhà anh và nhà em thân thiết với nhau, nếu cô giáo Đỗ không tốt với em như thế thì mỗi lần nhìn thấy anh, em sẽ chạy càng xa càng tốt. Cho nên bốn năm trước, khi em nhìn thấy anh nằm trên giường với một cô gái khác, em đã nghĩ: “Cuối cùng mình đã được giải thoát, thực sự giải thoát mãi mãi, sau này không còn phải đau khổ giữ lấy tình yêu này nữa”

Hàn Tú vừa khóc vừa nói một tràng, giọng càng lúc càng nhỏ nhưng từng lời từng lời của cô cứ văng vẳng bên tai anh.

Anh khẽ hôn lên tóc Hàn Tú rồi đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ nhàng bảo: “Em cứ khóc đi, khóc được thì sẽ thấy dễ chịu hơn. Không có gì khổ bằng việc đau đớn mà không thể khóc được. Nỗi đau mà anh đang phải chịu đựng mãi mãi chỉ có thể cất giấu trong tim, muốn khóc mà không khóc nổi, muốn nói mà không thể nói, anh không biết giải thích thế nào cho em hiểu nữa. Chỉ vì anh đã quá ích kỉ, quá tham lam nên em mới phải chịu tổn thương đến vậy.”

Đêm tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng xe chạy trên đường, chỉ còn tiếng khóc yếu ớt của Hàn Tú vang lên giữa đêm khuya.

Tiểu Thất ôm lấy cô, vỗ về an ủi, rất lâu sau, Hàn Tú mới thôi thốn thức, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nhẹ nhàng bế cô lên.

May mà nơi này cách nhà không quá xa.

Về tới nhà, anh liền nhẹ nhàng đặt Hàn Tú lên giường rồi đi lấy khăn, cẩn thận, khẽ khàng lau mặt và tay cho cô.

Nhìn những cử chỉ dịu dàng đó, Sam Sam ghen hờn lại, không thể thốt lên những lời mắng nhiếc, trách móc đã dự tính trong đầu trước đó.

Một lúc sau Hàn Tú đã chìm sâu vào giấc ngủ nhưng Tiểu Thất vẫn nắm chặt tay cô, lặng lẽ nhìn cô lưu luyến mãi mới rời khỏi căn phòng.

Sam Sam theo anh ra ngoài, hỏi: “Anh có thể nói rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra không?”

Tiểu Thất nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

“Anh ta” đã quay trở về rồi. Có lẽ ngày mai, anh sẽ phải vĩnh viễn rời khỏi nơi đây. Dù anh vẫn thầm mong ngày này sẽ không bao giờ đến, nhưng cái gì đến thì nhất định sẽ tới.

Im lặng một lúc lâu, anh mới quay lại, nói với Sam Sam: “Sam Sam có nhiều chuyện không thể chỉ nói bằng lời có thể giải thích một cách rõ ràng, cặn kẽ được. Tôi chỉ có thể nói rằng, Đôi khi những gì tận mắt chứng kiến, chính tai nghe thấy chưa chắc đã là sự thật. Tôi thật sự yêu Hàn Tú từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi muốn làm tổn thương cô ấy, chưa bao giờ! Chuyện giữa tôi và Hàn Tú hãy để chúng tôi tự mình giải quyết. Sau khi trời sáng, tự nhiên đáp án sẽ có thôi. Cô vào nghỉ đi.”

Nói xong, anh đi ra ngoài phòng khách, nằm lên ghế sofa.

Sam Sam mím chặt môi, nghĩ ngợi một lúc lâu. Đúng là cô có thảo luận với anh về những vấn đề ấy cũng chẳng đi đến đâu. Nói cho cùng, đó là chuyện giữa anh và Hàn Tú phải để hai người họ giải quyết. Cô thở dài chán nản rồi đi vào phòng ngủ của Hàn Tú .

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cái Ác Sinh Trong Lòng

Đêm, trong căn phòng ngủ thoang thoảng hương thơm, không khí tràn ngập tình cảm mặn nồng. Trên chiếc giường King-size có hai thân người mệt rũ nằm đó, hơi thở gấp gáp cùng tiếng rên rỉ vang lên không ngừng.

Sự khoan khoái sau khi trút hết mọi bức dọc trong lòng chẳng kéo dài bao lâu thay vào đó là cảm giác mệt mỏi, đau nhức toàn thân.

“Tề, hôm nay anh mạnh bạo quá!” Cô gái nũng nịu đặt bàn tay thon dài của mình lên ngực của người đàn ông.

Anh không nói gì, không chút do dự đẩy cô gái sang một bên rồi xuống giường, đi thẳng vào buồng tắm. Đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước ấm chảy lên người, anh liên tục lấy tay vuốt mặt.

Anh vốn định nói rõ ràng mọi chuyện với Hàn Tú một lần, ai ngờ thành ra cãi nhau một trận lớn đến vậy. Trước đó, khi nghe Hắc Bì và Phát Tài nói rằng cô ấy hỏi thăm tin tức về anh, anh thấy lòng mình xao xuyến. Mấy năm nay, anh thay bạn gái liên tục vì nghĩ rằng chỉ có làm như vậy anh mới xóa bỏ được hình bóng của cô ra khỏi tâm trí, nhưng chính cuộc sống phóng đảng đó đã dần dần làm anh cảm thấy chán nản mệt mỏi. Sau khi gặp lại Hàn Tú anh mới nhận ra rằng cho dù anh có cố gắng sa đọa đến thế nào thì vẫn không thể quên cô - người con gái khiến anh vừa yêu vừa hận.

Quảng thời gian ở bên cô là những ngày tháng vui vẻ nhất của anh. Thậm chí khi ấy, anh còn hi vọng rằng tốt nghiệp xong, anh và cô sẽ cùng xây dựng một gia đình nhỏ bé. Có ai ngờ, chỉ sau một cơn say, anh đã mất đi tất cả. Xa cách nghìn trùng, bốn năm trời mang trong mình trái tim cô đơn, trống trải...

Người con gái đó dựa vào cái gì để khẳng định rằng anh là kẻ bạc tình chứ?

Đường Trạch Tề đấm mạnh vào bức tường trong buồng tắm, bất động một lúc lâu rồi lấy khăn lau khô người. Anh vừa bước ra thì Amaya ôm lấy anh: “Anh có tâm sự sao?”

Anh gỡ tay cô ra, lạnh lùng đáp: “Không, em vào ngủ tiếp đi! Anh qua thư phòng một lúc đừng làm phiền anh!”

Ngồi vào bàn làm việc, Đường Trạch Tề châm một điếu thuốc rồi hút, làn khói trắng mờ ảo bay lên.

Anh nhớ lại cuộc điện thoại kì lạ vào hơn nửa tháng trước, người gọi đến xưng mình họ Cổ đại diện cho cơ quan nghiên cứu viện trợ gen quốc tế gì gì đó và nói rằng đang tồn tại một nhân bản có hình dạng giống hệt anh, ngay cả AND cũng trùng hợp, anh ta đang trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm và đang giả mạo thân phận anh để tiếp xúc với những người anh quen. Ông Cổ tiên sinh đó hi vọng rằng anh có thể hợp tác với họ đưa nhân bản kia về phòng thí nghiệm.

Lúc ấy anh chỉ nghĩ, người đàn ông này bị thần kinh rồi, chẳng phải báo đài đã đưa tin rằng người nhân bản mới sinh ra thành công cách đây vài năm hay sao? Trên thế giới này sao có thể có một người khác giống anh như đúc chứ? Mà nếu có thực sự tồn tại một tổ chức phi pháp nào đó nghiên cứu người nhân bản thì cũng không thể chọn anh làm đối tượng nghiên cứu được, anh không phải nguyên thủ quốc gia, cũng không phải là kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen để những lúc nguy kịch, người ta có thể duy trì mạng sống cho anh bằng cách truyền máu và cấy tế bào chứ! Đúng là hoang đường cực kì hoang đường?

Nhưng từ lúc gặp lại Hàn Tú, anh bắt đầu hoảng sợ. Tại sau Hàn Tú luôn miệng nhắc lại cụm từ ‘hai tháng nay’ lại còn cô Tiểu Cửu nào đó nữa

chứ? Hai tháng trước, anh vẫn còn đang ở Tây Ban Nha mà, mới về nước được khoảng nửa tháng thôi. Những lời nói của Hàn Tú khiến anh cảm thấy hết sức khó hiểu. Phải chăng tồn tại một ‘anh’ khác nữa và anh ta đã dùng tên của anh để chung sống với Hàn Tú hơn hai tháng nay?

Đường Trạch Tề mở nhật kí cuộc gọi trong di động, tìm một hồi cũng thấy số điện thoại hơn nửa tháng trước đã gọi cho anh. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, nhấn nút phím gọi đi. Chờ một lúc mà không thấy người kia nhắc máy, anh gập điện thoại vào, cau mày lại, hít một hơi thuốc dài.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong màn đêm u tối tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, anh không hề do dự, lập tức nghe máy: “Alo!”

Một giọng nói trầm trầm cất lên: “Đường tiên sinh, rất vui khi ngài đã gọi lại cho tôi”

“Là ông à!?” giọng Đường Trạch Tề hơi run. Là vị Cố tiên sinh đó, nhưng lần này, ông ta đã dùng một số điện thoại khác, giọng nói cũng đã được xử lý.

“Đường tiên sinh chủ động gọi điện thoại cho tôi, liệu có phải ngài đã tin những gì tôi nói lần trước?”

“Một người giống hệt tôi như ông đã nói... tôi nghĩ chắc là có tồn tại”

“Không phải ‘chắc là’ mà là chắc chắn. không ai hiểu người đó hơn tôi đâu. Đường tiên sinh, tôi khẳng định một lần nữa với ngài, anh ta và ngài không chỉ giọng nói, khuôn mặt, hình dáng giống nhau mà ngay cả AND cũng trùng khớp luôn.” Cố tiên sinh cố tình nhấn mạnh vào ba chữ AND.

“Tôi không phải là người có vai vế quan trọng, tại sao các ông lại nhân bản tôi? Dựa vào cái gì mà ông muốn tôi tin tưởng?” Đường Trạch Tề ôm lấy đầu, hít thở một cách khó nhọc.

“Đường tiên sinh, bây giờ, ngài nên mở hòm thư của mình ra xem, những bức ảnh đó sẽ khiến ngài phải kinh ngạc đấy!” Tiếng cười của Cổ tiên sinh vang lên trong điện thoại.

Đường Trạch Tề lập tức nhấn nút khởi động chiếc máy tính xách tay, vài phút sau, anh mở hòm thư điện tử ra. Hiện thị trước mắt anh là một loạt ảnh có mặt Hàn Tú trong đó.

Một bức ảnh chụp cảnh ‘anh’ tay trong tay với Hàn Tú, cùng cô chọn đồ trong siêu thị. Ở tấm ảnh khác, hình như ‘anh’ đang thổi hạt cát ra khỏi mắt cho cô, bàn tay đưa lên vuốt ve mặt cô. Nhấp chuột vào một tấm khác, anh thấy ‘mình’ đang khẽ chạm lên đôi môi mỏng đỏ hồng, căng mọng của cô...

Mọi tấm hình đều ghi lại những phút giây thân mật giữa Hàn Tú và ‘anh’ trong ảnh khuôn mặt cô đang ngập tràn hạnh phúc, nở nụ cười rạng ngời mà anh chưa từng được nhìn thấy trước kia. Một nỗi ghen tỵ xâm chiếm lấy trái tim anh.

Lúc này, giọng nói trầm trầm của Cổ tiên sinh lại vang lên: “Thế nào? Nếu không biết chắc chắn rằng bản thân chưa từng trải qua những việc như vậy, có khi ngài còn tưởng rằng người trong ảnh chính là ngài phải không? Ha ha... Nhìn người phụ nữ trước kia của mình quẩn quýt bên một kẻ giống hệt mình, ngài thấy sao? Chà chà, im lặng một lúc lâu rồi, hẳn ngài đang rất tức giận nhỉ? À, phải là vô cùng, vô cùng tức giận mới đúng! Ngài tức giận cũng đúng thôi, nếu là tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy. Thế nào, ngài có cần thêm thời gian để suy nghĩ về việc hợp tác với chúng tôi không?”

“Tại sao lại là tôi? Tôi có tài cán gì mà được các ông chọn lựa để nhân bản chứ?” Đường Trạch Tề đành giọng.

“Về vấn đề này thì, ...” Cổ tiên sinh ngập ngừng một lát rồi cười lớn: “Tôi chỉ có thể giải thích rằng giáo sư Trương chuyên gia di truyền học của

chúng tôi - là một người quá sinh tình. Ông ta yêu say đắm vị sư muội cùng trường, chính là mẹ ruột của ngài, nhưng mà mẹ ngài đã lựa chọn bố ngài. Không thể quên được bà ấy, ông ta bèn tạo ra người giống như đức ngài”

“Các ông có bao giờ nghĩ rằng việc làm của các ông đã gây ra tổn hại đến những người vô tội như chúng tôi thế nào không?”

“Đây cũng chính là mục đích tôi tìm ngài. Tôi không muốn để một sản phẩm thí nghiệm làm đảo lộn trật tự xã hội. Thật đáng sợ nếu cậu ta hoàn toàn thay thế vị trí của ngài, cho nên tôi hi vọng rằng chúng ta có thể hợp tác trong việc tiêu hủy 074.”

Đường Trạch Tề ôm mặt: “Ông muốn tiêu hủy gã 074 gì đó thì cứ việc đi tìm mà tiêu hủy, liên quan gì đến tôi chứ?”

“Sự việc này không được làm kinh động đến quá nhiều người nên chúng tôi cần sự phối hợp của ngài.”

Đường Trạch Tề phiền não vò đầu, không nói lời nào.

Cổ tiên sinh đột nhiên cười ha hả, tiếng cười vô cùng quỷ quái: “Thực ra, ngài đang cảm thấy không cam tâm đúng không? Rõ ràng Hàn tiểu thư là bạn gái của ngài, vậy mà cô ấy lại yêu người đàn ông khác, người ấy thì chẳng qua chỉ là vì có ngoại hình giống hệt ngài nên mới có thể tiếp cận dễ dàng với Hàn tiểu thư như thế. Thật ra, người mà Hàn tiểu thư yêu thật sự chính là ngài, Đường tiên sinh ạ! Nhưng ngài có biết không, 074 tuy chỉ là một sản phẩm thí nghiệm nhưng cậu ta lại là sản phẩm hoàn mỹ nhất của chúng tôi. 074 giống hệt chúng ta, những việc chúng ta làm được cậu ta cũng làm được. Cô nam quả nữ ở cùng một nhà, khó mà tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra...”

Đường Trạch Tề bất giác nhớ lại những lời Hàn Tú đã nói tối nay; “Người tình một đêm?” “Hai tháng?” Lòng đố kỵ và sự phẫn nộ trong anh trào dâng đến cực điểm. Số lần được gần gũi với Hàn Tú cso thể đếm trên

đầu ngón tay. Anh chỉ dám ôm cô ở những nơi không có người, nhưng mỗi khi tình cảm đến hồi cao trào, Hàn Tú luôn ngăn anh lại, vì cô là một người hay thẹn thùng. Vậy mà chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, tên quái vật kia đã có cô một cách trọn vẹn!

Hàn Tú còn yêu anh, thực sự vẫn còn yêu anh, nếu không thì kẻ đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian kia sao có thể tiếp cận cô ấy được?

Đúng ra Hàn Tú phải thuộc về anh!

Điên cuồng như một con thú bị cướp mất miếng mồi, Đường Trạch Tề gạt phăng hết mọi thứ trên bàn xuống đất, hét lớn: “Đừng nói những lời nhảm nhí đó nữa! Cái gì mà ‘cơ quan viện trợ gen quốc tế’ chứ tôi thấy các ông là tổ chức đen thì đúng hơn! Tổ chức của chính phủ sao có thể chịu bó tay trước một người nhân bản chứ! Rốt cuộc các người có mục đích gì?”

Cổ tiên sinh tuy bị vạch trần chân tướng nhưng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn cười lớn: “Ha ha, ngài không tin thì tôi đành bó tay thôi. Chúng tôi là ai đâu có quan trọng, quan trọng hơn là ngài đang trong tình trạng nguy hiểm. Một núi không thể có hai hổ, không sớm thì muộn, phải có một kẻ biến mất vĩnh viễn. Nếu cậu ta đồng ý hợp tác với chúng tôi với điều kiện làm ngài rời khỏi thế giới này, chúng tôi sẽ không do dự lâu đâu, Đường tiên sinh ạ.”

“Ông muốn làm gì hả” anh tức giận quát lớn.

Tiếng quát của anh đã làm Amaya giật mình tỉnh giấc, cô bèn chạy sang xem anh thế nào. Mặt mũi hùng hổ, anh sẵn giọng: “Cút ngay ra ngoài!”

Chưa bao giờ bị Đường Trạch Tề đối xử như thế, Amaya tức giận đóng sập cửa lại.

Trong điện thoại, Cổ tiên sinh vẫn đang cười.

Anh nghiêng răng nói: “Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Muốn chúng ta hợp tác để thu hồi lại 074. Tôi sẽ không để ngài phải chịu thiệt đâu, nếu việc này thành công, tôi sẽ chuyển một triệu Nhân dân tệ vào tài khoản của ngài, ngài đồng ý chứ?”

Đường Trạch Tề im lặng một lúc lâu rồi nói: “Tôi đồng ý, có điều ông không được làm hại những người bên cạnh tôi, chỉ được phép tiêu hủy thứ mà ông cần tiêu hủy thôi”

“Ngày mai tôi sẽ chuyển trước năm trăm ngàn tệ vào tài khoản của ngài. Ngài nhớ mang theo di động mọi lúc mọi nơi. Còn nữa, xin ngài đừng để tình yêu làm cho mê muội, tốt nhất là tuyệt đối giữ bí mật. Nếu để Hàn Tú biết được chuyện này thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Đến lúc ấy, tôi không dám đảm bảo là sẽ không làm tổn thương đến cô ấy đâu”

“Ông đang uy hiếp tôi sao?”

“Ngài muốn hiểu thế nào cũng được. Ngài nghĩ kỹ đi, hợp tác cùng chúng tôi là lựa chọn duy nhất cho ngài.”

“...”

“Chúc ngài có một giấc mộng đẹp và mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ với nhau, ha ha...” Cỗ tiên sinh cười lớn rồi cúp điện thoại. Tiếng cười bị xử lí nghe vô cùng chói tai.

Đường Trạch Tề vò đầu bứt tóc, dấm liên tục vào mặt bàn. Chưa bao giờ anh phần nộ như lúc này. Anh nhất định phải tìm cơ hội thích hợp để giải thích rõ ràng cho Hàn Tú hiểu, anh mới thực sự là Đường Trạch Tề, còn tên đàn ông đáng chết kia chỉ là một con quái vật chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm mà thôi.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quyết Liệt

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, Hàn Tú cảm thấy đầu đau như búa bổ, người vô cùng mệt mỏi. Cô gắng sức ngồi dậy, tựa vào thành giường, nhớ lại chuyện tối qua.

Những ký ức đau khổ lần lượt hiện lên trong đầu cô như một cuộn phim quay chậm. Cô ngây người ra, bất động một hồi lâu.

Hóa ra, men rượu vẫn chỉ là men rượu, chẳng phải là thứ thuốc nhiệm màu để khi uống vào, con người ta có thể quên đi tất cả mà chỉ làm cho bộ não tê dại, khiến ta kiệt sức ngủ mê man, để rồi khi tỉnh dậy, mọi kỷ niệm lại ùa về như sóng biển, nổi đau khổ càng nhân lên gấp bội.

Hàn Tú ôm đầu, trầm nghĩ, có lẽ cô phải đi tẩy não thì mới quên anh hoàn toàn.

"Cậu tỉnh rồi hả?". Sam Sam nói rồi bước vào phòng, tay cầm một ly trà mật ong nóng: "Cậu uống ngay đi cho ấm bụng!"

Hàn Tú gật đầu không chút sức lực, nhận lấy ly trà rồi uống cạn một hơi.

Lúc đó, cửa phòng lại được mở ra, Tiểu Thất đi vào, mang theo một bát cháo nhỏ. Hàn Tú vừa nhìn thấy anh liền đặt ly trà xuống giường, ngoảnh mặt sang hướng khác. Nhận thấy trong những hoàn cảnh như thế này, người ngoài cuộc nên lạng lẽ rút lui, Sam Sam liền đi ra.

Tiểu Thất đặt bát cháo lên đầu giường rồi nói: "Dù xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng bao giờ giày vò cơ thể mình! Đi tắm rửa rồi ăn hết bát cháo này, em sẽ thấy dễ chịu hơn đấy!"

Cô không thềm nhìn anh, lập tức rời khỏi giường, nhưng vừa cử động đã thấy hoa mày chóng mặt, loạng choạng vài bước mới đứng vững được. Anh định đỡ lấy cô nhưng Hàn Tú lập tức gạt mạnh tay anh ra, lạnh lùng nói: "Đừng chạm bàn tay bẩn thỉu đã động vào những người phụ nữ khác lên người tôi!"

"Hàn Tú, sự việc không giống như em nghĩ đâu!"

Cô nhìn anh bằng ánh mắt căm phẫn: "Sự việc không giống như là tôi nghĩ sao? Sự thật rốt cuộc là thế nào chứ? Bốn năm trước anh đã nói vậy, bốn năm sau, anh vẫn dùng những lời cũ rích đó để biện minh cho hành động của mình. Anh nói xem, vẻ mặt thỏa mãn, hân hoan của anh khi ôm ấp Amaya ở vách ngăn thủy tinh đó là do tôi đã tưởng tượng ra hay vì mắt tôi có vấn đề? Không, không, không, tôi lại sai rồi, sau này sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu, không còn nữa, không bao giờ!". Cô đã tha thứ cho anh một lần, nhưng cô không có trái tim nhân hậu, bao dung của "thánh mẫu" để có thể tha thứ cho anh lần thứ hai.

Những giọt nước mắt không kìm nén được lại tuôn chảy trên má cô, trái tim cô như bị ai đó dùng búa đập vào, vô cùng đau đớn. Tại sao ông trời lại nhần tâm với cô đến vậy chứ? Bốn năm trước đã thế, bốn năm sau vẫn vậy. Lẽ nào định mệnh đã an bài rằng cô phải gặp bằng được bà hai, bà ba, bà bốn... mới thỏa lòng?

"Hàn Tú, xin em hãy tin anh!"

"Tin anh? Anh bảo tôi phải làm sao để tin tưởng anh đây? Tôi đã nói là tôi tha thứ cho anh chuyện bốn năm trước rồi còn gì, sao bây giờ còn "bốn cũ soạn lại"? Không có người phụ nữ nào có thể chấp nhận được việc người đàn ông của mình phản bội hết lần này đến lần khác đâu! Anh muốn tôi phải như thế nào hả? Có phải anh cảm thấy chuyện tôi hết lần này đến lần khác yêu anh, chạy theo anh rất thú vị hay không? Được thôi, tôi thừa nhận là tôi không ra gì khi có mỗi việc quản thúc trái tim mình cũng không làm

nổi, cho dù đã bị anh làm tổn thương tới mức đau đớn đến tận tim gan, tan nát cõi lòng mà tôi vẫn yêu anh. Anh vừa ý chưa hả? Tận tai nghe thấy đáp án này, anh đã thỏa mãn sự cao ngạo của mình rồi chứ?". Cô vừa khóc vừa nước nở nói.

"Yêu một người không phải là để thỏa mãn sự cao ngạo nào hết. Hàn Tú, em nhìn anh đi, hãy nhìn vào mắt anh! Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em. Có một vài việc bây giờ anh không thể giải thích rõ ràng với em được. Chỉ xin em tha thứ cho lòng ích kỷ của anh, dù thế nào đi chăng nữa, xin em hãy tin anh! Anh thực lòng muốn nấu ăn cho em cả cuộc đời này, em có hiểu không? Hàn Tú...". Anh nắm lấy đôi vai cô, khẩn khoản nói.

Thế giới tình cảm của con người thật quá phong phú. Anh đã từng nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có "thất tình lục dục", sẽ không biết thế nào là yêu, hận, tham lam..., nhưng từ khi rời khỏi phòng thí nghiệm và gặp được Hàn Tú, anh mới biết, thì ra anh cũng có đầy đủ những cung bậc tình cảm như một con người bình thường, cũng biết nhớ thương, biết khát khao... Anh không còn là một sản phẩm thí nghiệm đơn thuần nữa!

Cô ra sức giãy giụa, hít một hơi thật sâu rồi nghẹn ngào nói: "Coi như tôi cầu xin anh đấy, anh tha cho tôi một con đường sống được không? Anh đi đi, hãy coi như giữa chúng ta chưa bao giờ có hai tháng qua!"

"Hàn Tú, anh đã từng nói với em rằng đừng đuổi anh đi, khi nào đến lúc, anh sẽ tự khắc rời khỏi đây. Đáng lẽ anh đã đi ngay lúc thấy xác con mèo đó, nhưng nguyên nhân khiến anh chần chừ mãi ở đây là vì anh sợ rằng một khi đã rời khỏi chốn này, anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội quay về bên em nữa. Em biết không, anh và Tiểu Cửu, hai người bạn anh thực sự không có chỗ nào để dung thân cả."

Hàn Tú bịt chặt tai, ra sức lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi: "Anh đừng nói nữa, tôi xin lỗi...". Sao có thể không tin những gì mắt thấy

tai nghe chứ? Cô lục lọi ngăn tủ đựng quần áo một lúc rồi lấy ra tờ chi phiếu, đưa cho anh: "Tôi trả lại anh tờ chi phiếu năm mươi ngàn này. Bây giờ, anh đã là nhân viên của B&G, anh muốn đi đâu mà chẳng được. Anh ở đây hơn hai tháng, mọi chi phí ăn ở, điện nước, anh đều trả hết rồi, giờ thì mời anh đi cho! Xin anh giữ lại cho tôi chút tự tôn còn sót lại, tôi không muốn cuối cùng chính tôi cũng phải khinh thường tôi."

Hàng ngày, giây phút cô hạnh phúc nhất là lúc tan làm, được trở về bên anh. Cô chỉ hận không thể bay ngay đến để ôm chầm lấy anh. Thế nhưng thời gian trôi nhanh như dòng nước, những khoảnh khắc vui vẻ đó chẳng là mãi mãi. Mới qua có vài ngày mà mọi chuyện đều đã thay đổi, một giây trước còn ở bên anh, người lâng lâng hạnh phúc như đang ở trên tận mây xanh, nhưng vừa chớp mắt một cái, nỗi đau khổ vô biên đã ngự trị cả tâm hồn. Người cô giống như bị ném từ trên cao xuống rồi vỡ thành trăm ngàn mảnh vụn.

Tiểu Thất biết có nói nữa cũng vô dụng, dù van nài hàng ngàn hàng vạn lời thì vẫn chẳng thể thay đổi được quyết định của Hàn Tú. Trước giờ, cô luôn thiếu cảm giác an toàn, khó khăn lắm mới dám yêu lại từ đầu, và rồi chỉ vì sự hiểu lầm khó lòng giải thích này, cô đã quay lại với vỏ ốc năm xưa. Anh bèn bỏ tay ra khỏi vai cô, nhẹ nhàng nói: "Hàn Tú, sau này ra khỏi cửa, em phải chú ý xung quanh nhé! Không nên nói chuyện với những người không quen biết! Nhận được những thứ có lai lịch bất minh thì cũng đừng tò mò mở ra xem!"

Mâu thuẫn trong lòng anh vẫn chưa được giải tỏa. Đáng lẽ anh nên ra đi từ lâu, nhưng anh vẫn ích kỷ nghĩ rằng, dẫu chỉ được ở bên cạnh cô thêm một giây phút nữa thôi, anh cũng cam lòng. Anh không biết "món quà thứ ba" sẽ là gì và được gửi tới lúc nào. Nếu đó là cái chết thì hãy để cho anh chịu đựng chứ đừng là Hàn Tú. Bây giờ, điều duy nhất mà anh hi vọng chính là cô được bình an vô sự.

"Xin lỗi, tôi muốn được yên tĩnh một mình!". Cô gật đầu rồi chỉ tay về phía cửa ra vào, ngầm bảo anh hãy ra ngoài.

Anh quay người bước đi, nhưng khi tới cửa, anh không kiềm chế được mà dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Hàn Tú, xin em hãy nhớ, tên anh là 074! Em hiểu là "cô chết đi" hay là 074 cũng được, chỉ cần em biết rằng anh chưa bao giờ lừa dối em."

Cô đứng quay lưng với anh, tay ôm chặt miệng, cố gắng kìm nén sự đau khổ trong giây phút biệt li, nhưng rồi chẳng thể đứng vững nữa, cô đành ngõng phịch xuống sàn nhà, những giọt lệ lăn dài trên má, sau cùng nấc lên thành tiếng.

Tiểu Thất đóng cửa lại, đứng trước cửa phòng, lắng nghe tiếng khóc của cô, đôi mày nhíu lại, đong đầy trong mắt là nỗi chua xót không thốt nên lời. Anh không biết mình đã đứng chôn chân như thế trong bao lâu nữa, mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng khóc của cô, anh mới khẽ thở dài một tiếng rồi bước đi.

Sam Sam đẩy cửa bước vào, thấy Hàn Tú nằm trên sàn, thốn thức từng hồi liền bước lại gần, an ủi bạn: "Đừng khóc nữa! Chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà!"

"Sam Sam, cậu biết không, đối với anh ta, mình mãi mãi chỉ là một thứ dự phòng thôi, có cũng được, không có cũng chẳng sao, dù gì cũng còn bao nhiêu cô gái không hề tệ ở bên anh ta mà". Hàn Tú khóc lóc thảm thiết.

"Cậu đừng như thế mà!" Sam Sam chẳng biết nên khuyên giải thế nào, bởi vì với kẻ thất tình, người ngoài cuộc có nói gì cũng vô ích. Trước kia, mỗi lần bị như vậy, cô lại kéo Hàn Tú đi uống rượu giải sầu. Cô đã yêu rồi chia tay, chia tay rồi yêu không biết bao nhiêu lần, dù đau khổ đến thế nào thì cuối cùng vẫn vượt qua được, thấy đó là chuyện bình thường. Thế nhưng

bây giờ, nhìn thấy cô bạn thân lâm vào tình cảnh này, Sam Sam thực sự rất khó chịu, cảm thấy ông trời thật quá bất công với Hàn Tú.

Con nha đầu này trước nay chỉ biết đến mỗi Đường Trạch Tề thôi. Sau chuyện bốn năm trước, cô đã kéo Hàn Tú đi xem mặt một lần, nhưng lần nào cô ấy cũng ngây ngô, ngốc nghếch, khiến đối tượng mất hết hứng thú, đâm ra chẳng có mối quan hệ nào kéo dài được quá cái đuôi thỏ và kết thúc một cách cực kỳ vô vị. Ai ngờ bốn năm sau, Hàn Tú lại hội ngộ Đường Trạch Tề. Cô thực sự không thể nào hiểu được rốt cuộc anh ta đã nghĩ gì mà một mặt thì nói yêu Hàn Tú, quan tâm, chăm sóc từng li từng tí, mặt khác lại tiếp tục làm cô ấy tổn thương. Anh đâu thuộc cung Song Tử, sao có thể hành xử như kẻ hai mặt vậy? Một người phụ nữ dung mạo không đến nỗi tệ, biết quan tâm đến mọi người, làm việc nhà cũng được, cộng thêm có tiền như Hàn Tú, sao Đường Trạch Tề nỡ làm thế với cô ấy chứ? Anh muốn tìm một người phụ nữ như thế nào thì mới chịu thỏa mãn đây?

"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa! Mình sẽ tìm một người đàn ông thật tốt cho cậu". Sam Sam không ngừng vỗ vỗ vào lưng Hàn Tú, nhẹ nhàng an ủi bạn.

Hàn Tú tựa vào người Sam Sam khóc nức nở.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Yêu Đau Khổ, Không Yêu Là Giày Vò

Tiểu Thất đi rồi. Người con gái tên Tiểu Cửu cũng biến mất theo anh. Thế giới của Hàn Tú bỗng chốc trở nên băng giá, không chút sinh khí.

Không những cô đã quay lại quãng thời gian đau khổ khi xưa mà các triệu chứng của việc thất tình có vẻ còn nghiêm trọng hơn trước. Ngay đến Sam Sam hẹn đi dạo phố, cô cũng thẳng thừng từ chối.

Những người phụ nữ thất tình thường tiêu tiền như đốt để giảm bớt nỗi hận trong lòng, bỏ tiền ra mua đồ không phải vì muốn sắm những thứ đó mà kì thực là nhằm giải tỏa tâm trạng. Thứ cần thiết, thứ không cần thiết, từ A đến Z, cô đều vung tiền mua sạch. Nếu mua sắm điên cuồng có thể giúp cô thoát khỏi tình trạng bây giờ thì Hàn Tú nguyện sẽ ngày ngày cuồng điên như thế, nhưng một núi đồ đạc ôm về vẫn chẳng thể lấp đầy trái tim trống trải, vết thương lòng cứ nhói đau từng hồi. Cảm giác tê dại khiến cô không biết thế nào là mệt mỏi. Nếu cơ thể mệt mỏi thì có thể nằm nghỉ, ngủ một giấc là khỏe lại, nhưng đầu óc có lúc nào thôi hoạt động đâu, những hồi ức vẫn hiện lên từng giây từng phút, không ngừng giày vò cô.

Trái tim tan nát, cô có thể nhịn đau mà nhạt từng mảnh, từng mảnh lên rồi ghép lại, nhưng trái tim mất rồi, cô biết đi đâu tìm chứ?

Căn nhà rộng lớn, trống trải đã không còn thoang thoảng hương thơm của thức ăn, không còn hình ảnh anh mồ hôi nhễ nhại tập thể dục ngoài ban công nữa. Cô nằm xuống sofa, lúc này ti vi đang phát bộ phim Hàn Quốc mà anh chưa từng xem. Từng trang sách trong thư phòng đều in dấu vết của anh. Trong phòng tắm, bàn chải, khăn tắm, dao cạo râu... vẫn được bày

biện gọn gàng, ngăn nắp, chiếc gương trước mặt như ẩn hiện hình bóng anh...

Dù anh đã rời đi, nhưng từ dáng hình đến hơi thở, mọi thứ thuộc về anh đều đã cắm rễ sâu trong thế giới của cô.

Gọi điện thoại thăm hỏi bố mẹ như thường lệ, như được gắn máy phán đoán tâm trạng tân tiến, mẹ cô không ngừng vặn hỏi: "Hồi trước, mẹ nghe giọng con vừa vang vừa rõ, mấy hôm nay nghe con nói mà như sắp đứt hơi, có phải con lại thất tình không?"

"... Không ạ". Hàn Tú cố chối. Chỉ nghe tiếng cô qua điện thoại mà đã đoán ra được thì khi gặp mặt, chắc chẳng cần ai nói, mẹ cô cũng biết. Mọi người trong công ty đều cảm thấy đáng tiếc trước sự ra đi của Tiểu Thất. Họ không dám nhắc đến tên anh trước mặt cô, tránh luôn cả việc nói mấy chữ số 0, 7, 4. Ai cũng biết boss đang thất tình.

"Mấy hôm trước, dì Đỗ gọi điện bảo là Tiểu Tề đã về nước rồi, mấy nữa, dì ấy cũng về vì ở nước ngoài cô đơn quá. Nha đầu à, mẹ thấy dạo này, con không ổn chút nào. Có phải con đã gặp Tiểu Tề không? Chắc không phải con nhìn thấy nó là lại thấy không thoải mái đấy chứ? Bốn năm đã trôi qua rồi, con nghĩ nhiều như thế làm gì? Cậu ấy đã có bạn gái mới người Tây Ban Nha rồi, con cũng nên tìm đối tượng mới đi chứ nhỉ? Sớm sớm lập gia đình cho mẹ nhờ con ạ."

Ngay cả bố mẹ đã chuyển ra ngoại thành sống cũng biết chuyện anh có bạn gái mới, còn cô luôn luôn là người nắm thông tin sau cùng.

"Con biết rồi, mà mẹ tưởng con không muốn lấy chồng sao? Phải tìm được người thích hợp đã chứ! Nếu tìm được, nhất định con sẽ đi đăng ký kết hôn luôn. Đàn ông bây giờ toàn là lũ lừa đảo, kẻ cũ lừa đảo, người mới cũng lừa đảo. Phụ nữ đúng là gốc ghếch, bị lừa một lần chưa đủ, còn để bị lừa lần hai, lần ba". Hàn Tú nằm trên sô pha, khó nhọc nói.

"Để mẹ tìm giúp con, cuối tuần này cùng mẹ đi xem mắt! Đến lúc đó, con đừng có mà chê bai này nọ đấy! Mỗi lần nói chuyện với con là sức khỏe của mẹ lại bị tổn hại nghiêm trọng, làm mẹ chẳng xem nổi đoạn cuối bộ phim Hoàn Châu cách cách đấy! Thôi nhé!". Bà Hàn nói xong liền đập máy luôn.

Sức khỏe của mẹ bị tổn hại, lẽ nào cô lại không biết? Nhưng cô đang cần một chỗ để trút bầu tâm sự mà!

Cô lại bắt mình đứng dậy, đi dọn dẹp từng góc ngách trong nhà, lau chùi mọi thứ sạch bóng và vứt tất cả đồ đạc của anh đi. Lúc nằm vật ra sofa, cô tưởng như linh hồn mình đã thoát ra khỏi cơ thể, những giọt lệ lại không tìm được mà tuôn rơi, làm ướt nhòe đôi mắt.

Anh từng hỏi cô rằng nếu có một ngày anh ra đi, cô có nhớ đến anh không. Câu hỏi ấy cứ như lời nguyền, trói chặt lấy cô. Nhớ ư? Nhớ nhưng là gì chứ? Cô chỉ biết nỗi bất an, phiền não không ngừng chiếm lĩnh tâm hồn mình. Cứ nghĩ tới hai tháng vừa rồi, nhìn thấy những thứ liên quan đến anh hay bất giác hồi tưởng về từng kỷ niệm giữa anh và cô, trái tim Hàn Tú lại nhói buốt, ngay cả việc hít thở cũng khiến cô đau thấu tâm can.

Trước đây, ngày ngày, anh và cô cùng nhau đến công ty, cùng nhau tan ca, cùng nhau mua đồ, cùng nhau vào bếp, cùng nhau ăn cơm, bây giờ chỉ còn một mình cô làm mọi việc. Hàn Tú vẫn đi siêu thị mua đồ, thường xuyên lôi về những thứ mà sau đó, cô chỉ ngậy người nhìn chúng chứ chẳng biết phải dùng vào việc gì. Cô chỉ biết làm mỗi món cơm rang trứng, cứ nhắc cháo lên là lại nhớ đến hình ảnh anh ngồi bên bàn ăn. Không có gì vô vị chán chường bằng việc một mình một mâm cơm. Có một lần, đang nấu cháo, chẳng biết cô nghĩ gì trong đầu mà để cháo trào hết ra ngoài, be bét xung quanh mặt bếp. Cô thấy mình chẳng khác nào một kẻ vô tích sự, ngoài việc gọi thức ăn sẵn thì chẳng biết làm gì cả. Hàn Tú buồn bã, tay chân loạng quạng, đúng lúc cô định rút phích cắm nồi cơm ra thì đèn trong phòng

bếp đột nhiên vụt tắt. Điện trong phòng khách cũng tắt luôn, màn đêm u tối bủa vây bốn phía như muốn nuốt chửng lấy cô.

Mất điện hay cầu giao ngắt điện để đảm bảo an toàn, Hàn Tú cũng chẳng rõ nữa. Trước đây, những chuyện lắt nhắt này đều do một tay anh đảm nhiệm. Cô căm ghét bóng tối, ghét cay ghét đắng cái cảm giác bị bỏ quên ở một xó xỉnh tối thui nào đó trên thế giới này. Cô sợ nhất lúc đi ngủ, khi xung quanh màn đêm tĩnh lặng đến rợn người. Một mình co ro trên giường, cô lại nhớ đến anh, sờ sạng khoảng trống bên cạnh, lúc này mới biết nhiệt độ của một người sẽ mãi mãi chẳng thể nào so sánh với hơi ấm của hai con người.

Bất kể đi tới đâu, cô cũng nhìn thấy hình bóng của anh. Không giây phút nào cô thôi nhớ về anh, dù anh đã hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương nhưng cô vẫn không kìm nén được mà cứ nhớ anh, nhớ anh điến da diết, khắc khoải...

Khi chẳng còn chỗ nào trong nhà chưa được dọn dẹp cũng là lúc sức lực của cô đã bị rút đi quá nửa.

Cô day day tay vào hai bên thái dương đau nhói, không ngừng tự nhủ: "Đừng nhớ nữa, đừng nhớ nữa, nếu tiếp tục thế này thì mình sẽ điên mất!". Thế nhưng chẳng phải nội tâm của cô đã điên loạn rồi sao?

Hàn Tú nằm trên ghế sofa, tay cầm chiếc điều khiển, không ngừng chuyển kênh, đôi mắt mơ màng, mệt mỏi. Đến khi tiếng còi cảnh sát vang lên, cô mới choàng tỉnh, lập tức lấy lại thần trí.

Ti vi đang chiếu cảnh rất nhiều người đứng trước một tòa nhà bốc khói, tiếng còi xe cảnh sát hòa với tiếng xe cứu hỏa. Người phóng viên thở gấp: "Lúc này, tôi đang ở đường XX, thuộc tiểu khu XX. Vào khoảng 15 giờ 30 phút chiều nay, căn hộ ở tầng mười hai, tòa nhà A thuộc khu dân cư này đã xảy ra nổ bình gas, khiến một phụ nữ tử vong và hai người bị thương, bao

gồm một nam và một nữ. Đến thời điểm này, vẫn chưa xác định được danh tính của các nạn nhân. Khi vụ nổ xảy ra, các hộ xung quanh không có ai ở nhà nên mới tránh được tai nạn. Cảnh sát hiện đang điều tra để làm rõ sự việc. Phóng viên đài truyền hình thành phố đưa tin."

Hàn Tú nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, tay run run, dường như chẳng thể nào chịu được sức nặng của chiếc điều khiển bé nhỏ, "bộp" một tiếng, chiếc điều khiển đã nằm trên mặt đất.

Tầng 12 tòa nhà A... Tầng 12 tòa nhà A... Tầng 12 tòa nhà A...

Tuy không thường xuyên tới đó nhưng chỉ cần nhìn qua, Hàn Tú đã nhận ra đây là nơi ở của Tiểu Cửu. Trái tim cô bỗng đau nhói. Không chút do dự, cô nhắc di động lên, run rẩy nhấn số điện thoại của Tiểu Thất. Nhưng dù đã gọi cho anh không biết bao nhiêu lần, cô vẫn chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng. Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng. Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng..."

Cảm thấy trái tim như bị móc ra khỏi lồng ngực, cô kết thúc cuộc gọi rồi nhét luôn chiếc di động vào túi, chuẩn bị đến đó xem sao. Đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa chọt vang lên. Cô ngay người rồi hoảng hốt chạy ra. Một chiếc dép tuột khỏi chân nhưng Hàn Tú chẳng buồn quay đầu lại, chạy chân trần ra mở cửa. Khi thấy Sam Sam đang đứng bên ngoài, cô không giấu được sự thất vọng: "Là cậu sao?"

"Không phải mình thì cậu tưởng là ai hả? Cậu đang làm gì thế? Sao không bật đèn lên?". Sam Sam lườm cô bạn một cái, định bước vào nhà.

"Đừng nói nữa, Tiểu Thất và Tiểu Cửu xảy ra chuyện rồi". Vừa nói, Hàn Tú vừa kéo Sam Sam đi.

"Có chuyện gì thế?" Sam Sam chẳng hiểu gì cả.

"Ti vi vừa đưa tin chỗ ở của Tiểu Thất và Tiểu Cửu bị nổ bình gas". Giọng nói cô như lẫn cả tiếng khóc.

"Cái gì cơ?". Sam Sam kinh hãi hét lên.

"Mình... mình sợ anh ấy gặp chuyện không hay rồi."

"Cậu đừng căng thẳng quá!"

"Đi thôi!". Cô kéo Sam Sam vào thang máy rồi ấn nút xuống tầng một.

Khi họ tới nơi, xung quanh tòa nhà có rất nhiều người đứng, nhân viên cứu hỏa vẫn ra sức dập lửa. Hàn Tú muốn đi vào bên trong nhưng bị cảnh sát giữ lại.

"Người chết có thể là em gái của bạn trai tôi. Tôi muốn biết tình hình bạn trai tôi lúc này thế nào rồi. Anh ấy có bị sao không?". Hàn Tú nắm chặt cánh tay của một người cảnh sát và gào lên.

Người cảnh sát đó không ngừng khuyên cô không nên quá đau buồn, bây giờ vẫn chưa thể lên trên được vì còn rất nguy hiểm, đồng thời thông báo rằng hai người bị thương là bác sĩ và y tá của một bệnh viện tư nhân, ngoài ra trong hiện trường không hề phát hiện thấy chàng trai mà cô kể. Cảnh sát còn mời cô ở lại để hỗ trợ điều tra.

Nghe thấy thế nhưng Hàn Tú vẫn chưa thể an tâm. Cô nhìn lên chiếc cửa sổ nghi ngút khói đen, khuôn mặt trắng bệch, lộ rõ vẻ lo lắng. Những người bị thương đã được chuyển tới bệnh viện gần đây để chữa trị. Lấy khẩu cung xong, cô bèn kéo Sam Sam đến đó. Khi nhìn thấy mặt người đàn ông bị thương đích thực không phải là Tiểu Thất, cô mới bình tĩnh lại đôi phần, nhưng rất nhanh sau đó đã nhăn nhó, sợ hãi. Cô lại lôi Sam Sam quay lại hiện trường xảy ra vụ việc, lo sợ cảnh sát bỏ sót mất ai đó.

Sau mấy lần qua qua lại lại, Hàn Tú gần như kiệt sức và suy sụp.

Sam Sam an ủi cô: "Lần trước, anh ấy bị thương nghiêm trọng như thế còn không sao, lần này chắc cũng bình an vô sự thôi. Biết đâu Tiểu Thất đang ở một chỗ khác, tránh được kiếp nạn này thì sao?"

"Sam Sam, mình nhận ra rằng mình không thể quên được anh ấy, mình không muốn anh ấy gặp điều chẳng lành, mình rất sợ anh ấy xảy ra chuyện gì bất trắc... Hu hu... Sam Sam, cậu nói xem, có phải lúc này mình nói dối mẹ nên bây giờ, ông trời đang trừng phạt mình không? Sam Sam, mình phải là gì đây? Mình không muốn anh ấy gặp chuyện gì... Hu hu...". Hàn Tú ôm lấy Sam Sam, khóc lóc thảm thương.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi đuổi anh đi, trái tim cô đau đớn đến mức không muốn sống nữa. Nếu không phải có Sam Sam ở đó, chắc cô đã cứa dao vào cổ tay để máu cùng với mọi oán hận chảy hết theo nước mắt rồi. Nhưng khi nhìn thấy tòa nhà nơi Tiểu Cửu ở xảy ra sự cố, điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là anh nhất định phải bình an. Dẫu có oán anh, hận anh đến thế nào song cứ nghĩ đến việc anh có thể đang gặp nguy hiểm, cô lại run rẩy, hoảng sợ. Chuyện tình cảm không phải nói bỏ là bỏ được, cô vẫn nhớ về anh, đã yêu anh tới mức không còn thuốc chữa nữa rồi.

Ở cách đó không xa, Tiểu Thất nhìn cuộn khói bay ra từ cửa sổ một căn hộ ở tầng mười hai, hai bàn tay nắm chặt lại, gân xanh trên tay anh đều nổi hết lên.

Bình gas không thể nào vô duyên vô cớ nổ được, anh biết chắc chắn ai đã làm chuyện này và sẽ không bỏ qua cho chúng đâu. Nhất định là không!

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bắt Cóc

Đêm dần khuya, trong con ngõ tĩnh lặng không còn nghe thấy âm thanh nào ngoài tiếng xe ô tô. Hai ngọn đèn đường đã mấy năm không được sửa chữa tỏa sáng mờ ảo khiến người ta nhìn không rõ được mọi sự vật xung quanh.

Đường Trạch Tề xuống xe, mùi hôi thối từ đâu xộc đến, bủa vây lấy anh, khiến anh muốn nôn mửa ngay lập tức. Anh cau mày khi nhìn thấy đồng rác bẩn thỉu trước mặt với rất nhiều ruồi muỗi và các loại côn trùng khác bay loạn quanh đó. Anh vừa bịt mũi vừa rút di động từ trong túi quần, tìm số điện thoại của Cổ tiên sinh rồi nhấn nút gọi.

Chẳng bao lâu sau, cuộc gọi đã được kết nối, anh tức tối hét lớn: "Rốt cuộc anh muốn gì hả? Sáng nhận một đảng, tối báo một nẻo là sao? Lúc sáng, ông hẹn tôi ra gặp mặt, gần đến giờ hẹn thì hủy, bây giờ lại hẹn tôi tới một nơi như thế này, ông có ý gì vậy?"

"Tôi đang đứng ngay sau lưng anh đấy!". Anh nghe thấy một giọng nói không hề bị xử lý qua âm thanh, vừa xa lạ lại vừa gần gũi.

Đường Trạch Tề từ từ quay người lại, cách chỗ anh không xa lắm, một người đàn ông đang đứng trong bóng tối, thân hình to cao nhưng không rõ tướng mạo.

Anh cau mày: "Ông chính là Cổ tiên sinh?"

"Không phải!". Người đó lạnh lùng nói.

Đường Trạch Tề cảnh giác hơn, nhìn dáng người trước mặt, anh có cảm giác rất thân thuộc. Một suy nghĩ không mấy rõ ràng xuất hiện trong đầu anh.

"Vậy ông là ai?"

Anh cứ tưởng người đó sẽ trả lời nên không ngờ rằng người đó nhanh như chớp lao thẳng về phía anh rồi đâm cho anh một cú nẩy lửa vào mặt. Bị tấn công bất ngờ, Đường Trạch Tề không kịp tránh, ngã nhào về đồng rác phía sau, một vết máu đỏ chảy ra khỏi khóe miệng.

Anh cố gắng đứng dậy, chẳng còn tâm trí đâu để quan tâm đến việc người mình đã vấy bẩn, vừa quát lớn vừa xông tới chỗ người đàn ông kia: "Rốt cuộc người là ai? Là người do Cổ tiên sinh phái đến để giết người diệt khẩu sao? Ông ta hối hận rồi ư?"

Cú đánh của Đường Trạch Tề chẳng thể chạm đến được người đó, thân thủ của anh ta mau lẹ, dứt khoát như báo săn mồi, chỉ bằng một cái quay người đã nhẹ nhàng tránh được đòn phản công của anh.

Đúng lúc ấy, chiếc đèn đường tự nhiên sáng hẳn ra, ánh đèn ấy tình cờ lướt qua người đàn ông trong bóng đêm. Khi nhìn rõ khuôn mặt đó, Đường Trạch Tề kinh hãi vô cùng, lắp bắp: "Là... anh... sao?"

Anh biết chắc chắn mình không có anh em sinh đôi, chắc chắn bố mẹ chỉ sinh duy nhất một người con là anh mà thôi. Nếu không phải kẻ đó đang đứng ngay trước mặt, mà anh còn tưởng mình đang soi gương.

Đó chính là người nhân bản, mà lại là người nhân bản từ anh!

"Là tôi! Là người nhân bản khiến anh khiếp sợ, khiến anh ăn ngủ không yên". Tiểu Thất một tay túm cổ áo, tay kia nắm chặt tóc của Đường Trạch Tề, ép người đối diện nhìn thẳng vào mặt mình: "Khuôn mặt này không phải giống anh y hệt, không sai một ly nào sao?"

"Bỏ tay ra!". Đường Trạch Tề đâm mạnh vào mặt Tiểu Thất, cuối cùng cũng thoát khỏi tay anh. "Tên quái vật, gã người nhân bản gớm ghiếc!"

Tiểu Thất sờ vào vết máu bên khoe miệng rồi cười lớn: "Quái vật sao? Đáng ghê tởm à? Dù có gớm ghiếc thế đến thế nào đi chẳng nữa, tôi sao có thể đáng ghê tởm bằng những kẻ tham lam như các người, vì tư lợi cá nhân mà sẵn sàng vứt bỏ lương tâm, dám làm mọi chuyện xấu xa, thương luân bại lý chứ?"

"Mày thì biết cái gì? Một quái vật như mày làm sao hiểu nổi thế giới nhân loại, tư tưởng của nhân loại? Mày khiến tao cảm thấy ghê tởm vô cùng. Đáng lẽ mày không nên tồn tại trên thế gian này. Chính mày đã giả mạo thân phận của tao để tiếp cận Hàn Tú rồi lợi dụng, chiếm đoạt cô ấy. Đúng ra mày phải xuống muôn tầng địa ngục từ lâu rồi". Đường Trạch Tề vừa nói vừa vung nắm đấm về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhanh chóng chụp được nắm đấm của Đường Trạch Tề rồi vặn mạnh tay như muốn làm gãy luôn cánh tay người đối diện. "Mày hoàn toàn không có tư cách để nhắc tới Hàn Tú. Giả mạo thân phận mày sao? Mày đã quá đề cao giá trị bản thân rồi đấy! Mày tưởng tao thích thế này ư? Mày nghĩ là tao muốn có cùng tướng mạo, cùng AND với hạng người cận bã như mày chắc? Loại người đốn mạt như mày không xứng để có được tình yêu, càng không xứng với Hàn Tú!"

Mặt Đường Trạch Tề nhăn nhó: "Mày nói bậy! Tên trộm bản thiêu đáng khinh! Người mà Hàn Tú thật lòng yêu là tao, nếu không có tao, mày nghĩ rằng cô ấy thèm nhìn đến mày sao? Từ trước đến nay, người cô ấy yêu vẫn là tao, không có khuôn mặt của tao, mày không thể nào tiếp cận cô ấy được. Có bản lĩnh thì mày hãy nói với cô ấy rằng mày là một quái vật trốn khỏi phòng thí nghiệm đi! Mày có gan thì nói với tất cả mọi người rằng mày không phải là người đi!". Đường Trạch Tề cười như điên như dại, nhân cơ hội Tiểu Thất ngậy người mà đâm vào mặt anh: "Ha ha, mày chỉ là một con quái vật! Mày tưởng mày có thể trốn thoát sao? Tao nhất định sẽ bắt mày

nhốt lại! Loại quái vật như mày chỉ đáng làm chuột bạch thí nghiệm, đợi người khác đến mổ xẻ, đâm chém mà thôi. Đồ rác rưởi!"

Tiểu Thất gạt vệt máu ở miệng vừa rỉ ra, đôi mắt đỏ ngầu vì căm phẫn, đâm mạnh vào cằm Đường Trạch Tề, giận dữ hét lên: "Mày đúng là không bằng loài cầm thú. Tao cứ tưởng mày chỉ là tên khốn trong chuyện tình cảm mà không ngờ nhân phẩm của mày thật sự tồi tệ. Được tên họ Cổ cho một triệu nhân dân tệ nên mày muốn bắt tao về sao? Mày cho rằng mày làm nổ căn phòng, hại chết Tiểu Cửu thì tao sẽ sợ hãi mà thỏa hiệp với bọn mày à? Tao đã có bản lĩnh chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm thì hoàn toàn có khả năng khiến chúng mày vĩnh viễn không thể góc đầu dậy được. Tao sẽ không bỏ qua cho bất cứ đứa nào, tao sẽ bắt bọn mày mạng đền mạng. Đều là do chúng mày ép tao đấy! Tao là người nhân bản thì đã sao? Tao đã làm hại ai chứ? Chúng mày là người, lẽ nào chúng tao không phải là người? Chúng tao chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, vậy mà bọn mày nở lợi dụng chúng tao để kiếm tiền. Chúng mày là lũ súc sinh tham lam, ích kỉ! Người nhân bản vốn dĩ đã rất đáng thương, tội nghiệp, thế mà bọn mày lại tàn nhẫn moi hết nội tạng của họ đem bán. Phải chăng tao cũng nên lấy hết lục phủ ngũ tạng của chúng mày để tế cho họ? Nội tạng của Tiểu Cửu đã bị bọn mày thay thế, vậy mà bọn mày vẫn không chịu buông tha cho cô ấy, hại cô ấy đến cùng. Mày còn dám tự xưng là người sao, tên cầm thú này?"

Tiểu Thất như đang lên cơn điên, đâm liên tục vào ngực, vào cằm của Đường Trạch Tề. Bị đánh đến mức đầu óc quay cuồng, không thể chống đỡ, mũi, miệng, mắt đều không ngừng chảy máu, Đường Trạch Tề hoảng sợ nhận ra mình đã nhảy vào một vòng xoáy đáng sợ.

"Bọn họ không phải là cơ quan viện trợ gen quốc tế gì đó sao?". Đường Trạch Tề gạt hết máu trên mặt, nhìn thẳng vào Tiểu Thất bằng đôi mắt hoảng loạn.

"Cơ quan viện trợ gen quốc tế ư? Ha ha ha...". Nước mắt Tiểu Thất tuôn theo tràng cười dài. "Tạo ra hàng loạt người nhân bản, buôn bán nội tạng

con người một cách phi pháp mà là cơ quan viện trợ gen quốc tế ấy hả? Không phải mày muốn bắt tao, giết tao sao? Tao đang ở trước mặt mày đấy, có bản lĩnh thì mày giết tao đi, thử làm xem nào! Tao cũng muốn xem xem ai sẽ là kẻ chết trước."

"... Mày muốn gì?". Đường Trạch Tề chưa bao giờ thấy sợ hãi đến vậy.

Tiểu Thất bóp chặt lấy cổ Đường Trạch Tề, cười khan một tiếng: "Đáp án rất đơn giản, hoặc là mày sống, hoặc là tao sống. Tao và mày có chung một tướng mạo, cùng một loại AND. Nếu mày chết đi, tao sẽ được tiếp tục sống, tao chính là Đường Trạch Tề. Mày nói xem, tao có nên giết mày hay không?". Đôi mắt đen láy của Tiểu Thất không còn nét trong trẻo như xưa nữa mà thay vào đó là lửa hận sục sôi.

"Mày... mày định làm gì? Nếu mày giết tao, Hàn Tú nhất định sẽ không tha thứ cho mày đâu!"

"Tha thứ? Cô ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết đến sự tồn tại của người nhân bản thì tha thứ chuyện gì chứ? Tao chính là Đường Trạch Tề, cần gì phải tha thứ? Lúc giết Tiểu Cửu và những người còn lại, mày có nghĩ tới việc liệu bọn họ có tha thứ cho mày hay không?". Lực ở bàn tay của Tiểu Thất càng thêm mạnh mẽ.

"Cái chết của Tiểu Cửu... hoàn toàn không liên quan tới tao..."

"Không liên quan đến mày? Vậy ai đã gọi điện bảo hàng xóm xung quanh ra ngoài hết? Mày không nhận được chỉ đạo của Cố tiên sinh thì làm sao mày biết phải làm như thế chứ?"

"Mày theo dõi tao sao? Tao đã nói là không liên quan tới tao. Tao thực sự không biết Cố tiên sinh muốn gì, tao chỉ làm theo những gì ông ta yêu cầu thôi."

"Theo dõi mày? Tao không cần phải làm như vậy". Có lẽ là do ý trời nên trên đường đi làm về, anh tình cờ nhìn thấy Đường Trạch Tề đang đứng dưới lầu gọi điện thoại. "Không liên quan tới mày là sao hả? Tao phải chết đúng không? Kẻ chết không phải mày thì sẽ là tao. Việc này cần phải giải quyết rõ ràng!". Tiểu Thất nói rồi lấy từ trong túi ra một ống thuốc gây mê, chích mạnh vào cánh tay của Đường Trạch Tề.

Đường Trạch Tề trợn trừng mắt, giãy giụa: "Mày dám làm vậy với tao sao? Mày dám...". Giọng nói của Đường Trạch Tề càng lúc càng yếu ớt, rồi chỉ sau vài giây ngẩn ngui, người anh đã mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Tiểu Thất vứt ống thuốc đi, hai tay nắm chặt, đứng bất động ở đó, không ngừng nhủ thầm trong lòng: "Hàn Tú, anh xin lỗi. Anh không muốn làm hại anh ta, nhưng anh phải tiếp tục sống. Anh không thể để Tiểu Cửu và những người trong phòng thí nghiệm chết oan uổng như vậy được. Anh xin lỗi, Hàn Tú, anh xin lỗi..."

Một lúc lâu sau, anh nhặt chiếc di động của Đường Trạch Tề lên, tìm số điện thoại đã chỉ thị cho Đường Trạch Tề hành động rồi ấn phím gọi.

Đầu tiên là những tiếng "tút... tut..." kéo dài, cuối cùng cũng có người nghe máy, giọng nói ồm ồm của đối phương đã được xử lý qua máy móc: "Tìm tôi có việc sao?"

Tiểu Thất cười lạnh lùng: "Cố tiên sinh, đã lâu không gặp."

Người kia không nói gì, một lát sau đột nhiên cười lớn, giọng không còn bị biến dạng nữa: "074 à?"

"Là tôi đây! Sao thế? Nghe thấy tiếng tôi, hình như Cố tiên sinh có phần kinh ngạc?"

"Bất ngờ một chút thôi."

"Ông gây ra nhiều chuyện như thế chẳng qua là muốn ép tôi quay về. Nếu tôi nói là tôi sẽ giết chết Đường Trạch Tề, sau đó thay thế hẳn thì ông nghĩ sao?"

Cổ tiên sinh lại im lặng một hồi lâu rồi bật cười: "Nói "nếu" nghĩa là cậu vẫn chưa giết hẳn phải không? Thực ra ngay từ đầu, tôi đã cảm thấy tên họ Đường đó chẳng đáng để tin tưởng rồi. Thế nào, cậu gọi điện cho tôi để chứng tỏ bản lĩnh hay là muốn đàm phán với tôi? Tôi nhận thấy có ý muốn đàm phán có nhiều hơn đôi chút thì phải."

Tiểu Thất cười lạnh lùng: "Tôi biết ông đang tìm kiếm cái gì. Sở dĩ ông vẫn chưa động đến tôi là vì ông muốn tôi thay ông lấy sổ tài liệu và sổ sách trong tay giáo sư Trương. Bây giờ, giáo sư Trương bị nhốt vào bệnh viện não khoa, có người canh gác 24/24 nên ông không thể tiếp cận được. Tôi nói đúng không?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng cười ngạo nghễ: "Ha ha, rất tốt, nếu cậu đã hiểu được thế thì chúng ta sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Từ trước đến nay, tôi vẫn cung cấp tiền và môi trường nghiên cứu thử nghiệm nhân bản vô tính cho giáo sư Trương, thế nhưng ông ta lại là kẻ ăn ở hai lòng, dám cung cấp tin cho bọn cảnh sát. Cậu có biết bọn tôi đã bị thiệt hại nghiêm trọng đến mức nào không? Tôi đã phải đầu tư tất cả vào đó. Cậu có biết hoàn cảnh của tôi lúc này nguy ngập thế nào không hả? Những người dưới trướng tôi kẻ chạy loạn, đứa bị bắt, Trương Đồng Ân thì giả vờ điên loạn, trốn dưới sự bảo vệ của cảnh sát, cậu bảo tôi phải nói chuyện thế nào với các đối tác chứ? Mấy lão quý già ở nước ngoài đã chi rất nhiều tiền, bọn họ không cần biết tôi gặp phải chuyện gì mà chỉ cần tôi chuyển cho họ những nội tạng để kiếm được bạc tỉ thôi. Lão khốn Trương Đồng Ân bày đặt nói với tôi những lời nhân nghĩa đạo đức, mẹ kiếp nhà lão, trên thế giới này, làm gì có ai không yêu tiền? Không có tiền thì ăn gì, uống gì, ở đâu chứ? Lấy gì mà tính chuyện yêu đương với phụ nữ nữa? Đúng là khốn kiếp, đạo đức giả!"

Tiểu Thất cười gằn, lạnh lùng nói: "Ông gây phiền phức cho mình tôi là đủ rồi, sao còn không buông tha cho Tiểu Cửu? Cô ấy chẳng còn sống được bao lâu nữa, giết cô ấy thì ông được lợi lộc gì? Cả người bác sĩ và y tá đó nữa, rốt cuộc ông định kéo bao nhiêu người vào vòng xoáy không lối thoát này thì mới thỏa mãn đây? Tất cả chỉ vì một cuốn sổ và những số liệu thực nghiệm thôi sao?"

"Tôi có giết Tiểu Cửu đâu, tôi giúp cô ta đấy chứ! Không phải cậu vừa nói cô ta sắp chết sao? Với một phế nhân đã bị đổi hết lục phủ ngũ tạng, cậu không thấy để cô ta sớm rời khỏi nhân thế chính là một cách giải thoát sao? Hai kẻ ngu ngốc kia thì chết cũng đáng đời, tôi đã cho người gọi điện báo họ rời khỏi đó, vậy mà vẫn không thoát khỏi, âu cũng là số mệnh. "Bùm" một tiếng, tất cả đều biến mất. Cho dù cảnh sát có điều tra thì cũng chẳng còn bất cứ manh mối nào cả. Tôi không làm thế thì đến khi 094 chết, cậu sẽ xử lí cái xác của cô ta thế nào đây?"

"Xử lí thế nào là việc của tôi. Ông đã tính trước tất cả rồi phải không, bắt cô ấy mang theo lời cảnh báo đến cho tôi rồi sớm muộn gì cũng hại chết cô ấy? Tôi thực sự không hiểu, rõ ràng ông là một con người, sao lại có thể tàn nhẫn đến thế? Trái tim ông lẽ nào bị chó ăn hết rồi sao?"

"Tôi tàn nhẫn? Thế nào gọi là tàn nhẫn? Quy luật của cuộc đời này chính là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Nếu cậu giết chết tên họ Đường đó, lẽ nào cũng không cảm thấy ghê tởm chính mình sao? Tôi không ngờ, trong số những sản phẩm thực nghiệm ngu ngốc, đần độn mà giáo sư Trương tạo ra lại có một bảo bối tuyệt vời như cậu. Tôi đúng là có mắt như mù khi không nghĩ rằng cậu lại có tình cảm phong phú hết như con người. Ban đầu, tôi tưởng cậu cũng chỉ là một đứa vô hồn, chẳng có gì khác biệt so với lũ phế vật còn lại, mãi cho tới khi cậu chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm, tôi mới biết mình đã phạm một sai lầm lớn. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy nếu thực sự hủy hoại cậu thì đáng tiếc vô cùng. E rằng cả thế giới này chỉ có một người

nhân bản thân thể khỏe mạnh, đầu óc thông minh như cậu mà thôi. Trương Đồng Ân đúng là một thiên tài, có điều lão ta không thức thời."

"Ông nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn che giấu sự thiếu tự tin trong lòng. Để thỏa mãn lòng tham vô đáy của mình, ông đã xây dựng mọi thứ trên đau khổ của người khác, vậy mà còn dám nói những lời đó một cách bình thản đến vậy sao? Tôi biết ông đang rất cần số sách và số liệu, bây giờ, tôi chẳng việc gì phải nói nhiều với ông nữa. nếu không có tôi, cả đời này ông cũng đừng hòng lấy được chúng. Tôi nói rồi, tôi đã có bản lĩnh để trốn khỏi phòng thí nghiệm thì tôi cũng có khả năng làm ông sống không bằng chết."

"Nếu cậu có thể lấy hai thứ đó cho tôi thì tôi, Cổ Bình Thành, xin thề sẽ vĩnh viễn không bao giờ gây phiền phức cho cậu nữa. Cậu muốn có cái gì, tôi cũng đáp ứng hết, kể cả việc thủ tiêu tên họ Đường đó cũng không thành vấn đề với tôi. Tôi chẳng quan tâm cậu hay hẳn ta sống trên thế giới này, cái tôi cần chỉ là tiền mà thôi."

"Được thôi, nhưng tôi muốn có một triệu!"

"Ha ha, mới ra thế giới phù hoa được có vài tháng mà đã biết mở miệng đòi tiền rồi cơ đấy! Được, chỉ có một triệu mà đổi lại được hai thứ đó, có đáng gì đâu!"

"Không phải là một triệu Nhân dân tệ mà là một triệu đô la Mỹ. Hãy chờ tôi một thời gian, hiện giờ, tôi cũng chưa biết những thứ đó đang ở đâu. Trong lúc tôi tìm kiếm chúng, nếu ông dám gây khó dễ cho tôi thì đừng trách tôi đạp đổ tất cả, hai ta sẽ cùng chết!"

"Cậu muốn ăn cướp sao? Tôi lấy đâu ra một triệu đô la Mỹ cho cậu hả?"

"Ăn cướp? Ông lấy hết nội tạng của Tiểu Cửu và những người khác rồi đem đi giao dịch, mỗi lần nhận mấy trăm ngàn đô, ông có bao giờ nghĩ rằng

mình cũng đang đi ăn cướp không? Tôi không cần biết ông lấy một triệu đô la Mỹ từ đâu, không đồng ý thì khỏi bàn bạc!". Tiểu Thất lạnh lùng nói.

"Được, một triệu đô thì một triệu đô, tôi cho cậu một tháng để tìm chúng. Máy lão quý già kia chỉ gia hạn cho tôi đến mùng 10 tháng sau, tôi sẽ chờ cậu đến ngày đó. Cậu đừng giở trò gì với tôi, nếu không, người phụ nữ tên Hàn Tú đó cũng sẽ có kết cục hết như 094, bị mổ bụng, moi hết nội tạng trong người ra, đến lúc đó, cậu đừng trách tôi ra tay hiểm độc!"

Tiểu Thất không nói thêm lời nào nữa, lập tức tắt máy. Anh mím môi, hai tay nắm chặt lại, những đường gân trên mu bàn tay hằn lên. Anh tức giận đá và tường một cái, hít thật sâu rồi cúi người xuống nhắc Đường Trạch Tề đang hôn mê lên, vớt vào trong xe, sau đó lái đi.

Bất luận là sống hay chết, anh cũng chẳng thể quay đầu lại được. Sinh mệnh của anh sẽ kết thúc sớm hay muộn, anh cũng chẳng rõ, càng không dự liệu được. Nhưng ngay cả khi phải chết thì đến giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, anh cũng quyết không cúi đầu trước bọn chúng. Những kẻ đã hại chết Tiểu Cửu và mọi người 173, anh thề sẽ không buông tha cho một ai hết.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Em Chi Cần Nhớ Rằng Anh Yêu Em Là Được

Từ hôm chỗ ở của Tiểu Thất và Tiểu Cửu xảy ra vụ nổ, những ngày sau đó, Hàn Tú không có một chút tin tức nào của anh.

Hầu như ngày nào, cô cũng tới đó với hi vọng có thể gặp lại Tiểu Thất, nhìn thấy anh vẫn còn sống, không xảy ra bất cứ chuyện gì, song vô ích. Cô đến cả bệnh viện não khoa vì nghĩ rằng anh sẽ tới tìm cha nuôi. Cô đã chơi cùng bệnh nhân số 438 rất lâu nhưng 438 nói là không hề gặp Tiểu Thất. Cô lại thất vọng lê tấm thân mệt mỏi, kiệt sức rời khỏi đó.

Gọi điện thoại hỏi bọn Hắc Bì, Phát Tài thì họ nói họ không liên lạc được với số di động của Đường Trạch Tề, máy bàn thì không có ai nhắc. Ngoài ra, Hắc Bì và Phát Tài còn bảo rằng họ không hề biết đến sự tồn tại của Tiểu Cửu. Vẫn như những gì Đường Trạch Tề đã nói khi bị cô bắt gặp ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng, họ khẳng định rằng hai tháng trước, Đường Trạch Tề đang ở Tây Ban Nha cùng cô Amaya gì đó, còn khi họ gặp cô ở hộp đêm, Đường Trạch Tề vừa mới từ Tây Ban Nha trở về, đích thân Hắc Bì ra sân bay đón anh.

Không ai biết anh còn sống hay đã chết.

Cả thế giới này bỗng trở nên hỗn loạn, điên đảo. Hàn Tú hoàn toàn mất phương hướng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tại sao lúc thì anh nói mọi chuyện không phải như cô nghĩ, lúc lại khẳng định rằng hai tháng trước, anh vẫn ở Tây Ban Nha? Tại sao một mặt anh nói với cô rằng hãy nhớ kỹ tên anh là 074, từ trước đến nay, anh chưa bao giờ lừa dối cô; mặt khác lại bảo người đó nhất định không phải là anh, cô đừng để bị lừa gạt?

Trong đầu Hàn Tú không ngừng vang lên những lời nói của anh. Cô nhớ lại từng lời nói, hành động của anh trong hai tháng nay rồi so sánh với người đàn ông của bốn năm về trước, nhận thấy ngoại trừ khuôn mặt không hề sai biệt, mọi thứ đều chỉ ra rằng Đường Trạch Tề năm xưa và Tiểu Thất của bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Nếu tôi nói tôi tên là 074 chứ không phải là Đường Trạch Tề, liệu cô có tin không?”

“Mỗi lần cô gọi tên tôi, tôi đều cảm thấy cô đang gọi một người khác. Sau này, hãy gọi tôi là Tiểu Thất!”

“Cô không cần cảm ơn tôi, nếu không có cô, có lẽ tôi đã chết rồi. Mà nếu còn sống thì tôi cũng chẳng biết nên đi đâu về đâu...”

“Hàn Tú, nếu có một ngày, tôi ra đi mãi mãi, liệu em có nhớ đến tôi không?”

“Đúng thế, sao em phải nhớ tôi chứ? Trên thế giới này, có lẽ chỉ có hai người nhớ đến tôi, một người muốn tôi sống, một kẻ muốn tôi chết. Ha ha...”

“Hàn Tú, anh đã từng nói với em rằng đừng đuổi anh đi, khi nào đến lúc, anh sẽ tự khắc rời khỏi đây. Đáng lẽ anh đã đi ngay lúc thấy xác con mèo đó, nhưng nguyên nhân khiến anh vẫn chần chừ mãi ở đây là vì anh sợ rằng một khi đã rời khỏi chốn này, anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội quay về bên em nữa. Em biết không, anh và Tiểu Cửu, hai người bọn anh thực sự không có chỗ nào để dung thân cả.”

“Hàn Tú, xin em hãy nhớ, anh tên là 074! Em hiểu là “cô chết đi” hay là 074 cũng được, chỉ cần em biết rằng anh chưa bao giờ lừa dối em.”

Vì sao lúc nào, anh cũng tự xưng mình là 074? Hơn nữa còn bắt cô gọi anh là Tiểu Thất chứ không phải Tiểu Tề, cái tên “Đường Trạch Tề” khiến

anh có cảm giác cô đang gọi người khác. Ba con số đó rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tại sao anh luôn nói rằng đến một ngày nào đó, anh sẽ phải ra đi? Hay anh đã chết rồi? Ai muốn anh phải chết?

Tính cách của anh hoàn toàn khác xa so với Đường Trạch Tề của bốn năm trước, cũng chẳng giống chút nào với “anh” mà cô đã gặp ở Kim Bích Huy Hoàng. Từ trước đến nay, cô luôn cho rằng đầu óc anh bị tổn thương, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, cô thấy mọi chuyện không hẳn là vậy. Từ sâu thẳm trái tim, có một tiếng nói thường xuyên mách bảo cô rằng Tiểu Thất là một người khác...

Những suy đoán đó khiến đầu óc Hàn Tú căng thẳng vô cùng, phải uống thuốc an thần mới có thể ngủ được. Thậm chí có lúc tinh thần hoảng loạn, cô còn nghĩ: phải chăng ngày xưa, cô giáo Đỗ đã sinh đôi, một trong hai đứa trẻ bị thất lạc, lớn lên mới quay trở về, sau đó, cô bất hạnh nhận nhầm người? Hay Đường Trạch Tề là kẻ đa nhân cách, tâm thần phân liệt?

Khi Hàn Tú đem mối nghi hoặc đó đến hỏi bố mẹ, ông bà Hàn lập tức phủ nhận khả năng này vì năm xưa, khi cô giáo Đỗ sinh Đường Trạch Tề, họ cũng có mặt. Bố mẹ khẳng định rằng cô giáo Đỗ chỉ sinh duy nhất một cậu con trai là Đường Trạch Tề thôi.

Cô lại một lần nữa bị đẩy ra giữa đại dương, mất hết mọi phương hướng.

Khoảng hơn một tuần nay, khi đến công ty, về nhà hoặc đi ngang qua những bãi đỗ xe vắng vẻ, Hàn Tú luôn cảm thấy hình như có ai đó đang đi theo mình. Cô quay đầu lại nhưng chỉ thấy một hàng ô tô xếp dài, ở phía xa là chú bảo vệ đang nói chuyện cùng người nào đó. Xa hơn nữa có một chiếc ô tô màu đen đỗ trên đường, trong xe có một người mà cô không nhìn rõ mặt, Hàn Tú đoán là đang chờ đợi ai đó. Mỗi lần về nhà, cô luôn cảm thấy như có ai đó bảo vệ, bao bọc cô từ xa vậy. Cô không kiểm chế được mà nhìn ngó xung quanh, nhưng trong tầm nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy xe cộ hoặc cây cối. Đôi mắt ngập tràn hi vọng bỗng tối sầm lại.

Hàn Tú bước vào thang máy, khi cửa thang máy đóng lại, từ từ đi lên, cảm giác đó mới từ từ biến mất cùng không gian kín mít.

Lúc cô và Sam Sam ở cùng nhau, cô hay kéo tay Sam Sam, hỏi: “Sam Sam, hãy nói cho mình biết, có phải hai tháng qua, mình đã ngủ mơ phải không? Cậu nói xem, anh ấy có thực sự tồn tại hay không?”

Sam Sam luôn nhìn cô với vẻ mặt thương xót, khẽ bảo: “Hàn Tú, tất cả đều là sự thật, không phải do cậu tưởng tượng ra đâu. Bây giờ, điều mà cậu cần nhất là phải nghỉ ngơi thật tử tế. Cậu đừng nghĩ nhiều, cũng đừng giày vò bản thân nữa được không?”

Hàn Tú vẫn biết thế, nhưng dù nhắm mắt lại hay mở mắt ra, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh một ngọn lửa lớn, còn lơ mơ nhìn thấy Tiểu Thất đang bị ngọn lửa đó thiêu đốt.

Cô đang bắt đầu nghi ngờ, phải chăng chính cô mới là người đầu óc không bình thường nên mới tưởng tượng ra tất cả mọi thứ trong hai tháng qua?

Cô phải làm thế nào để không yêu anh nữa? Rồi cuộc phải làm thế nào thì mới quên được anh? Phải làm thế nào để tìm lại được trái tim đã mất?

Hàn Tú nhắm mắt lại, không ngừng vuốt mặt cho trấn tĩnh, để đầu óc giữ được tỉnh táo trong mớ bòng bong chưa tìm ra đầu mối.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Hàn tông!”. Tiểu Hứa bước vào, tay cầm một cuốn tạp chí, vẻ mặt có chút hoang mang.

“Có chuyện gì thế?”

Tiểu Hứa đưa cuốn tạp chí cho Hàn Tú, chỉ vào trang bìa và nói: “Hàn tổng, người đàn ông này rất giống Tiểu Thất.”

Nghe thấy thế, Hàn Tú lập tức nhìn vào ảnh bìa. Trên đó đăng hình một người mẫu nam tuấn tú mặc bộ âu phục đen, đầu hơi cúi xuống, tay phải chạm vào chiếc mũ trên đầu, ánh mắt nhìn thẳng, trông cực kì cuốn hút, khóe miệng nhoẻn lên, cười mà như không cười, vừa khiến người ta có cảm giác bị anh chế giễu lại vừa không cường nổi sự mê hoặc đó.

Cái gì mà “giống Tiểu Thất” chứ, rõ ràng là anh mà!

Anh biến mất bao ngày nay, hóa ra vẫn đang làm ở B&G.

Bàn tay cầm cuốn tạp chí không ngừng run run, Hàn Tú cố gắng che giấu tiếng thở phào. Cô đặt cuốn tạp chí xuống, ngồi tựa vào ghế, bình tĩnh nói: “Chính là anh ấy. Bây giờ, Tiểu Thất là phó giám đốc bộ phận nghiên cứu, khai thác dòng sản phẩm mới bên B&G. Anh ấy có ngoại hình như thế, trở thành đại diện hình ảnh cho B&G, quảng cáo trên các báo, tạp chí, điều này không có gì là kì lạ cả.”

“Cách ăn mặc này là Tiểu Thất như lột xác thành một người khác, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ”. Tiểu Hứa nói.

Đây mới đúng là phong cách thời trang của Đường Trạch Tề. Hơn hai tháng ở bên cô, anh luôn ăn mặc hết sức đơn giản, tùy tiện. Thực ra, cô vẫn thích anh mặc như trước hơn, nhìn anh lúc đó trông ngốc nghếch, khờ khạo, hồn hậu chứ không giống như hình anh trên tạp chí, đúng là sức hút vạn người mê.

Cô đặt tay lên trang bìa, miết miết khuôn mặt anh, chợt nhớ đến một đoạn thơ:

Cắt không đứt

Gỡ không loạn

Mối sầu ly biệt

Lại mang mùi vị khác nữa

Trong tâm can

Cô có nên đi tìm anh để hỏi rõ mọi chuyện hay không? Có lẽ sau khi biết ngọn ngành tất cả, cô mới không phải giày vò bản thân như hiện nay nữa.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của cô.

Tiểu Hứa bèn xin phép ra ngoài, Hàn Tú gạt đầu rồi nhắc điện thoại lên nghe, trong đầu vẫn nghĩ về cuốn tạp chí: “A lô, xin hỏi vị nào thế?”

“Em đang không tập trung lắm thì phải”. Là Trần Mạnh Lễ.

“Là anh sao?”

“Xem ra anh không để ý đến em một thời gian là em đã gần như quên anh mất rồi”. Trần Mạnh Lễ cười nhẹ.

Cô bật cười: “Tốt hơn hết là anh cũng đừng để ý tôi theo kiểu đó nữa, cách thức để ý của anh còn đáng sợ hơn cả loài muỗi độc chuyên hút máu người.”

“Em khen quá lời rồi!”. Trần Mạnh Lễ vừa cười vừa nói.

“Anh tìm tôi có việc gì thế?”

“Hôm nay, anh gọi điện đến là muốn mời em đi dùng bữa.”

“Hả? Lại mời tôi đi ăn? Sao tự nhiên lại mời ăn cơm thế?”

“Là để cảm ơn về việc em đã giúp anh giới thiệu bản vẽ. Anh vừa nhận được điện thoại của bên đó, họ đã quyết định mua bản quyền và sản xuất hàng loạt những con búp bê đầu to theo mẫu thiết kế của anh.”

“Thành công rồi sao?”. Hàn Tú chống tay lên đầu, bật cười.

“Đúng thế, đã thành công rồi!”

“Chúc mừng anh nhé! Anh không cần cảm ơn tôi đâu, thực ra, tôi chỉ nói vài câu rồi đưa bản thiết kế cho người ta thôi, tất cả đều là công sức của anh.”

“Dù thế nào đi nữa, anh vẫn phải cảm ơn em. Xin em đừng từ chối thành ý của anh, nhờ em mà anh đã thực hiện được giấc mơ thuở niên thiếu của mình, cho nên bữa cơm này em chạy không thoát đâu!”

“Xem ra nếu tôi còn từ chối nữa thì thật quá nhẫn tâm với anh.”

“Cứ quyết định vậy nhé, anh đi đặt chỗ đây!”

“Được.”

(2)

Lần này, Trần Mạnh Lễ mời Hàn Tú đến một quán đồ nướng của Nhật. Trần Mạnh Lễ rất vui vẻ, cứ cảm ơn cô mãi về chuyện bản vẽ rồi nói là khi nào loại búp bê đầu to đó được sản xuất hàng loạt thì nhất định sẽ tặng cô con đầu tiên. Hàn Tú chỉ mỉm cười rồi cầm cúi ăn thịt nướng.

Ăn xong, Trần Mạnh Lễ nửa đùa nửa thật bảo dạ dày anh hơi khó chịu nên đề nghị cùng đi dạo. Hàn Tú không từ chối vì cô chưa muốn về nhà. Cô sợ mình lại phải đối mặt với cảnh cũ người xưa.

Đi dạo một lúc, Hàn Tú mới Trần Mạnh Lễ vào quán Starbucks uống cà phê. Cô gọi một ly cà phê Latte còn anh gọi một ly cà phê kiểu Mỹ.

Trong các loại cà phê, Hàn Tú thích nhất là Latte vì cảm thấy nó rất giống mùi vị tình yêu. Ban đầu sữa và cà phê còn tách bạch, sau cùng thì hòa quyện vào nhau khó lòng mà phân biệt được, trong đắng có ngọt, quyến luyến không rời. Cô khẽ quấy ly cà phê rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, cảm thấy vị ngọt của sữa, nhấp thêm ngụm nữa thì nhận ra vị đắng của cà phê.

Hàn Tú đặt ly cà phê xuống, ánh mắt trở nên mơ màng. Đến lúc này, cô mới hiểu tại sao mình lại thích uống cà phê Latte đến vậy.

Cảm giác ngọt ngào, được yêu thương, được bao bọc chính là hương vị của tình yêu thuở ban đầu, giống như vị ngọt của sữa. Đến khi sa vào lưới tình rồi, những đau khổ cũng theo đó mà tới, cũng giống như vị đắng của cà phê vậy. Khi chúng đã hòa quyện vào nhau, làm sao có thể phân biệt rõ ràng đâu là sữa, đâu là cà phê chứ? Tình yêu cũng vậy, yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn, ai ước lượng nổi?

Vị đắng trong miệng khiến Hàn Tú hiểu rằng yêu là đau khổ còn không yêu lại là một nỗi giày vò.

“Này, sao em lại ngây người ra thế?”. Trần Mạnh Lễ gõ nhẹ lên bàn.

“Không có gì”. Cô bưng tỉnh, lại nhắc ly cà phê lên, uống một hơi hết quá nửa rồi cau mày, lẩm bẩm: “Càng ngày càng thấy vị của cà phê quá nhạt, không đủ đắng.”

Trần Mạnh Lễ ngây người trước cách uống cà phê của Hàn Tú, nhìn khuôn mặt cô ngập tràn ưu tư, muộn phiến, anh có cảm giác cô đang giấu một tâm sự nào đó trong lòng.

“Em không sao chứ?”. Anh đã nghe qua về việc cô yêu rồi chia tay với anh chàng nhân viên dọn dẹp lần trước tới công ty EC.

“Có chuyện gì chứ? Tôi đang rất ổn”. Hàn Tú cố tỏ ra bình thường, nhìn đi động rồi nói: “Cũng khá muộn rồi, tôi phải về nghỉ ngơi, ngày mai ở công ty còn có chút việc.”

“Ừ, để anh đưa em về nhà!”

“Anh quên là tôi cũng lái xe tới đây sao?”

Thanh toán xong, hai người bước ra khỏi Starbucks, đi về phía bãi đỗ xe. Trần Mạnh Lễ đột nhiên dừng lại, nói: “Hàn Tú, em làm bạn gái anh được không?”

Hàn Tú ngây người, gương mặt lộ rõ vẻ lúng túng, quay sang nhìn anh: “Mạnh Lễ, anh đừng đùa như thế chứ!”

Anh nắm lấy bàn tay cô, nghiêm túc nói: “Anh không hề đùa, chính em cũng biết là anh thích em, nếu không, anh đâu có vô vị đến mức theo đuổi em lâu như vậy? Có điều, anh không ngờ được vị Đường tiên sinh đó lại là bạn trai của em.”

“Bạn trai?”. Mặt Hàn Tú tối sầm lại. Cô rút tay về rồi bình thản nói: “Phải thêm từ “cũ” vào sau hai chữ “bạn trai” đó!”. “Bạn trai cũ”, có lẽ cách gọi này mới là thích hợp nhất.

Trần Mạnh Lễ lúng túng rút tay lại, nhưng lời nói của Hàn Tú không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Mạnh Lễ đút tay vào túi quần rồi thủng thẳng nói: “Nếu đó đã là bạn trai cũ thì tại sao em không nghĩ tới việc có một cuộc tình mới? Trong mắt em, anh thực sự kém cỏi vậy sao? Kiểu đàn ông vừa nhiều tiền, vừa đẹp trai, lại dịu dàng, biết kể chuyện cười như anh sắp tuyệt chủng rồi đấy!”

Cô mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai anh, nói: “Đúng là anh thực sự rất ưu tú. Anh có nhớ là tôi đã từng nói, tôi ghét các công tử nhà giàu, cũng chẳng

mấy quan tâm đến những anh chàng đẹp trai không? Có thể nói tôi thuộc loại người bất bình thường.”

“Ha ha, em nhất định phải dùng lí do chán chết đó để từ chối anh sao? Anh thà nghe em nói nguyên nhân thật sự còn hơn”. Trần Mạnh Lễ bật cười rồi thở dài một tiếng.

Hàn Tú quay sang nhìn dòng người đi lại ngoài quảng trường, im lặng một hồi lâu rồi mới quay lại nói với Trần Mạnh Lễ: “Từng ngắm đại dương chẳng nhìn nước – Trừ mây trên núi, chẳng phải mây” [1]. Để yêu một người, có lẽ chỉ mất một giây nhưng để quên một ai đó, lại cần rất nhiều, rất nhiều thời gian, có khi là cả cuộc đời? Đơn giản là vì chưa bao giờ thử quên hoặc chẳng thể nào quên được. Tôi nghĩ cho đến cuối đời, tôi vẫn không quên được anh ấy thì sao có thể đem lòng yêu người khác?”

[1]. Nghĩa là: Đã từng nhìn thấy dòng nước cuộn cuộn tuyệt đẹp ngoài đại dương, khi nhìn nước thường, sẽ thấy nhạt nhẽo, vô vị. Ngoại trừ tầng mây bảy màu tuyệt đẹp trên đỉnh núi, những chỗ khác không thể gọi là mây.

Trần Mạnh Lễ mím chặt môi, không nói câu nào.

“Trần Mạnh Lễ, thực ra, tôi chỉ là một chú đà điểu, không hề kiên cường, dũng cảm như những gì anh thấy đâu. Hơn nữa, tôi luôn suy nghĩ quá nhiều về mọi chuyện, ở bên cạnh một người như tôi, anh sẽ rất mệt mỏi. Một người con gái khác tốt hơn tôi mới xứng đáng và thích hợp với anh”. Cô dịu dàng nói: “Mạnh Lễ, cảm ơn anh đã thích tôi.”

“Chúng ta mãi mãi chỉ là bạn bè sao?”. Trần Mạnh Lễ cười đau khổ.

“Ừm, là bạn bè.”

“Có lẽ anh không biết theo đuổi phụ nữ.”

“Tin tôi đi, vấn đề không phải ở anh mà là ở tôi!”. Hàn Tú mỉm cười ngọt ngào. Cô tin rằng Trần Mạnh Lễ nhất định sẽ tìm được người phụ nữ thích hợp với anh, còn cô chẳng qua chỉ là một người khách qua đường vội vã đến, vội vã đi mà thôi. Cho dù chuyện tình cảm của bản thân không thuận lợi, cô cũng tuyệt đối không bao giờ bắt người khác phải cùng mình gánh chịu, càng không nên làm lỡ dở người ta. Yêu là yêu, không yêu là không yêu.

“Này, mau nhìn lên màn hình lớn kia! Đó không phải là anh chàng đẹp trai ở trên bìa tạp chí hai hôm trước hay sao?”

“Đúng rồi! Thì ra anh ấy là phó giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G, vậy mà mình còn tưởng anh ấy là minh tinh mới vào nghề cơ.”

“Đẹp trai quá! Mới nhìn tướng mạo của anh ấy, mình đã muốn chạy ngay đi mua sản phẩm mới của B&G rồi.”

“Đi nào, mau tới cửa hàng xem sản phẩm mới đó thôi!”

“Đợi chút đã, anh ấy còn chưa nói xong mà! Giọng nói của anh ấy cũng rất tuyệt vời nữa!”

...

Tiếng bàn luận không ngừng của ba cô nữ sinh lọt vào tai của Hàn Tú và Trần Mạnh Lễ.

Trên bìa tạp chí? Phó giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G? Không phải họ đang nói đến Đường Trạch Tề sao?

Mọi tạp âm xung quanh dường như đã biến mất hết trong khoảnh khắc này, bên tai cô đang vang vọng một giọng nói quen thuộc. Hàn Tú ngược mắt lên nhìn, hiện trên màn hình lớn treo ở chỗ khá xa là gương mặt rất đỗi

thân thương. Người đang nói đó không phải là Đường Trạch Tề thì là ai chứ?

Anh đang mặc một bộ âu phục màu sẫm được may thủ công, nhìn hơi khác so với hình ảnh gợi cảm, quyến rũ của anh trên tạp chí hôm trước, thay vào đó là phong cách của một doanh nhân thành đạt.

“... Cảm ơn tất cả các vị khách quý đã tới tham dự buổi ra mắt sản phẩm mới của B&G ngày hôm nay. Là một trong những người nghiên cứu và phát triển sản phẩm Hoán Nhan, tôi rất mong chờ sự xuất hiện của Hoán Nhan trên thị trường. Tôi xin cảm ơn ban giám đốc công ty B&G đã tin tưởng và cho tôi cơ hội thể hiện tài năng của mình. Về công hiệu của Hoán Nhan, tôi nghĩ là các vị đều đã có những cảm nhận của riêng mình, vì vậy, tôi sẽ kể qua cho các vị nghe về mong muốn của tôi khi làm ra sản phẩm này. Để Hoán Nhan được ra đời, tôi nghĩ tôi nên cảm ơn bạn gái tôi, chính cô ấy đã truyền cho tôi nguồn cảm hứng. Câu chuyện của tôi hơi dài, hi vọng rằng các vị sẽ nhẫn nại nghe tôi kể tường tận. Bạn gái tôi rất tài giỏi, cô ấy sở hữu một công ty vệ sinh khá nổi tiếng. Mặc dù là CEO nhưng cô ấy vẫn làm những công việc bình thường của nhân viên, cho nên cô ấy thường tự gọi mình Clean Environment Obasan...”

Lúc Tiểu Thất nói đến đoạn này, không chỉ có những người trong trường quay bật cười mà tất cả mọi người trong quảng trường cũng cười lớn.

Trên màn hình, Tiểu Thất cũng mỉm cười, sau đó nói tiếp: “Mọi người đang cảm thấy rất buồn cười đúng không? Tôi cũng thế. Quay trở lại với câu chuyện của tôi, có một lần, tôi cùng cô ấy đến một siêu thị gia dụng mua giường, lúc đó chúng tôi vẫn chưa là gì của nhau nhưng mọi người ở đó lại nghĩ chúng tôi là đôi vợ chồng sắp cưới nên ra sức giới thiệu loại giường Kingsize cho chúng tôi. Lúc đó, bạn gái tôi rất xấu hổ, ngại ngùng dắt tôi đi ra, không may bức tường của cửa hàng đổ nhào về phía cô ấy, tôi đã lấy thân mình che cho cô ấy. Kết quả của việc anh hùng cứu mỹ nhân là tôi bị kính đâm chảy máu vai, cô ấy đã khóc lóc rất thảm thiết và bảo tôi đi

bệnh viện. Tôi vốn rất sợ bệnh viện, mỗi lần nhìn thấy những người mặc áo blouse trắng, tôi luôn lập tức bỏ chạy. Thế nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô ấy không ngừng tuôn rơi, tôi đã đồng ý đi khám, vì tôi sợ nhìn phụ nữ khóc, nhất là khi người khóc lại là bạn gái tôi. Cô ấy vừa rơi lệ, tôi đã mềm lòng. Cho nên mới nói, trên thế giới này, vũ khí mạnh nhất chính là nước mắt của phụ nữ.”

Mọi người trong trường quay và ở quảng trường lại cười rộ lên vì cách nói chuyện hài hước của vị phó giám đốc B&G này.

“Đó là lần đầu tiên tôi nắm tay cô ấy. Trước đó, tôi có làm một chai thuốc cao để bôi lên các vết thương của mình, nhưng sau khi nắm tay cô ấy, tôi đã nảy ra một ý tưởng. Cô ấy đã lao động chân tay nhiều năm nên trên tay có rất nhiều vết chai sần. Tôi thầm nghĩ, nếu có thứ gì đó có thể làm cho phần da chai cứng trong lòng bàn tay bạn gái mình trở nên mềm mại, để lúc nắm tay được dễ chịu hơn thì tốt biết bao. Cho nên, tôi đã nghiên cứu ra sản phẩm này”. Tiểu Thất cầm sản phẩm dưỡng da mới rồi mở nắp ra, quệt một ít kem trong suốt màu xanh lá cây lên đầu ngón tay, sau đó giơ cao cho mọi người xem: “Sản phẩm này ban đầu có màu đen, mùi rất hôi, hôi tới mức mỗi lần ngửi thấy, bạn gái tôi đều chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn mửa. Cô ấy nói thứ này chẳng khác gì nước cống, vô cùng kinh khủng, còn hỏi tôi liệu có thể thay đổi mùi của nó không, cô ấy không cần thơm sực nức, chỉ cần không có mùi là được. Hoán Nhan đã ra đời như thế đấy!”

Mọi người đồng loạt “ồ” lên vì ngạc nhiên rồi xôn xao bàn tán.

Hàn Tú không ngừng nắm chặt lấy chiếc túi xách, mí mắt đứng trên quảng trường, chăm chăm nhìn về phía màn hình lớn, thấy anh thật rạng rỡ và chững chạc trên bục phát biểu.

Thì ra anh điều chế ra sản phẩm mới là vì cô, thế nhưng anh luôn chôn giữ kín điều đó, chưa bao giờ nói cho cô biết. Giây phút này, cô không nghe được những lời xung quanh, mọi người đang cười nói những gì, chỉ thấy

hình như có vật gì đó đang tắc nghẹn trong cổ. Trong đầu Hàn Tú không ngừng hiện lên hình ảnh cô và Tiểu Thất những ngày còn bên nhau.

“Có điều, tôi hi vọng là trong khoảng thời gian tôi ở lại đây, cô đừng đuổi tôi đi, cũng đừng liên lạc với người nhà cũng như những người bạn trước đây của tôi. Cô muốn tôi kiếm tiền, được thôi, tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, cô cứ nói, tôi sẽ làm hết.”

“Hàn Tú, cho dù cuộc đời của tôi kéo dài bao lâu, tôi cũng sẽ luôn cảm tạ cô, mãi mãi không bao giờ quên cô.”

“Từ trước tới nay, tôi chưa từng quên bất cứ cái gì, sau này cũng thế, tôi sẽ không bao giờ quên em. Hàn Tú, nếu em ghét bỏ tôi thì em cứ ghét bỏ, chỉ xin em đừng né tránh tôi hoặc sắp xếp cho tôi làm những công việc khó chịu để giày vò tôi. Tôi không thích điều đó. Em nói đúng, chẳng sớm thì muộn, tôi cũng phải ra đi. Bởi vậy, trong thời gian tôi còn ở đây, hãy để cho tôi có những kỉ niệm đẹp, được không?”

“Hàn Tú, dù có đi đến đâu, sống đến ngày nào thì trong suốt cuộc đời này, tôi vẫn luôn cảm ơn cô, không bao giờ quên cô.”

“Yêu một người không phải là để thỏa mãn sự cao ngạo nào hết. Hàn Tú, em nhìn anh đi, hãy nhìn vào mắt anh! Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em. Có một vài việc bây giờ anh không thể giải thích rõ ràng với em được. Chỉ xin em tha thứ cho lòng ích kỉ của anh, dù thế nào đi chăng nữa, xin em hãy tin anh! Anh thực lòng muốn nấu ăn cho em cả cuộc đời này, em có hiểu không? Hàn Tú...”

Sống mũi đột nhiên cay xè, Hàn Tú mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt long lanh đang chực trào khỏi khóe mắt. Nhưng giọng nói dịu dàng của Tiểu Thất vẫn không ngừng văng vẳng

bên tai, cô không thể chịu đựng được nữa, mặc cho những giọt lệ tuôn dài trên má.

Đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói một đoạn dài đến thế. Trong hơn hai tháng sống cùng cô, anh chưa bao giờ nói nhiều như vậy. Cô cứ nghĩ anh không biết ăn nói, hóa ra là anh không muốn nói đầy thôi.

Hàn Tú thực sự cảm thấy vô cùng, vô cùng đau khổ...

Bỗng có người hỏi Tiểu Thất: “Nghe Đường tiên sinh nói vậy, chắc quan hệ giữa Đường tiên sinh và bạn gái đang vô cùng tốt đẹp. Hai người hẳn là rất yêu thương nhau. Không biết hôm nay, bạn gái của Đường tiên sinh có đến đây không? Người đầu tiên Đường tiên sinh muốn tặng sản phẩm Hoán Nhan cho chính là bạn gái của ngài đúng không?”

Tiểu Thất mỉm cười, không trả lời câu hỏi này ngay lập tức mà im lặng một lúc rồi nói: “Duyên phận đã đem đến cho cuộc sống của chúng ta vô số sự bất ngờ và niềm vui. Duyên phận có thể khiến hai con người tương ngộ rồi tương ái, sống những ngày tháng tuyệt vời bên nhau, nhưng thử thách, trêu chọc chúng ta cũng chính là duyên phận. Do một số hiểu lầm, tôi và cô ấy đang tạm thời xa cách, nhưng tôi tin chắc rằng sau cơn mưa, trời lại sáng. Vì cô ấy mà làm ra sản phẩm Hoán Nhan, tôi muốn nói với cô ấy rằng, trong suốt cuộc đời này, tôi sẽ không bao giờ quên cô ấy và mong rằng cô ấy cũng mãi mãi nhớ đến tôi, cả đời không quên”. Giọng anh trầm ấm, vẻ mặt trang nghiêm, đôi mắt tĩnh lặng mà sâu thẳm.

Đúng lúc mọi người đang vô cùng hiếu kì, không ngớt lời bàn tán về mối tình đó thì anh đã chuyển sang chủ đề chính của buổi giới thiệu một cách hài hước: “Nhân vật chính của ngày hôm nay là đứa con Hoán Nhan của tôi chứ không phải chuyện tình yêu của bố cháu. Nếu mọi người cảm thấy hứng thú với đời tư của tôi, hoan nghênh gặp riêng tôi để nói chuyện. Còn bây giờ tôi xin nhường sân khấu lại cho vị MC vô cùng xinh đẹp và duyên dáng của chúng ta!”

Trong trường quay vang lên những tràng vỗ tay giòn giã.

“Trời ơi, người đàn ông này thật chung tình! Chỉ vì muốn làn da ở lòng bàn tay của bạn gái mình trở nên mềm mại hơn, đẹp hơn mà anh ấy đã nghiên cứu ra loại mỹ phẩm mới đây!”

“Ây da, sao mình không gặp được người đàn ông như thế này chứ? Được vậy, có lẽ mình đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền mua mỹ phẩm rồi ấy nhỉ?”

“Hừ! Bạn trai mình còn không muốn mình sử dụng găng tay cơ. Bạn gái của anh ấy trông như thế nào nhỉ? Đúng là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ.”

“Bạn gái gì chứ? Máy người không nghe thấy anh ấy nói gì sao? Hiện tại, hai người họ đã không còn bên nhau nữa, họ chia tay rồi.”

“Rốt cuộc là ai bỏ ai nhỉ? Có phải anh ấy đã chủ động chia tay không? Nghe những lời anh ấy nói thì mình thấy khả năng này không hợp lí chút nào.”

“Lẽ nào bạn gái đã bỏ anh ấy?”

“Cô ấy thật ngốc nghếch!”

Cô là kẻ ngốc nghếch? Thượng đế muốn ép cô đến phát điên sao? Hàn Tú thực sự mong muốn mình đúng là một kẻ ngốc để không phải biết đến nỗi thống khổ này.

Rốt cuộc ông trời muốn ban ân hay dày đọa Hàn Tú khi đã đưa đến bên cô một người bạn trai dịu dàng, biết quan tâm, có trách nhiệm để rồi đúng vào lúc tình cảm của họ đang ở giai đoạn ngọt ngào nhất, ngài lại để sự việc bốn năm trước tái diễn, lại một lần nữa đâm dao vào trái tim cô; sau đó,

nhìn thấy cô đau đớn tan nát cõi lòng thì cho anh trở về, dịu dàng ghép lại trái tim đã vỡ thành trăm mảnh?

Xét cho cùng, anh có thực sự yêu cô hay không? Nếu yêu cô thì sao còn phản bội cô? Nếu không yêu, tại sao anh lại kể chuyện của hai người trước mặt bao nhiêu người với vẻ mặt chân thành, chung tình đến thế? Vì sao khi cô tưởng anh đã xảy ra chuyện chẳng lành, đi khắp nơi tìm kiếm, anh không hề xuất hiện cơ chứ?

Tại sao???

Hàn Tú gục mặt xuống, nước mắt tuôn dài trên má. Cô phải làm gì bây giờ? Ông trời muốn cô phải làm thế nào đây?

“Hàn Tú, em...”. Thấy Hàn Tú ôm lấy miệng, khóc nức lên từng tiếng, Trần Mạnh Lễ vội rút chiếc khăn tay từ trong túi ra, đưa cho cô. “Em đừng để ý đến mấy lời nói linh tinh của người ngoài cuộc! Họ không biết rõ nội tình nên hay kết luận võ đoán lắm.”

“Không sao, tôi không sao”. Hàn Tú nhận lấy chiếc khăn, lau đôi mắt ướt, không ngừng lắc đầu.

“Có cần anh đưa em về không? Để em về nhà một mình, anh thực sự không thấy yên tâm chút nào.”

“Tôi không sao đâu, không sao thật mà”. Hàn Tú lại lắc đầu, hít sâu vài hơi rồi ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn anh, dần dần bình tĩnh lại.

“Anh không biết giữa em và anh ta đã xảy ra chuyện gì, song anh cảm thấy gần đây, em không được vui vẻ cho lắm. Lúc này, khi chúng ta ngồi uống cà phê trong Starbucks, tuy em vẫn nói chuyện với anh nhưng hình như tâm hồn em đang phiêu du ở chân trời nào ấy. Anh quen em chưa lâu nhưng cũng đủ để biết rằng em là một người con gái rất kiên cường. Có điều, trong chuyện tình cảm, chúng ta không thể cứng cỏi, mạnh mẽ mãi

được, nếu đã có duyên mà không có phận thì cuối cùng, vẫn chỉ có thể lướt qua cuộc đời nhau mà thôi. Đừng giữ quá nhiều tâm sự trong lòng, tốt hơn hết là nói ra tất cả vì biết đâu khi nói ra rồi, khúc mắc đó sẽ được tháo gỡ thì sao?” Trần Mạnh Lễ điềm đạm nói.

“Mạnh Lễ, cảm ơn anh... Tôi biết mình nên làm gì rồi, cảm ơn anh nhiều lắm!”

“Cảm ơn cái gì chứ? Em đúng là một nha đầu ngốc nghếch! Anh vốn không mấy cam tâm, luôn tự hỏi rằng rõ ràng anh là một người đàn ông tốt, khôi ngô, tuấn tú, giàu tình cảm thì thua anh ta ở điểm nào chứ? Nhưng sau khi những lời nói vừa rồi của anh ta, anh tình nguyện chịu thua. Anh không biết làm ra mỹ phẩm mà chỉ biết mua mỹ phẩm cho bạn gái mình mà thôi”. Trần Mạnh Lễ nói đùa.

Hàn Tú mím chặt môi, nhìn anh, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Được rồi, anh biết em đang muốn gặp anh ta. Em đi đi! Muốn gọi điện thoại thì mau gọi đi!”

“Xin lỗi anh, tôi phải đi trước đây. Tối nay, thực sự cảm ơn anh rất nhiều. Lần sau, tôi sẽ mời anh một bữa ra trò”. Nói xong, Hàn Tú không kìm được mà lại bật khóc.

“Ây da, em đi đi, đi mau lên! Anh biết tại sao anh ta lại bảo là sợ nhìn thấy em khóc rồi, anh cũng đang phát khiếp lên đây.”

“Ừm, vậy chào anh!”

“Thượng lộ bình an!”

(3)

Hàn Tú chẳng buồn lau sạch nước mắt trên mặt, lái xe phóng như bay về nhà. Khi chiếc xe đã dừng trước khu nhà, cô không hề bước ra mà vẫn ngồi trong xe, bất động một hồi lâu, sau đó rút chiếc di động từ trong túi ra, run run nhấn số điện thoại quen thuộc.

Số điện thoại cô đã gọi trong một tháng nay nhưng không liên lạc được bỗng nhiên lúc này lại kết nối. Cô nghe thấy đoạn nhạc chờ nhẹ nhàng, rất nhanh sau đó, người bên kia đã nghe máy.

Thấy Hàn Tú gọi đến, Tiểu Thất ngây ra vài giây rồi cất tiếng: “Hàn Tú...”

Nghe thấy giọng nói của anh, cô ôm lấy miệng, ra sức kiềm chế để tiếng khóc không bật ra, nhưng nước mắt lại không ngừng trào ra, từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

Tiểu Thất thở dài một tiếng rồi nói: “Hàn Tú, có phải em đang khóc không?”

Cô hít một hơi thật sâu rồi đáp: “Bây giờ anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh, em có việc muốn hỏi anh... Anh đang ở đâu thế?”. Cô hỏi dồn dập rồi bật khóc thành tiếng.

“Hàn Tú, em đừng khóc nữa! Anh sẽ đến đó ngay lập tức. Chờ anh một phút, à không, ba mươi giây thôi!”

Hàn Tú lập tức bước xuống xe. Vừa lau những giọt nước mắt trên má đi, cô vừa nhìn ngó xung quanh để tìm hình bóng quen thuộc của anh, nhưng trong bãi đỗ xe đầy ô tô này, cô chẳng thấy một người nào cả. Cô hết vào điện thoại: “Anh đừng lừa dối em! Mau nói cho em biết anh đang ở đâu! Em sẽ đến đó tìm, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Ở phía sau em”. Giọng nói kèm theo tiếng thở gấp của Tiểu Thất vang lên.

Người Hàn Tú bỗng cứng đờ ra, cô từ từ quay lại, thân hình cao lớn của anh đang ở ngay trước mắt cô.

Anh mặc một bộ âu phục sẫm màu, đứng cách cô không xa. Dù kiểu tóc và trang phục của anh đã thay đổi nhưng lúc này, cô vẫn cảm thấy vô cùng thân thuộc.

Tiểu Thất rất muốn chạy tới và ôm chặt Hàn Tú vào lòng nhưng cuối cùng, anh gập di động lại, từ từ đi về phía cô, mỉm cười nói với giọng điệu bình thản: “Anh không hề lừa em, anh nói ba mươi giây nữa xuất hiện thì chắc chắn sẽ có mặt sau ba mươi giây.”

Hàn Tú nhìn anh, giây phút này dường như mọi từ ngữ đều bay mất hết, chỉ biết ngốc nghếch đứng đó, mím chặt môi, để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Đây đúng là Tiểu Thất mà cô biết. Suốt một tháng nay, hình bóng của anh không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, hoàn toàn khác với hôm gặp anh ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng. Rốt cuộc chỗ nào không giống thì cô không chỉ ra được. Mãi đến bây giờ, khi một lần nữa nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm đó, cô mới nhận thấy, ánh mắt của họ không hề giống nhau. Dù tướng mạo giống y hệt nhau thì đôi mắt chẳng bao giờ biết nói dối cả. Lúc đó, sự tức giận đã làm cô mê muội nên mới không hỏi rõ chân tướng mà đuổi anh ra khỏi nhà.

Hàn Tú hít một hơi sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi hỏi anh một tràng: “Anh nói đi, anh có phải là Đường Trạch Tề không? Nếu không phải thì anh là ai? Anh đã phẫu thuật chỉnh hình hay là thế nào? Dãy số 074 có ý nghĩa gì? Còn nếu anh thực sự là Đường Trạch Tề thì có phải anh mắc chứng tâm thần phân liệt, là con người đa nhân cách không? Hay anh bị mất trí nhớ tạm thời? Ngoại trừ hai khả năng này, tôi không nghĩ ra được bất cứ nguyên nhân nào khác. Tôi xin anh hãy nói cho tôi biết, tại sao chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà anh dường như đã biến thành một người khác?”

Có lúc anh rất giống bốn năm về trước, có lúc lại là anh của bây giờ. Rồi cuộc anh là ai?”

“Em hỏi nhiều thế, anh biết phải trả lời từ câu nào đây? Để anh nghĩ đã!”. Tiểu Thất cười gượng gạo. Ở trước mặt người khác, anh luôn khoác cho mình một vẻ mặt khác, nhưng đứng trước Hàn Tú, anh lại chẳng thể che đậy được nội tâm của mình.

“Không biết phải trả lời từ đâu cũng không sao, tôi có thể chờ anh từ từ trả lời từng câu một, dù mất bao nhiêu lần, tôi vẫn chờ”. Cô nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt đắm nước, chỉ sợ mình sẽ bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt anh.

Tiểu Thất không ngờ rằng đã đến lúc, anh phải đối mặt với những câu hỏi này. Trước đây, khi Hàn Tú hỏi anh, anh có thể giả ngốc, giả khờ, giả như không biết, nhưng bây giờ thì không thể làm thế nữa rồi. Anh không biết phải nói thế nào, chợt nhận thấy ở phía xa, có một chiếc xe đang đỗ, trong xe có hai người.

Anh cau chặt đôi mày, vẻ mặt dịu dàng, âm áp bỗng biến mất trong khoảnh khắc: “Xin lỗi, tôi muốn hút thuốc”. Nói rồi Tiểu Thất cúi đầu xuống, rút ra một điếu thuốc, châm lửa rồi hít một hơi, sau đó phả ra một vòng khói. Làn khói trắng lan tỏa trong không khí, phủ quanh người anh khiến cô không nhìn rõ.

“Trước đây, anh không bao giờ hút thuốc trước mặt tôi, anh biết tôi rất ghét mùi thuốc lá. Nếu nhìn thấy người khác hút thuốc, anh đều kéo tay tôi đi khỏi”. Hàn Tú nắc lên.

Anh lại hít thêm một nữa rồi nhả khói, lạnh lùng cười: “Bốn năm trước, lẽ nào tôi lại không hút thuốc trước mặt cô?”. Để làm mình trông thật giống Đường Trạch Tề, anh đã phá bỏ rất nhiều thói quen tốt cũng như trải nghiệm những thứ không nên học như hút thuốc, uống rượu, nhậu nhẹt...

Sắc mặt Hàn Tú bỗng trở nên trắng bệch: “Tại sao anh không trả lời câu hỏi của tôi? Rốt cuộc anh là ai? Tôi chỉ cần anh cho tôi một đáp án thôi.”

“Tại sao nhất định phải có đáp án? Việc tôi có phải là Đường Trạch Tề hay không rất quan trọng với cô à? Biết hay không thì có gì khác nhau đâu? Cô đang sống thế nào thì cứ tiếp tục sống như vậy đi!”. Anh trả lời lãnh đạm.

“Tất nhiên là khác chứ!”. Cô ngắt lời anh.

Tiểu Thất ngây người, bắt gặp đôi mắt oán hận, đầy nước mắt của Hàn Tú, anh không dám nhìn thẳng vào đó nữa mà quay sang hướng khác, nghiêng răng nói: “Tôi không hề mất trí nhớ, cũng không bị tâm thần phân liệt, tôi chính là Đường Trạch Tề, đó là sự thật.”

“Anh thực sự là Đường Trạch Tề sao? Có thật không? Vậy anh giải thích thế nào về việc hai tháng này, anh vừa ở nhà tôi vừa ở Tây Ban Nha? Rõ ràng anh luôn ở bên tôi, làm sao có thể chạy ra sân bay để bọn Hắc Bì đón chứ? Hắc Bì và Phát Tài đều nói là không quen biết Tiểu Cửu nhưng lại biết Amaya, cũng chẳng ai biết chuyện anh đã nhận cha nuôi gì đó ở Mỹ. Anh lí giải những việc này ra sao?”. Cô đã cố gắng nói thật bình tĩnh nhưng giọng điệu vẫn vô cùng gấp gáp, nước mắt cứ lăn dài trên má.

“Tây Ban Nha? Nếu tôi nói tôi ở Tây Ban Nha thì đúng là tôi đã ở Tây Ban Nha sao? Chúng ta có ở cạnh nhau 24/24 đâu! Cô đừng quên tôi có xin nghỉ một thời gian, tôi đi đâu, làm gì, cô sao biết được? Tôi có thể giới thiệu Amaya với Hắc Bì và Phát Tài nhưng điều đó không có nghĩa là tôi bắt buộc phải giới thiệu Tiểu Cửu cho bọn họ. Tận mắt nhìn thấy còn chưa chắc đã là sự thật, huống chi là nghe qua tai?”. Hóa ra nói dối cũng là một nỗi thống khổ khôn cùng!

“Nghĩa là anh ở trước mặt những người khác nhau thì đóng những vai khác nhau sao?”

“Đúng vậy”. Tiểu Thất rất muốn nói anh tên là 074 chứ không phải là Đường Trạch Tề, nhưng anh không muốn để Hàn Tú biết thân phận thực sự của anh. Nếu biết người đang đứng trước mặt mình không phải chàng trai đã ở bên cô từ nhỏ, cùng cô lớn lên mà chỉ là một người nhân bản thì Hàn Tú sẽ có phản ứng như thế nào? Anh thấy sợ khi nghĩ đến việc phải chứng kiến khuôn mặt hoảng hốt, hoang mang của cô. Từ khi rời khỏi phòng thí nghiệm, Tiểu Thất đã nhìn thấy sự ích kỉ trong tình yêu của nhân loại. Anh không còn niềm tin vào tình yêu của con người hay đã mất hết lòng tin vào bản thân? Anh thà để cô coi anh là Đường Trạch Tề còn hơn phải nói ra sự thật, còn hơn làm cô hoảng sợ, kinh hãi.

“Những lời anh nói trong buổi công bố sản phẩm mới có phải là thật không?”

“Tôi nói thế để quảng bá, giới thiệu sản phẩm mới thôi. Muốn người ta mua sản phẩm của mình thì trước tiên phải khiến cho họ cảm động, như vậy, họ mới ủng hộ mình vô điều kiện. Thế nên tôi đã tìm bừa một lí do để dẫn chuyện”. Anh cười nhạt, không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Tú, không ngừng nói thầm trong lòng: “Hàn Tú, xin em hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho lòng ích kỉ của anh! Anh không hề sợ chết nhưng anh rất yếu đuối, anh sợ phải nhìn thấy em khinh bỉ anh như Đường Trạch Tề đã khinh bỉ anh.”

Một lúc lâu sau, anh lấy trong túi ra một vật, đưa cho Hàn Tú: “Đây là lọ thuốc Hoán Nhan đầu tiên tôi làm ra, tặng cô đấy!”

Hàn Tú nhìn lọ thủy tinh nhỏ trong tay mình, nó không được đặt trong một chiếc hộp hoa lệ nào mà ngược lại, trông rất đỗi bình thường, không có gì đặc biệt: “Anh luôn đi theo tôi, tối nào cũng đợi ở dưới nhà tôi chỉ để tặng tôi chiếc lọ này sao?”

Mấy ngày nay, Hàn Tú không biết tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc đó, nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Tiểu Thất, cô liền nhận ra người mỗi ngày đi theo bảo vệ cô chính là anh. Cô không hề tin những lời anh nói.

Trực giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng anh đang lừa cô. Nhất định anh có một bí mật nào đó không thể nói ra. Chuyện về cha nuôi, chuyện của Tiểu Cửu không thể đơn giản vậy được.

Mỗi ngày đều đứng ở gần nhà Hàn Tú, đợi cô quay về, dù chỉ có thể nhìn cô từ xa, Tiểu Thất cũng mãn nguyện. Anh làm thế không đơn giản là vì nhớ nhung mà quan trọng hơn, anh sợ Cổ tiên sinh gây nguy hiểm cho Hàn Tú, bởi vậy phải tận mắt trông thấy cô an toàn bước vào cửa nhà, anh mới an tâm.

“Tôi đã từng hứa với lòng mình rằng bao giờ làm ra thứ mĩ phẩm không có mùi hôi, tôi sẽ tặng cho cô dùng. Chỉ là tôi sợ cô không muốn gặp tôi nên mới không xuất hiện.”

“Tại sao từ trước đến nay, anh luôn nói dối tôi? Sao anh cứ lừa dối tôi hả? Sao lại giả vờ bị tổn thương não bộ chứ?”

“Thứ không đạt được luôn là thứ người ta khát khao nhất. Tình yêu và dục vọng của đàn ông có thể phân ra được. Có được tình yêu đẹp nhưng vẫn không thể chống lại sự mê hoặc của dục vọng. Bốn năm trước, cô không tin tôi, để tôi bị mẹ đuổi sang Mỹ. Cô có biết nổi cô đơn khi phải một mình ở xứ người là thế nào không? Tôi biết chuyện bốn năm trước đã là cô bị tổn thương sâu sắc, nhưng tôi cũng đau khổ không kém cô. Tôi yêu cô thật lòng, tôi vô cùng yêu cô. Nếu không thì tại sao trong những năm sống bên Mỹ, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt mang nét Á Đông là tôi lại nhớ đến cô? Thế nhưng mỗi lần gặp tôi, cô lại tỏ vẻ muốn chém chết tôi ngay lập tức. Nếu không dùng cách ấy, cô nói đi, tôi phải làm sao để cô bỏ qua chuyện cũ và tiếp nhận tôi lần nữa chứ?”. Anh nhận thấy nổi thống khổ vô hạn đang hiển hiện khuôn mặt Hàn Tú. Khi nói ra những lời này, trong lòng anh cũng đau khổ không kém.

Khi anh chất vấn Đường Trạch Tề, anh ta đã nói vậy. Tiểu Thất thật sự không hiểu tại sao anh ta lại có thể phân rõ tình yêu và dục vọng đến thế,

một mặt nói yêu Hàn Tú, mặt khác lại phản bội cô. Nhưng dù vậy, anh nhận ra rằng tình cảm Đường Trạch Tề dành cho cô là chân thành.

Hàn Tú cảm thấy lồng ngực đau nhói như bị một tấm đá lớn đè lên, không thể thở nổi. Rõ ràng Tiểu Thất đang nói dối, đôi mắt anh tố cáo rằng chủ nhân của nó đang lừa gạt cô. Cô biết anh không phải là Đường Trạch Tề, anh chỉ không muốn nói ra chân tướng mà thôi. Anh đã từng nói, giọng càng to thì càng chứng tỏ tâm trạng bất an và đang muốn giấu giếm điều gì đó, anh lúc này chính là như vậy. Từ trước đến nay, khi nói chuyện, Tiểu Thất chưa hề dùng ngữ điệu ấy cũng như cần đến thuốc lá để che đậy nội tâm của mình.

Cô lau nước mắt trên má: “Tiểu Thất, xin anh hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, hãy nói với tôi, tất cả những gì anh nói đều không phải là sự thật có được không?”

Anh nhìn cô, bình tĩnh đáp: “Nếu cô muốn kiểm nghiệm AND thì không thành vấn đề, tôi sẽ cùng cô đi kiểm tra ngay bây giờ.”

Cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt vẫn tuôn lệ, đột nhiên cười lớn: “Cảm ơn anh vì đã cho tôi đáp án mà tôi cần. Xem ra từ giờ trở đi, tôi lại có thể ngủ ngon giấc rồi. Sẽ không còn cảnh tối tối, vừa nhắm mắt lại là nhìn thấy ngọn lửa lớn vây quanh anh, không cần hàng ngày nhìn căn nhà trống trải rồi tự hỏi anh đang ở đâu, anh còn sống hay đã chết nữa. Dù những lời anh nói là thật hay giả, tôi vẫn tin tất cả. Cảm ơn anh đã tặng tôi lọ Hoán Nhan này, tôi nhất định sẽ dùng.”

Cảm giác đau nhói từ đầu ngón tay nhanh chóng truyền lên não bộ khiến Tiểu Thất lập tức lấy lại được hồn phách. Nhận ra điều thuốc đã cháy hết, anh bèn vứt vào trong thùng rác cách đó không xa. Anh quay lưng lại với Hàn Tú, không dám nhìn vào đôi mắt ngập tràn nỗi bi thương của cô. Anh dẫn đo một hồi lâu rồi quay lại, nói: “Tôi tiễn cô lên nhà, muộn lắm rồi, cô về nghỉ ngơi đi!”

Hàn Tú không nói gì, ngây ra như một con rối, mặc cho Tiểu Thất cầm tay kéo vào thang máy. Đến trước cửa nhà, anh bỏ tay cô ra, vuốt mái tóc cô rồi nói: “Ngày mai, tôi còn có chút việc nên tôi về đây. Hàn Tú, tạm biệt nhé!”

Cô không trả lời anh.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu rồi quay người bước đi.

Hàn Tú mím chặt môi, nhìn theo bóng dáng anh tiến dần về phía thang máy. “Tinh” một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra. Mắt đăm đăm nhìn anh sắp sửa bước vào thang máy, cuối cùng không kìm nén được, cô chạy thẳng tới đó, vòng tay ôm lưng anh: “Sao anh lại lừa dối em? Anh không phải là Đường Trạch Tề, không phải anh ta, không phải anh ta, không phải anh ta...”

Tiểu Thất mỉm cười, đặt tay lên bàn tay đang ôm chặt lấy người mình, có lẽ đây là lần cuối cùng cô ôm anh. Thời hạn một tháng Cổ tiên sinh cho anh sẽ kết thúc. Có thể sau này anh không bao giờ được nhìn thấy cô nữa.

“Hàn Tú, em không cần biết anh là ai, chỉ cần em hiểu rằng anh yêu em là được”. Một dòng lệ lăn ra từ khóe mắt anh.

“Em rút lại tất cả những lời đã nói trước đây, hãy quay về bên em! Anh có phải là Đường Trạch Tề hay không, em cũng chẳng quan tâm làm gì nữa. Em chỉ cần có anh ở bên thôi...”. Cô vừa nói vừa nức.

“Anh vẫn còn việc quan trọng phải làm. Hàn Tú, tạm biệt em!”. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, ngậm ngùi một lát rồi gỡ đôi tay đang ôm anh ra, chẳng hề quay đầu lại, bước nhanh vào thang máy.

Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, Hàn Tú bịt chặt miệng, ngời phịch xuống đất, gập người khóc nức nở...

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quyết Chiến Một Trận

Ánh bình minh len lỏi qua khe hở của tấm rèm cửa, chiếu lên mặt sàn, tạo nên những vệt sáng lung linh.

Hàn Tú nằm bất động trên giường như đã chết. Mãi cho tới khi tiếng chuông cửa vang lên từng hồi thúc giục, người đang ngủ mới rời khỏi cơn mơ để lê bước chân ra mở cửa. Hé cửa, cô nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc đồng phục của nhân viên chuyển phát nhanh. Cô thều thào hỏi chẳng ra hơi: “Có chuyện gì vậy?”

“Xin hỏi, cô có phải là Hàn Tú không? Cô có bưu phẩm.”

“Ai gửi đến thế?”

“Để tôi xem nào...”. Người đó nhìn hộp bưu kiện rồi nói: “Là vị tiên sinh tên Đường Trạch Tề ở công ty B&G chuyển cho cô.”

Vừa nghe thấy cái tên Đường Trạch Tề, Hàn Tú liền mở cửa ngay lập tức. Lúc cô đang định kí nhận thì người đàn ông đó đột nhiên tiến đến, dùng khăn bịt chặt miệng cô. Mùi thuốc mê nhanh chóng xộc vào, mấy giây sau, Hàn Tú lịm đi, không còn biết gì nữa.

“Con quái vật đáng chết, mày định giam tao đến lúc nào hả? Mày đã bắt cóc tao một tháng rồi, còn định nhốt tao bao lâu nữa? Hoặc là thả tao ra, hoặc là nếu có bản lĩnh thì mày giết chết tao đi! Tốt nhất là đừng để tao thoát khỏi nơi này, nếu không, tao sẽ khiến mày có kết cục còn kinh khủng hơn cả cái chết đấy. Đồ quái vật khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!...”. Tiếng la hét của Đường Trạch Tề vang vọng cả căn phòng.

Tiểu Thất nhìn Đường Trạch Tề với ánh mắt coi thường, lãnh đạm nói: “Ngày nào mà cũng hét rách cổ họng vậy mà không thấy mệt sao? Tao đã nói với mày mấy trăm lần rồi, hôm nay, tao sẽ thả mày ra.”

Đường Trạch Tề cười nhạt nói: “Loại quái vật như mày tốt bụng vậy sao?”

“Đừng có mở miệng ra là “quái vật đáng chết” với “quái vật khốn kiếp”! Nếu mày còn nói thêm một lần nữa, tao sẽ làm thịt mày ngay lập tức đấy!”. Ánh mắt Tiểu Thất sắc lạnh, anh căm ghét Đường Trạch Tề đến tận xương tủy, anh cũng căm ghét mọi thứ trên người mình vì chúng giống hệt hắn ta.

Đường Trạch Tề quả nhiên là kẻ thức thời, nghe anh đe dọa vậy liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiểu Thất kiểm tra một lần nữa chiếc hộp sắt đựng sổ sách và số liệu trước mặt, thấy mọi thứ vẫn nguyên vẹn, đầy đủ, anh mới yên tâm đóng nắp lại. Anh đang định mở còng cho Đường Trạch Tề thì điện thoại đổ chuông.

Là Cố tiên sinh chứ không phải ai khác.

Tiếng điện thoại vang lên không ngừng như nhắc nhở anh rằng thời hạn giao dịch đã tới.

Tiểu Thất nhấn nút nhận cuộc gọi rồi nói: “Alô!”

“Tiểu Thất, tôi sợ cậu quên mất hôm nay là ngày gì nên mới sáng sớm đã phải gọi điện nhắc nhở cậu. Cả tháng nay, tôi luôn chờ tin tức từ cậu, thấy cậu hết lên tạp chí lại lên truyền hình, bận đến mức không còn thời gian nghỉ ngơi nên lo cậu sao nhãng chuyện chính. Nhắc cậu một câu. Hôm nay là mừng 10, đến ngày giao dịch của chúng ta rồi đấy!”

Tiểu Thất cau mày, lạnh lùng nói: “Tôi tự biết, không cần ông phải nhắc.”

“Ha ha, nhắc nhở sao lại không cần thiết chứ? Ngoài việc nhắc cậu về việc giao dịch ra, tôi còn muốn dặn cậu rằng chớ có giở trò gì, nếu không, e rằng sẽ có người bị moi tim móc phổi đấy! Bây giờ, thị trường khan hiếm hàng, nội tạng lần này lấy ra, nhất định ta sẽ bán được giá cao, ha ha...”. Lần trong tiếng cười nhức óc của Cổ tiên sinh là một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Thất, lão ta là kẻ biến thái, anh đừng tới!”

Cổ tiên sinh kinh ngạc nhìn vào chiếc điện thoại đang kêu “tút tut” liên tục, không ngờ Tiểu Thất có thể bình thản đến thế mà không biết rằng sau khi kết thúc cuộc gọi, anh phần nộ ném chiếc di động về phía trước rồi đập vỡ mọi thứ trong phòng.

Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Thất như vậy, Đường Trạch Tề mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra, điên cuồng hét lớn: “Có phải Cổ tiên sinh đã bắt Hàn Tú không? Có phải không? Sao mà lại lôi cả cô ấy vào cuộc thế? Mà định hại chết cô ấy sao? Mà có bản lĩnh nhất tao lại thì sao không đi bảo vệ cô ấy? Mà đúng là con quái vật đáng chết, tại mà mà cuộc sống của bọn tao mới trở nên hỗn loạn thế này đấy!”

“Im miệng cho tao ngay lập tức! Mà có tư cách gì để chỉ trích tao? Tên đàn độn nào đã hợp tác với Cổ Bình Thành trước hả? Nếu tao không nhất mà ở đây, e rằng mà đã bị lão ta bắt đi, moi hết nội tạng từ lâu rồi. Mà tưởng Cổ Bình Thành sẽ tha cho mà sao? Hả ta không muốn người của hả vào cuộc nên mới tìm mà làm kẻ thế thân chịu tội thôi. Đúng là ngu ngốc cực độ!”. Tiểu Thất hét lớn.

“Có thời gian mắng nhiếc tao thì sao không dùng để đi cứu Hàn Tú hả, con quái vật đáng chết kia?”

“Im ngay! Mà còn nói thêm một lời nào nữa là tao cắt lưỡi đấy!”. Tiểu Thất ném chiếc gạt tàn về phía Đường Trạch Tề, “xoảng” một tiếng, tấm kính sau lưng Đường Trạch Tề vỡ ra thành nhiều mảnh, rơi xuống mặt sàn.

Đường Trạch Tề đành ngậm miệng lại.

Tiểu Thất nghiêng răng, im lặng một hồi lâu rồi đi đến mở còng tay cho Đường Trạch Tề: “Lát nữa rời khỏi nơi này, muốn gọi điện báo cảnh sát hoặc cùng tao đi cứu Hàn Tú là tùy mày.”

“Mày không ý thức được mình vừa nói mấy lời vớ vẩn hay sao? Hàn Tú gặp chuyện, sao tao có thể ngồi yên nhìn cô ấy bị nguy hiểm? Nếu không phải vì mày thì cô ấy đâu có bị bắt!”

“Ngậm miệng lại! Muốn cứu được Hàn Tú thì phải nghe lời tao! Lúc tao vào đám phán với Cố Bình Thành, mày đứng ngoài. Tao sẽ tìm cách để bọn chúng đưa cô ấy ra, những việc sau đó thì mày tùy cơ ứng biến. Đây là thuốc gây mê”. Tiểu Thất đưa mấy ống thuốc gây mê do chính anh điều chế cho Đường Trạch Tề rồi chỉ vào những huyết đạo nằm trên cổ, vai và hông của mình, nói: “Hãy tiêm vào những vị trí này, người bị tiêm sẽ hôn mê ngay lập tức. Nếu không muốn Hàn Tú gặp nguy hiểm thì hãy làm như những gì tao nói.”

“Còn mày thì sao?”

“Không phải mày rất mong tao chết ư? Thế nên tao có thể nào cũng chẳng liên quan đến mày, chỉ cần mày đưa được Hàn Tú an toàn ra khỏi đó là tốt rồi. Đi thôi!”

“Đúng vậy, tao ước mày sẽ chết ngay lập tức, vĩnh viễn không bao giờ tới làm phiền bọn tao nữa.”

Tiểu Thất chẳng thèm để ý đến những lời của Đường Trạch Tề, lặng lẽ cầm theo chiếc hộp sắt đựng sổ sách và số liệu rồi đi ra ngoài.

(2)

Tiểu Thất lái xe đến chỗ hẹn, không ngừng nhìn vào màn hình hiển thị thời gian trên xe.

Anh nói với Đường Trạch Tề đang ngồi kế bên: “Lát nữa tới đó, anh cứ ngồi trên xe, đừng bước xuống! Khi nào tôi vào trong thì anh hãy ra khỏi xe. Tôi sẽ nghĩ cách bắt bọn chúng đưa Hàn Tú ra ngoài, thấy chúng xuất hiện là anh phải hành động ngay tức khắc! Cứu được Hàn Tú rồi thì lập tức đưa cô ấy đi khỏi chỗ đó! Nếu cô ấy không chịu đi thì một mũi gậy mê chắc sẽ có ích đấy!”

Đường Trạch Tề gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, hỏi thêm: “Có chắc là làm như vậy thì sẽ không có chuyện gì không?”

“Chỉ cần anh làm đúng theo những gì tôi nói là được. Dù phải chết, tôi cũng sẽ giúp anh đưa Hàn Tú ra khỏi đó”. Tiểu Thất trả lời lạnh lùng.

Đường Trạch Tề im lặng.

Một lúc sau, xe đi vào trạm thu gom phế thải, nhìn thấy phía xa có một đồng phế phẩm đã được xử lí xong và chất cao như núi.

“Cúi thấp xuống!”. Tiểu Thất khẽ bảo.

Đường Trạch Tề lập tức làm theo.

Tiểu Thất dừng xe lại rồi nói: “Tùy cơ ứng biến”. Anh cầm theo chiếc hộp sắt và xuống xe.

Đường Trạch Tề bỗng cảm thấy trái tim mình đang đập loạn xạ, giống hệt như lúc anh mới sang nước Mỹ, vô tình gặp phải vụ khủng bố, thấy mạng sống con người mong manh như ngọn nến trước gió. Nhưng Hàn Tú đang bị giam giữ, nếu anh nhu nhược chạy trốn một mình, bỏ mặc cô ở đó thì chắc chắn trong suốt phần đời còn lại, anh sẽ chẳng dám ngẩng mặt lên

nhìn mặt trời nữa. Anh không thể kém cõi hơn tên quái vật đáng chết kia được!

Đường Trạch Tề nhô đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết Tiểu Thất đang nói gì với một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, sau đó, họ cùng vào trong căn nhà gỗ ở gần đấy.

Vừa bước tới cửa, Tiểu Thất đã nghe thấy tiếng cười rợn tóc gáy của Cổ Bình Thành: “Tiểu Thất, cuối cùng cậu cũng đến, chúng tôi sốt ruột lắm rồi.”

Sau khi đám thuộc hạ xác nhận Tiểu Thất chỉ đến đây một mình, Cổ tiên sinh càng cười ngạo nghễ hơn.

Không rời mắt khỏi Cổ tiên sinh đang đứng đối diện với mình, Tiểu Thất ngồi xuống ghế, sau đó rút điếu thuốc ra, châm lửa rồi nói: “Bớt nói những lời thừa thãi đi! Số tiền tôi cần đâu?”

Cổ Bình Thành đẩy chiếc kính gọng vàng lên, nhìn thấy Tiểu Thất châm thuốc rất điệu nghệ liền cười, nói: “Cậu chẳng thèm nhắc tới người phụ nữ của mình lấy một tiếng, có vô tình quá không? Dù sao, cô ta đã ở bên cạnh cậu một thời gian dài mà.”

Tiểu Thất cau mày, lạnh lùng nói: “Cô ta có liên quan đến vụ giao dịch này sao?”

Cổ tiên sinh vỗ tay, ra hiệu cho thuộc hạ đưa Hàn Tú đến: “Tối qua, trông thấy cậu với cô ta quyến luyến nhau mãi nên hôm nay, tôi đã mời cô ta tới đây để chứng kiến vụ giao dịch công bằng và công khai của chúng ta.”

Tiểu Thất quay về phía cửa thì trông thấy Hàn Tú bị trói lại, miệng nhét giẻ, mắt mở to, ú a ú ớ như đang muốn nói với anh điều gì. Anh nắm chặt tay, cố ép mình thôi nhìn Hàn Tú rồi đặt chiếc hộp sắt lên bàn: “Đừng nói

nhều lời thừa như thế, tôi chẳng có nhiều thời gian để lôi thôi với với ông đâu, nhận đủ tiền là tôi đi luôn. Tôi đã mang thứ ông cần tới rồi, một triệu đô la Mỹ của tôi đâu?”

Nụ cười trên khuôn mặt của Cổ tiên sinh tắt ngúm. Ông ta không ngờ Tiểu Thất lại tuyệt tình đến thế, không nhắc đến Hàn Tú một lời nào, cũng không thèm nhìn cô.

Cổ Bình Thành lôi Hàn Tú đến trước mặt Tiểu Thất, ấn người cô xuống: “Tôi hỏi cậu, cậu cần người phụ nữ này hay cần một triệu đô? Nếu cậu chịu từ bỏ một triệu đô thì tôi sẽ thả người phụ nữ này ra.”

Ông ta vừa dứt lời, Tiểu Thất liền bật cười. Anh nhìn đôi mắt đăm lẹ của Hàn Tú một lát rồi nhún vai, nói: “Tôi dặn cô rồi, đừng mở cửa cho người lạ vào nhà, vậy mà cô không nghe. Bây giờ, tôi chỉ có thể nói: “Xin lỗi, tôi không thể cứu cô được” thôi.”

Hàn Tú cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp diễn ra. Ánh mắt của Tiểu Thất cho thấy không phải anh không muốn cứu cô. Chắc chắn anh có lý do riêng nên mới lạnh lùng như vậy.

Tiểu Thất quay sang nhìn Cổ tiên sinh, cười nhạt: “Ông lấy cô ta ra uy hiếp tôi để không phải đưa tôi một triệu đô đúng không? Làm ông thất vọng rồi, đối với tôi, giá trị của người đàn bà này kém xa số tiền mà tôi cần.”

Cổ tiên sinh nhìn Tiểu Thất chăm chăm, quyết không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên mặt anh. Đột nhiên ông ta cười lớn rồi nói: “Ha ha ha... Tôi vốn tưởng cậu sẽ chọn người phụ nữ này, không ngờ cậu lại chọn tiền. Nếu Trương Đồng Ân biết được điều này, không biết ông ta sẽ cảm thấy thế nào. Được thôi, chính miệng cậu nói người phụ nữ này không có giá trị gì nên xem ra việc tôi bắt cô ta tới đây là thừa rồi. A Tạo, đưa người phụ nữ này đi gây mê đi!”

“Dạ”. A Tạo vâng lệnh, giải Hàn Tú ra ngoài.

Tiểu Thất bỗng lên tiếng: “Hãy cho cô ấy được toàn thân!”

Cô tiên sinh đồng ý rất nhanh: “Được, hôm nay tôi đang vui, nể mặt cậu, tôi sẽ cho cô ta được chết toàn thân, không moi nội tạng nữa. A Tạo, tìm nơi thích hợp rồi giết đi, nhớ là phải giữ tay chân sạch sẽ đấy!”

Thấy Tiểu Thất vẫn ngồi bất động, Hàn Tú không dám tin vào tai mình nữa. Sao anh có thể thấy cô chết mà không cứu chứ, rốt cuộc anh đang định làm gì?

Cô ra sức vùng vẫy, đắm sầm vào người A Tạo, nhưng tất cả chỉ tốn công vô ích. Hàn Tú mở to mắt nhìn về phía Tiểu Thất, không ngừng ú ớ.

Cổ tiên sinh bực bội nói: “A Tạo, tay chân linh hoạt hơn chút đi, mang ra ngoài giải quyết nhanh lên!”

“Dạ.”

Bị A Tạo trói chặt hơn rồi lôi ra ngoài, Hàn Tú chỉ biết nhìn hẩn ta với ánh mắt căm hận.

A Tạo gí súng vào mặt Hàn Tú, thấy cô xinh đẹp thì cười dâm loạn, nói: “Cứ thế này mà giết luôn thì phí phạm quá! Vừa hay ông đây đã nhịn một tháng nay rồi, “giải trí” xong, ông sẽ tiến mào lên đường.”

Nói xong, hẩn liền cất súng đi rồi đưa Hàn Tú ra bãi rác thải, nếu Cổ tiên sinh biết vào thời khác này mà hẩn còn muốn “làm việc” thì ngài nhất định sẽ không vui. Khi đã đến một nơi bốn bề chất đầy phế liệu, hẩn đẩy Hàn Tú xuống đất rồi nằm đè lên người cô.

Hàn Tú mở mắt trừng trừng, muốn hét lên mà không được, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt căm hận như muốn thiêu đốt tên A Tạo kia.

“Mày đã vui vẻ cùng con quái vật kia lâu như vậy, còn giả vờ thực nữ trình tiết gì chứ? Khóc cái gì mà khóc, chí ít thì tao còn là người. Đợi một lát nhé, tao sẽ cho mày sướng hết cỡ”. A Tạo vừa xé áo Hàn Tú vừa cười ha hả, rồi cởi thắt lưng và cạp quần của mình ra. Đúng lúc đó, hăn chợt cảm thấy cổ lạnh lạnh. A Tạo quay đầu lại, trợn mắt nhìn người phía sau, kinh hãi nói: “Không phải mày đang ở trong kia sao?”

“Ở trong kia cái đầu mày ấy, tên cầm thú!”. Đường Trạch Tề nhổ một bãi nước bọt vào mặt hăn rồi chích vào người hăn một mũi thuốc mê.

Chỉ sau vài giây, A Tạo ngã sòng soài ra mặt đất.

Đường Trạch Tề bước đến, đỡ Hàn Tú ngồi dậy rồi tháo giẻ và cởi trói cô: “Em không sao chứ? May mà anh đến kịp.”

Lúc này, sau khi ra khỏi ô tô, Đường Trạch Tề liền nhanh chóng đi về phía trước, may mắn là phế liệu chất khắp nơi nên anh không bị ai phát hiện. Khi thấy Hàn Tú bị một người đàn ông cao to kéo ra ngoài và chĩa súng vào đầu, trái tim anh như thắt lại. Anh vốn định ném một vật gì đó để thu hút sự chú ý của hăn rồi chạy nhanh qua cứu cô, ai ngờ tên khốn kiếp ấy dám có ý đồ bất chính với Hàn Tú. Lừa hận sục sôi, anh bèn lập tức phóng đến.

“Anh là Đường Trạch Tề phải không?”. Hàn Tú ngậy người nhìn anh.

Đường Trạch Tề cởi áo ra, che lên người Hàn Tú rồi nói: “Chúng ta phải rời khỏi nơi này trước đã, có chuyện gì thì để sau hẵng nói!”

“Người ở trong kia là Tiểu Thất, còn anh mới chính là Đường Trạch Tề đúng không?”. Hàn Tú nắm chặt lấy tay anh.

Đường Trạch Tề thì thầm: “Đúng, anh chính là Đường Trạch Tề, không sai. Nếu em không tin thì anh có thể kể cho em nghe từng chuyện, từng chuyện một, kể cả những chuyện khi hai đứa mình còn bé. Nhưng bây giờ

không phải lúc thích hợp để nói những chuyện đó, nếu chúng ta không đi ngay lập tức, để bọn chúng phát hiện ra thì nguy.”

“Tiểu Thất bảo anh tới đây cứu tôi đúng không? Tôi biết chắc chắn anh ấy không phải là anh mà, tôi biết anh ấy sẽ không bỏ mặc tôi đâu. Lúc này, nhìn vào mắt anh ấy là tôi biết, tôi hiểu mà. Anh ấy nhất định có nỗi khổ trong lòng nên mới lừa dối tôi...”. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

“Nếu không phải vì hấn ta thì em đâu có bị bắt tới đây chứ! Sao em lại nhớ nhung hấn thế? Hấn ta thực chất không phải là người mà là một con quái vật, em và hấn không thể có kết quả gì đâu. Hàn Tú, em mau cùng anh đi đi!”. Đường Trạch Tề kéo tay Hàn Tú.

“Tôi không cho phép anh đổ oan cho anh ấy! Tiểu Thất là người đàn ông có trách nhiệm, là chỗ dựa vững chắc nhất mà tôi đã từng gặp. Tại sao anh và tên này đều nói anh ấy là quái vật chứ?”. Hàn Tú chỉ tay vào A Tạo đang bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất.

“Anh không hề đổ oan cho hấn ta. Hấn là người nhân bản, người nhân bản đấy, em có biết không?”. Đường Trạch Tề không giữ nổi bình tĩnh nữa, điên cuồng hét lên.

“Anh nói cái gì?”. Hàn Tú kinh ngạc.

“Hấn ta là bản sao của anh, là một con quái vật không nên tồn tại trên thế gian này. Sư huynh của mẹ anh năm xưa vì không được mẹ anh đáp lại tình yêu nên đã lấy trộm mẫu AND của anh rồi tạo ra hấn. Số hiệu của hấn là 074, là người nhân bản thứ 74.”

Người Hàn Tú lập tức cứng đờ, đầu óc trở nên trống rỗng.

074 hóa ra chỉ là một số hiệu đáng thương... Thì ra là vậy...

“Em mau đi theo anh, chần chừ nữa là muộn đấy!”. Đường Trạch Tề càng lúc càng sợ hãi.

Hàn Tú lấy lại thần trí, gạt tay anh ra: “Tôi không đi! Tiểu Thất vẫn còn ở trong kia. Tên họ Cổ đó chẳng khác nào kẻ điên khùng, lão ta giết chết anh ấy mất. Anh đã báo cảnh sát chưa?”

“Anh thực sự không hiểu tại sao em lại thích một tên quái vật chứ không phải một người tử tế, đường hoàng? Cái gì mà có trách nhiệm với chỗ dựa vững chắc chứ? Em có biết không, hẳn ta đã bắt cóc anh rồi nhốt anh lại cả tháng nay. Một tháng trời đó, em biết không? Nếu em không xảy ra chuyện thì không biết anh còn có thể sống mà bước ra khỏi căn phòng đó không đấy!”

“Anh ấy không phải là quái vật, anh ấy không phải! Anh ấy không bao giờ làm hại ai cả.” Hàn Tú hét lớn. Cô không biết tại sao Tiểu Thất lại bắt cóc Đường Trạch Tề, nhưng với trái tim lương thiện của Tiểu Thất, ngay cả một con cừu, anh còn không nỡ nhìn nó bị làm thịt thì làm sao có thể giết Đường Trạch Tề chứ? “Anh sẽ không bao giờ hiểu được tại sao tôi lại yêu anh ấy, bởi vì từ trước đến nay, anh chưa hề biết tôi thực sự muốn cái gì. Đường Trạch Tề, anh muốn đi thì đi một mình đi, tôi sẽ không đi đâu cả. Cho dù mất mạng, tôi cũng không để mặc cho người ta làm hại anh ấy. Ngay cả khi không nơi nào trên thế giới chịu tiếp nhận Tiểu Thất, trái tim tôi vẫn chấp nhận, vì tôi yêu anh ấy, dẫu anh ấy là người nhân bản hay là quái thú đi nữa, tôi vẫn yêu anh ấy. Bởi vì anh ấy là Tiểu Thất, một Tiểu Thất nguyện cả đời nấu cơm cho tôi ăn.”

Nhìn thấy gương mặt kiên quyết của Hàn Tú, Đường Trạch Tề ngây người ra, phải một lúc sau mới lấy lại được hồn phách. Anh bật cười, cuối cùng đã hiểu tại sao cả đời này mình vĩnh viễn không có được tình yêu của cô, bởi lẽ trước giờ, anh chưa từng tìm hiểu xem cô muốn gì, cần gì.

“Bây giờ, chúng ta có thể giao dịch rồi”. Cổ tiên sinh cười phấn khích.

Tiểu Thất không nói lời nào, đẩy chiếc hộp ra giữa bàn: “Giáo sư Trương nói ông ấy giấu sổ sách và số liệu trong viện điều dưỡng, tôi đã đào được những thứ này ở đó. Hẳn đây là cái mà ông cần. Một tay giao tiền, một tay giao hàng!”

“Hi vọng cậu không giở trò gì”. Cổ tiên sinh nói rồi ra lệnh cho thuộc hạ đặt va li tiền lên bàn, đẩy qua cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhận lấy rồi đẩy chiếc hộp sắt sang.

Cổ tiên sinh sai thuộc hạ mở chiếc hộp sắt ra, nhưng không hiểu tên đó làm gì mà loay hoay một hồi lâu vẫn chưa mở được khóa. Cổ tiên sinh chê hẳn chân tay vụng về rồi đích thân làm, nhưng cũng phải mất rất nhiều thời gian mới mở ra được.

Nhìn thấy những sổ sách quen thuộc trong đó, lật giở cuốn sổ, Cổ Bình Thành cười mãn nguyện. Bên cạnh cuốn sổ có một chiếc thẻ nhớ, Cổ tiên sinh liền gọi người mang máy tính xách tay đến rồi cắm thẻ nhớ vào, khi thấy các số liệu hiển thị trên màn hình, hẳn cười tít mắt vì sung sướng.

Trong lúc đó, Tiểu Thất mở va li tiền ra kiểm tra.

Cổ tiên sinh hài lòng gật đầu, nhìn sang Tiểu Thất rồi nói: “Cậu đã copy tất cả những số liệu và sổ sách này phải không?”

Tiểu Thất cười khẩy, lạnh lùng nói: “Ông nghĩ tôi cần giữ những thứ bản thù đó sao?”

“Bản thù? Tiền cả đấy cậu ạ. Nếu không, số tiền trong tay cậu ở đâu mà có chứ?”. Cổ tiên sinh đóng chiếc hộp sắt lại rồi đứng dậy, lùi về sau một bước, cười nói: “Được rồi, giao dịch xong xuôi, cuối cùng mọi việc đã có thể kết thúc. Tôi phải đi thôi. Nói thật, đến tận bây giờ, tôi vẫn không nỡ rời xa cậu, tiếc là nếu cậu còn ở trên thế gian này ngày nào thì ngày ấy, tôi còn gặp nguy hiểm, vì thế đành phải nói lời chào vĩnh biệt vậy.”

Cổ Bình Thành nói xong, thuộc hạ của ông ta bèn chĩa súng vào Tiểu Thất. Lúc này, anh vẫn hết sức bình tĩnh, ném hết tiền trong va li ra ngoài. Trong khoảnh khắc, nhưng tờ đô la bay tứ tung trong không khí: “Không phải ông nói lời vĩnh biệt tôi mà là tôi nói lời vĩnh biệt ông.”

Khuôn mặt Cổ tiên sinh tối sầm đi: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Tiểu Thất cười lạnh lùng: “Thứ ông ôm trong lòng không phải là tiền mà là bom”. Vừa nói dứt lời, anh liền giáng chiếc va li vào người tên cầm súng.

Anh đã mất cả tháng trời để chế tạo ra quả bom đó, còn chiếc khóa phức tạp khó mở lúc này chính là nút kích hoạt. Ba mươi giây sau khi được kích hoạt, bom sẽ nổ.

“Cái gì?”. Cổ tiên sinh nhìn chăm chăm vào chiếc hộp sắt, giờ mới để ý thấy những tiếng “tích tắc, tích tắc” nho nhỏ phát ra từ đó. Ông ta nhanh chóng quăng chiếc hộp về phía xa.

“Bùm”, một tiếng nổ âm trời vang lên...

Dù Đường Trạch Tề thuyết phục thế nào, Hàn Tú vẫn nhất quyết không đi mà tiến đến móc chiếc di động trong người tên A Tạo để báo cảnh sát. Đường Trạch Tề không sao cản được cô. Điện thoại vừa kết nối thì Hàn Tú đột nhiên nghe một tiếng nổ lớn, rồi những phế thải trước mặt không ngừng bay về phía họ.

Đường Trạch Tề chẳng kịp suy nghĩ gì, ngay lập tức lấy thân mình che cho Hàn Tú.

Hàn Tú giãy giụa, bò ra khỏi người Đường Trạch Tề. Nhìn thấy đám cháy ở cách đó không xa, cô lập tức đứng dậy, định chạy đến đấy, hoảng loạn hét lớn: “Đừng mà!!!”

Nhưng Đường Trạch Tề đã ôm chặt cô vào lòng: “Hàn Tú, em không thể qua đó được!”

“Đừng cản tôi!!! Tôi không muốn anh ấy chết, tôi không muốn anh ấy chết...”. Người cô mềm nhũn rồi ngã lăn ra đất, Hàn Tú ôm lấy đầu, không ngừng khóc lóc.

Đống phế liệu xung quanh họ nhanh chóng bắt lửa, cháy rùng rục.

Thấy ngọn lửa càng lúc càng to còn Hàn Tú lại như điên loạn, đòi xông qua đó, Đường Trạch Tề liền rút mũi tiêm gây mê mà Tiểu Thất đưa cho khi nãy rồi chích vào cánh tay Hàn Tú.

Cô nhanh chóng lịm đi. Anh bế cô chạy ra khỏi biển lửa.

COPY MỠI TÌNH ĐẦU

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bổng Nhiên Quay Đầu

Hàn Tú,

Khi em đọc được bức thư này, có lẽ anh đã thực sự rời khỏi đây rồi, chẳng thể quay lại được nữa, không thể ngày ngày nấu cơm cho em ăn, không thể kéo em ngồi xem phim Hàn cùng anh nữa.

Xin hãy tha thứ cho anh vì đã thất tín!

Anh có rất nhiều điều muốn nói với em nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Hơn nữa, anh thực sự không thể nào nói rõ mọi chuyện với em ngay lúc đó được. Khiến em rơi lệ là điều anh không bao giờ muốn.

Em có biết thế nào là người nhân bản không? Người nhân bản là quái vật – sản phẩm của phòng thí nghiệm, một con quái vật đáng thương. Đó chính là anh.

074 là số hiệu của anh, anh là người nhân bản thứ bảy mươi tư được nghiên cứu ra, bảy mươi ba sản phẩm trước đó đều đã thất bại. Số hiệu của Tiểu Cửu là 094, cô ấy cũng là người nhân bản, nhưng lại bị tàn tật bẩm sinh. Còn một người nữa mà em chẳng có cơ hội để gặp nữa, đó là 173, câu ấy nhìn qua thì tưởng là đứa trẻ mười tuổi, nhưng thực chất mới được hai tuổi thôi. Chắc em sẽ khó lòng tưởng tượng nổi một con người có thể lớn một cách thần tốc như thế trong vòng hai năm ngắn ngủi, cho nên đại đa số bọn họ đều ốm yếu, không những thế, còn đần độn, cô hồn.

Đọc đến đây, xin em đừng sợ hãi và cũng đừng ghê tởm! Năm nay, anh hai mươi lăm tuổi, anh đã sống được hai mươi lăm năm, anh giống hệt người bình thường, từ một đứa trẻ sơ sinh mà lớn dần lên, giai đoạn phát

triển nào, anh cũng từng trải qua. Nhờ có sự bảo vệ, bao bọc của giáo sư Trương, anh trở thành quái vật có tuổi thọ lâu nhất. Sống được đến bây giờ, anh phải cảm ơn mẹ của Đường Trạch Tề - cô giáo Đổ mà em thường nhắc tới. Bà chính là mối tình đầu của giáo sư Trương, chỉ vì chí nguyện không giống nhau nên cuối cùng hai người đã chia tay. Giáo sư Trương vẫn luôn yêu sâu sắc cô giáo Đổ, ông hi vọng có được một đứa con của bà nên đã chọn lựa Đường Trạch Tề để tạo ra người nhân bản là anh.

“Người nhân bản”, mỗi lần nhắc đến ba chữ này, anh lại cảm thấy đau đớn. Em biết không, người nhân bản chẳng bao giờ được nhìn thấy mặt trời, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, lúc nào cũng phải đối diện với những máy móc vô tri và áo blouse trắng, mãi mãi phải chịu đựng những thí nghiệm trên cơ thể mình, cho tới khi chết đi.

Vì sao những người như bọn anh lại tồn tại trên cõi đời này? Chính là để phục vụ niềm đam mê khoa học vô hạn của loài người hay là để cứu loài người, để họ sống khỏe mạnh hơn, lâu dài hơn?

Anh đã từng nghĩ sứ mệnh của bọn anh là như vậy, mãi cho tới khi anh nhận ra đồng loại của mình từng người từng người một lặng lẽ biến mất rồi lại có đồng loại mới xuất hiện. Những người này nếu thân thể không tàn tật thì cũng đần độn, vô tri. Lúc đó, anh mới biết giá trị thực sự của bọn anh chính là ở nội tạng. Về mặt pháp luật, người nhân bản không được coi là người nên không được pháp luật bảo vệ, bởi vậy, lấy nội tạng từ những người như bọn anh sẽ an toàn và đảm bảo hơn nhiều so với việc lấy nội tạng phi pháp từ người bình thường. Không có nhân quyền, cũng chẳng có tự do, chỉ sinh ra để làm vật thay thế, sau khi hết giá trị sử dụng, bọn anh sẽ bị vứt đi không thương tiếc. Bọn anh tồn tại chỉ để thỏa mãn lòng tham vô đáy của loài người mà thôi.

Sau khi biết được sự thật nghiệt ngã này, có một thời gian, anh vô cùng hận giáo sư Trương. Anh căm ghét người đã tạo ra anh, người cho anh sinh mệnh nhưng cũng an bài số phận đó lên anh.

Giáo sư Trương đã khóc rất lâu, nhưng lúc quay lại, đối diện với anh, ông vẫn nở nụ cười tươi tắn và tận tình chỉ bảo anh rất nhiều thứ như thường ngày. Nhìn thấy nụ cười ấy, anh chẳng thể giữ lòng căm hận với người giống như cha mình được nữa. Anh bèn không suy nghĩ nhiều như trước mà tự nhủ: “Mình chỉ cần nghe theo lời giáo sư Trương, sống thật vui vẻ là được, dù sống ở đâu, sống thế nào, mình cũng chẳng nên quan tâm làm gì.”

Anh cứ thế sống qua ngày, đợi đến lúc lên bàn mổ. Nhưng vào ngày mà giáo sư Trương không tiếc tính mạng để cứu anh thì cuộc đời anh đã chính thức bước sang một trang mới. Anh đã đập vỡ bức tường thủy tinh rồi nhảy từ tầng mười ba xuống nhằm trốn khỏi chiếc lồng ấy. Thay vì để những kẻ đã man đó móc hết tim phổi, anh thà rằng tự mình đi chết còn hơn.

Có lẽ ông trời thương xót nên đã cho anh gặp được người quan trọng nhất của cuộc đời mình – chính là em, Hàn Tú ạ!

Em đã cho anh cuộc sống mới, đã dạy anh rất nhiều điều mà anh chưa bao giờ trải qua trước đây. Anh biết mình thường xuyên khiến em tức giận nên mới hay bị em mắng sa sả như thế, nhưng thực chất em là một người ngoài miệng cứng rắn, trong lòng lại yếu mềm.

Những ngày được ở bên cạnh em dù ngắn ngủi nhưng chính là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời hai mươi lăm năm của anh. Cảm giác tuyệt vời đó đã khiến anh trở nên tham lam đến mức muốn nắm giữ cả hơi thở của em. Thậm chí, anh còn không nhớ mình chỉ là một người nhân bản, quên mất rằng anh không nên để thứ tình yêu không được phép tồn tại này xuất hiện trên đời.

Em vẫn tưởng anh là Đường Trạch Tề. Thực ra, anh đã có rất nhiều cơ hội để giải thích rõ ràng với em, nhưng anh là một kẻ ích kỷ, anh rất sợ em ruồng rẫy anh, căm ghét anh, kinh sợ anh. Anh chẳng cần gì hết, thậm chí cả cái chết cũng coi thường, nhưng anh sợ phải chứng kiến sự căm ghét,

ghê tởm ở khuôn mặt em như những người khác đã làm với anh. Anh không thể chịu nổi việc đó.

Xin em hãy tha thứ vì anh đã giấu em!

Hàn Tú, xin lỗi vì đã kéo em vào vụ giao dịch bẩn thỉu, dẫm máu đó!

Hàn Tú, em nhất định phải tiếp tục sống một cách tử tế! Phải vui vẻ, lạc quan vì cuộc đời con người đáng quý vô cùng. Nếu dành mấy chục năm để sống trong đau khổ thì quả là lãng phí. Cho nên, hãy sống thật lạc quan em nhé!

Nếu thực sự có kiếp sau thì có lẽ anh cũng sẽ như con người, có thể được xuống suối vàng. Anh sẽ không uống canh Mạnh Bà để đứng bên cầu Nại Hà [1] chờ em, để nhìn em thêm một lần nữa, để được ôm chặt em vào lòng.

[1] Tương truyền đó là cây cầu mỏng manh, bắc ngang một con sông lớn ở cõi Âm phủ. Người phạm trần khi chết đều phải đi qua cây cầu này.

Hàn Tú, anh là 074, em cũng có thể gọi anh là Tiểu Thất, đó đều là tên của anh, em nhất định phải nhớ đấy! Anh hi vọng em sẽ mãi mãi ghi nhớ ba con số này.

Hàn Tú, anh yêu em.”

Mỗi lần đọc những dòng này, Hàn Tú đều chuẩn bị một túi giấy ăn ở trước mặt, chỉ sợ nước mắt sẽ làm ướt lá thư duy nhất mà Tiểu Thất viết cho cô.

Hàn Tú tưởng rằng sau một năm, cô sẽ không rơi lệ nữa, vậy mà mỗi lần đọc nó, cô lại khóc lóc thảm thiết.

Cô cẩn thận gấp lá thư lại rồi đặt vào chiếc hộp bọc gấm. Ngoài một số thứ Tiểu Thất để lại, trong đó có bức ảnh hai người chụp chung khi đi ăn thịt nướng.

Một lúc sau khi vụ nổ xảy ra, cảnh sát mới có mặt. Ở trạm thu gom phế liệu đó có rất nhiều sách báo cũ cùng loại phế phẩm còn dính dầu mỡ nên phải mất rất nhiều thời gian, cảnh sát và lính cứu hỏa mới khống chế được ngọn lửa. Sau đó, họ tìm thấy mấy mảnh thi thể người bị thiêu cháy, chẳng thể phân biệt được ai với ai. Còn cô thì bị Đường Trạch Tề chích thuốc mê rồi đưa ra khỏi đó từ trước. Khi tỉnh dậy, Hàn Tú nhìn thấy mình đang nằm trong bệnh viện, thì ra cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm.

Đó là tất cả những gì cô được biết sau khi tỉnh lại, xem bản tin trên tivi.

Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện cùng cái đêm trước hôm xảy ra việc đó, khi cô ôm chặt lấy anh và bị anh từ chối, Hàn Tú nhận ra rằng có lẽ lúc ấy anh đã hạ quyết tâm rồi.

Cô đau khổ suốt một thời gian dài, bất luận là bố mẹ, cô giáo Đỗ hay Sam Sam, chẳng ai có thể khiến cô bước ra khỏi nỗi đau thương đó. Đến khi phát hiện được phong thư này trong nhà mình, Đường Trạch Tề bèn đưa cho cô hi vọng cô sẽ bình tĩnh lại, ai ngờ đọc xong, Hàn Tú còn khóc lóc thảm thiết hơn cả tưởng tượng, như thể trút hết những giọt nước mắt của phần đời còn lại ra vậy.

Sau trận khóc lóc đó, cô dần trấn tĩnh lại.

Hôm nay là Đông chí, cô phải đi tảo mộ cho Tiểu Thất và giáo sư Trương.

Cái chết của Tiểu Thất đã khiến giáo sư Trương suy sụp. Vốn dĩ tinh thần của ông đã ổn định, nhưng đột nhiên phải chịu cú sốc này, ông chẳng chống đỡ được lâu, xuất huyết não rồi qua đời.

Hôm đó, cô tới bệnh viện não khoa thăm giáo sư Trường, còn tận tay nấu canh mang vào cho ông nữa.

Cô vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy 438 ôm con búp bê đi về phía cô, thông báo: “Hai người mặc áo khoác trắng dài lại đến tìm 074 rồi.”

074 là số hiệu giáo sư Trường tự đặt cho mình, còn hai người mặc áo khoác trắng mà 438 nói chính là hai chuyên gia của cơ quan viện trợ gen quốc tế. Đây không phải là lần đầu tiên họ đến viện này.

Sau khi điều tra ra chân tướng sự việc, cảnh sát kiên quyết giấu các thông tin về người nhân bản nên người dân qua đài báo chỉ có thể biết đó là một vụ hỏa hoạn bình thường. Sau đó, hai chuyên gia của cơ quan viện trợ gen quốc tế hết lần này đến lần khác đến viện não khoa để gặp giáo sư Trường. Mỗi lần họ ghé thăm, tinh thần của giáo sư Trường lại mất ổn định hơn.

Lần này cũng thế, hai người đó không ngừng vắn hỏi giáo sư Trường với hi vọng có thể lấy được một vài thông tin hữu ích từ ông. Hàn Tú bước vào thì nhìn thấy giáo sư Trường đang ôm đầu, hét lên điên dại, cô lập tức gọi bác sĩ và y tá đến.

Nhưng khi họ tới nơi thì đã quá muộn, giáo sư Trường không còn thở nữa.

Hàn Tú không hề khách khí, ném mạnh chiếc cặp lồng về phía hai chuyên gia kia. Bị canh nóng dội lên người, rát cả da thịt nhưng bọn họ chẳng dám kêu ca tiếng nào.

Một người lấp ba lấp bắp nói: “Cô... cô... làm thế này là cản trở công tác nghiên cứu của quốc gia, lại còn gây thương tích cho chúng tôi, chúng tôi có thể tố cáo cô tội làm người khác bị thương đấy!”

Cô phần nộ hét lớn: “Làm người khác bị thương ư? Vậy tôi có nên thay giáo sư Trương tố cáo các người tội mưu sát không? Các ông có còn là con người không hả? Đã không có chút nhân tính nào còn đòi tạo ra người nhân bản! Thế giới này sẽ diệt vong nếu nhân bản những người như các ông đấy! Cho dù giáo sư Trương là phạm nhân thì ông ấy vẫn có quyền làm người mà. Ông ấy đã trở thành thế này rồi, những ngày tháng còn lại sống cũng như chết thôi, vậy mà các ông còn hỏi cung ông ấy. Việc nghiên cứu người nhân bản quan trọng với các ông đến vậy sao? Ngoài miệng thì nói làm vậy để kéo dài tuổi thọ của con người nhưng thực chất là để thỏa mãn lòng tham và sự ích kỉ mãi mãi không bao giờ thôi khi nghiên cứu khoa học của các ông. Các ông đã bao giờ nghĩ mỗi lần thí nghiệm thất bại, có biết bao sinh mệnh vì các ông mà chết hoặc tàn tật không? Lẽ nào bọn họ không phải là người, là người mà! Các ông có đền bù cho tính mạng và những thương tổn của họ không? Dựa vào cái gì mà bắt họ phải gánh chịu những đau khổ đó chứ? Dựa vào cái gì? Các người cút ngay đi, cút ngay cho tôi!”

Hàn Tú không còn tỉnh táo nữa, vừa nói vừa ném các thứ có thể cầm lên được về phía hai chuyên gia kia. Họ liền lẩn đi ngay lập tức.

Sau đó, cô làm một tang lễ đơn giản cho giáo sư Trương. Trong đám tang, cô nhìn thấy cô giáo Đỗ đứng khóc ở một góc khuất, dáng vẻ rất đau khổ. Khi Tiểu Thất ra đi, cô cũng khóc lóc thảm thương như vậy.

Sau khi đặt lễ và bái lạy trước mộ giáo sư Trương, Hàn Tú đi sang chỗ Tiểu Thất an nghỉ.

Bia mộ khắc tên “Trương Tiểu Thất”. Anh được giáo sư Trương tạo ra và coi như con đẻ nên cô lấy họ của ông để đặt trước tên của Tiểu Thất.

Người quản trang làm việc rất chu đáo, ở phần mộ của anh, ngay cả một ngọn cỏ cũng không thấy.

Cô lấy khăn ra lau bia mộ rồi ngồi xuống, lẩm bẫm: "... Đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong một năm nay, em chẳng biết phải kể từ đâu cho anh nghe nữa. Trước hết là về Sam Sam, từ khi anh ra đi, cổ phiếu của cô ấy rất giá nghiêm trọng, chẳng thể cứu vãn được. Cô ấy khóc bù lu bù loa, suốt ngày ôm lấy chai rượu, bộ dạng còn thê thảm hơn cả em khi vừa mất anh, rồi bị Lạc Tuấn Nam trói mang đi mất. Ai ngờ lúc quay về, bụng cổ ấy đã to ra, sau đó cứ như vậy mà gả cho Lạc Tuấn Nam. Rõ ràng là muốn được người ta rước lắm rồi, vậy mà Sam Sam còn ỡng ẹo nói...". Nói đến đây, bỗng nhiên Hàn Tú dừng lại.

Đó là lần đầu tiên cô làm phù dâu, lần đầu tiên khoác trên người bộ váy trắng tinh khiết. Lúc đứng trước gương, Hàn Tú xiết bao hi vọng đó là hôn lễ giữa cô và Tiểu Thất.

Cô nói tiếp: "Đường Trạch Tề không sang Mỹ nữa mà đến thành phố B làm việc, anh ấy vẫn được rất nhiều cô gái theo đuổi, chiều chuộng, còn tiếp nhận công việc của anh, làm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của B&G nữa. Đường Trạch Tề nói với mọi người rằng Hoán Nhan là sản phẩm do người anh em sinh đôi của anh ấy nghiên cứu ra. Anh nói xem, có phải anh ấy rất vô liêm sỉ không? Chính anh ấy cũng nói rằng nếu không vô liêm sỉ thì không phải Đường Trạch Tề. Em đã tha thứ tất cả cho anh ấy rồi, thỉnh thoảng chúng em vẫn hỏi thăm tình hình của nhau. Con người Đường Trạch Tề cũng không tệ, thảo nào lăm phụ nữ thích anh ta đến thế. Búp bê đầu to của Trần Mạnh Lễ đã có mặt trên thị trường, em được tặng con búp bê đầu tiên làm kỉ niệm. Tiếc là anh không nhìn thấy, nếu không, nhất định anh sẽ rất thích. Còn nữa, chị của anh ấy, Trần Mạnh Lợi đã kết hôn rồi. Anh bảo, ngay đến chị ta cũng tìm được người chịu lấy, vậy mà em vẫn thế này là sao? Đều tại anh hết, đã hứa là sẽ nấu ăn cho người ta cả đời, vậy mà còn chạy lên Thiên đàng trước để phục vụ Thượng đế và các thiên thần..."

Hàn Tú nói mãi, nói mãi, bất giác nước mắt lại tuôn trào.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên: “Em kể chuyện của nhiều người mà sao không nói về chuyện của chính mình trong một năm qua nhỉ?”

Cô lau khô lệ, trả lời như máy: “Em ư? Em đã đi đăng kí học nấu ăn, chuyện này làm mọi người hết sức kinh ngạc. Mẹ em bảo em là đứa cả thèm chóng chán nên chẳng tin em sẽ làm nên cơm nên cháo gì. Em không nghĩ thế, vẫn kiên trì tập nấu tất cả các món ăn trong cuốn cẩm nang của anh. Sam Sam bây giờ chẳng con tí sĩ diện nào cả, một mình cô ấy vác cái bụng to đùng tới ăn chực thì thôi không tính, đã thế còn lôi theo nào là ông xã, nào là bạn bè gì đó đến nhà em lừa ăn lừa uống. Mỗi lần nấu xong thức ăn và nếm thử, em lại nhớ tới hình dáng của anh mỗi lần vào bếp. Lúc đó, em nghĩ, không biết ở trên Thiên đàng, nhìn em ăn, anh có thèm rỏ dãi không...”

Nước mắt cô lại chảy dài hai bên má.

“Thực ra, em muốn nói là hồi trước, em cũng thèm thường y như thế khi nhìn các món ăn đúng không?”. Giọng nói trầm trầm lại cất lên, ở rất gần như đang thì thầm bên tai cô vậy.

Hàn Tú gạt nước mắt, chẳng quay đầu lại: “Đường Trạch Tề, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, sau này đừng xuất hiện trước mặt em nữa, cứ nhìn thấy anh là em lại nhớ tới Tiểu Thất. Lạ nhỉ, trừ lúc hạ quan tài của Tiểu Thất xuống huyệt ra, từ trước đến nay, em có thấy anh đốt cho anh ấy tờ tiền nào đâu, sao tự nhiên hôm nay, anh lại chạy đến đây thăm mộ vậy?”

“Cái tên “Trương Tiểu Thất” nghe thật kì quái, dù thêm bất cứ họ gì vào trước hai chữ “Tiểu Thất” thì vẫn không hay.”

“Đường Trạch Tề, anh muốn ăn đòn hả? Nếu anh còn dám bình luận kiểu đó thì em sẽ đập bát hương vào đầu anh để nó thành thủ lợn luôn đấy, anh tin không?”. Hàn Tú không chịu nổi nữa, quay ngoắt về phía sau. Nhìn

thấy người nói chuyện với mình này giờ không phải là Đường Trạch Tề mà là một chàng trai tuấn tú xa lạ, cô kinh ngạc hỏi: “Anh là ai?”

Anh mỉm cười rồi đưa tay ra, gạt đi những giọt lệ còn đọng ở khóe mắt cô: “Con gái thì phải năng cười mới đẹp, khóc lóc thế này xấu lắm.”

Vẫn giọng nói ấy, vẫn cử chỉ dịu dàng ấy, nhưng khuôn mặt thì không giống chút nào... Cảm giác thân thuộc toát ra từ chàng trai này khiến cô ngây người ra hồi lâu. Lúc lấy lại được hồn phách, Hàn Tú lập tức lùi về phía sau, mở to mắt nhìn người đàn ông đối diện vẫn đang mỉm cười với cô: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi hả? Tôi là hàng xóm mới của cô”. Anh chớp mắt.

“Hàng xóm?”. Hàn Tú nhíu mày lại, nhìn anh từ trên xuống dưới, mãi sau mới nhớ ra cặp vợ chồng ở đối diện nhà cô vừa chuyển đi. Hai ngày trước, có một người đàn ông dọn đến đó. Cô và anh ta đã tình cờ gặp nhau một hai lần gì đó trong thang máy, cũng chào hỏi qua loa, nhưng Hàn Tú vốn miễn nhiễm với những anh chàng đẹp trai nên người lảng giềng khôì ngô, tuấn tú mới tới nhanh chóng bị quên lãng.

“Cô đã nhớ ra chưa? Chúng ta đã gặp nhau một lần ở dưới lầu, gặp một lần nữa trong thang máy đấy!”

“À... ra là anh”. Thấy anh chàng đối diện cười tươi như hoa, Hàn Tú liền đề cao cảnh giác. Đang ở nghĩa trang mà một gã đẹp trai vẫn cười như mùa thu tỏa nắng thế này, sao có thể không cảm thấy kì lạ chứ?

Anh giơ tay ra và nói: “Xin chào Hàn tiểu thư, tôi tên là Chung Chính Huyền.”

Đáng ghét! Tên đàn ông này đã nghe ngóng được cả họ của cô rồi.

Hàn Tú đặc biệt ghét loại đàn ông vô công rồi nghề, cả ngày chẳng làm gì ngoài việc đi cua gái, nhất là những kẻ tự cho rằng mình rất đẹp trai.

“Thật ngại quá, tay tôi hơi bẩn”. Cô giơ tay ra cho anh xem, lúc này, cô đã lau tấm bia, tay dính ít đất cát là điều khó tránh khỏi. Nhưng kì thực, cô từ chối là vì không muốn bắt tay với gã này, dù giọng nói của hắn rất giống giọng Tiêu Thất.

“Không sao”. Chung Chính Huyền mỉm cười rồi rút tay lại. Chỉ về phía tấm hình trên bia mộ, anh hỏi: “Đó là bạn trai cô à?”

“Ừm”. Hàn Tú lãnh đạm đáp. Không muốn nói chuyện tào lao với hắn thêm một phút nào nữa, cô bèn cúi xuống, lẳng lặng thu dọn đồ đạc.

Anh lặng lẽ ngắm dáng vẻ bận rộn của cô với ánh mắt dịu dàng, ấm áp.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ở gần đó: “Chính Huyền, chúng ta phải về rồi!”

“Con tới đây!”. Anh trả lời người đàn ông trung niên vừa gọi mình rồi quay sang bảo cô: “Tôi có chút việc đi trước đây. Chúng ta còn gặp nhau thường xuyên. Xin chào Hàn tiểu thư.”

“Được, chào anh”. Hàn Tú ngoài mặt tươi cười như hoa nhưng trong lòng thì vô cùng khinh bỉ những người đàn ông kiểu này.

Y như những gì anh chàng hàng xóm đẹp trai đã nói, hai người họ thường xuyên gặp nhau. Hàn Tú ngày nào cũng “tình cờ” gặp người đàn ông này, lúc thì trong thang máy, lúc thì ở tầng dưới, khi thì là siêu thị gần nhà, ngoài ra còn rất nhiều chỗ khác. Hắn ta làm âm hồn bất tán, quấy rối cô mọi lúc mọi nơi đã đủ để cô khó chịu rồi, vậy mà hắn còn dám “tấn công” cả những người xung quanh cô nữa.

Hàn Tú luôn tự hỏi: “Lẽ nào mình đã gặp phải yêu tà?”

Ví dụ như hôm nay, mới đi làm về, vừa mở cửa ra, cô đã nghe thấy tiếng cười nói của một đôi nam nữ truyền đến. Tưởng là có trộm, Hàn Tú chẳng thèm thay giày, xông thẳng vào nhà, ai dè đó là Sam Sam cùng cái bụng to như chiếc trống đang đứng cạnh một người đàn ông.

Anh ta quay người lại. Hàn Tú tròn tròn mắt, thì ra là cái tên gì gì Huyền ở nhà đối diện!

Vừa nhìn thấy cô, Sam Sam liền phẫn khích réo ầm lên: “Hàn Tú, cậu lại đây đi! Hôm nay, mình mang cá biển tới đây! Bác sĩ bảo là ăn nhiều cá giúp phát triển trí thông minh của em bé mà.”

Hàn Tú cảm thấy đầu cô như đang bốc khói nghi ngút, không hiểu kiếp trước, cô đã phạm phải tội gì mà kiếp này, Bùi Sam Sam liên tục viện cớ bà bầu để dè nén cô đến ngạt thở, ngày nào cũng bắt cô làm hết món này đến món khác cho em bé. Cho em bé gì chứ, có mà mẹ em bé muốn ăn ấy! Đã thế, Lạc Tuấn Nam lại đi công tác ở nước ngoài, hơn nửa tháng nữa mới về, thản nhiên giao phó trọng trách chăm sóc Sam Sam cho cô.

Chung Chính Huyền mình đeo tạp dề, tay cầm dụng cụ nấu nướng, miệng cười tươi rồi chào Hàn Tú rồi quay người lại, tiếp tục nấu nướng.

Sao tên này lại xuất hiện trong phòng bếp nhà cô chứ?

Không thể để bà bầu bị kinh hãi, Hàn Tú bèn nén giận, khẽ hỏi Sam Sam: “Hắn ta ở đây làm gì vậy?”

“Cậu đang nói về Tiểu Chung à? Anh ấy tốt lắm nhé, nhìn thấy một bà bầu bụng to như mình khệ nệ xách đồ, Tiểu Chung đã mang túi cá từ siêu thị lên cho mình đây. Không những thế, anh ấy còn nói cho mình biết số cá này tốt cho em bé như thế nào rồi nấu luôn giúp mình nữa”. Sam Sam nằm lên ghế sofa, cười tít mắt.

Nghe xong, Hàn Tú suýt ói máu: “Cậu đúng là đồ quý đỏi, chỉ vì miếng ăn mà cho người đàn ông mới gặp có vài ba lần vào nhà, cậu không sợ sẽ bị giở trò...”. Hàn Tú ngập ngừng.

“Mình là bà bầu mà, sợ cái gì chứ? Tiểu Chung đẹp rạng ngời như thế, bố là bác sĩ chỉnh hình, mẹ là họa sĩ, có nhà có xe, gia đình giàu có, hơn nữa còn biết nấu ăn. Người như thế có thể coi là biến thái hay không?”

“Làm gì có tên biến thái nào tự viết hai chữ “biến thái” lên mặt chứ?”. Hàn Tú nhìn Sam Sam bằng ánh mắt coi thường rồi nói: “Suy nghĩ của bà bầu thật khiến người ta phải ngạc nhiên đấy! Chốc nữa, mình sẽ gọi điện cho Lạc Tuấn Nam nhà cậu để bảo anh ấy mau quay lại, đưa cậu về nhà mới được.”

Hai người con đang nói qua nói lại thì Chung Chính Hiên bê bát đĩa ra: “Thức ăn đã xong, có thể ăn được rồi.”

“Thật ngại quá, kể từ khi có thai, trí tuệ của bạn tôi đã bị giảm đi đôi phần.”

“Không sao đâu”. Anh mỉm cười.

“Đã làm phiền anh rồi.”

“Không phiền gì mà.”

“Vậy cảm ơn anh nhé!”

“Không cần cảm ơn tôi đâu!”

Nói xong, người đàn ông trước mặt cô vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hàn Tú không nhịn được nữa, liền bảo: “Chuyện là thế này... Chung tiên sinh, anh mau về nhà anh được không?”. Tốt nhất là anh ta nên gói ghém tất cả rồi mang chúng ra khỏi nhà cô, mặc dù mấy món ăn đó trông rất hấp dẫn.

Chung Chính Huyền ngậy người ra vì câu hỏi của cô, sau đó lại mỉm cười như chưa hề có chuyện gì.

Sam Sam đột nhiên reo lên đầy phấn khích: “Oishi [2]! Oishi! Oishi!”

[2]. Từ tiếng Nhật, có nghĩa là “Ngon quá!”.

Cơ miệng của Hàn Tú không ngừng giật giật.

“Hàn Tú, cậu mau lại đây! Những món này ngon y như Tiểu Thất làm vậy. Thật nhớ quá đi!”

Mặt Hàn Tú bỗng cứng đờ lại.

Chung Chính Huyền khẽ ho một tiếng rồi cười tạp đề ra, nhẹ nhàng nói: “Sau này, nếu có bất cứ việc gì cần giúp thì cô đừng ngại, cứ bảo tôi nhé!”. Nói xong, anh đi ra cửa để thay giày rồi về nhà.

Hàn Tú lại gần Sam Sam, lạnh lùng nói: “Cậu đừng làm mình mất mặt đến mức ấy được không?”

Sam Sam không nghĩ như vậy: “Cậu biết không, chỉ nghe mỗi giọng nói của anh ấy, mình còn tưởng là Tiểu Thất đã sống lại cơ đấy. Không những thế, biểu hiện trên khuôn mặt của Tiểu Chung khi nói chuyện phải giống Tiểu Thất đến bảy, tám phần. Cậu nghĩ một bà bầu xinh đẹp như mình lại có thể vô duyên vô cớ cho người lạ vào nhà sao? Hơn nữa, món ăn này có mùi vị rất giống món Tiểu Thất làm, mình nói thật đấy, cậu thử mà xem!”

Hàn Tú không nói thêm câu nào vì miệng đã bị Sam Sam chặn lại bằng một miếng cá. Vị mặn mặn của cá lan đều trong miệng. Cô ngậy người ra một lúc rồi không kiềm chế được, bèn gắp thức ăn ở các đĩa khác lên nếm, quả nhiên mùi vị của chúng giống y như những món ăn mà Tiểu Thất từng làm.

Sam Sam sốt ruột hỏi: “Có phải là rất giống không?”

Hàn Tú gật đầu.

“Cho nên mình đang suy nghĩ, anh ấy có phải là Tiểu Thất không nhỉ? Không chừng Tiểu Thất vẫn còn sống...”

“Làm gì có chuyện đó! Trông anh ta chẳng giống Tiểu Thất chút nào. Tiểu Thất trắng là thế, cái tên gì gì Huyền kia thì có trắng đâu.”

“Bố anh ấy là bác sĩ chinh hình đấy, biết đâu Tiểu Thất đã sửa lại khuôn mặt thì sao? Làm con của bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ thật là sướng, muốn chinh thế nào thì chinh, đơn giản vô cùng.”

“Không thể có chuyện đó được! Tiểu Thất vốn sợ nhất là bác sĩ, sao anh ấy dám đi chinh hình chứ? Các món ăn ngoài tiệm cũng chẳng phải tương tự như thế này sao? Không lẽ bố của những người đầu bếp đó đều là bác sĩ chinh hình? Bà bầu đúng là thích ảo tưởng!”. Hàn Tú đáp rồi vào bếp xới một bát cơm, đưa ra bàn và ngồi ăn. Không ăn thì uống quá! Vừa ăn, cô vừa nghĩ đến những lời nói của Sam Sam.

Bùi Sam Sam đúng là bà bầu độc nhất vô nhị!

Ăn được bữa đầu tiên, cô ấy nhất định sẽ ăn thêm bữa thứ hai, thứ ba..., sau đó còn vác mặt dày đi xin cơm ở chỗ Chung Chính Huyền vì Hàn Tú không cho phép cô mời anh ta vào nhà nấu ăn nữa. Thế là tối nào, Sam Sam cũng đánh chén no nê ở nhà Chung Chính Huyền. Đúng ra đã ăn chực rồi thì thôi, nhưng Sam Sam ăn xong còn gói ghém mang về cho Hàn Tú nữa! May mà hôm nay, Lạc Tuấn Nam đã về nước, cuối cùng đồ háu ăn đó cũng được chồng tới rước đi.

Hàn Tú vốn không mấy vui vẻ khi Sam Sam mang đồ ăn về nhà, nhưng từ sau bữa cơm lần trước, cô chẳng mấy khi kiềm chế được, cứ muốn ăn thêm thức ăn do anh làm. Mùi vị ấy quen thuộc đến lạ lùng. Mỗi lần gặp

nhau, anh đều nhìn cô và cười rất tươi, khiến Hàn Tú không khỏi hoảng hốt. Rõ ràng là hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau, tại sao cô lại có cảm giác gần gũi đến vậy?

“Bụp”, đèn trong phòng bỗng dưng vụt tắt.

Hàn Tú vô cùng kinh hãi. Cô mở di động ra, mò mẫm bước đến chỗ hộp điện, kéo cầu dao lên. Nhà vẫn tối om.

Thê thảm rồi, lẽ nào là cháy cầu chì?

Đúng lúc này lại có tiếng gõ cửa.

Hàn Tú hé mở cửa, run run hỏi: “Ai... ai đấy?”

“Tôi đây, Hàn Tú”. Là Chung Chính Huyền.

Sao anh ta lại đột nhiên qua đây?

Hàn Tú mở cửa ra, đèn ngoài hành lang vẫn sáng. Vừa nhìn thấy Hàn Tú, Chung Chính Huyền liền nắm lấy vai cô, vẻ mặt căng thẳng, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô kinh ngạc, nhìn đôi tay đang đặt trên vai mình, nói: “Tôi thì có thể gặp chuyện gì chứ?”

Anh ngẩn người, bỏ tay xuống, không nói gì nữa.

Chung Chính Huyền càng không nói gì, cô càng cảm thấy kì lạ.

“Tôi có chuyện gì chứ?”

Anh im lặng hồi lâu rồi đáp: “À... Tôi định sang hỏi xem nhà cô có mất điện không ấy mà. Bên này cũng mất điện thì chắc chắn không phải do nguồn điện nhà tôi có vấn đề rồi.”

“Có thật không?”. Cô không tin, tuy đang đứng ngược sáng nhưng cô vẫn nhìn rõ khuôn mặt anh. Giọng nói và vẻ mặt của anh lúc nắm vai cô rõ ràng là đang rất lo lắng cho cô. Nhưng tại sao anh lại lo lắng cho cô? Lẽ nào vì mất điện? Vì mất điện mà chạy ngay sang hỏi... trong lòng Hàn Tú chợt có một linh cảm.

“Tôi về nhà đây”. Anh nói rồi quay người định đi nhưng đã bị cô kéo tay giữ lại.

“Anh là ai?”

Anh sững sờ trong giây lát rồi mỉm cười: “Tôi là Chung Chính Huyền.”

“Không đúng!”

“Không đúng chỗ nào cơ?”

“Khi mất điện, tại sao anh lại chạy ngay sang đây và hỏi tôi có chuyện gì không?”. Chỉ có suy nhất một người biết cô sợ bóng tối thôi. Hơn nữa, lúc này, anh không hỏi nhà cô có mất điện hay không mà lại hỏi rằng cô có sao không.

“Còn gì nữa?”

“Anh nấu ăn rất ngon.”

“Và mùi vị của các món ăn giống y như bạn trai cô làm đúng không?”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Câu hỏi này nghe thì có vẻ đơn giản nhưng hơi khó để trả lời. Cô thử đoán xem!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt trong sáng như nước, toát ra một cảm giác thân thuộc khó diễn tả bằng lời. Liệu có phải là... liệu có phải

là...? Cô không dám nói ra đáp án đã có sẵn trong lòng, sợ rằng dù anh phủ định hay thừa nhận câu trả lời ấy, cô sẽ chẳng thể chịu đựng nổi cú sốc đó mà lại ngất đi.

“Em không muốn xác minh ư?”. Anh vuốt những sợi tóc đang bay bay trước mặt cô ra sau tai. “Trong lòng nghĩ sao thì hãy nói y như vậy!”

Hàn Tú mấp máy môi, một hồi lâu sau mới khẽ gọi tên anh vì sợ mình nói to quá sẽ làm anh chạy mất: “Tiểu Thất!”

Anh mỉm cười, chớp chớp mắt nhìn cô: “Ừm.”

“Tiểu Thất, thực sự là anh sao? Có đúng là anh không?”

“Ờ, có người còn đổi tên anh thành Trương Tiểu Thất đấy!”. Anh vẫn luôn chờ Hàn Tú nhận ra mình, ngày nào cũng cố tình gặp cô, thế nhưng cô chẳng thèm nhìn anh lấy một lần. Anh nên vui mừng hay đau lòng đây?

Cô ngả đầu vào ngực anh, khóc lớn: “Đúng là anh rồi, đúng là anh rồi!... Anh không chết ư? Anh vẫn còn sống. Hu hu... Anh có biết là em nhớ anh đến nhường nào không? Hu hu... Anh thực sự không chết... Hu hu...”

“Là anh, là anh đây, anh chưa chết mà!”. Anh ôm lấy cô, dịu dàng vuốt tóc cô và nhắm mắt lại, tận hưởng hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ tóc Hàn Tú. Hơn một năm nay, anh mới có lại cảm giác thân thuộc này.

“Anh thật đáng ghét, sao không nói sớm cho em biết chứ? Còn ngày ngày để mặc em nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn nữa”. Hàn Tú nhe răng nói.

Anh xoa xoa lưng cô, vỗ về: “Tại chỉ số phòng ngực của em cao quá, mỗi lần nhìn thấy anh, em đều như muốn giết chết anh bằng ánh mắt vậy. Dù anh có nói thật thì chắc chắn em vẫn không tin nên anh mới phải nghĩ ra

một kế hoạch thật hoàn mỹ. Muốn hạ tường cao hào sâu thì nhất định phải tháo gỡ từng viên gạch một.”

Vụ nổ thổi anh bay đi rất xa rồi lăn xuống khe suối gần đó. Lúc tỉnh lại, Tiểu Thất thấy mình bị bóng toàn thân, khuôn mặt gần như bị hủy hoại hết. Anh biết mọi người đang tìm kiếm anh, nhưng anh không thể xuất hiện, chỉ dám lẩn mò trong bóng tối, tìm thứ gì đó để ăn, duy trì sự sống và chờ vết thương bình phục.

Một lần, anh tình cờ cứu được một người đàn ông trung niên bị cướp. Vị tiên sinh đó họ Chung, là một bác sĩ chính hình. Nửa năm trước, con trai ông đã mất tích ngoài biển, vợ ông vì vậy mà suy sụp tinh thần, lúc tỉnh lúc mê. Để đáp lại ơn cứu mạng, Chung tiên sinh đã phẫu thuật chính hình miễn phí cho anh. Xong xuôi tất cả, Tiểu Thất mới biết là ông đã phẫu thuật cho anh theo khuôn mặt của người con trai đã mất tích. Anh vô cùng biết ơn Chung tiên sinh. Đúng vào lúc anh từ biệt ông để ra đi thì bác sĩ Chung nói: “Dù trước kia, cậu là người thế nào, dù cậu đã làm chuyện gì, tốt cũng được mà xấu cũng được, tôi vẫn muốn nhận cậu làm con trai tôi, cậu có bằng lòng không? Xin hãy giúp vợ tôi bình phục!”

Tiểu Thất không suy nghĩ nhiều, đồng ý ngay lập tức.

Từ đó trở đi, anh mang tên Chung Chính Huyền.

Mất một năm để hồi phục sức khỏe, chỉnh sửa cơ thể, làm quen với thân phận con trai nhà họ Chung, đến tận bây giờ, anh mới dám xuất hiện trước mặt cô.

“Tiểu Thất... em vô cùng vô cùng nhớ anh... vô cùng vô cùng nhớ...”

“Anh cũng vậy, Hàn Tú”. Anh ôm chặt cô vào lòng.

Bây giờ, anh không phải sống trong nơm nớp lo sợ, hoảng hốt từng ngày nữa. Nhà họ Chung coi anh như con đẻ vậy. Anh sẽ dùng phần đời còn lại

của mình để kể cho cô nghe những chuyện đã xảy ra với anh trong suốt một năm qua.

Bởi vì anh vẫn còn sống.